

ВИРДЖИНИЯ ХЕНЛИ АРАБСКИЯТ ПРИНЦ

Превод от английски: Диана Кутева, Стамен Стойчев, 1995

chitanka.info

ИСТОРИЧЕСКИ БЕЛЕЖКИ

Действието на романа се развива в периода на Стогодишната война, започнала 1337 г. и продължила до 1453 г. Политиката на Капетингите за обединение на френските владения около кралския домен среща рязък отпор от страна на английските крале и феодали. Те не могат да се примирят със загубата на Нормандия, Анжу, Мен и Турен и са готови да водят война за тяхното възвръщане. От своя страна, френските крале се стремят да ликвидират господството на англичаните над Аквитания и да включат обширната област във владенията на Франция. Конкретен повод за войната са династическите претенции на английския крал Едуард III (внук на Филип Хубави IV по майка си Изабела) върху френския престол. Френските юристи отхвърлят тези претенции и като се опират на Салическия закон, твърдят, че кралският престол не може да се наследява по женска линия.

Войната започва в 1337 г. и англичаните печелят голяма морска победа при Еклюз — град на устието на река Шелда. Шест години по-късно, през 1346 г., при град Креси в Североизточна Франция французите претърпяват ново голямо поражение. Тук за пръв път се проявява превъзходството на английската войска и по-специално на стрелците. На следващата година е обсаден и завладян Кале. Следващото катастрофално поражение за французите е през 1356 г. при град Поатие. Френският крал Жан Добрия заедно с много благородници попадат в плен на англичаните, които искат огромен откуп, за да го освободят. Войната периодично е прекъсвана и подновявана. През 1415 г. е решителното сражение при Азенкур, където французите са напълно разбити и англичаните стигат чак до Париж. Сключен е крайно унизителен договор за Франция, според който английският крал е регент на френския. Обсадата на Орлеан и освобождаването му от Орлеанската дева (Жана д'Арк) през 1429 г. е преломен момент в Стогодишната война. Френският крал Шарл VII влиза в Париж, а наскоро след това били освободени Нормандия и

Гийен. През 1453 г. Стогодишната война завършва и е сключен мир, като от всичките си обширни владения във Франция Плантагенетите запазват само град Кале на брега на Ламанш, срещу Дувър.

По време на управлението на Едуард III Англия е обхваната от страшна чумна епидемия. Повече от 1/3 от населението на страната, и то най-вече по градовете, е унищожено. Според някои изследователи населението на Англия намалява почти наполовина. Настъпва голямо търсене на работна ръка в градовете и селата. През 1349 г. крал Едуард III издава указ, който задължава всички жители на Англия от мъжки и женски пол на възраст между 12 и 60 години, в случай че не притежават собствена земя или други средства за живот, да се наемат на работа у всеки, който ги повика, и то срещу заплащане, за каквото са работили преди чумната епидемия. Едва тогава настъпва известно оживление в Англия, изтощена от десетилетията, прекарани в постоянни битки с французите.

От преводачите

*„На моята свекърва Марджъри за подкрепата през
всички тези години“*

ПЪРВА ГЛАВА

За пръв път се яви във виденията му напълно гола. Може би затова страстта лумна като пламък в гърдите му, макар през своя двадесетгодишен живот да бе виждал много жени — и облечени, и разголени. Ала никога не бе зървал по-красива девойка от нея. Кожата ѝ беше млечнобяла, а гъстите мигли се извиваха като тъмни сърпове и сякаш чертаеха магически знаци върху високите ѝ скули. Златистата ѝ коса грееше като току-що насечена монета, спускаше се върху коленете ѝ и я обгръщаше като златист ореол.

Нямаше представа коя е тя, никога не бе я срещал преди, но в едно беше сигурен — желалаше я така силно, както не бе пожелавал никоя жена досега.

Не преставаше да бленува за „своята дама“. Видението понякога го спохождаше в най-неподходящ момент. Кристиан Хоуксблъд напрегна цялата си воля, за да пропъди образа ѝ от съзнанието си, и здраво стисна копието. След миг сърцето му отново затуптя в такт със стъпките на жребеца му, силната му десница сякаш се сля с копието, а пламналият му взор се впи в противника. Той с плавно движение насочи копието, спусна наличника на шлема си, притисна колене към хълбоците на коня и вдигна щита пред гърдите си.

Маршалът на турнира спусна жезъла си и сред облака от прах Хоуксблъд видя как върхът на копието му се насочи към щита на противника с такава сила, че рицарят изхвъркна от седлото. Всичко стана точно така, както го бе виждал в представите си.

Противникът му бързо се изправи и извади меча си. Светкавичното издигане на тежкия меч бе истински подвиг. Именно заради този меч и останалите бойни оръжия Хоуксблъд бе предизвикал французина на двубой — искаше да спечели бляскавите трофеи и сивия му петнист жребец.

Хоуксблъд мълниеносно скочи от коня. Строгите правила на рицарските двубои му позволяваха да остане на седлото, ала не и гордостта му. Беше заложена рицарската му чест. Изтегли меча си и с

неистова ярост се втурна към съперника. След миг високият французин се търкаляше в праха.

Някаква жена изпищя пронизително.

— Убий го! — изреваха зрителите от трибуните.

Тогава противникът му — най-добрият рицар сред французите — побягна към оградата, шепнейки трескави молитви на благодарност, че арабският рицар пощади живота му.

Прахът по арената започна да се сляга върху напечената земя. Хоуксблъд уморено се отпусна на една пейка. Един от неговите оръженосци^[1] свали бронята и шлема, помогна му да се измие, а сетне разтри ръцете и гърдите му с бадемово масло.

Арабинът Али, който бдеше над него от рождението му, запуши бутилката с ароматното масло и подаде кърпата на господаря си. Дракар излезе от ваната. Водата се стичаше по тялото му, а черната му кожа блестеше. Али си помисли, че арабското име подхожда на господаря му много повече от името Кристиан. Той бе потомък на арабски крале, косата му бе с блестящ черен цвят, а лицето — мургаво. Приличаше на безпощаден ястреб. Само светлите очи с цвят на тюркоаз издаваха, че във вените му тече и друга кръв. Али огледа великолепно то тяло. „Не, струва ми се, че се самозалъгам. Това високо и едро тяло издава, че дедите му са били нормани.“

Другият оръженосец, Пади, беше отишъл да прибере коня и оръжията, които господарят му спечели като награда за победата в турнира. Хоуксблъд и оръженосците му притежаваха великолепни бойни коне, но специално обучените за турнири жребци бяха истинска рядкост, а еластичната ризница от закалена стомана понякога струваше повече от цял парцел земя.

Пади завърза петнистия сив жребец пред палатката на господаря си. Палатката от пурпурна коприна с форма на минаре се отличаваше от останалите с ориенталски разкош. Пади придружаваше господаря си във всички турнири — в Мароко, в Испания и сега във Франция. Все още никой не бе успял да победи Хоуксблъд. Той повдигна копринената завеса и влезе.

— За бога, Али Баба, изхвърли тази мръсна вода от ваната и побързай, защото навън ни чака цяла камара оръжия, които трябва да изчистим и приберем.

— Оставих ти водата, за да се измиеш, Пади. Отдалеч воних на кочина.

— Как няма да мириша, като търча по цял ден напред-назад, а ти само се излежаваш на сянка!

Хоуксблъд се засмя. Неговите оръженосци непрекъснато се заяждаха помежду си, но всеки от тях бе готов да пожертва живота си за другия.

— Достатъчно — смърри ги той. — Искam да излъскате ризницата и сабята. Останалото продайте.

— Тогава, лорд Дракар, аз ще отида да ги спазаря, докато Пади изчисти палатката.

— Признавам, че ще успееш да измамиш рицарите и да им вземеш повече пари, защото всичките ти прадеди са били крадци по пазарите в Багдад.

— Съмнявам се дали той е по-голям измамник от теб, Пади — подхвърли Кристиан и облече кремава туника, която подчертаваше мургавата му кожа.

Пади се ухили, поласкан от комплимента, свали дрехите и се потопи във ваната.

— След малко ще съм готов, господарю, много преди да са пристигнали момичетата.

Вечерта, както след всеки турнир, щеше да има пиршество — запалваха големи огньове, около които танцуваха млади момичетата от онези, които забавляваха рицарите след турнирите.

— Наяж се и си пийни добре, Пади — рече Кристиан и погали ирландския си сокол. — Не забравяй да дадеш няколко къса месо и на Саломе. Тази вечер съм поканен в замъкa.

— Внимавай с френските девойки. Видях една, която ми се стори зажадняла за ласки.

— Ще гледам да не се преуморя — засмя се похотливо Кристиан. Бе видял отдалеч няколко дами, които му се сториха привлекателни. „Кой знае? Може би някой ден ще срещна жената на моите блянове...“

В двореца Уиндзор живееха поне десетина млади богати наследнички, останали сирачета. Едуард III, женен за кралица Филипа,

беше най-красивият английски крал от династията на Плантагенетите. Дворът му тънеше в разкош, защото кралят харчеше с широка ръка.

Няколко от по-големите девойки бяха удостоени с честта да бъдат придворни дами на младата принцеса Изабел. Щедрият ѝ баща задоволяваше всяка нейна прищявка. Кралица Филипа бе мила и любезна с всички, но смисълът на нейното съществуване бе да ражда принцове и принцеси за продължаване на династията на Плантагенетите. Тя беше почти непрекъснато бременна и току-що бе родила деветото си дете. Затова нейните покои бяха изпълнени с бавачки, кърмачки, гувернантки, учители, придворни дами, прислужнички, гардеробиерки, перачки.

Лейди Бриана от Бедфорд и лейди Джоан от Кент бяха повдигнали полите си и весело се гонеха из градините на Уиндзор. И двете бяха на седемнадесет години, и двете бяха сирачета. Но с това приликите между тях свършваха. Джоан бе дребна, със сребристоруси коси, които блестяха като лунни лъчи. Изящната ѝ фигура и лице се подчертаваха от елегантната розова рокля, а косата ѝ бе пристегната с диадема, обсипана с перли. Изглеждаше невинна като дете и никой не можеше да предположи, че непрекъснато замисля нови и нови хитроумни пакости.

Бриана бе истинска красавица. Имаше високи едри гърди и великолепно устни, подсказващи, че младото момиче е на прага на женствеността. Косата ѝ с блестящи златисти копнинени къдрици, се спускаше като искрящ водопад до коленете. Който я зърнеше само за миг, разбираше, че тя олицетворява мечтата на всеки мъж.

Двете момичета се заковаха на място, когато видяха групичката жени, скупчени около фонтана в градината. Първата придворна дама на кралицата, мадам Марджъри Доу, се готвеше да им изнесе обичайната лекция как да се държат с младите господа. Бриана и Джоан бяха закъснели за лекцията, но за щастие принцеса Изабел не беше там и нямаше да бъдат наказани. Присъстваха всички поверенички на краля и на кралицата, от седем до седемнадесет години.

Малката Бланш от Ланкастър бе седнала скромно на пейката до фонтана. Макар че бе останала без майка, баща ѝ — Хенри, граф на Ланкастър — бе начело на регентския съвет, когато крал Едуард III

беше малолетен. Бланш, бледо, ефирно и плахо създание, бе единствената наследничка на огромното богатство на рода Ланкастър.

Първата дама с намръщено лице сърдито потропваше с дългата пръчка по каменните плочи, докато чакаше пристигането на принцеса Изабел. Този следобед бе много горещо и мадам Марджъри бе свалила черното си наметало, с което много рядко се разделяше. Джоан и Бриана се спогледаха дяволито и Джоан неусетно започна да пристъпва към наметалото, оставено на пейката.

Най-после се появи принцеса Изабел, заобиколена от свитата си. Малкото ѝ тлъсто кученце джафкаше в краката ѝ. Изабел се настани на едно кресло до фонтана, а кученцето се сгуши в полите на Джоан.

— Подмазвачка! — прошепна Джоан на Елизабет Грей, най-близката приятелка на принцеса Изабел.

Мадам Доу ги изглежда подозрително. Ахатовите ѝ очи се спряха на ангелското личице на Джоан, а след това гневно се насочиха към Бриана. Брезовата пръчка в ръката ѝ изплющя като камшик. Уплашеното кученце изквича, сетне приклезна и се облекчи, като едва не изцапа края на роклята на Джоан. Бриана сведе мигли, опитвайки се да потисне смеха си.

— Млади госпожици, предупреждавам ви, че трябва да се държите любезно и смирено. — Тя погледна към Бланш Ланкастър и Джоан и върху строгото ѝ лице се изписа одобрение. — Младата госпожица винаги трябва да гледа надолу. Всяка от вас заема доста скромно положение в двора и ще останете такива, докато не се омъжите. А и след това всички решения ще взима вашият съпруг и господар, а вие сте длъжни да го слушате и да му се подчинявате. Покорството е единственият начин да не предизвикате гнева на съпруга си и да спечелите благоразположението му — първата придворна дама погледна към принцеса Изабел с надежда, че тя е чула поне част от думите ѝ.

Джоан бързо отвори шишенцето с лимонов сок, което бе взела от килера в замъка, за да си изруси къдриците на слепоочията, и го изля върху наметката на първата придворна дама.

Мадам Марджъри продължаваше да говори:

— Съпругата е длъжна да ражда деца и да надзирава слугите. Обаче... — Тя замълча за по-голям ефект и почука с пръчката по плочките около фонтана — няма да имате никакъв шанс да се сдобиете

със съпруг, ако не спазвате благоприличие. Не трябва да носите предизвикателни тоалети. Никога не трябва да оставате насаме с мъж, не трябва да му позволявате да докосва друга част от тялото ви, освен ръката. Целувка по бузата се разрешава само след годежа, но целувката по устата е забранена до деня на венчавката — отново последва пауза.

При споменаването на целувките Изабел се изчерви. Първата придворна дама знаеше, че младата принцеса е от династията на Плантагенетите и във вените ѝ тече гореща кръв. Всички от техния род съзряваха прекалено рано. Мадам Марджъри се изкашля и назидателно заговори:

— Никога не тичайте, не влачете наметката си по пода, не повишавайте тон на публично място и никога не пийте алкохол. Една млада дама не трябва да си служи с лъжа. Не клюкарствайте, никога не участвайте в хазартни игри. Не бива да слушате трубадури и трябва всеки ден да се молите в параклиса.

Бриана прикри прозявката си. Първата придворна дама сега щеше да им каже, че трябва да използват салфетки — една дама никога не си избърсва пръстите в покривката на масата. Замисли се за бъдещия си годеник. Младото момиче нямаше никаква представа кого ще избере крал Едуард за неин съпруг, но знаеше, че това ще стане преди тя да навърши осемнадесет години. Напоследък в сънищата ѝ се явяваше някакъв тайнствен рицар, който щеше да поиска ръката ѝ. Сънищата ѝ бяха толкова ясни, сякаш всичко се случваше наяве, но когато се събудеше, девойката не можеше да си спомни лицето на непознатия. Бриана потръпна. Вярваше, че скоро животът ѝ ще се промени напълно.

Изведнъж се сепна от силния вик на мадам Марджъри. Първата дама бе наметнала плаща си и младите момичета избухнаха в смях зад гърба ѝ. Лимоновият сок бе оставил ярка следа, която блестеше на слънцето върху черната наметка.

— Никой да не мърда оттук, докато не открия коя е виновницата за това безобразие! — Очите ѝ гневно блеснаха и лицето ѝ се изкриви от гняв. Настъпи тягостна тишина, докато ахатовите ѝ очи подозрително оглеждаха девойките.

Бланш Ланкастър пребледня и смутено наведе глава. Принцеса Йоанна, по-малката сестра на Изабел, се огледа тревожно. Джоан обаче

беше погълната от опити да съчетае бодлива дръжка от роза с брезовата пръчка на мадам — там, където ръката ѝ щеше да я хване.

Изабел тръсна черната си коса и злобно заяви:

— Това беше дело на Бедфорд и нейната приятелка Джоан от Кент — младата принцеса завиждаше на красотата на двете девойки.

Бриана ахна от изумление.

Джоан тъкмо бе натопила пръчката в изпражненията на кученцето, когато думите на принцеса Изабел я сепнаха. Тя веднага се изправи, готова да признае вината си, ала приятелката ѝ бързо стисна ръката ѝ.

— Аз го сторих, мадам. Джоан няма нищо общо.

Младата девойка бе свикнала с детинското поведение на Джоан и всевъзможните ѝ лудории. Макар да бяха на една възраст, тя винаги се опитваше да защитава и прикрива приятелката си.

Лицето на мадам бе застинало в неподвижна маска.

— Моля, лейди Бедфорд, последвайте ме.

Думите ѝ прозвучаха като присъда. Навярно я очакваше жестоко наказание. Мадам бавно се наведе и взе брезовата пръчка. В този миг острият трън се заби в палеца ѝ. Тя бързо засмука окървавения си пръст. Джоан бе очарована от гледката — мадам смучеше пръста си, изцапан от кучешките изпражнения.

Бриана неохотно последва първата придворна дама. Минаха през източната тераса и прекосиха горното крило на двореца покрай кралските покои. Девойката погледна с копнеж към своите стаи, които се намираха в другата част на двореца. Искаше ѝ се да довърши картината си, изобразяваща свети Георги, убиваш змея с копието си. Въздъхна примирено и продължи след мадам.

Джоан тръгна след приятелката си, измъчвана от угризения. Видя как Бриана последва мадам в апартамента. Трябваше да събере всичката си смелост, за да почука на вратата. Вратата рязко се отвори и тя уплашено се отдръпна. Не посмя да погледне към Бриана и бързо заговори.

— Мадам, аз съм виновна за всичко...

Възрастната жена рязко се обърна към Бриана.

— Това вече е нечувано! Наистина е безобразие да се опитваш да замесваш и лейди Джоан в цялата тази история — извърна се към Джоан. — Скъпа моя, постъпката ти наистина е много благородна и

заслужава награда. Несъмнено кралската ти кръв си казва думата, ала този път лейди Бедфорд ще понесе последствията за възмутителните си действия.

Джоан знаеше, че е безсмислено да спори. Само бе влошила положението на приятелката си. Преди да си тръгне, погледна към Бриана и сърцето ѝ радостно трепна, когато видя топлата ѝ усмивка.

В този миг Бриана реши да поговори с мадам, преди тя да започне да я бие с брезовата пръчка по дланите.

— Мадам, и двете знаем, че не съм виновна за това, което се случи. Принцеса Изабел ме обвини несправедливо, защото ме ненавижда. А освен това знае, че вие няма да накажете Джоан, тъй като във вените ѝ тече кралска кръв. — В очите ѝ блесна закачлива искра. — Ако искате да излеете яда си върху мен, ето ръцете ми! — тя протегна дланите си към придворната дама. Девојката не се страхуваше от няколко удара с пръчка.

Ала мадам реши, че дръзкото момиче заслужава по-изтънчено наказание. Изглежда с отвращение петната от боите по ръцете на момичето.

— Това е дело на дявола. Тези петна по пръстите ти ме карат да допусна, че ти си прахосала времето си с празни занимания, вместо да бродираш. Срамно е да бездействаш, когато има толкова много за шиене и бродиране.

Всъщност кралицата и нейните дами бяха освободили девојката от задължението да бродира, за да се посвети на рисуването. Кралица Филипа смяташе, че тя има необикновен талант, даден ѝ от Бога. Ала Бриана благоразумно не спомена за това пред мадам.

Възрастната жена, която никога не бе имала съпруг, изглежда злобно високите гърди и златистите къдрици на момичето.

— Всъщност ти заслужаваш по-голямо наказание. Ще посъветвам кралицата да ти избере за съпруг някой по-стар мъж, който ще те научи на покорство.

Сърцето на Бриана се сви от страх.

— А сега можеш да си вървиш, Бедфорд.

Младото момиче облекчено въздъхна.

— Върви веднага в параклиса, за да изповядаш греховете си пред отец Бартоломео.

Лицето на девойката отново помръкна — щеше да стане много късно, докато свърши вечерната служба.

Вече беше тъмно, когато Бриана най-после се прибра в покоите си. Мислеше само за отмъщението си. Щеше да нарисува змея под коня на свети Георги с лицето на първата придворна дама!

Майката на сестра ѝ, Адел, която я придружаваше като компаньонка, отвори вратата. Адел беше ирландка, но за разлика от сестра си не бе надарена с красота. Лицето ѝ бе покрито с лунички, а косата ѝ беше с цвят на слама. Имаше вид на стара мома, въпреки че беше само на двадесет и девет години.

— О, агънце, къде беше досега? Изглежда, че докато ме е нямало, някой е влизал в стаята ти и виж какво е направил.

Бриана се приближи към статива до прозореца. Рисунката върху пергамента беше унищожена — някой бе зацапал с боя лика на свети Георги. В гърдите ѝ се надигна гняв и тя се извърна към прозореца. Бе постъпила благородно и бе поела върху себе си вината на своята приятелка, а в замяна някой бе съсипал рисунката ѝ. Очите ѝ се напълниха със сълзи и една се търкулна по бузата ѝ. Обаче след миг тя избърса лицето си и се засмя. Ирландската ѝ жизненост и този път я спаси.

— Всяко зло за добро. Запомни го от мен, Адел.

Бриана често прикриваше със смях своята чувствителност и уязвимост. Смахът винаги е бил най-привлекателното качество на всяка жена. Мъжете оставаха очаровани от нейния игрив смях, който подсказваше за скрита чувственост.

Когато се сви на кълбо в широкото легло, устните ѝ се извиха в лека усмивка и девойката потъна в света на сънищата. Желанието отново завладя всяка частица от тялото ѝ. Този път образът на непознатия рицар беше още по-ярък. В съня си вървеше към него, изпълнена с желание да я докосне, да почувства целувките му и по най-потайните кътчета на тялото си. Разстоянието между тях се стопи и двамата се озоваха на терасата в някакъв непознат замък. Той протегна силна ръка и избърса с върха на пръстите си сълзите от бузите ѝ. Бриана радостно се засмя и повдигна лице. Рицарят я гледаше влюбено, а устните му се приближиха към нейните.

Усещането беше неописуемо. Никога не беше изпитвала подобна наслада. Мъжът я притисна в прегръдките си и тя помисли, че ще умре

от щастие. Въздъхна с копнеж, но в този миг образът му започна да се разтапя, докато накрая изчезна напълно. Нейната длан притискаше гърдта ѝ — точно там, където преди миг бе ръката на загадъчния рицар. Отново въздъхна. Този път успя да види очите му. Те бяха изумителни, с яркия цвят на аквамарина.

[1] Титла на благородник, непосветен още в рицарско звание. Понисшата титла е паж. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Кристиан Хоуксблъд седеше до масата в голямата зала на замъка Сен Ло и внимателно слушаше разговора, изцяло посветен на войната с Англия. Макар че в момента имаше временно примирие, то щеше да бъде нарушено в мига, в който кралят на Франция събереше достатъчно кораби, за да нападне дългогодишния си враг.

Хоуксблъд бе получил бойните си умения от норманските рицари, които мразеха Франция. Младият воин бе наемник и възнамеряваше да продаде меча си на тази страна, която предложише повече пари. Ала тъй като изпитваше противоречиви чувства към Франция и Англия — две страни, които никога не бе виждал — той реши да посети и двете, преди да реши за коя да се бие.

Откакто преди два века Алиенора Аквитанска^[1] се бе омъжила за Хенрих Втори^[2], Англия владееше западните и южните провинции на Франция и водеше ожесточена война за разширяване на границите си. Филип от Франция^[3] беше дядо на Едуард III. Малко след неговата смърт умират и синовете му и тъй като нямаше пряк наследник от мъжки пол, кралят на Англия обяви претенциите си за френския трон. Към леопардите в герба на Англия той добави и френските лилии. Това никак не се понрави на Филип Валоа от Франция, който наследи френската корона. Той открито обеща помощта си на Шотландия срещу Англия и започна да плячкосва английските кораби.

Когато кралят на Англия се намираше във Франция, дворът му се установяваше в Бордо. Кристиан разбра това, когато посети красивия слънчев град, живописно разположен край бреговете на Гарона. Мисълта да се установи да живее в този красив край на Франция го завладя до такава степен, че той купи великолепна вила от бял камък, която граничеше със земите на омразния нему граф на Уорик. Желанието да се срещне с баща си, който бе изоставил майка му, преди да се роди, се бе изпарило. Все пак може би Ги де Бошан, графът на Уорик, не бе негов баща. Нямаше никакви доказателства. Хоуксблъд бе

убеден, че във вените му тече норманска кръв, ала сега, когато се намираще в Нормандия, се чувстваше чужденец в тази страна.

И ето, докато седеше в голямата зала на замъка Сен Ло, погледът му обхождаше като милувка лицата на дамите, сякаш искаше да изтръгне от някоя от тях покана за любовна среща. Тайно в сърцето си се надяваше, че може да срещне жената на своите сънища, но тя не бе сред присъстващите. Младият мъж се облегна на стола си и отпи от силното вино, което барон Сен Ло му предложи.

— Ако воювате за мен, аз ще ви платя два пъти повече, отколкото Филип би могъл да ви плати — обърна се домакинът към младия си гост. В гласа му се долавяха приятелски нотки. — В момента хазната е празна, тъй като всички пари отиват за построяване на нови кораби, а и двамата знаем, че те играят решаваща роля в тази война.

Хоуксблъд го слушаше с полупритворени очи, но не каза нищо. Знаеше, че барон Сен Ло иска да го привлече във войската си, тъй като младият рицар ще му спечели доста пари като откуп срещу английските благородници, които навярно ще плени.

— Изглежда, сте сигурен, че Франция ще спечели войната — рече рицарят.

Барон Сен Ло се засмя, сякаш гостът му бе казал нещо весело.

— Крал Филип има около сто кораба, а наемниците от Нормандия, Бретон и Пикардия са повече от две хиляди души. Наел е дори и стрелци от Генуа. През последните седмици бяха нападнати няколко английски пристанища и бяха взети в плен най-добрите им кораби.

— А англичаните не отвърнаха ли на нападенията?

— Опитаха се. — Сен Ло се забавляваше от разговора. — Миналият месец при Лил бе нанесено сериозно поражение на английската войска. Графът на Солсбъри, който е близък приятел на крал Едуард, бе взет в плен — очите на барона заблестяха. — Можете ли да си представите какъв откуп ще вземем за него?

— Бернар, скъпи, няма ли да ме представиш на героя на днешния турнир? — прекъсна ги дрезгав глас.

Кристиан вдигна глава и видя жена, чийто очи чувствено го изучаваха.

— Дръж се прилично, Лизет, ако не искаш съпругът ти да прекърши красивото ти вратле.

Приликата между барона и дамата подсказваше, че са брат и сестра. И двамата бяха изключително привлекателни. Лизет хвърли към брат си премрежен поглед.

— Скъпи, знам, че ще се погрижиш за него.

Хоуксблъд продължаваше да я гледа. Сякаш изведнъж всички в залата изчезнаха и останаха само той и тази пищна красавица, която като че ли искаше да го изпие с поглед.

— Копието ви винаги ли улучва целта?

В очите му проблесна весело пламъче, но той важно кимна.

— Да, никога не пропускам мишената.

Младата жена леко въздъхна.

— Вие участвахте в няколко схватки... не се ли чувствате уморен? — Гласът ѝ стана още по-дрезгав.

— Мога да се бия шест пъти поред, но това няма да се отрази на силата ми.

Лизет облиза червените си устни.

— Възхищавам се на издръжливостта ви. — Краката ѝ бяха омекнали от обзелото я желание към този мургав рицар, струваше ѝ се, че няма да може да изкачи стълбите. — Стаята ми е в източната кула — прошепна тя и плавно се отдалечи.

Кристиан Хоуксблъд обичаше предизвикателствата, ала бдителността не го напускаше. Той бе истински воин и винаги подушваше опасността. Бе сигурен обаче, че барон Сен Ло няма да възрази, ако сестра му прекара една любовна нощ с него, особено ако залогът беше мечът на Хоуксблъд. Кристиан притежаваше свръхестествена сила да подчинява околните на волята си. По време на турнира бе усетил силната завист на противниците си, насочена към него, ала това не попречи на бойните му умения.

Кристиан леко почука на вратата на стаята и Лизет веднага се появи на прага. Почувства силна възбуда само като го видя. Пръстите ѝ бързо започнаха да разкопчават роклята. Отдолу беше гола.

Въпреки че в стаята бе тъмно — светеше само една свещ до леглото — Кристиан видя, че тялото ѝ е красиво и пищно. Докато сваляше ленената риза, ръцете на францужойката се спуснаха надолу и пръстите ѝ леко погалиха набъбналата му мъжественост. Тя изохка от възхищение, когато усети твърдостта му.

Силните му ръце погалиха гърдите ѝ, а сетне се плъзнаха надолу към талията. Тя потръпна, когато усети по нежната си кожа грубите мазоли по пръстите му. Лизет го повлече към леглото и при вида на прекрасното му тяло от гърдите ѝ се изтръгна силна въздишка. Ръцете ѝ обвиха шията му, а краката ѝ се сключиха около кръста му. Изви се и жадно пое огромната му мъжественост, която я изпълни цялата. Извика от удоволствие, никога не бе изпитвала подобна наслада.

Хоуксблъд бе разкراчил крака и стоеше безстрастен, докато Лизет извиваше тялото си върху неговото. Когато тя потръпна от освобождението и се отпусна задъхана, той внимателно я занесе до леглото и я положи върху копринените завивки. Сетне започна да гали тялото ѝ с умели движения и тя отново достигна до кулминация. Никога не се бе чувствала така задоволена. Ала гордостта ѝ бе засегната, защото знаеше, че той все още не бе изпитал наслада с нея.

Младият мъж се претърколи и нагласи тялото ѝ върху своето. Лизет се изправи на колене и го изгледа с учудване. Лицето му бе изкривено в дива гримаса. Той приличаше на мъж, който иска грубо да я изнасили. По тялото ѝ преминаха вълни на невероятна възбуда, примесена със страх. Колко ли мъже бе убил? Тя се изчерви. Той все още бе с панталони, ала тя не можеше да чака, докато ги съблече.

Пръстите му обхванаха гърдите ѝ и тя изохка.

— Що за мъж си ти? — задъхано попита Лизет.

— Мъж, който умее да се владее — просто отвърна той.

— И как си се научил да контролираш така тялото си, мон амур?

Кристиан се засмя.

— Да контролираш тялото си е детска игра. Да контролираш чувствата и мислите си е малко по-трудно. А да контролираш волята на другите хора изисква дълги години упражнения.

— Кой си ти? — уплашено прошепна тя.

— Понякога съм арабин, а понякога — норман. — Внезапно сложи пръст на устните ѝ, приковал поглед в тежката дървена врата. За миг се концентрира и разбра, че Сен Ло приближава към стаята.

Резето на вратата помръдна, ала големият прът от вътрешната страна му попречи да се отмести. Чу се тихо почукване. Лизет въздъхна и се надигна. Посочи към вратата, даде му знак да излезе на балкона и се пресегна за пенъора си.

— Който и да е, сега ще го отпратя. Почакай ме за миг.

Студеният нощен въздух охлади разгорещената му кожа. Хоуксблъд се втренчи по посока на морето, зад което се намираше Англия. Французите и англичаните се ненавиждаха до смърт. Англичаните презираха французите, смятаха ги за страхливци, за мъже, които мислят повече за удоволствия, отколкото за война. Французите, от своя страна, смятаха англичаните за груби и недодялани варвари, които само знаят да пият отвратителна бира.

В този миг Хоуксблъд получи прозрение. Той беше половин англо-норманец. Не можеше да продаде меча си на Франция. Трябваше да отиде в Англия и да се срещне с граф Уорик. Нали според английските закони титлата и замъкът се наследяваха от най-големия син в семейството?

Кристиан се обърна и понечи да се върне в стаята, ала застина на място. Пред очите му изплува образа на „неговата“ дама. Виждаше я толкова ясно, та му се струваше, че ако протегне ръка, ще я докосне. За пръв път видя очите ѝ. Те бяха зелени със златни точки, а над тях се спускаха дълги извити мигли, в чиито краища, подобни на диаманти, блестяха сълзи.

Изведнъж в гърдите му се надигна силно желание да защити непознатата девойка. Почувства болката ѝ, нейната чувствителност и уязвимост. Това усещане беше ново за него. Въпреки че като рицар бе дал клетва да защитава жените, досега никоя жена не бе възбуждала у него друго чувство, освен страст и желание за обладание.

Кристиан протегна ръка и върху пръстите му капна една сълза. Тя бе достигнала до него с магическа сила. Вкуси от сълзата и желанието към французойката се стопи като пролетен сняг. Изправи се, прекрачи бойниците и се спусна надолу по стената на замък. Без въже или някакво помощно средство би било невъзможно за друг мъж, ала за Дракар беше нещо просто, все едно че се спускаше по стълба.

Когато се върна в палатката, се изтегна на леглото, подложи ръце под главата си и започна да изпитва сетивата си.

Всичките си седем сетива.

Видя блясъка на лунните лъчи, които обливаха копринения покрив на палатката. От бронзовата лампа се разнасяше ухане на тамян. Различава гордите очертания на сокола, кацнал на пръчката. Погледът му обхожда палатката, без да пропусне и най-малката подробност.

Усети аромата на бадемовото масло, с което бе намазан. До обонянието му достигна мириса на сандаловото дърво, което бавно догаряше. Отвън се носеше миризмата на лагерния огън, чуваше се цвърченето на мазнината, капеща от печеното месо, подушваше миризмата на вкиснатото вино, примесена с евтиния парфюм на проститутките. Усещаше аромата на плодородната кафява почва, острата миризма на конете, уханието на кестените и дъха на морето.

Кристиан усети как хладният нощен въздух погали кожата му. Беше легнал върху груб ленен чаршаф. Пръстите му докоснаха сребърния амулет на гърдите му. Топлината на кожата му бе стоплила метала.

В устата му бе останал вкусът на шафрана и копъра, с които бе подправено печеното на вечерята в замъка, примесен с този на гъстото червено вино. Усещаше миризмата на йод и солена вода, носена от морския бриз. Но най-нежно бе докосването на сълзата, топла и благоуханна. Тялото му потръпна, ала Кристиан бързо се овладя. Започна да проверява слуха си.

Пренебрегна грубите звуци на пиянски смях, музика, кучешки лай, неспокойното цвилене на конете, за да се съсредоточи върху шумовете на природата. Лекият бриз поклащаше листата на дърветата, чуваше се прашенето на съчките в огъня и ромоленето на близкия поток. От далечината ечна вик на чапла. Острият слух лесно долови ударите на сърцето му и дишането на ловния сокол.

Той се обърна към шестото си чувство. Интуицията му превъзхождаше по сила всички останали сетива. Припомни си тежките години, когато неговите учители бяха завързали за седем дни очите му и той трябваше да се научи да язди и да се бие, без да вижда, уповавайки се само на интуицията си.

Седмото му чувство все още не бе напълно развито. Само понякога достигаше пълна власт над него. Трябваше да се концентрира, за да проникне още по-дълбоко в същината на силата, с която Бог го бе дарил.

Кристиан усещаше, че отново ще го споходи едно от неговите „видения“. Пред очите му избухна ярка светлина и сцените се завъртяха като в калейдоскоп. Озова се на някакъв морски бряг, край който бяха закотвени непознати кораби. Сякаш се рееше над високите мачти на корабите и гледаше смалените фигури на мъжете по

палубите. В този миг осъзна, че това е флотата на френския крал. Преди видението да се стопи пред очите му, младият мъж вече знаеше точния брой и местоположението на корабите.

Хоуксблъд се отпусна и заспа. Съзнанието му постепенно започна да се освобождава от образите, които препускаха като диви жребци из пясъците на пустинята. Остана само неуловимият образ на най-дълбокото му желание, но странно защо не можеше да долови никаква миризма и вкус. Затова се обърна към зрението си.

Огледа се и наистина я видя.

Кожата ѝ бе като прозрачна и блестеше, сякаш бе посипана с перлен прах. Миглите ѝ бяха тъмни, поръсени със златист прашец, а лешниковите ѝ очи преливаха в кафяво, златисто и зелено. Носът ѝ беше малък, но леко разширените ноздри издаваха чувственост. Устните ѝ бяха пълни и съблазнителни, с цвят на нежна роза. Имаше малка очарователна трапчинка на брадичката, там, където неговата бе връзана.

Шията ѝ бе изящна като на лебед, а гърдите ѝ — високи и бели като алабастр, с нежни розови пъпки, с цвета на устните ѝ. Знаеше, че ако я докосне, китката му може да обгърне талията ѝ. Копнееше да погали с пръсти плоския корем и стройните ѝ бедра. Нежният триъгълник между краката, покрит с червено-златисти къдрави косми, бе толкова съблазнителен, че Кристиан бе готов да продаде душата си, за да изследва съкровищата, които криеше.

Косата ѝ като златиста мантия трептеше с огнени отблясъци. Искаше да зарови пръсти в копринените къдрици, да вдъхне с упоение аромата им. Разкошното видение се обърна и той видя магически белег отзад на бедрото ѝ — подобен на малката черна бенка под левия клепах.

Младият мъж се опита да се пребори със силите, които му пречеха да я докосне, ала не успя. Внезапно почувства как го обзема лудост. Нямаше сила на тази земя, която да му попречи да я притежава. В гърдите му избухна буен пламък, беше уверен, че ще преодолее всички препятствия.

В следващия миг сякаш се превърна в черен жребец, който неотклонно препускаше след млечнобяла арабска кобила. Очите ѝ бяха големи, с форма на бадем, изпълнени със страх. Изви високо шия, гордо разгърси копринената си грива и се опита да избяга.

Ала той я притисна към земята. Тя потръпна пред грубия похитител. Зъбите му се впиха жестоко във врата ѝ, сетне той ѝ се качи и проникна в нея. Докато тя цвилеше диво от безумните му тласъци, семето му се изля дълбоко в нея.

Кристиан отвори очи в мига, когато фонтан от перлени капки изблизна от възбуждения му член и обля чаршафа. Изчерви се и тихо изруга. Подобно нещо не му се бе случвало от десетгодишна възраст. Срамно беше това видение. „Трябва да се контролирам по-добре“ — унило си каза той.

[1] Алиенора Аквитанска е най-прочутата владетелка от XII век. През 1152 г. анжуйският крал Хенрих се оженва за Алиенора и става английски крал под името Хенрих II Плантагенет през 1154 г. Обширни земи във Франция — Анжу, Мен, Нормандия, Турен, Поату и Аквитания преминават под зависимостта на английската корона. Това слага началото на ожесточени борби между Капетингите и Плантагенетите, които започват от царуването на Филип II Август. — Б.пр. ↑

[2] Хенрих II Плантагенет (1133–1189 г.) — укрепва централната (кралската) власт с важни реформи в администрацията, съдопроизводството и военното дело. Влиза в конфликт с църквата. Дори собствените синове на краля са привлечени от феодалната опозиция. В разгара на борбите Хенри II умира. — Б.пр. ↑

[3] Става дума за Филип Хубави IV (1268–1314 г.) — крал на Навара, крал на Франция от 1285 г. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Тази нощ за Бриана беше истинско мъчение. Но щом се събуди, кошмарите изчезнаха от паметта ѝ и тя въздъхна с облекчение. Още не бе станала, когато на вратата се почука. Един от пажовете ѝ съобщи, че принцеса Изабел е решила да организира лов със соколи. Девойката се зарадва, че заради лова няма да ѝ остане време да се моли в параклиса.

— Банята ти е готова, агънцето ми.

— Адел, ти наистина ме глезиш, но трябва да побързам. Ако закъснея, принцеса Изабел ще вдигне страхотен скандал — рече Бриана и се потопи в топлата вода. — Пригответи ми тоалет за езда. Разчитам на твоя вкус, за да избереш нещо подходящо за сезона.

— Принцесата е още дете и сигурно затова иска да тормози по-големите от нея — усмихна се Адел.

— О, не я наричай дете. Ще побеснее, ако те чуе. Тя е на четиринадесет години, но непрекъснато изтъква, че майка ѝ, кралица Филипа, се е омъжила за крал Едуард, когато е била на същата възраст.

В стаята влезе млада камериерка с поднос в ръка, на който имаше препечени кифлички, бурканче с мед и каничка с медовина. На вратата отново се почука и Адел отиде да отвори. На прага стоеше един от пажовете на принцесата, известен със своите лудории. Носеше бележка и смутено пристъпваше от крак на крак. Явно му се искаше по-скоро да си тръгне, но Адел му каза да почака.

Бележката беше от Джоан и гласеше:

„Бриана, моля те, прости ми. Надявам се, че наказанието ти не е било много жестоко. Облечи се съблазнително. Имам предвид нещо, което много ще те заинтересува.“

Д.

Бриана затвори очи. Явно, че приятелката ѝ бе замислила нова лудория. Въздъхна и се обърна към пажа. Момчето гледаше виновно към статива. Тя се приближи към него и го хвана за ухото.

— Ти, малко дяволче! Защо съсипа рисунката ми?

Пажът се изчерви и започна да отрича, ала беше очевидно, че лъже. Девојката разбра, че по този начин няма да го накара да признае. Всъщност животът на кралския паж не беше от леките — ставаше в ранни зори и по цял ден търчеше нагоре-надолу из двореца, изпълнявайки различни заповеди. В замяна получаваше само ругатни и по някой и друг шамар. Ала истинските му мъки започваха, когато навършеше десет години и му разрешаваха да служи като оръженосец на някой от знатните благородници.

Бриана пусна ухото му и подаде на момчето захаросан бадем.

— Я ми кажи, проклетнико, кой те накара да съсипеш рисунката ми?

Чипоносият хлапак уплашено промълви:

— Ами... нямах друг изход, милейди...

— В такъв случай ти не си толкова виновен, нали така?

Пажът поклати глава.

— Как се казваш?

— Рендъл.

Името му ѝ се стори познато и тя се загледа в червените му къдрици.

— Да не си брат на Елизабет Грей?

Момчето предпазливо кимна.

— Някой те е накарал да унищожиш рисунката ми, но ти не си искал, така ли е?

— В двореца никой не може да си позволи да не изпълни заповед на принцеса Изабел... — смутено избъбри пажът.

Бриана му се усмихна, пхна препечена кифличка в ръката му и го пусна да си върви. Ако не искаше да закъснее, трябваше да побърза. Адел ѝ беше приготвила една тъмносива кадифена туника, но девојката поклати глава и си избра бледолилава рокля, а върху нея облече тъмновиолетова туника. Леля ѝ сплете косите ѝ в две тежки плитки. Сетне Бриана си сложи чорапите, пристегна ги с дантелени жартieri и obu елегантни ботушки от мека кожа. Взе тъмновиолетовите си кадифени ръкавици, украсени със златни нишки,

изпи на един дъх чашата с медовина, целуна Адел и изхвъркна от стаята. След по-малко от минута Бриана стигна до стаята на приятелката си.

Придворната дама на Джоан, Глинис, беше от Уелс и черната ѝ коса и мургавата кожа контрастираха с нежната русокоса красота на Джоан. Глинис знаеше всички клюки в Уиндзор, а освен това беше толкова суеверна, че често ставаше обект на подигравки.

Бриана се изненада, като видя разпуснатите коси на Джоан.

— Но ти не можеш да ходиш на лов с тази коса!

— Днес съм тръгнала на лов за друга плячка! — засмя се Джоан, но взе сребърна мрежичка за коса, а приятелката ѝ помогна да прибере гъстите си коси в нея.

Двете момичета повдигнаха полите на роклите си и весело се затичаха по коридора към кралските апартаменти.

Спалнята на принцеса Изабел бе осеяна с рокли, които не бяха заслужили нейното одобрение. Сърцето ѝ се изпълни със завист, когато видя тъмновиолетовия тоалет на Бриана и тъмнорозовата рокля на Джоан. Камериерките и придворните дами на принцесата едва сдържаха сълзите си, измъчени от капризите на господарката си. Една от тях ѝ подаваше небесносиня рокля, а друга държеше елегантен жакет от черно кадифе. Изабел приличаше на майка си и бе единствената от рода на Плантагенетите, която имаше тъмна коса и черни очи. Всъщност би могла да бъде доста привлекателна, ала сърдито стиснатите устни загрозяваха красивото ѝ лице.

Джоан намигна на Бриана.

— Изглеждате много хубава в небесносинята рокля, Ваше Височество.

Гневът на Бриана към младата принцеса се бе стопил и тя с цялото си сърце подкрепи комплимента на приятелката си:

— Този цвят е толкова жизнерадостен... а освен това великолепно ще контрастира с черната ви коса, Ваше Височество.

Изабел веднага избра черната кадифена рокля. Джоан сподави ликуващия си смях — черното загрозяваше принцесата и правеше лицето ѝ да изглежда още по-мургаво.

Джоан невинно подхвана друга тема:

— Колко жалко, че кралят ви забрани да яздите далеч от замъка! Утрото е прекрасно, навън е толкова слънчево, че би било чудесно, ако

можем да се поразходим по-надалеч...

Изабел гневно се извърна към Джоан.

— Какво искаш да кажеш, Кент? Мога да отида, където си поискам!

— О, никога не съм се съмнявала в това, Ваше Височество! И въобще нямах намерение да ви ядосвам. Просто исках да кажа, че... ами нали... Негово Величество разрешава на вашия брат, принц Лайънъл, да язди до Бъркхемстед, а това, хм, как да го кажа... не ми се струва особено справедливо, тъй като той е по-малък от вас.

— Лайънъл иска да стане изкусен боец като по-големия си брат, Уелския принц, и затова винаги го придружава до замъка Бъркхемстед. Знаеш, че Лайънъл винаги е завиждал на Едуард.

Лейди Елизабет Грей въздъхна.

— Всички мъже са убедени, че смисълът на живота е единствено в бойната слава. Моят брат започна да се упражнява с тъп меч още когато беше на седем години.

— А моят брат Едуард започна да взема уроци с истински оръжия, преди да навърши десет — гордо заяви Изабел.

— Да, но когато беше на десет години, принц Едуард беше силен като шестнадесетгодишен младеж — обади се Бриана.

— Да — съгласи се Изабел. — Това е така, защото във вените му тече кръвта на Плантагенетите. Моят брат е най-смелият воин в целия християнски свят и макар да е само на шестнадесет години, вече е победител във всички турнири.

— Мъжете се интересуват само от турнири... — тъжно въздъхна Елизабет.

— Тогава трябва да ги накараме да се заинтересуват и от нещо друго — игриво предложи Джоан.

Изабел се нацупи.

— Но когато Едуард свика гвардията си, всички привлекателни млади мъже тръгват след него към Бъркхемстед и Уиндзорският дворец опустява напълно. Предполагам, че и твоя брат Едмънд е с тях.

Джоан веднага реши да се възползва от думите ѝ. Тя отдавна подозираше, че Изабел харесва брат ѝ, младия и красив херцог Кент, прочут с многобройните си похождения сред придворните дами.

— Да, Едмънд е с вашия брат, принц Едуард. Знаете ли, че той е тайно влюбен във вас, Ваше Височество? Колко жалко, че не можем да

отидем в Бъркхемстед да ги посетим... — Младото момиче въздъхна с престорена тъга, примесена с отчаяно примирение.

„Господи, прости й тази лъжа!“ — помоли се Бриана.

Камериерката на принцеса Изабел сплете косите ѝ в плитки. Сетне ги пристегна с изящна диадема и златни игли, украсени с диаманти. Принцесата забеляза елегантните ръкавици на Бриана и си сложи много красиви, но неподходящи за лов ръкавици, украсени с перли и лунни камъни.

Когато най-последно дамите излязоха на двора, неколцина коняри вече ги очакваха с оседланите коне. Соколарите стояха встрани и държаха клетките с ловните соколи. Към крака на всеки сокол бе привързано звънче с гравирано върху него името на собственика му. Соколарите се придържаха към строгите правила на дворцовия етикет — само кралските соколи се ползваха от привилегията да не бъдат затворени в клетки. Тези специално обучени соколи от рядко срещана благородна порода летяха по-високо дори и от орлите.

Бриана притежаваше един дребен сокол, а повечето от младите дами имаха малки ястреби, наричани още „врабчари“. Джоан предпочиташе да ловува с един пъстър керкенец, макар като роднина на краля да имаше право на сокол, който да не пътува до ловното поле в клетка, а да стои върху ръкавицата ѝ. На китката на принцеса Изабел бе кацнал красив мъжки сокол, но той по-скоро символизираше положението ѝ в двора, отколкото да заплашва пернатия дивеч — принцесата не беше много умела в лова със соколи.

След като конярите успяха да настанят младата принцеса и придворните ѝ дами на седлата на конете. Изабел изпъна шия и властно заяви:

— Отиваме в Бъркхемстед!

Конярите тревожно се спогледаха, но никой не посмя да възрази.

Само Бриана и Джоан си размениха триумфиращи усмивки.

Бяха яздили около два километра, когато принцесата забеляза, че соколът ѝ бе откъснал няколко перли от ръкавицата ѝ. Подаде птицата на един от конярите и нареди и на останалите дами да постъпят по същия начин. Соколите пречеха на дамите да яздят по-бързо и групата се движеше доста бавно.

Когато пристигнаха в Бъркхемстед, стражите на наблюдателниците дадоха знак на мъжете, които стояха пред тежката

врата на замъка, да вдигнат решетка зад моста. Групата жени, придружена от конярите, едва ли представляваше опасност за добре укрепения замък, в който се намираха над триста въоръжени мъже. Докато преминаваха по подвижния мост, който водеше към вътрешния двор на замъка, слугите, оръженосците и войниците зяпаха с отворени уста елегантните млади дами.

Управителят на замъка се приближи към групата и поздрави с добре дошли, но си личеше, че непредвиденото посещение никак не му е приятно. Питаше се какво, по дяволите, е накарало младата принцеса да се появи с дамите си в замък, пълен с мъже.

— Искам да изненадам брат си. Къде е той?

Кастеланът от собствен опит знаеше, колко малко обичат мъжете изненадите.

— Принц Едуард се упражнява с хората си, Ваше Височество. Предлагам ви да влезете в замъка, да си починете и да се освежите.

Изабел високомерно го изглежда.

— Да, ние ще се възползваме от гостоприемството на Бъркхемстед, но след като изненадаме Едуард.

Когато стигнаха до края на вътрешния двор, Бриана си помисли, че замъкът прилича на малко село, тъй като навсякъде се разхождаха кокошки и кучета. В дъното на двора имаше просторна ковачница, в която съблечени до кръста мъже коваха върхове на копия и стрели, поправяха изкривените мечове и разкъсани ризници. В лятната кухня десетина овце се печеха на шишове. Принцеса Изабел надуши тежката миризма на тлъстото овче месо и веднага сбръчка изящо навиреното си носле, а Бриана облиза устни от вкусния аромат.

Дамите минаха през още един двор, пълен с войници, които се упражняваха в стрелба с копия, и избухнаха в смях — един млад войник политна към земята, зашеметен от тежката торба с пясък, олюляваща се на гредата, защото се зазяпа в кортежа на бляскавите придворни дами. Неколцина млади мъже се упражняваха на арената за турнири. Беше доста опасно да се стои наблизко, тъй като във въздуха около тях летяха копия и стрели във всички посоки.

Висок рус воин, красив като древен бог, с ризница и с широк меч в ръка, гневно се насочи към тях. Елизабет Грей изпищя, а Джоан въздъхна.

— А, ето те и теб, Едуард — извика Изабел.

— Бела, какво правиш тук, по дяволите!

— Изминахме целия път от Уиндзор, за да те изненадаме.

— Е, в такъв случай сега ще обърнете конете и ще се върнете обратно! — отсече принц Едуард.

Наследникът на трона не беше груб по характер, но сестра му беше истинска напаст. Младите мъже, които се упражняваха заедно с него, ги наобиколиха с широки усмивки и безцеремонно заоглеждаха Бриана, Джоан и останалите дами, които така внезапно се бяха появили сред това море от буйни и запотени млади мъже.

Лицето на Изабел пламна от гняв.

— Как се осмеляваш да позволяваш на Лайънъл да идва тук, а мен да ме гониш? Когато татко узнае за отвратителното ти държание, добре ще си изпатиш! — принцесата изгледа с отвращение мръсотията и кръвта по дрехите му и гнусливо се извърна на седлото.

— Когато татко разбере, че си се отдалечила толкова много от Уиндзор, добре ще ти нашари задника!

Джоан звучно се засмя, а Едуард озадачено повдигна вежди.

— Струва ми се, че познавам този смях. — Той се приближи към коня на Джоан. Двамата бяха братовчеди и като деца често бяха играли заедно. — Здравей, малката ми Жанет! Да не би вече да си ме забравила?

Въпреки че Джоан бе една година по-голяма от Едуард, едрият ръст на младия принц го караше да изглежда десет години по-голям. През полуспуснатите си мигли тя виждаше капките пот, които блестяха на лицето му, и кървавите следи, примесени с прах, по голите му ръце. Внезапно девойката се запита какво ли ще почувства, ако погали тези мускулести ръце, и дъхът ѝ секна. Той беше нейният русокос бог, винаги е бил и винаги щеше да бъде. Джоан тръсна глава, за да прогони смущаващите мисли, и го погледна. Очите ѝ блестяха от вълнение, когато заговори:

— Нима уважението към дамите не е част от обучението на рицарите? Струва ми се, че сега имаме възможност да ви предадем няколко урока по галантност, принце...

— Малка палавница... — промърмори Едуард. Обърна се към сестра си и неохотно рече: — Хм, предполагам, че не е зле да хапнете. Осмелявам се да ви предложа гостоприемството на Бъркхемстед. Ти и дамите ти можете да останете за обяд.

Принцеса Изабел засия. Но само ако знаеше, че Джоан бе тази, заради която младият принц бе променил решението си, щеше да побеснее от гняв.

Кастеланът на замъка придружи принцесата и дамите и до апартаментите на принца. На вратата Изабел се обърна и рече:

— Ще имам нужда само от Елизабет. — И затръшна вратата пред смаяните девойки.

Бриана се смути, но бързо се окопоти и помоли шамбелана да им покаже къде могат да се измият и освежат. В банята, където се миеха останалите благородници, нямаше ароматизирана вода, нито каквито и да било други удобства, към които бяха привикнали изнежените дворцови дами.

Джоан дръпна приятелката си за ръката:

— Хайде, влизай, ако не искаш да останем мръсни.

Когато се озоваха в обширното помещение, видяха, че соколите им бяха накацали на прътове, специално поставени за целта, а конярите, които бяха придружавали дамите до замъка, се бяха разсъблekli до кръста и се миеха заедно с останалите млади мъже. Благородниците веднага заобиколиха двете девойки и несприинудено започнаха да се шегуват с тях. Много от тях бяха привлечени от красотата на Бриана Бедфорд и бяха готови дори да се сбият, за да спечелят вниманието ѝ. Тя се смееше и разговаряше с всички, без да оказва особено предпочитание към някого от тях.

Джоан се приближи до Едуард.

— Може ли да получа сапун, Ваше Височество?

Той ужасен я погледна.

— Нима шамбеланът не ви заведе в моите апартаменти?

— Да, но Изабел каза, че не желае да ги дели с нас. — Младото момиче се засмя и възхитено го погледна.

— Тя е едно малко разглезено зверче — оплака се принцът.

— Може би си връща за онези ужасни шегии, които си правехме с нея, когато бяхме малки деца. Спомняш ли си? — попита тя със затаен дъх.

Сините му очи се присвиха.

— Да, ние бяхме истински заговорници. — Едуард винаги бе харесвал Джоан или малката Жанет, както я наричаше. И сега, когато

бе тъй близо до нея, той внезапно си спомни, че тя бе причината за първата му възбуда, когато беше на дванадесет години.

Изведнъж тя докосна лицето му.

— Изцапал си се кръв точно тук.

Принцът насапуниса лицето си, изплакна се с вода и се протегна за кърпата. Джоан бързо я грабна и със смях я подаде на Бриана. Едуард я хвана за кръста, повдигна я във въздуха и се завъртя с нея, сякаш бе малко момиченце. Внезапно сребърната мрежичка падна и косата ѝ се разля по раменете като сребрист водопад. Принцът я пусна на земята и двамата останаха за миг втренчени един в друг. В очите на Едуард се четеше искрено възхищение.

— Ти си истинска прелест... — прошепна той, но така тихо, че само тя чу думите му.

В голямата зала главният виночерпец разпределяше местата на благородниците съобразно ранга им. Слугите, оръженосците и конярите седнаха в долния край на голямата маса, следваха камериерите, след това по-изтъкнатите гости и накрая знатните благородници, сред които бяха най-близките приближени на принца. Петима от тях едва не се сбиха за привилегията да седят до такива знатни особи като Джоан, сестрата на могъщия херцог Кент, и Бриана, дъщерята на прославения граф Бедфорд.

Управителят на замъка наблюдаваше сервирането на храната. Днес трябваше да се погрижи на масата да има сребърни прибори, да се сервира първо на дамите, да се напълват чашите им, когато се изпразнят, месото да се поднася топло и да следи слугите и конярите да не си разменят неприлични шеги. Свирепият му поглед подсказваше, че всеки, който мляска, шумно си секне носа или си човърка зъбите, ще бъде строго наказан. Повечето от мъжете обаче се хранеха доста прилично, а някои тайно мушваха мръвки месо в джобовете си.

Принцеса Изабел седеше между братята си — принц Едуард и принц Лайънъл. Бриана я погледна с искрено съжаление и си помисли, че девойката прилича на врана между пауни. По-малкият ѝ брат, Лайънъл, изглеждаше като русокос гигант с румено лице. Той не беше образован, не знаеше нито да чете, нито да пише, но беше с

изключително благ характер. Добродушието му се запазваше дори когато биваше пиян, което му се случваше почти всяка вечер и беше предмет на клюки в двора.

Бриана премести поглед към наследника на английския престол, който седеше начело на масата. По външен вид и държане той наистина приличаше на крал. Едуард беше принц на Уелс, граф на Честър и херцог на Корнуел, а когато баща му отсъстваше от страната, той беше настойникът на семейството си и заместник на краля. Едуард беше висок и строен, с остри скули и орлов нос, леко притъпен в края — също като на баща му — и имаше същите сини очи, от които нищо не можеше да убегне. Неговата жизненост и златисторусата коса го правеха неотразимо привлекателен, та всеки, който го видеше, разбираше, че той наистина е създаден да бъде крал и да властва над Англия и половината Франция.

Бриана се наведе към Джоан и прошепна:

— Ти флиртуваш с Едуард. Да не си му хвърлила око?

— Разбира се, че не. Просто съм свикнала да флиртувам с всеки хубав мъж.

Бриана присви устни. Приятелката ѝ беше смесица от искреност и лъжи и никога не ѝ беше скучно с такова забавно създание като нея.

— Тогава защо накара принцеса Изабел да дойдем в Бъркхемстед?

Джоан, която тъкмо бе лапнала голямо парче месо и го дъвчеше с удоволствие, избърса с изящен жест пръстите си и се усмихна.

— Хайде, огледай се. Заобиколени сме с цвета на английските благородници. Нима не виждаш жарките им погледи, отправени само към теб?

Бриана се огледа. Очите ѝ се разшириха, когато различи сър Джон Шандо, Уилям де Монтегю, Робер де Бошан, Роджър де Шайен и Майкъл де ла Пол, всички наследници на обширни графски имения, които я гледаха с явен интерес. Тя стеснително се усмихна и се изчерви. Очевидно всеки от тях изгаряше от желание да я ухазва и да спечели сърцето ѝ. Погледът ѝ обходи масата и тя забеляза лорд Невил и лорд Пърси, двамата най-големи владетели в Северна Англия. Сър Джон Холънд бе втренчил в Джоан поглед, изпълнен с неприкрита страст.

— Няма смисъл да даваме свобода на въображението си, когато знаем, че не сме господарки на сърцата си. Знаеш много добре, че кралят е този, който ще ни избере съпрузи.

Джоан въздъхна.

— Толкова си практична, Бриана. Ти си права, разбира се, но дори и кралят не може да бъде господар на мечтите ни.

Младите мъже от другата страна на масата също се бяха отдали на мечти по красивите девойки. Младите благородници нямаха нищо против да пофлиртуват с тези прелестни млади дами, озовали се в замък, пълен с мъже с гореща кръв!

При вида на мазното овче месо принцеса Изабел смръщи нос и поиска чаша вино.

— По-добре остави виното на мен, сестрице? — засмя се Лайънъл.

— Вино се сервира само с вечерята — рязко се обади Едуард.

— Няма ли в замъка поети или странстващи певци?

— Ние предпочитаме проститутките, Изабел — заяви Лайънъл и изпи на един дъх чашата си.

Едуард го срита в глезена.

— Бела, тези благородници са дошли тук, за да се научат на бойни умения. А аз съм тук, за да се науча как се командва войска. Не сме дошли тук да си губим времето в ухажване на млади госпожици.

— Говори само от свое име, братко — засмя се Лайънъл и притисна крака си до коляното на Елизабет Грей.

Едуард студено го изгледа със сините си очи.

— Следобед ти и твоите хора ще придружите Изабел до Уиндзор.

— По дяволите! — изруга Лайънъл и изгледа сестра си с отвращение. После сви рамене и посвети цялото си внимание на лейди Грей.

Принц Едуард се извини и изпрати един от пажовете да извика Робер де Бошан, който беше най-високопоставеният благородник в свитата на по-малкия му брат. Когато Робер де Бошан се приближи, Уелският принц веднага забеляза приликата между Лайънъл и неговия лейтенант. Макар че Бошан беше по-голям, и той беше висок, рус и привлекателен гигант с открито лице и весел характер.

— Днес следобед херцог Кларънс ще придружи принцеса Изабел и нейните придворни дами до Уиндзор. Той искаше да говори с теб,

Бошан. Мисля, че е добре да го придружиш и да го наблюдаваш — опасявам се, че е доста невъздържан в присъствието на млади и красиви дами. Ако поиска да се върне в Бъркхемстед следващата седмица, постарай се да го разубедиш.

— Да не ви е разгневил с нещо, Ваше Височество?

— Не. — Едуард поклати глава. — Той е прекалено див и необуздан и влияе лошо на хората ми. Мисли само за хубави жени и удоволствия.

— Той съзря прекалено рано — извинително се усмихна Бошан.

Принц Едуард го изгледа намръщен.

— Мъжеството не се изразява в пиене и разврат. Както и да е, скоро всички ще се приберем в Уиндзор. Там ще представим бойните си умения пред твоя баща — той го потупа по гърба и се запита защо синът на прочутия граф Уорик е предпочел да служи при брат му, а не при него. Уорик, маршал от кралската войска, бе известен с прякора Бясното куче заради буйния си характер и бойните умения. Очевидно синът му бе с много по-кротък нрав.

Принц Едуард се сбогува с дамите и се обърна към сестра си:

— Скъпа, не гледай толкова сърдито. След две седмици ще се върна в Уиндзор.

Погледът му се насочи към Джоан. Уилям де Монтегю и Джон Холънд ѝ помагаха да се качи на седлото. Това не го изненада, тъй като за него тя бе най-прелестното създание в цяла Англия.

Той помогна на Изабел да възседне коня и каза високо, така че да го чуе малката Жанет:

— Когато се върна, обещавам да те заведа на лов със соколи. Ще прекараме чудесно.

Лайънъл повдигна Елизабет Грей и я настани на коня ѝ, като не пропусна да я докосне по някои интимни места.

Бриана подскочи, когато чу мъжки глас зад гърба си. Извърна се и го погледна изненадано.

— Ще ми позволите ли да ви помогна, госпожице? — Той се наведе и подложи ръцете си, за да може тя да стъпи на тях.

Бриана го гледаше като хипнотизирана, запленена от необикновения цвят на очите му. Мъжът търпеливо я чакаше, застанал в неудобната поза.

— Извинете ме — прошепна смутена девойката, усмихна му се с благодарност и се качи на коня. Усмивката ѝ предизвика завистта на другите благородници към младия де Бошан. По обратния път към Уиндзор тя не преставаше да се пита какъв цвят бяха очите на Робер де Бошан — тюркоазни или аквамаринови.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато първите светлини на зората обагриха небето, французите видяха, че червената копринена палатка е изчезнала, и разбраха, че чуждестранният рицар и придружителите му са заминали тихомълком през нощта. Когато приближиха брега, Хоуксблъд съобщи на оръженосците си, че е решил да замине за Англия. Али още преди това се бе досетил за намеренията на господаря си, но си каза, че това навярно е предопределено от волята на Аллаха, и затова благоразумно си замълча.

По-практичният Пади не бе толкова философски настроен, защото знаеше, че ги очакват тежки изпитания — не беше шега да се преплува Ламанша с шест охранени коня и цяла планина багаж.

— Не предполагам, че ще правим разходка по море — сухо каза той. — Как ще преплуваме до френския бряг с целия този товар?

— Във Франция научих, че с пари всичко може да се уреди — отвърна Хоуксблъд.

Пади се ухили и кимна към Али.

— Е, това е по твоята част, приятелю.

— Ти пък не си научил нищо ново — подразни го Али.

Ирландецът, който винаги искаше да има последната дума, цитира поговорката на бедуините:

— Силата на мъжа е в неговото красноречие.

Дори Хоуксблъд го изгледа изненадан, впечатлен от мъдрите думи на оръженосеца си.

Влязоха в двора на една странноприемница, разседлаха конете и Али отиде на пристанището. Намери малък кораб, който превозваше хора и коне между Шербург и Кале, плати на собственика доста щедра сума и лесно го убеди да преплува още двадесет мили до Дувър. Кристиан и оръженосците му прекараха остатъка от деня в странноприемницата и потеглиха на свечеряване, за да използват прилива.

Али остана в трюма — възложиха му да надзирава скъпите чистокръвни арабски жребци. Бойните коне се отличаваха с буен нрав, но напевният му глас лесно успя да ги успокои. В това време Пади се разхождаше по палубата, опитвайки се да овладее възбудата си — връщаше се в Англия след петнадесетгодишно отсъствие. Припомни си корабокрушението, когато се намираше край бреговете на Гърция. Беше прекарал приятни месеци на един остров, но турците нахлуха и го завзеха. Там той усвои бойното изкуство в непрекъснати сражения срещу връхлитащите освирепели мюсюлмански бойци, ала накрая бе пленен и попадна в турския затвор. През това време османските орди завладяха Византия.

Кристиан — или Дракар^[1], както го наричаха арабите — беше в елитния еничарски корпус на султана. Той освободи Пади от затвора и ирландецът стана негова собственост. Животът на ирландеца принадлежеше на младия воин с безстрашно лице, ястребов поглед и тяло, стройно като на нормански викинг. Пади предполагаше, че младият воин го бе освободил и му бе подарил живота, защото шегите на ирландеца винаги го разсмиваха.

Кристиан намръщено гледаше някакво дребно животинче, затворено в тясна клетка. Никога не бе виждал същество с толкова особени очи.

— Какво, по дяволите, е това животно? — запита той Пади.

— Прилича ми на невестулка. Искаш ли да го пусна?

— Ако не ти, аз ще го направя — отвърна Кристиан.

— Господи! Спрете! — извика капитанът.

Но Пади се подчиняваше единствено на господаря си. В мига, в който отвори вратичката на клетката, животинчето изскочи като мълния, стрелна се по палубата, подскочи между краката на капитана и го захапа в слабините. Пади и Кристиан избухнаха в смях.

Но на французина хич не му беше до смях. Изкрещя с цяло гърло, сграбчи животинчето за врата и го захвърли през борда. Кристиан спря да се смее, изтича до парапета и се взря в тъмната вода. Животинчето бясно се замята във водата, но след минута изчезна сред вълните. След малко отново се показва, ала разстоянието между него и кораба бързо се увеличаваше.

Кристиан веднага свали ботушите и ризницата и се хвърли в морето. Изплашеното зверче се покатери на рамото му и заби нокти в

дългата му коса. Това спаси живота му.

Пади помогна на господаря да се изкачи на палубата. Онзи невъзмутимо отръска водата от дрехите си.

Капитанът и моряците го гледаха с ужасени очи.

— Човече, трябва да си полудял, за да рискуваш живота си, заради тази гадина!

Младият мъж презрително ги изгледа.

— Ти трябва да си луд, капитане, щом се страхуваш от това дребно животинче.

Пади му помогна да облече ризницата и дебелия жакет, а треперещото зверче веднага се мушна под него. Капитанът отвори уста да каже нещо, но суровият поглед на Кристиан го накара да замълчи.

— Май се уплаши да не го нападне животното — промърмори Пади.

Хоуксблъд сви устни и се насочи към задната част на кораба. Водата в морето беше невероятно студена и мокрите дрехи бяха полепнали по тялото му. Ала той се опита да не обръща внимание на това — знаеше, че морският бриз скоро ще ги изсуши.

Небето притъмня и звезди обсипаха небесния свод. Още от детинство астрономията беше любимата му наука. Знаеше имената на почти всички звезди. Ястребовият му поглед различаваше дори звезди и съзвездията — Кентавър, Алтаир, Лъв. Те бяха за него като стари приятели. Имаше още час, докато изгрее луната.

Стоеше неподвижен, опитвайки да се концентрира. За секунди успя да различи силуета на някакъв кораб. Приличаше на френски, но разумът му подсказваше, че пиратските кораби нападат най-често през деня. Това вероятно беше някакъв пътнически кораб, отправил се към бреговете на Англия.

Приблужи се към носа на кораба и отново се взря в далечината. Най-накрая успя да различи неясните очертания на крепостта, кацнала върху скалистия бряг на Дувър. Хоуксблъд извика капитана да донесе фенер. Сетне отиде при кормчията, посочи му скалите, които едва се виждаха на хоризонта, и му заповяда да насочи кораба покрай брега. Кормчията не познаваше английското крайбрежие и стриктно спазваше указанията на Кристиан.

Корабът акостира в тих залив, достатъчно широк, за да разтоварят багажа, след което корабът отплава в мрака.

— Тъй като Дувър е вратата към Англия, сигурно пристанището е добре охранявано. — Кристиан говореше тихо, защото знаеше, че вятърът отнася надалеч всеки по-силен звук.

— По целия бряг има стражи, които си предават съобщения със сигнални огньове — обясни му Пади.

— Ти стой на пост, а аз ще запалю огън — мрачно се усмихна Хоуксблъд.

Без да протестира, Али се зае с конете и багажа. Той бе толкова отдавна с Дракар, че двамата се разбираха без думи.

Хоуксблъд се загърна с широко наметало и бавно тръгна по морския бряг. Погледът му не се отделяше от черната точка в морето, която се приближаваше все повече и повече. Търпеливо изчака цял час, докато френският кораб приближи до брега. От него започнаха да слизат тежковъоръжени войници. Войнският му инстинкт го караше да се нахвърли върху тях, ала той потисна порива си и търпеливо изчака, докато последният боец изчезна сред пясъците.

Кристиан тихо се промъкна до кораба, улови едно въже и незабелязано се прехвърли през борда. Спря и се послуша. Подуши миризма на катран и се насочи към буретата. Корабният фенер щеше да свърши останалото. Когато корабът избухна, Кристиан вече беше на безопасно разстояние.

Огнените езици озариха небето и привлякоха вниманието на стражата в Дувър. Хоуксблъд и Пади избиха неколцина френски войници, а останалите взеха в плен. Нито един не успя да избяга. Пленените войници затвориха в замъка в Дувър, а адмирал Робърт Морли, командващ войските от петте пристанища, изрази гореща благодарност на Кристиан Хоуксблъд и му предложи гостоприемството си.

— Жалко, че Негово Величество не можа да види вашия подвиг. Беше тук до вчера, за да събира кораби за войната с Франция. Дадох му двадесет от най-добрите. Той се върна в Уиндзор, за да присъства на годишния турнир.

Кристиан бе смаян. Двадесет кораба бяха твърде малко, за да се справят със силния френски флот.

— Не трябваше ли кралят да се откаже от турнира поради надвисналата заплаха от война?

Адмирал Морли избухна в смях.

— Не познавате нрава на Едуард Плантагенет. Може да го заплашват с война едновременно и Шотландия, и Франция, може дългът на кралската хазна към банкерите да достигне деветстотин хиляди флорина, но той никога няма да се откаже от кралския турнир.

Кристиан Хоуксблъд се запита дали бе взел правилно решение. Обречената на бедност страна начело с крал, потънал в дългове, не предлагаше никакви обещаващи перспективи. Младият рицар стисна зъби. Вече бе късно да променя решението си и щеше да го спазва докрай. На следващата сутрин с мрачна решителност, Хоуксблъд препусна със свитата си към Уиндзор.

Крал Едуард влезе в разкошната спалня на съпругата си, наведе се и нежно целуна кралица Филипа по устните.

— Скъпа моя, как се чувстваш? — Той сложи златно ковчеже в ръката ѝ и приближи към люлката, за да види новородената си дъщеря.

— Едуард, ти си прекалено добър с мен. Не е нужно да ми подаряваш скъпоценности — протестира Филипа.

— Ти ме даряваш с прекрасни синове и дъщери, а това е най-малкото, с което мога да ти се отблагодаря.

— Едуард, моля те, вразуми се! Харчиш прекалено много за подаръци. Всичко, което искам, е твоята любов.

— Винаги си я имала, скъпа моя. Не ме лишавай от удоволствието да те зарадвам с някое и друго украшение.

Придворните дами на кралицата почувстваха завист при този израз на преданост. Макар че вече беше на тридесет и пет години, Едуард III си оставаше най-красивият крал в християнския свят. Сърцето на всяка от дамите заби по-учестено. Той винаги намираще време да се усмихне и намигне на всяко по-хубаво лице, ала беше изцяло предан на кралица Филипа. Сякаш за него нямаше никакво значение, че фигурата ѝ наедря и се обезформи от постоянните раждания, нито пък забелязваше повехналото ѝ лице и посивялата коса.

— Искам да си починеш от грижите около гостите за турнира. Реших да построя голяма кръгла кула. Ела до прозореца, любов моя. Искам да ти покажа къде ще бъде новата кула. — Той галантно я хвана под ръка и я поведе към прозореца. — В горното крило кулите са

квадратни, но моята нова кула ще бъде кръгла като тази на крал Артур^[2]. Реших да основа нов орден на галантността, доблестта и рицарската чест. Само най-личните рицари от кралството ще бъдат посветени в него. Ако започнем строежа сега, новата кула ще бъде готова за турнира през следващата година. Ще изберем най-хубавия камък от Бедфордшир. Какво ще кажеш?

— Ще поговоря с лейди Бедфорд. Избра ли й вече годеник?

— Има поне дузина претенденти за ръката й, но Уорик каза, че ще говори с нея, така че можем да смятаме въпроса за уреден. Ала като заговорихме за годежи, мисля, че предложението ти да сгодим Уелския принц с Маргарита Брабантска е много добро. Трябва да запазим съюзниците си, преди французите да са ни изместили.

— Говори ли за това с Едуард? — попита Филипа.

— Не още, но той винаги е знаел, че Кралският съвет ще предложи на първо място Маргарита. Ще изпратя вестonosец да го извика в Уиндзор.

— Няма нужда, Едуард. Той вече е тук. Знам, че турнирите го привличат като магнит.

— Ще слезеш ли да вечеряш в залата или да остана да вечерям с теб тук, ако си много уморена?

— Глупости, Едуард. Ти обичаш да има много хора около теб на трапезата, а синовете ти и Изабел ще се радват да вечерят с теб.

Кралицата разбираше, че той се задушава в нейната спалня и с нетърпение очаква да слезе при гостите. Беше твърде жизнен, за да се задоволи само с нейното присъствие. Той беше снизходителен баща и най-внимателният и любящ съпруг, за какъвто всяка жена би могла да мечтае.

Кралят я заведе до леглото и поднесе ръката й към устните си.

— Благодаря ти, Филипа. Имам толкова много неща, за които да мисля, но ти и децата сте винаги на първо място в живота ми. Никога не го забравяй!

Едуард III излезе от покоите на кралицата, прекоси горното крило и се насочи към апартаментите в долното крило на двореца, където бяха настанени рицарите от личната му гвардия и където живееше Катерин де Монтегю, докато съпругът ѝ граф Солсбъри се биеше във Франция.

Когато видя, че кралят влиза в нейните апартаменти, без да се крие, сърцето ѝ се сви от лошо предчувствие и тя притисна ръка до гърдите си.

— Ваше Величество, сигурно ми носите известие от Уилям.

Тя видя болка в сините му очи и разбра, че предчувствието не я е излъгало — новините не бяха добри. Катерин отпрати прислужницата си и се вгледа в лицето на краля с все по-нарастващо безпокойство. Воалът, който покриваше главата ѝ, се свлече на земята.

Красотата ѝ беше зашеметяваща. Тя беше изящно създание с фини кости, а косата ѝ се разстилаше във великолепни златисти вълни.

— Уилям е в плен — тихо каза краля.

От гърдите ѝ се изтръгна отчаян вик и графинята се олюля. Едуард бързо я обгърна със силните си ръце и я притисна до сърцето си. Искаше му се да отнеме болката от душата ѝ. Тя тихо се разрида, отпуснала глава на мощното му рамо, а сълзите ѝ капеха върху кадифената му туника.

— Успокой се, Катерин, ще направя всичко, което е във властта ми, за да постигна освобождаването му.

Тя вдигна прекрасните си очи, изпълнени със сълзи, и попита с треперещи устни:

— Наистина ли? — Чувстваше се толкова виновна, че ѝ се искаше да умре. Ала в сините очи на Едуард нямаше и следа от вина и разкаяние.

— Катерин, той е мой приятел. Ще платя всякакъв откуп, какъвто Филип поиска.

Катерин въздъхна с облекчение — облекчение, че Уилям не беше мъртъв, и облекчение, че кралят както винаги бе внимателен с нея. Въпреки че и двамата дълбоко обичаха партньорите си, от първия миг, в който се срещнаха, между тях възникна непреодолимо привличане. Взаимното им желание бе толкова силно, че нищо не можеше да го спре. Никой от двамата не бе престъпвал брачната си клетва до онзи фатален ден преди една година, когато се срещнаха за пръв път.

Когато кралят усети, че тя се отпуска в ръцете му, той я обхвана през кръста, повдигна я на ръце и нежно я залюля в прегръдките си.

— Толкова съм зажаднял за теб, Катерин. Не мога и час да живея без теб.

О, господи, те нямаха съвест. Безумното влечение, което изпитваха един към друг, заглушаваше всички останали чувства. В гърдите на краля избухна унищожителен огън и той я понесе към леглото.

На вратата рязко се почука и когато Адел отвори, видя, че личният камериер на краля носи съобщение от Негово Величество до лейди Бедфорд.

С треперещи пръсти Бриана счупи кралския печат и прочете следните редове:

„Най-учтиво ви молим да ни очаквате в залата за аудиенции преди вечерната служба.“

Едуард Плантагенет

— Моля ви предайте на Негово Величество, че за мен е чест да изпълня молбата му.

Мисълта, която ѝ хрумна веднага, беше, че първата придворна дама сигурно се е оплакала от поведението ѝ. Сърцето на младото момиче се сви от страх.

— Адел, ще дойдеш ли с мен?

— Разбира се, че ще те придружа. Може би кралят най-после е избрал някой благородник за твой съпруг.

Сърцето на девойката се разтуптя.

— О, наистина ли мислиш, че това е причината за аудиенцията?

— Разбира се, не бе изключена подобна възможност и тя внезапно почувства как краката ѝ отмаляват. — О, господи, страх ме е, че още не съм готова за това.

— Разбира се, че си готова, агънцето ми. Повечето от дамите се сгодяват на петнадесетгодишна възраст.

— Какво да облека? Трябва да изглеждам хубава. — Мислите ѝ бясно препускаха. Никога досега не бе изпитвала подобно вълнение. — Предполагам, че най-добре е да облека нещо в зелено.

— Зеленото е цвят на любовта — усмихна се Адел.

— О, моля те, не ме дразни, Адел. Зеленото отива на косата ми. Трябва да побързаме. Преди това искам да отида в параклиса. Имам специална молба към света Агнес.

Бриана се отпусна на колене пред лика на света Агнес. Като всяко друго момиче и тя бе отправила горещи молби към светицата в нощта на 20 януари, когато по традиция благородниците разкриваха чувствата си пред бъдещите си съпруги. Девојката горещо се надяваше, че света Агнес ще ѝ помогне. Тя се поколеба. Младите жени бяха научени, че не бива да очакват прекалено много от съпрузите си. Трябваше да се покоряват на мъжете си и да им раждат наследници. Реши, че не бива да иска твърде много, защото Бог може да реши, че е много алчна.

— Моля те, Господи, нека бъдещият ми съпруг да бъде честен, смел и силен. — Прекръсти се и добави: — И ако не сметнеш, че искам прекалено много, нека да има благороден характер.

Покойният ѝ баща беше граф и въпреки че не смееше да се надява да я сгодят за някой благородник с титла, девојката се страхуваше от подигравките на принцеса Изабел, които щяха да последват, ако кралят реши да я омъжи за някого без титла.

Бриана облече морскозелена рокля, а отгоре си сложи кадифена туника с цвят на нефрит, пристегната в кръста с тънък колан, украсен с изумруди. Девојката вярваше, че зелените скъпоценни камъни притежават вълшебна сила и я пазят от зли духове и вещици. Нейното моминско въображение бе изпълнено с духове, нимфи и всякакви слуги на дявола.

Облеклото на Адел контрастираше с това на нейната любимка. Тя бе облечена в изискана сива туника върху светла жълта рокля. Елегантно було покриваше косите ѝ. Само младите момичета можеха да си позволят да носят косите си разпуснати. Адел се гордееше с буйните златисти коси на Бриана. Когато ги разресваше, те струяха до глезените ѝ като копринено наметало.

Телохранителят на краля ги посрещна в предната зала, чиито стени бяха украсени с различни видове оръжия още от времето на великия крал Хенри II Плантагенет.

Зад тази зала се намираше залата за аудиенции на краля, която беше с по-малки размери, но бе разкошно обзаведена — подът бе покрит с красиви килими, а стените украсени с изящно изработени

гоблени. Виждаха се два големи трона със златна украса, а отстрани бяха наредени по-малки столове с мека тапицерия.

Когато двете жени влязоха, кралят не беше сам, но неколцината мъже, с които разговаряше, станаха и излязоха през двойната врата в дъното. Едуард III Плантагенет се надигна от трона, прекоси залата и се приближи до тях, за да ги поздрави. Той се усмихна и сякаш стаята се озари.

— Заповядайте, лейди Бедфорд.

Девојката понечи да се поклони, както изискваше етикетът, но кралят я хвана за ръцете.

— Не, не, моля ви, няма нужда от тези церемониалност.

Бриана пое дълбоко дъх, за да представи леля си.

— Ваше Величество, позволете ми...

— Не, не ми казвай... тази дама е Адел, сестрата на майка ти, предполагам. Никога не забравям хубавите лица.

Адел се изчерви до корените на косите си, тъй като никога не бе смятала, че е хубава.

— Седнете! — заповяда Едуард. — И двете.

Те се поколебаха за миг, но се подчиниха и седнаха.

— Аз предпочитам да остана прав. Не се смущавайте, дами. Моля ви, не се обиждайте.

Според протокола те бяха тези, които нарушаваха етикета, оставайки седнали, докато кралят стоеше прав.

— Намислил съм да построя кръгла кула в източното крило. Много ми харесва красивият камък, който имате в имението си, лейди Бедфорд.

Бриана не можеше да повярва на ушите си! Тази аудиенция при краля била само заради камъка! Тя пое дълбоко дъх. Не знаеше дали да чувства облекчение или разочарование. Може би по малко и от двете.

— Ваше Величество, аз съм дълбоко поласкана, че сте избрали за вашето строителство моя камък в Бедфордшир.

— Чудесно! Моят управител ще говори с управителя на вашия замък и ще уговорят справедлива цена.

— О, не, Ваше Величество, не бих могла да взема пари от вас.

— О, господи, какво невинно дете сте вие. Крайно време е да ви изберем подходящ съпруг, който да се грижи за вас. Уверявам ви, че

ако имяхте съпруг, той едва ли щеше да ви позволи да давате безплатно камъка си дори и на краля!

Бриана се изчерви.

„О, боже, тя е истинска красавица!“ — помисли си Едуард.

Очите му с възхищение огледаха великолепната ѝ коса, високите гърди и стройната фигура. При вида на младостта ѝ, лицето му омекна и в сините му очи проблесна весело пламъче.

— Граф Уорик чака отвън. Помоли ме за частен разговор с вас. Не се страхувайте. Той изглежда доста суров, но има добро сърце и е истински благородник. Каза ми, че иска да ви помоли за нещо много специално.

Кралят хвана Адел за ръката и я изведе от залата.

Бриана застина на мястото си. Мозъкът ѝ отказваше да функционира. Гледаше втренчено високия воин с изсечено лице. Когато граф Уорик се приближи към нея, тя изпита желание да избяга, ала краката ѝ не можеха да се помръднат. Очите ѝ се разшириха, когато видя белезите по лицето му. В замъгления ѝ мозък бавно се оформи мисълта, че е вдовец от пет години. Предположи, че още е млад мъж, за да остане такъв.

В този миг в съзнанието ѝ изплуваха злобните думи на първата придворна дама: „Ще посъветвам кралицата да ти избере за съпруг някой по-стар мъж, който да те научи на покорство“. Бриана преглътна с усилие, устата ѝ бе пресъхнала.

— Лейди Бедфорд. — Гласът му бе груб и рязък.

„Той е свикнал да заповядва“ — помисли си девойката.

— Л-лорд Уорик — прошепна задавено тя.

Баща ѝ често ѝ бе казвал да внимава с молитвите си към Бога, тъй като те може да бъдат чути. За какво бе помолила света Агнес? Съпругът ѝ да бъде честен, смел и силен. Лорд Уорик наистина притежава всички тези качества — тъжно си помисли младото момиче. Защо не бе помолила светицата за някой по-млад мъж?

Тя бе останала сираче много рано и винаги бе страдала от самотата. В мечтите си винаги се виждаше заобиколена от смях и веселие и с много деца, които щеше да роди на прекрасния рицар, станал неин съпруг. Те щяха да се обичат, да обградят с нежни грижи децата си и да бъдат щастливи до края на живота си.

Ала сега мечтите ѝ за младия смел рицар, който щеше да стане баща на децата ѝ, се стопиха като пролетен сняг. Смени ги представата за суров стар воин, който ще се наслаждава на младото ѝ тяло.

Лорд Уорик заговори. Бриана се опита да чуе думите му, но ушите ѝ бучаха.

— Познавах добре баща ви. Той беше достоен рицар.

— Благодаря ви — отрони девойката.

— Мисля, че не би имал нищо против, ако семействата ни се сродят.

Господи, тя беше помолила за благородник. Никой не стоеше по-високо от лорд Уорик.

— Лорд Уорик, вие ми оказвате голяма чест, но... боя се, че аз не съм богата.

— Това ще преценя аз — остро каза той. Сетне, сякаш се разкая за грубия си тон, добави с по-мек глас: — Лейди Бедфорд, вие ще бъдете много красива младоженка. За мен наистина е чест. Както и да е, вие ще решите, макар да сте още твърде млада.

„Господи, той сигурно е на четиридесет години, а може би и на петдесет“ — съкрушено си помисли Бриана. Нямаха нищо общо помежду си. Едва ли той щеше да бъде съпругът, с който да прекара живота си в смях и любов. Ще остане самотна до края на живота си.

Девойката отчаяно се хвана за думите му „твърде млада“. Това можеше да бъде извинение. Тя вдигна очи и погледна грубото му лице. Не знаеше как да откаже, без да предизвика гнева му.

— Вие ми оказвате голяма чест — сковано започна и пак сведе поглед, ала преди това видя очите му — те бяха с цвета на аквамарин! Тези очи бяха същите като на рицаря в сънищата ѝ и сърцето ѝ сви от болка.

Граф Уорик се наведе над нея. Мъката ѝ беше толкова силна, че си помисли, че сърцето ѝ ще се пръсне и тя ще умре.

Никога не бе се чувствала по-нещастна.

— Аз... мисля, че ми трябва известно време — заекна Бриана, като се надяваше, че гласът ѝ няма да издаде отчаянието, което я бе обзело. — Смятам, че е добре ухажването да продължи по-дълго време, за да може двамата души да се опознаят по-добре.

— Ще оставя ухажването и увещанията на Робер. Смятам, че ще се разберете с моя син — засмя се Уорик.

Внезапно мрачния облак, който беше надвиснал над нея, изчезна и слънцето отново изгря в душата ѝ.

— Робер де Бошан... — промълви девойката и в гласа ѝ прозвуча истинска радост. Пое дълбоко въздух и си припомни настойчивия поглед на аквамариновите му очи. Все пак можеше да бъде щастлива!

Младото момиче бързо отправи мислено благодарствена молитва към света Агнес. О, господи, тя се бе държала толкова зле с великия граф Уорик! За компенсация му отправи най-очарователната си усмивка и дълбоко се поклони.

— Вие ми оказвате голяма чест — промълви тя, този път от цялото си сърце.

Той ѝ предложи ръката си, за да се изправи. „Тя наистина е прекрасна млада дама — помисли графът. — Толкова е женствена и изпълнена с покорство. Мечтаната жена за всеки мъж. Ако бях по-млад...“

Адел очакваше племенницата си в предната зала. Лицето ѝ изразяваше силна тревога. От възмущение бе раздърпала края на туниката си.

— О, агънцето ми, да не би Уорик да има намерение да се ожени за теб?

Бриана лъчезарно ѝ се усмихна.

— Да, права си. Кралят най-после ми е избрал годеник.

— О, света Дево, и ти съгласи ли се? — уплашено попита леля ѝ.

— Разбира се, че се съгласих. Дори в най-смелите си мечти не съм си помисляла подобно нещо. Ще бъда графиня!

— Да, но...

— Разбира се, това е в бъдеще. Ще трябва да почакам, докато моят съпруг наследи титлата граф на Уорик.

— Робер де Бошан? О, агънцето ми, аз си помислих, че са те сгодили за баща му.

Бриана звънко се засмя.

— Адел, как можа да ти хрумне тази абсурдна мисъл?

[1] Дракар означава „ястреб“ (араб.), Хоуксблъд (англ.) означава „ястребова кръв“. — Б.пр. ↑

[2] Крал Артур — легендарен келтски владетел, живял през VI в., Подвизите му са станали предмет на много произведения, посветени

на рицарите на Кръглата маса. — Б.пр. [↑](#)

ПЕТА ГЛАВА

Сърцето на Джоан Кент бе изпълнено с щастливо очакване. Тя броеше дните до завръщането на принц Едуард в Уиндзор. Когато бяха в Бъркхемстед, той ѝ бе казал, че ще се върне след две седмици за турнира в Уиндзор, но се носеха слухове, че се е върнал по-рано.

Трябваше да използва всички женски хитрини, за да предизвика интереса му. Тя толкова отдавна бе влюбена в наследника на английския трон, че познаваше всичките му навици. Той ставаше преди изгрев-слънце, обличаше се, посещаваше параклиса преди утринната молитва, а след това отиваше да поязди.

Когато принц Едуард влезе в параклиса, очите му съзряха тъничка фигурка. Джоан бе склонила глава и се молеше. Прекрасната ѝ коса бе покрита с тънък воал. Девојката изглеждаше вгълбена в молитвата си. Когато свърши, се прекръсти, сетне се изправи и се насочи към изхода. Принц Едуард също се прекръсти и побърза да я последва. Сърцето му учестено биеше.

— Жанет... Джоан... стори ми се, че си ти. Какво правиш тук толкова рано?

Очите ѝ се разшириха от престорена изненада.

— Не исках никой да ме види. Чувствам се много объркана. Не знам как ще живея занапред. Размишлявах дали да не стана монахиня, Ваше Височество.

Принцът смаян я изгледа. Ефирният бял воал бе прикрепен със златна диадема към прекрасната ѝ сребристоруса коса. Приличаше на ангел с ореол около главата. В този миг Едуард видя как в очите ѝ проблесна лукаво пламъче; двамата отметнаха глави назад и избухнаха в смях. Смяхът им отекна в параклиса, те се спогледаха виновно и побързаха да се измъкнат навън.

— Ти си непоправима палавница. Кажи ми какво наистина правеше в параклиса?

— Може би имам любовна среща — подразни то тя и го изгледа с премрежени очи.

Гняв, примесен със страстно желание, го прониза като стрела. Главата му се замая, той обви кръста ѝ със силните си ръце и потърси устните ѝ.

Сърцето на Джоан учестено заби. Целувките му бяха горещи и упойващи. Тялото на Едуард беше едро и стегнато, а мускулестите му гърди се притискаха страстно към нейните, така както винаги бе бленувала.

Желанието бе завладяло Едуард, слабините му пламтяха, а кръвта бясно пулсираше в слепоочията му. Той не искаше да я пуска, но знаеше, че някой може да ги види.

— Ела с мен в конюшната — дрезгаво прошепна принцът.

Може и да беше палавница, но никога нямаше да стане лека жена. Погледът ѝ, изпълнен с високомерие и внезапна студенина, го накара да застине на мястото си.

— Аз нямах предвид... исках да те покана да појздим заедно.

Господи, това прозвуча още по-лошо. Той смутено прокара ръка през русите си къдрици.

Сърцето на девойката се изпълни с жалост към него. Очите ѝ отново го изгледаха дяволито.

— Знам едно място, където можеш да ме прегръщаш, без да предизвикаме клюки.

— Къде? — властно попита той. Обзе го гняв, че това крехко създание успява да предизвика такъв хаос в душата му.

— На танците. Ще запазя един танц за вас тази нощ, Ваше Височество.

Тя го остави толкова възбуден, че той трудно можеше да върви. Не можеше да язди в това състояние и затова се запъти към реката. Студената вода щеше да охладя страстта му.

Вече в стаята си, Джоан се изправи пред огледалото. Докосна леко устните си. Искеше ѝ се да запази усещането за устните му, докато не я целунеше отново. Тази вечер! Никога не се бе чувствала по-щастлива!

Бриана рисува до късно вечерта. Тя щастливо си тананикаше, докато изписваше с четката по тънкия пергамент бъдещето си име Бриана де Бошан, заобиколено с цветя и сърца. Тръпки на възбуда

преминаваха по тялото ѝ, когато си припомняше тюркоазните очи на Робер де Бошан и настойчивия му поглед, който не се отделяше от лицето ѝ при срещата им в Бъркхемстед.

Внезапно от устните ѝ се изтръгна силна въздишка. „Тюркоазни... аквамаринови!“ Навярно Робер де Бошан бе тайнственият рицар, завладял сънищата ѝ. Не можеше да сбърка тези очи. Сърцето ѝ се изпълни с щастие. Нима всичко, което ставаше с нея, беше истина. Нима наистина съдбата ѝ бе изпратила рицаря на нощните ѝ блянове? Нима Робер де Бошан бе мъжът, за когото страстно бе молила света Агнес? Младото момиче приближи към леглото и нетърпеливо отметна завивките. Щеше ли да го сънува и тази нощ? Колкото по-скоро заспи, толкова по-скоро ще разбере. Когато най-после се успокои и заспа, в съня ѝ се яви Уорик. Той изглеждаше огромен и застрашителен, но този път девойката не изпита страх.

— Много съм доволен, че се съгласи да се сгодиш за моя син.

Видението изчезна и на негово място се появи образът на Робер де Бошан.

Когато високата му фигура се склони над нея, дъхът ѝ секна. Както винаги тялото ѝ потръпна от желание. Искеше страстно да се приближи към него, жадуваше той да я докосне, да я целуне, да я докосва по най-интимните места. Беше замаяна от щастие, когато най-после ръцете им се срещнаха. Тя се засмя и очите ѝ се срещнаха със завладяващите аквамаринови очи.

— Най-после си моя... дойдох да те отведа. — Гласът му беше дълбок и трептеше от вълнение, а очите му горяха от желание.

Той беше висок и силен мъж, точно такъв, за какъвто винаги бе мечтала. Лицето му излъчваше сила и гордост. Не можа да се сдържи и прокара пръст по него. Докосна високите скули и силната му челюст, а сетне пръстът ѝ се плъзна по дълбоката вдлъбнатина на брадичката. Когато се спря на устните му, той леко го захапа. Тръпка премина през цялото ѝ тяло, гърдите ѝ се втвърдиха от възбуда. От устните ѝ избликна чувствен смях, който го предизвикваше и сякаш го подканяше да бъде по-смел. Устните му се допряха до малката бенка на лявата ѝ буза.

— Нали ще ми разрешиш да вкуся от този омагьосващ белег?

Устните ѝ потръпнаха и тя повдигна лице, за да приеме целувките му. Силните му ръце я обгърнаха, сетне се плъзнаха надолу и тя усети, че дланите му докосват другия ѝ скрит белег.

— Точно този исках да вкуся.

Той се засмя и тя видя белите му зъби. Никой досега не ѝ бе говорил по този начин, но на нея ѝ харесваше. Погледите им се срещнаха и тя се усмихна.

— Ще ти позволя да го вкусиш през първата ни брачна нощ.

— Ако ме накараш да чакам дотогава, ще те изям цялата — закле се той.

— А ако ме накараш да чакам още дълго твоите целувки, ще изпищя — дрезгаво промълви Бриана.

Устните му се спуснаха надолу и спряха на гърдите.

Стори ѝ се, че ще умре от желание. Очите ѝ светнаха предизвикателно и тя отвори уста да изкрещи. В този миг устните му се разтвориха и се впиха в нейните. Сякаш някой я докосна с нажежено желязо и в гърдите ѝ избухна пламък. Бриана изохка в съня си. Звукът я събуди. Отвори очи, не можеше да диша. Тялото ѝ се извиваше от първата възбуда. Сънят беше като истински — можеше да усети уханието на сандалово дърво и бадеми, което се излъчваше от тялото му. Нейният непознат рицар беше синът на Уорик. Мъжът от сънищата ѝ имаше стройното и силно тяло на Робер де Бошан, неговите аквамаринови очи, но не притежаваше бялата кожа и русите му коси. Лицето му беше мъжествено и мургаво. Имаше черна коса и завладяващата красота на Луцифер.

Залата за пиршества в Уиндзор бе впечатляваща. Бяха изразходвани огромни суми за обзавеждането ѝ. Крал Едуард III Плантагенет обичаше лукса и не бе пожалил средства, за да я украси и да я снабди с всички удобства.

В единия край на обширната зала бе издигнат голям подиум, на който бе поставена кралската трапеза.

Кралят притежаваше великолепен гардероб, дрехите му бяха изискани, обсипани със скъпоценни камъни. Тази вечер той бе облечен в пурпурна кадифена туника, на която бяха избродирани със златни нишки леопард и лилии. На главата си носеше малка корона, а русата

му коса се стелеше на вълни до раменете. На гърдите му блестеше златна верига, украсена с рубини, а ръцете му бяха обсипани с пръстени.

Принцеса Изабел седеше до него, в креслото на майка си. Бе облечена в бяла атлазена рокля, чиито дълги ръкави бяха поръбени със самурени кожи. Короната на главата ѝ бе украсена със скъпоценни халцедони, а на ръцете си носеше гривни и пръстени, украсени със същите камъни. Младата принцеса обичаше да бъде център на внимание, и особено от страна на баща си, и когато той заговори с принца на Уелс, тя се намесваше в разговора и го отвличаше.

Любимият цвят на принц Едуард бе черното. Започна да се облича в черно още като момче, за да изглежда по-голям. След това си внуши, че черният цвят му носи щастие, и дори хералдическите му знаци бяха в черно. Тази вечер бе облечен в туника от черно кадифе, внесено от Италия. Тъй като Едуард бе с руси коси и сини очи, черното му отиваше и подчертаваше красотата му. Той не обичаше да носи корона, но туниката му бе богато украсена с диаманти, които блестяха на светлината на свещите.

Принц Лайънъл бе облечен в синьо, цвят, който му отиваше, тъй като тушираше прекалено червендалестото му лице. На гърдите му висеше тежка златна верига, украсена със сапфири, и сигурно щеше да му тежи като воденичен камък, ако младият принц нямаше невероятно широки и силни рамене.

Принц Джон беше още момче, но притежаваше изключителен интелект и се славеше с прекрасен вкус. Тъй като косата му имаше светлокафяв цвят, той знаеше, че зеленият цвят му отива най-много. Носеше късо наметало, украсено по края с лисича кожа и пристегнато към едното му рамо с голяма брошка от изумруди.

Бриана, която наблюдаваше кралската маса, забеляза как Джон сваля наметалото си и го преметна през слабиците рамене на Бланш Ланкастър. Хвърли към Лайънъл поглед, изпълнен с презрение заради неприличната песничка, която си тананикаше, и помогна на Бланш да се премести по-далеч от пияния му брат, близо до баща си — великия граф Ланкастър. Сърцето на Бриана се изпълни с нежност, когато забеляза загрижеността му. Джон и Бланш бяха сгодени и той с радост закриляше нежната и ефирна девойка.

Тъй като брат ѝ, графът на Кент, се бе върнал с принц Едуард, Джоан вечеряше на неговата маса и бе поканила приятелката си да се присъедини към тях. Това беше чест за младото момиче, след като Джоан и брат ѝ имаха кралска кръв. Техният баща бе обвинен в предателство и бе обезглавен, когато Джоан беше на две години. Всъщност не беше виновен, но бе доста непопулярен, тъй като бе водил твърде безгрижен живот и бе позволил на управителите на земите му безогледно да ограбват селяните и да оплячкосват имуществото им. В резултат на което понастоящем Едмънд беше много богат. Той притежаваше една градска къща в Лондон и водеше доста бурен живот.

От години Едмънд се опитваше да съблазни Бриана, а тя толкова често го бе отблъсквала, че това бе станало предмет на шеги между двамата. Накрая той разбра, че девствениците не са за него, и се насочи към по-достъпните дами в двора. Отнасяше се към Бриана като към сестра.

Бриана още не бе казала на Джоан за удивителния си годеж и приятелката ѝ не подозираше нищо. Всъщност тя все още не вярваше и очакваше с нетърпение появата на Робер де Бошан. Бриана бе облечена в нова рокля от тафта с цвят на кехлибар и бе сложила златния си колан, украсен с изумруди, който, както вярваше, ѝ бе донесъл щастие. Тя бе преизпълнена с вълнение и ѝ се струваше, че сърцето ѝ ще се пръсне от нетърпение.

Смееше се на всяка дума на Едмънд и въпреки че не бе пила нищо, се чувстваше като замаяна. Странстващите музиканти засвириха на лютните си и девойката едва се сдържаше на стола си.

Бриана погледна към масата, край която седяха благородниците, приближени до краля, със съпругите си. Начело на масата седяха граф и графиня Пембрук, а до тях красивата графиня Солсбъри. Граф Уорик разговаряше с граф Нортхемитън, а от дясната страна на граф Уорик седеше синът му Робер де Бошан. Той гледаше към нея! Господи, откага ли я наблюдаваше? Тя сведе поглед и отпи глътка вино, като смяташе, че студената напитка ще охлади вълнението ѝ. Виното обаче има обратен ефект. Бриана си припомни до най-малки подробности съня от предната нощ и лицето ѝ пламна. Рицарят на нейните мечти имаше същото силно и стройно тяло, същите аквамаринови очи, същите чувствени устни, чиито целувки я бяха довели до лудост.

Единственото, което отличаваше Робер де Бошан от тайнствения рицар, бе цветът на косите и мургавото му лице. Картините от съня сякаш танцуваха пред очите ѝ и девойката се изчерви още повече.

Засрами се от неприличните видения и наведе глава. Добре че се появиа жонгльори, които привлякоха вниманието на гостите. След тях излезе Годенал, придворният поет на краля, и започна да рецитира дълга поема, възпяваща рицарските подвизи. Бриана обичаше да слуша легенди за героите. Те я вдъхновяваха да рисува върху пергамента красиви картини, които илюстрираха разказите. Погледна към приятелката си и забеляза, че Джоан е не по-малко развълнувана от нея. Джоан също бе облечена в нова копринена рокля с цвят на узрели праскови, поръбена по краищата с хермелин, а в сребристорусите ѝ коси бяха вплетени блестящи перли. Бриана си помисли, че приятелката ѝ вероятно също има някаква тайна.

На няколко пъти Джоан забеляза многозначителния поглед на принц Едуард, отправен към нея. Възхищението, което прочете в очите му, я изпълни с щастие. Усети, че се задъхва от вълнение, сведе поглед и се заслуша в думите на брат си. Ала не можа да се сдържи и отново погледна към кралската маса. Красивите тъмносини очи на Едуард продължаваха да я наблюдават с възторг и обещаваха вълнуващи удоволствия.

Принц Едуард очакваше с нетърпение края на вечерята, когато щяха да започнат танците. Той бе като хипнотизиран от красотата на малката Жанет. Не му се искаше цяла вечер само да я гледа отдалеч, докато придворният поет рецитираше дългите си балади, и реши да приложи малка хитрост. Обърна се към сестра си и се усмихна.

— Тази вечер си много красива, Бела. Вероятно всички благородници ще искат да танцуват с теб, но те съветвам да запазиш първия танц за татко. Това ще му достави голямо удоволствие.

Изабел се замисли. Двамата с баща си щяха да бъдат великолепно двойка, а освен това всички щяха да видят новата ѝ рокля.

Едуард понижи глас.

— О, господи, Годенал се кани да започне нова балада за подвизите на сър Роланд и Карл Велики^[1] и едва ли ще остане време за танци.

Изабел нетърпеливо подръпна ръкава на баща си.

— Татко, толкова много искам да открия танците с теб. Нима цяла вечер ще трябва да слушаме Годенал?

— Скъпа, всички обичат епическите балади. Той е изключителен съчинител и може да разплаче всички присъстващи.

— Да, от скука — раздразнено отвърна принцесата. — Ти явно не искаш да танцуваш с мен. — Тя капризно сви устни.

Крал Едуард ласкаво я потупа по ръката. Младите бяха толкова нетърпеливи и буйни. Той кимна на Годенал да дойде при него, прошепна му няколко думи и даде знак за започване на танците.

Дамите и господата излязоха в галерията, докато се преместят масите до стените, за да се открие пространство за танците. Бриана повече не можеше да се сдържа и хвана приятелката си за ръката.

— Кралят ми е избрал годеник — развълнувано прошепна тя в ухото на приятелката си.

— О, Бриана, кой е той?

— Робер де Бошан.

— Синът на Уорик? Вие ще бъдете най-красивата двойка в двора. Струва ми се, че ти завиждам. Всички дами са луди по него.

— Още не мога да повярвам на късмета си.

— Може ли да се присъединя към вас, госпожици? — чу се дълбок глас зад тях и Бриана смутено се извърна.

Озова се лице в лице с русокосия гигант. Той наистина беше най-привлекателният млад мъж, когото бе срещала досега. Внезапно почувства, че езикът ѝ се скова, а краката ѝ сякаш се сраснаха с пода.

— Чувам музика — намеси се Джоан. — Вероятно залата е готова за танците.

Тримата се отправиха към залата. Бриана си представяше как всички погледи са вперени в нея и в младия благородник. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от гордост. В този миг към тях се приближи Адел. Девойката възвърна спокойствието си и отправи ослепителна усмивка към Робер де Бошан.

— Адел, позволи ми да ти представя Робер де Бошан. — Името му ѝ звучеше като ангелска музика. — Това е моята леля Адел.

Той галантно се поклони, взе ръката на Адел и я приближи към устните си. В очите му блесна закачливо пламъче.

— Вие сте твърде млада, за да бъдете придружителка. — Тези думи му спечелиха мигновено сърцето на Адел. — Мога ли да помоля

за вашето разрешение да поканя племенницата ви за един танц?

В този миг Адел бе готова да му даде разрешение за всичко.

Изабел и кралят вече танцуваха и след няколко минути залата се изпълни с двойки.

Принц Едуард се мъчеше да си проправи път към Джоан Кент. Ала Уилям де Монтегю стигна пръв до нея. Девојката следеше с крайчеца на окото си всяко движение на Едуард. Тя подари една очарователна усмивка на Монтегю и двамата се понесоха в танц. Тази сутрин тя бе видяла как Едуард се разгневи, когато му каза, че може би е имала любовна среща в параклиса. Искаше да го накара да ревнува, за да засили интереса му.

— Съжалявам за баща ти, Уилям.

— Проклети французи. Нямам търпение да прекося канала. Войната е единственият достоен отговор. Ала преди да замина, искам да поговорим сериозно, Джоан. Знаеш, че си завладяла сърцето ми. На тази земя за мен не съществува друго момиче, освен теб. Мисля за теб ден и нощ.

— Това, за което мислиш ден и нощ, е войната.

Той се усмихна.

— Когато добия рицарско звание, аз ще се посветя само на теб и няма да се успокоя, докато не те спечеля. Няма да приема отрицателен отговор — страстно завърши той.

Принц Едуард не отделяше поглед от двойката и когато танцът свърши, бързо застана пред тях.

— Е, братовчедке, ще танцуваш ли с мен? — нехайно попита Едуард.

— Ако не можете да си намерите партньорка, ще се смиля, Ваше Височество — подразни го Джоан.

— Монтегю ми се стори доста настойчив — каза принцът, когато двамата се отдалечиха. — Да не би да си въобразява нещо за теб?

— Казах му, че съжалявам за баща му. — Тя подигравателно нацупи устните си. — Да не ревнуваш?

— Той целувал ли те е? — настоя Едуард и гневно стисна устни.

Джоан го изглежда с премрежен поглед.

— Опита се. — Джоан видя как един мускул на бузата му заигра и ръцете му грубо я притиснаха към силните му гърди. Тя се вцепени. — Едуард, всички ни гледат.

— Съжалявам, Жанет, но ти ме караш да полудявам. Искam да бъда с теб... да говоря с теб, да отидем някъде, където ще бъдем сами.

— Това е невъзможно, Ваше Височество.

— Когато си наумя нещо, нищо не е невъзможно. Просто трябва да приложим по-хитра стратегия.

— Говориш за ухажването като за военни маневри.

Искаше му се да я задуши в прегръдките си. Тя беше толкова малка и крехка. Господи, не можеше да мисли разумно, когато тя беше така близко до него. Вдигна глава и се огледа.

— Ще танцувам с Изабел, а ти танцувай с брат си. После го накарай да те изведе в галерията.

Робер де Бошан се поклони на Бриана.

— Ще танкувате ли с мен, лейди Бедфорд?

— О, да, Ваше Благородие, аз обичам да танцувам. — Уплаши се да не му се е сторила твърде нетърпелива. Когато се плъзнаха по дансинга, тя сведе поглед. Танкуваха известно време докато Бриана събра смелост и вдигна поглед. — О, имате рана на врата! — смутено избъбри тя.

— Драскотина. Белезите от рани са чест за воина, лейди Бедфорд.

Бриана никога не бе смятала, че белезите са чест за един рицар. Явно мъжете гледаха на някои неща по-различно от жените. Вероятно белезите от рани бяха доказателство за проявен героизъм. Припомни си белезите по лицето на граф Уорик и потръпна.

— Струва ми се, че не съм добър танцор, лейди Бедфорд. — Младият мъж беше наистина твърде огромен, за да танкува елегантно. Движеше се тромаво, но внезапно това ѝ се стори много трогателно.

— Моля ви, наричайте ме Бриана. — Господи, май отново проявява нетърпение!

— Само ако вие се съгласите да ме наричате Робер.

— „Ваше Благородие“ и „лейди Бедфорд“ звучи толкова надутото. — Е, поне беше откровена!

— Бриана, аз искам да бъда твойт рицар на турнира. Ще ми дадеш ли шалче или ръкав, за да ги нося на турнира?

— О, разбира се, Робер! За мен ще бъде чест.

Когато наближи края на танца, принц Лайънъл се приближи и потупа Робер по гърба.

— Бошан, ела да седнем заедно. Ти мразиш танците като мен. — Погледът му похотливо се плъзна по устните на Бриана, а сетне се спря на гърдите ѝ. — Тя наистина е апетитна, но е от придворните на кралицата и не става за забавления в леглото.

Бриана се изчерви до корените на косите си.

— Принц Лайънъл, лейди Бедфорд и аз скоро ще се сгодим, надявам се — сухо рече Робер.

— А, така ли? Ти наистина си щастливец! Е, в такъв случай тя няма да ти откаже любовните удоволствия — засмя се принцът, възхитен от собственото си остроумие.

Бошан прегърна Бриана през раменете, за да я отведе по-далеч от него.

— Извинете ме, Ваше Височество, трябва да върна лейди Бедфорд на леля ѝ, а след това ще бъда щастлив да се присъединя към вас.

Бриана бе трогната от нежното му внимание.

— Принц Лайънъл е толкова груб — смутено промърмори девойката.

— Аз съм в свитата му, лейди Бедфорд. Той е много великодушен към мен. Надявам се да стана управител на двореца му.

— Лоялността е похвално качество, Ваше Благородие. — Бриана бе ядосана на себе си, че си бе позволила да критикува сина на краля.

— Лейди... искам да кажа, Бриана, надявам се, че не ми се сърдиш, задето казах, че скоро ще бъдем сгодени, макар че все още не съм те помолил за това?

— Не, не съм сърдита — увери го тя.

— Тогава мога ли да уредя всичко необходимо за годежа?

— Да, Ваше Благородие... Робер... ако желаш.

Бошан се наведе, целуна почтително ръката ѝ и я остави с Адел.

— Той ще започне с уреждането на годежа ни — възбудено каза Бриана на леля си.

— Само след един танц? Сигурно здравата си му завъртяла главата!

„О, по-скоро той е завъртял моята!“ — помисли си младото момиче.

Джоан се разхождаше из галерията под ръка с брат си Едмънд. От другия край се зададоха принцеса Изабел и принц Едуард.

— Тази среща не е случайна — обвинително я изгледа Едмънд. — Признай си, че е нагласена!

Джоан тъкмо се канеше страстно да отрече, когато внезапно разбра за какво я обвинява брат й.

— Принцеса Изабел те е накарала да ме доведеш тук, нали, малко дяволче!

— Ако не искаш да останеш насаме с нея, заведи я обратно в балната зала — Джоан прехапа долната си устна, за да не се засмее.

— Радвам се, че го намираш толкова забавно. И сега как, по дяволите, ще се измъкна от принцеса Изабел? Имам уговорена среща с една дама в десет часа.

— Няма да пражосаш времето си напразно с дамата, нали? — подразни го сестра му.

— Едмънд, търсех те навсякъде! — радостно извика принцеса Изабел.

— Аз също ви търсех, Ваше Височество. Обещахте ми да запазите един танц за мен.

— И кога съм ви обещала, сър? — превзето се усмихна Изабел.

— Когато двамата бяхме сами в конюшната в Бъркхемстед — възмутено отвърна Едмънд.

— Едмънд, вие сте много опасен мъж. — Тя се освободи от брат си и хвана ръката на Едмънд.

Принцът на Уелс намигна на граф Кент.

— Почакай за миг, Бела. Струва ми се, че не мога да те пусна с този необуздан мъж.

Изабел се нацупи.

— Едуард, моля те, само за един танц.

Граф Кент сложи ръка на сърцето си:

— Само един танц, Ваше Височество, кълна се в честта си.

Принцеса Изабел и Едмънд се отправиха към балната зала, а принц Едуард сграбчи ръката на Джоан и я поведе към вратата в дъното на галерията. Те се изкачиха на втория етаж и влязоха в голямата гостна, която в този час бе пуста. Тя се използваше през деня, но сега тънеше в полумрак. Свещите не бяха запалени и стаята се осветяваше само от лунната светлина. Лунните лъчи струяха по

сребристорусата коса на Джоан и я правеха да изглежда още по-ефирна.

— Ти си неземно хубава — прошепна Едуард и прокара пръст по белите хермелинови кожи на рамото ѝ.

Джоан сложи ръце на широките му гърди и почувства потрепването на мускулите му. Топлината на тялото му сякаш опари пръстите ѝ и тя усети силните удари на сърцето му.

Едуард изохка. Погали косата ѝ, а сетне нежно обхвана с длани лицето ѝ, сякаш държеше кристална чаша. Бавно го повдигна и се наведе над устните ѝ.

— От три часа мечтая да направя това. — Устните му се впиха в нейните, той ги раздели и езикът му проникна в кадифената сладост на устата ѝ.

Джоан простена и по тялото ѝ премина сладостна тръпка.

Силните му ръце се плъзнаха по тялото ѝ и я притиснаха към неговото. Бедрата му бяха стройни и силни и тя почувства набъбналата му мъжественост, която грубо се притискаше към нежното ѝ тяло.

Девојката се изви и обви ръце около шията му. Ръцете му се плъзнаха надолу и тя извика от удоволствие.

— Сладка, сладка моя... — прошепна Едуард. — Жанет, тази нощ не мога да те оставя да си отидеш. Искам да се любим до зори.

— Не, Едуард, не можем. Аз трябва да остана девствена, иначе няма да имам никаква стойност в очите на краля.

Той я пусна.

— Сгодена ли си за някой друг?

— Кралят ще ми избере годеник и аз не мога да направя нищо, трябва да се примиря с това!

Кралят убеждаваше Катерин де Монтегю да танцува с него. Графиня Солсбъри се страхуваше, че това може да породии клюки. Той се опитваше да привлече графиня Пембрук на своя страна.

— Уилям ме помоли да се грижа за съпругата му, лейди Пембрук. Хайде, ела да танцуваш с мен, Катерин, имам новини, които ще те зарадват.

— Едуард, ти нямаш срам — прошепна Катерин.

— Когато се отнася до теб, наистина нямам срам. — Той стисна скришом ръката ѝ. — А освен това наистина ти нося новини. Твоят съпруг е в Париж. Ще бъде гост на краля, докато пристигне откупът.

— Той не е гост на краля, Едуард, а е затворник в Париж.

— Предоставени са му всички удобства и вероятно в този миг се забавлява с някоя френска проститутка.

Катерин се засмя.

— Е, така е по-добре. Не плачи, любима. Животът е твърде кратък. Когато танцът свърши, искам да дойдеш с мен в гостната на горния етаж. Преди да отида при кралицата, искам да ти кажа лека нощ насаме.

Принц Едуард и Джоан отскочиха един от друг, когато внезапно вратата се отвори. На светлината, идваща от коридора, те видяха кралят и графиня Солсбъри.

— Татко! — изненадан възкликна принцът.

— Едуард? Какво правиш тук? — Кралят откачи една от лампите в коридора и освети стаята.

Двамата Пантагенети мълчаливо се изгледаха. В красивите им сини очи не се виждаше и най-малък намек за вина.

[1] Карл Велики (742–814 г.). По негово време (франкски крал от 768 г., император от 800 г.) франкската държава достига най-големи размери и мощ. Франкското кралство възниква 486 г. в Северна Галия. Франките владеят земите в долния и среден Рейн. По-късно франкската държава се разпокъсва на четири части: Нейстрия, Аквитания, Австразия и Бургундия. Карл Велики води продължителни завоевателни походи. Карл Велики е бил високообразован мъж, владеел гръцки и латински. Официален език при неговия двор е латинският. Културата и изкуствата достигат голям разцвет. Роланд (? -778) — знаменит рицар, участник в похода на Карл Велики в Испания, герой от епоса „Песен за Роланд“. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

— Трябва да поговорим — рече кралят. — Майка ти каза ли ти за нашите планове?

— Не. Все още не съм се виждал с нея.

— Добре, ще отидем заедно. — Едуард III се обърна към Катерин де Монтегю. — Искam да спреш да се тревожиш за Уилям. Давам ти кралската си дума, че ще се върне жив и здрав в Англия.

Красивата графиня направи дълбок реверанс.

— Лека нощ, Ваше Величество.

Пъргавият ум на Джоан трескаво търсеше някакво обяснение за присъствието ѝ.

— Търсех брат си. Лека нощ, сир.

Двамата високи руси мъже излязоха заедно от гостната и се упътиха към апартаментите на кралицата. Вървяха мълчаливо, тъй като всеки от тях бе потънал в собствените мисли.

Филипа радостно ги поздрави и отпрати придворните си дами. Съпругът ѝ и най-големият ѝ син се наведоха и нежно я целунаха.

Пръв заговори принц Едуард.

— Обмислих възможностите за моята женитба. Последния път, когато стана дума за това, няхах подобни намерения, но промених решението си.

— Майка ти би искала да се ожениш за Маргарита Брабантска...

— Не, искам да се оженя за английско момиче — прекъсна го синът му.

— Едуард, ти трябва да се ожениш за момиче от кралско потекло. А в Англия няма кандидатка, която да е подходяща за принц като теб — изтъкна Филипа.

— Джоан Кент ни е роднина — твърдо рече принцът.

Подозренията на краля се потвърждаваха.

— Вие сте братовчеди — отвърна Филипа и остро изгледа сина си.

— Папата ще ни даде разрешение за брак — махна с ръка Едуард.

— Баща ти се ожени за мен, за да заздрави съюза си с Фландрия. — Раздразнението на кралицата се усилваше. — Синовете на краля трябва да последват примера на баща си.

— Моят брат Джон е сгоден с Бланш Ланкастър — възрази Едуард.

— Бланш е наследничка на огромното богатство на рода Ланкастър. Братът на Джоан, граф Кент, е наследник на титлата и земите на рода Кент. Джоан няма почти нищо — рязко каза кралят.

Принц Едуард не беше толкова глупав, за да твърди, че богатството е без значение.

— Бедността на Джоан не е единствената причина за възражението ми — намеси се майка му. — Нейният баща беше обезглавен за предателство към краля.

— Знам достатъчно добре тази история и съм убеден, че той е бил невинен — твърдо отвърна принцът. — Мортимър го е екзекутирал, за да спаси собствената си глава.

В кралското семейство никога не се говореше за майката на краля, кралица Изабел, и нейния любовник, който бе убил крал Едуард II.

— Родът Кент е опетнен от скандал. Не вярвам, че Парламентът ще приеме Джоан Кент да бъде следващата кралица на Англия — заключи Филипа.

Принц Едуард предпочете да замълчи. Разбра, че е по-добре да не говори повече за своята малка Жанет.

— Кралският съвет ще даде съгласието си за брака ти с Маргарита Брабантска. Можем да победим Франция само ако имаме добри съюзници. Едуард, ако нямаш повече възражения, ще започна преговорите с баща ѝ — заяви кралят.

Едуард беше достатъчно умен, за да не възрази. Преди години баща му възнамеряваше да го ожени за дъщерята на Филип Валоа. Ала този брак се осуети заради претенциите на Едуард III към френския престол. След това бе започнал преговори за брачен съюз с дъщерята на графа на Фландрия, но Едуард Плантагенет бе известен със своята арогантност, а и освен това често престъпваше сключените споразумения. Принцът се съмняваше, че преговорите с Брабант ще

доведаат до конкретни резултати. По-разумно бе сега да не противоречи на краля и кралицата и да изчака развоя на събитията.

— Постъпи както сметнеш за добре, татко — кимна той и смени темата на разговора: — Колко кораба имаме в западните пристанища?

— Уолтър Мани, който е близък приятел на майка ти, ни предостави седемдесет кораба, всички по сто тона. Назначих го за адмирал на северния флот.

— Благодаря ти, Едуард.

Сър Уолтър Мани бе дошъл с Филипа от Фландрия преди осемнадесет години.

— Хайде да вървим. Не искам да изморявам майка ти с безкрайните разговори за войната. Ще обсъдим военните въпроси насаме.

Кралят придружи сина си до апартаментите му. Принцът освободи слугите и предложи на баща си чаша вино.

— Съжалявам за Джоан. Тя настоява ли да се ожениш за нея?

— Разбира се, че не — остро отвърна принцът.

— Принцовете не могат да се женят за любовниците си — съчувствено въздъхна кралят.

— Тя не ми е любовница! Аз я намирам за очарователна, ти едва ли ще ме разбереш — сдържано отвърна Едуард.

— Мислиш, че не мога да разбера желанията на плътта? Едуард, сигурно се шегуващ. Позволи ми да ти разкажа една история. Миналата година, когато шотландците ни нападнаха и аз успях да ги отблъсна, като взех в плен граф Мъри, получих след това съобщение, че замъкът в Уорик е обсаден. Уилям де Монтегю се биеше във Франция, а графинята бе останала сама в замъка си само с неколцина верни рицари. Мой дълг беше да помогна на съпругата на приятеля си. Успяхме да победим шотландците и да ги изтласкаме от земите на Уорик. Графиня Солсбъри излезе да посрещне своя крал, който току-що бе спасил живота ѝ. Никога преди това не бях виждал Катерин де Монтегю. Красотата ѝ бе зашеметяваща и ме порази като гръм. Тя бе облечена в прелестна рокля, подчертаваща тънката ѝ талия. Спомням си дългите ръкави на роклята ѝ, но това, което никога няма да забравя, бе великолепната ѝ коса, която се стелеше на златни вълни. Когато погледите ни се срещнаха за пръв път, и двамата бяхме обхванати от изгарящо желание, но аз не можех да изневеря на майка ти. Тялото ми

копнееше за нейното, но тя бе съпруга на най-добрия ми приятел и не можех да потъпча честта му. Трябваше да постъпя като благороден и галантен рицар.

За пръв път принцът виждаше баща си като обикновен мъж, не като крал.

— Ти успя да запазиш доброто име на Катерин. Никога не е имало слухове за вас двамата. — Погледна баща си в очите. — Ала независимо от това ти лъжеш.

Кралят отпи от виното си и кимна.

— Винаги когато я докосна, кръвта се разпалва във вените ми. За мен тя е богиня. Страстта заглушава чувството за вина, ала никога няма да позволя да засегне моята искрена и дълбока любов към майка ти. — Той стисна силно рамото на сина си. — Джоан е възхитителна малка палавница. Вземи я и ѝ се наслаждавай, но се погрижи да не опетниш доброто ѝ име.

Докато пътуваше от Дувър към Уиндзор, Кристиан Хоуксблъд с любопитство изучаваше новата си родина. Независимо че страната доста бе пострадала от непрекъснатите войни с Франция, все пак се виждаше, че Англия процъфтява. Обширните земи бяха засети, из тучните зелени нивя пасяха крави, по хълмовете се виждаха многобройни стада овце и агнета, а реките гъмжаха от риба. Селяните, които се виждаха из полетата, бяха засмени и доволни, а децата щастливи и с розови бузки. Във всеки град или село имаше работилници, които произвеждаха лъкове и стрели, ковачите коваха мечове, а седларите изработваха седла за бойните коне. В Англия имаше много работа за дърводелците и майсторите на палатки. Виждаше се, че хората живеят добре и са щастливи.

Когато пристигна в Уиндзор и видя разкошния начин на живот на краля и неговия двор, Хоуксблъд беше поразен. Той реши, че няма смисъл да изчаква удобен момент, за да се срещне насаме с граф Уорик. Изпрати му бележка, в която молеше графа да го приеме, и се подписа Кристиан Хоуксблъд. След като се освежи от дългото пътуване, той се упъти към крилото, в което бяха настанени рицарите на краля.

Бе мразил Уорик от дълги години. Като дете често си представяше как се изправя срещу него и го съсича на две с големия си меч. Когато порасна, плановите му за отмъщение станаха много по-изтънчени. По-късно се научи да контролира желанията си и да погребва дълбоко в себе си проблемите, които не можеше веднага да реши. Самоконтролът му помагаше да овладява чувствата си и да не се поддава на емоциите.

Младият воин не знаеше колко ли време ще му бъде необходимо, за да разбере дали Ги де Бошан е наистина негов баща. Кристиан бе решил да бъде търпелив и да чака дори ако това му отнеме дълги години.

Когато видя Уорик, Кристиан веднага разбра това, което искаше да узнае.

Уорик също разбра кой бе мъжът, застанал срещу него.

Отсреща го гледаха неговите аквамаринови очи.

Графът измери с поглед едрият и силен млад мъж, който бе негов син.

Хоуксблъд се настани в едно голямо кресло до камината.

Уорик седна от другата страна. Двамата мъже мълчаха. Въздухът в стаята бе натежал от напрежение.

Значи това беше норманският воин, който го бе създал! Лицето му бе набраздено от многобройни белези, очите му гледаха сурово, тялото и духът му бяха като от желязо. Явно не бе наследил от баща си само високия ръст.

Уорик изучаваше мургавото лице с ястребови черти, гордо и надменно като на истински арабски принц. Той беше буен, безстрашен, жесток и загадъчен, притежаваше всички качества, с които можеше да се гордее един мъж.

Най-накрая графът заговори:

— Майка ти имаше силно чувство за хумор и сигурно заради това те е нарекла Кристиан^[1].

— Знаеше ли за мен? — думите бяха остри като стрели.

— Ако знаех за теб, ти щеше да израснеш в замък Уорик. Преди десет години срещнах един рицар от Ордена на хоспиталиерите^[2] на изток, който бе узнал от други източници, че имам син. Не му повярвах! Не исках да повярвам! Не можех да приема мисълта, че тя

ме е измамила. И сега, след толкова години, все още не мога да повярвам.

Кристиан с неохота си призна, че Уорик говори истината. Макар майка му винаги да бе настоявала, че Уорик не знае за съществуването на сина си, той не ѝ вярваше. Смяташе, че тя говори така, за да извини норманския рицар, който бе пленил сърцето ѝ.

— Реших да не правя разследвания. Ако това беше истина, ти щеше да израснеш като смел воин и щеше да дойдеш при мен, когато си готов да се срещнеш с баща си. Ако беше лъжа... моите надежди щяха да бъдат унищожени.

Думите бяха искрени и явно идваха от сърцето му. Хоуксблъд знаеше, че закален воин като Уорик няма да говори лъжи.

— Струва ми се, че ожаднях. — Графът нареди да му донесат кана бира и предложи на Кристиан.

Когато влезе в стаята, Хоуксблъд нямаше намерение да пие с Уорик. А сега седеше и пиеше от бирата му. Двамата мъже мълчаха. Хоуксблъд беше потаен мъж и не се доверяваше лесно на хората. Накрая той заговори:

— Живеех в двореца до седемгодишната си възраст. Въпреки че това се пазеше в строга тайна, аз знаех, че принцесата е моята майка. Ала когато баща ѝ уреди да се омъжи, животът ми вече беше в опасност и тя ме изпрати в Йерусалим в Ордена на хоспиталиерите. — Той замълча, припомняйки си миналото и продължи: — В нощта, когато се сбогуваше с мен, тя ми съобщи името ти. Бях посветен в Тайния орден. Когато навърших десет години, обучението ми продължи при норманските рицари.

Това му казваше всичко. И нищо.

— Какво представлява този Таен орден? Да не би да е нещо подобно на Ордена на тамплиерите^[3]?

— Тайният орден е оцелял, защото никой нищо не знае за него, освен посветените — решително отвърна Кристиан.

— Защо се наричаш Хоуксблъд?

Изглежда, мъжът наистина се интересува от съдбата му.

— Отидох сам, без никакви оръжия, в Руб ал Кали, в Празната пещера.

— Онова прочуто свърталище на духове, демони и други зли сили — кимна Уорик.

— Оцелях, като убивах и се хранех с ястреби.

— Как? — скептично попита Уорик.

Кристиан протегна ръце към него. В този прост жест се съдържаше цялата истина. Уорик бе убеден, че синът му винаги ще оцелява благодарение на двете си голи ръце. И така, това беше първородният му син. Законен син. Неговата арабска принцеса се бе съгласила да се омъжи за него по християнските закони. Уорик не изпитваше угризения, че не бе казал истината на жената, за която се бе оженил в Англия. Тя не знаеше нищо и затова не бе страдала от факта, че всъщност не му е била законна съпруга. Но сега го прониза силна болка при мисълта, че синът му Робер, който се смяташе за негов единствен наследник, всъщност е незаконороден.

— Ти си се нарекъл с името Хоуксблъд, но имаш право да носиш името Бошан. — Това беше потвърждение, а не въпрос, и Кристиан остана доволен. Може би щеше да използва името, ако това се окажеше необходимо за целите му.

— Виждал ли си отново майка си?

— Когато навърших шестнадесет години, станах еничар, така че понякога имах възможност да я виждам. Баща ѝ и съпругът ѝ бяха мъртви и вече нямаше опасност за живота ми. Двата ѝ братя си поделиха имотите на баща ѝ и основаха елитния корпус на османската армия. Всъщност повечето от еничарите бяха християни по рождение.

Дори Уорик бе впечатлен от вестта, че синът му е бил в елитния еничарски корпус. Тази войска никога не бе губила битка. Те бяха завладели всички византийски провинции.

— А защо напусна?

В стаята отново настана тишина. Ако му кажеше, това щеше да разкрие слабостта му, неговата ахилесова пета.

Така да бъде.

— Защото ние превръщаме в роби тези, които вземахме в плен.

Тишината стана непоносима. Сега Уорик беше този, който се страхуваше да не разкрие колко уязвим се чувства в момента.

— Добре ли е принцеса Шарон? — „Моята арабска роза“ — проплака сърцето му.

— Тя е добре. Отново се сгоди.

— Сгоди ли се? — Уорик изръмжа като ранено животно.

— Тя е невероятно красива — отвърна Хоуксблъд. Думите му сякаш посипаха сол в отворена рана. Бе разбрал слабостта на могъщия граф Уорик.

— Преди колко време?

— Напуснах Арабия преди три години. Бях наемник — воювах за този, който плащаше най-добре. След това отидох във Франция. Трябваше да избирам на коя страна да се бия. Избрах Англия.

Уорик кимна със задоволство.

— Дошъл си точно навреме за турнира.

За пръв път Хоуксблъд повиши глас:

— Турнир ли? За това ли мислите сега? Няма ли по-важни неща? Филип Валоа вече е събрал сто и петдесет кораба!

— Това са само слухове... нищо не е потвърдено.

— Не било потвърдено! Лично ги видях! — извика Хоуксблъд.

Лицето на баща му пребледня. В очите му с цвят на аквамарин проблесна опасен пламък.

— Ела с мен.

Може и да не се обичаха, но между двамата мъже бе възникнало взаимно уважение.

Помещението на телохранителите и залата за аудиенции на краля бяха празни.

— Къде е кралят? — властно попита Уорик един от минаващите оръженосци.

— Той е в парка, за да провери как вървят приготовленията за турнира, Ваше Благородие.

— Кажу ми, че имам много важни новини за него!

Оръженосецът хукна към парка.

Кристиан огледа разкошно обзаведената стая.

— Очаквах, че кралят живее в по-спартанска обстановка. Чух, че има големи дългове, и то за предишните военни кампании.

— Така е — усмихна се Уорик. — Крал Едуард е оптимист. Когато някоя военна операция излезе неуспешна, той не оплаква загубите, а пристъпва към следващата.

— Как може да си позволи да живее в такъв разкош?

— Взима назаем. Може да увеличи данъците, но не желае. Затова е толкова популярен сред народа. Взима като данъци само една десета

от това, което му се полага, и затова се налага да прави дългове. Не съди прибързано, изчакай, докато го опознаеш.

Хоуксблъд се чудеше дали кралят ще се отзове на повикването на Уорик. Може би той бе просто един крал-кукла. Ала не му остана време за по-нататъшни размишления. Вратата рязко се отвори и в стаята влязоха двама мъже. Крал Едуард бе облечен по последна френска мода — с тесни панталони и жакет в небесносиньо, който стигаше до бедрата му и бе украсен със златна бродерия. Като се изключи брадатата, другият мъж сякаш беше копие на краля. Ала когато се приближиха, Кристиан видя, че е доста по-млад от него. Очевидно младият мъж в черно беше Уелският принц.

Сините очи на краля огледаха Кристиан от главата до петите.

— Кълна се в разпятието, Уорик, но този човек прилича на теб, като се изключат черната коса и мургавото му лице! — прогърмя мощният глас на Едуард.

— Да, сир. Това е моят по-голям син, Кристиан Хоуксблъд де Бошан.

Кралят го изгледа проникателно.

— Това е моят най-голям син, Едуард, принцът на Уелс — кимна той.

Хоуксблъд се поклони на двете царствени особи.

Двамата млади мъже се огледаха с неприкрит интерес. Те имаха подобни телосложения — бяха еднакво високи, с дълги и стройни крака, атлетически рамене и излъчваха изключителна физическа сила. И двамата се харесаха мигновено.

— Какви новини имаш? — обърна се кралят към Уорик.

— Моят син ги донесе. Той току-що пристига от Франция.

— Филип е събрал внушителен флот, около сто и петдесет големи кораба. А освен това има и по-малки от Нормандия и Бретан.

Очите на краля гневно светнаха.

— А ти видя ли ги? Знаеш ли къде са?

Хоуксблъд кимна.

— Да. На брега на Хелвеция.

— Проклетият Валоа! Той използва бреговете на Фландрия. А се предполага, че Фландрия е мой съюзник!

— Тогава нека ги унищожим! — възкликна принц Едуард. — Нали каза, че Уолтър Мани ни е изпратил седемдесет кораба?

— Флотата от Темза наброява двадесет и пет кораба — обади се Уорик.

— Адмирал Морли също е изпратил десет кораба — добави кралят. — А това прави сто и петнадесет.

— Французите плениха най-хубавите ни кораби — „Едуард“, „Розата“ и „Катерин“. Дано това са последните кораби, които губим — намеси се принц Едуард.

Той още не бе участвал в боен поход, макар че от малък се обучавахе за бъдещите битки с французите.

— Ще поемеш ли ръководството на тази операция? — обърна се кралят към Уорик.

Уорик погледна към сина си и Хоуксблъд кимна. Не се нуждаеха от думи. И двамата си мислеха за едно и също — предстоящото сражение щеше да бъде отлична проверка на тяхната смелост, воински умения и чест.

Внезапно кралят високо се засмя.

— Добре, ще се заемем с това! Турнирът ще почака, докато се върнем. Проклетият Валоа ни създава само неприятности!

— Носят се слухове, че Филип е наел стрелци с лъкове от Генуа, които да обстрелват корабните оръдия на противника — предупреди ги Хоуксблъд. — Генуезците са най-добрите стрелци на земята. Бил съм се срещу тях.

Принц Едуард, кралят и Уорик се спогледаха и започнаха да се смеят.

Хоуксблъд учудено повдигна вежди. Кралят махна с ръка.

— Покажи му какво могат нашите бойци! Хайде, заведи го да види сам! А ние с Уорик ще определим по картата от кое пристанище да тръгнем. Не можем да използваме Дувър или Сендуич. Филип ще узнае много бързо за това. Трябва ни пристанище, където да можем тайно да съберем всички кораби.

В този миг Хоуксблъд разбра, че Едуард III не е крал-кукла. Може би беше екстравагантен, суетен и изглеждаше тщеславен и славолюбив, но беше смел и решителен. Истински завоевател!

Принц Едуард заведе Хоуксблъд на обширната ливада зад замъка, където тренираха около двеста мъже. Първото му впечатление беше, че стрелците използват много остарели лъкове. Нима мислеха,

че с тази примитивна стрелба ще могат да победят известните генуезки стрелци?

— Нямате ли арбалети? — обърна се той към принца.

— Имаме, но смятаме, че големите лъкове са за предпочитане.

Кристиан взе един от лъковете. Достигаше почти два метра, но беше доста лек. Стрелите имаха стоманени върхове, с гъши пера в края.

Принцът се обърна към двама мъже, които си избираха лъкове от купа на земята. Единият си избра дълъг лък, а другият — арбалет.

— Наблюдавай ги — каза Едуард.

Мъжете застанаха един до друг. Мъжът с арбалета приклекна, за да закрепи тежкото оръжие. Постави стрелата, опъна тетивата и пусна стрелата. Другият мъж остана прав и за същото време успя да изстреля три стрели.

Едуард и Кристиан отидоха да проверят мишените. Всички стрели бяха попаднали в целта, но стрелите, изстреляни от дългия лък, се бяха забили наполовина в мишената.

— За бога! Тези дълги лъкове изпращат стрелите със страхотна сила. Бих искал и аз да се науча да стрелям с такъв.

Едуард се усмихна.

— Това са пехотинци, най-обикновени редници от Уелс. Благородните рицари не се бият с дълги лъкове.

Аквамариновите очи се кръстосаха със сините.

— Вие, изглежда, умеете да си служите с тези оръжия.

— Така е — съгласи се принц Едуард.

Младите мъже си приличаха. И двамата искаха да изпъкват над останалите навсякъде и във всичко.

Следващите три часа отлетяха неусетно. За Хоуксблъд овладяването на новото оръжие беше истинско предизвикателство. Едуард ентусиазирано му показваше тънкостите на стрелбата с дълъг лък. Не след дълго преместиха мишената на другия бряг на Темза и стреляха по нея през широката река.

През това време Пади и Али вече се тревожеха за господаря си. Бяха завели конете в конюшната на Бошан и се бяха настанили в една от пристройките на замъка, но не знаеха къде е Хоуксблъд. Дали ще остане в замъка на Бошан или ще реши да разпъне палатката си?

— До моя апартамент има свободни стаи — каза Едуард. — Братовчед ми Едмънд, графът на Кент, замина за къщата си в Лондон. Ела с мен, ще ти ги покажа.

В този миг видя малка фигурка, която се надигна от каруцата с лъковете, и се спусна към нея.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — изкрещя той. От купа зад лъковете се показва дяволито лице на момче. Едуард ядосано го удари по главата. — Не разбираш ли, че можехме да те убием?

Лицето на момчето светна от гордост при мисълта за опасността, на която се бе изложил.

— Ваше Височество, нося ви бележка от принцесата. — Той протегна мръсната си ръка, в която държеше смачкана бележка.

Едуард въздъхна. И без да я чете, знаеше какво пише в нея.

— Обещах да заведа сестра си на лов със соколи. Още не мога да си обясня защо й дадох това лекомислено обещание. — Погледна към пажа. — Предай й, че сега съм много зает.

В този миг пред погледа му сякаш изникна лицето на Джоан и той си припомни защо бе обещал на Изабел да я заведе на лов.

— Почакай за миг — рече на пажа и се обърна към Хоуксблъд. — Ще ни трябват още няколко дни, за да се подготвим за битката с французите. Какво ще кажеш утре сутринта за развлечение да отидем на лов?

Кристиан беше изумен. Тези Плантагенети наистина смесваха работата с удоволствието!

— Кажи на Изабел, че ще я взема утре сутринта. Рано. Искam да бъде готова. А сега се махай по-далеч от тези стрели. — Принцът взе един стоманен шлем без наличник и го подхвърли към момчето. — Сложи това на главата си, ако не искаш да я загубиш!

Малкото дяволче нахлузи шлема върху червените си къдрици и щастливо се усмихна. Чувстваше се на седмото небе от радост. Принц Едуард беше неговият идол.

Стаите, в които принц Едуард го настани, бяха много по-удобни и хубави, отколкото Хоуксблъд бе очаквал в замък, пълен с повече от хиляда благородници, бойци, духовници и слуги. Заповяда на оръженосците си да разопаковат багажа му, а двамата с принц Едуард се присъединиха към краля и Уорик.

— Решихме да съберем корабите в пристанището на Ипсуич. Изпратих да уведомят адмирал Морли и Уолтър Мани, че граф Уорик ще ръководи тази операция. Всички кораби имат собствен екипаж. Колко хора ще ви трябват?

— Да кажем, по петдесет изпитани моряка на всеки кораб — реши Уорик.

— Не забравяйте и моите уелски стрелци — намеси се принц Едуард — Те ще се справят с всички генуезци.

Мъжете погледнаха към Хоуксблъд. Той се засмя и поклати глава.

— Не мисля, че генуезците ще имат някакъв шанс.

— Най-добре да се закълнеш във вярност пред мен, ако искаш да участваш в този поход — настоя кралят.

Принц Едуард се засмя.

— Той се закле във вярност към мен, татко. Вече е един от моите рицари, но нямам нищо против да се закълне и на теб.

За втори път през последния час Кристиан положи клетва пред Плантагенет. Използва името на баща си по-скоро, отколкото бе очаквал.

— Аз, Кристиан Хоуксблъд де Бошан, се кълна да служа вярно на краля и да се бия срещу всеки, който застраши него или кралството му.

Той не бе от онези, които лесно се кълнат във вярност, ала знаеше, че хората невинаги са искрени — едно казват, друго премълчават, а трето са истинските мотиви, които ги ръководят.

— Новините се разпространяват като огън. Още тази вечер всички ще узнаят за предстоящия поход. Едуард, ти сигурно ще бъдеш затрупан с молби за участие. Трябва да избереш най-добрите и опитните.

— Появата на моя арабски син сигурно ще предизвика много приказки и любопитство. По-добре да намеря Робер и да му кажа, преди до него да са достигнали някои клюки.

Ала вече бе твърде късно. Робер де Бошан бе научил, че незаконният син на баща му е в Уиндзор — проклето чуждестранно копеле, което трябваше да бъде изгонено! Неколцина негови приятели му бяха съобщили за арабския рицар. Говореха за него със страхопочитание и уважение. Той беше по-голям от него, бе участвал в

много войни и бе посветен в рицарски сан. Робер се страхуваше от този нов идол и възненавидя новопоявилия се брат, преди да го бе видял. Трябваше да бъде много внимателен, особено ако това чуждестранно копеле ламти за титлата и земите на Уорик!

[1] Christian — благочестив, християнски (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Орден на католически рицари, чиито устав включва подпомагане на болни и бездомни. — Б.пр. ↑

[3] Тамплиери — членове на средновековен католически рицарски орден, създаден в Йерусалим след Първия кръстоносен поход (около 1118 или 1119 г.). Богатият и влиятелен Орден е унищожен от Филип Хубави през 1307 г. Тамплиерите са обвинени в ерес, осъдени са от инквизицията и са горени на клади. През 1312 г. папа Климент V окончателно разтуря ордена. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

В Уиндзор имаше два начина за разпространение на новините: единият от мъжката половина в двореца, а другият от женската. Всички мъже начело с краля охотно разпространяваха слухове. От Негово Величество взимаха пример благородниците, оръженосците, слугите и пажовете — последното стъпало в дворцовата йерархия. При жените обаче посоката бе тъкмо обратната — от пажовете мълвата се поемаше от слугините, от тях я узнаваха съпругите на оръженосците, те я нашепваха на придворните дами, докато накрая достигнеше до благородните уши на графините, херцогините и принцесите. Крайният резултат беше плачевен — женското съсловие научаваше последните клюки със значително закъснение, при това почти винаги в изопачен вид.

Слугините възбудено си шепнеха за новодошлия рицар. Според една версия той бил арабски принц с тайна мисия в двора на Едуард III. Според други — бил наемник, жаден за кръв, злато и жени, или шпионин, или убиец. А може би и трите заедно! Арабите бяха прочути с развратния си начин на живот, имаха по четири жени, а освен това и харем, пълен с наложници. Пристигналият загадъчен арабин бил умопомрачително красив и навярно е с тройно по-голям харем от общоприетите — според нормите на онези диваци, разбира се. Бил оставил разбити женски сърца из трите континента. Точно тук гласовете на младите слугини потрепераха от възбуда и продължаваха с развълнуван шепот: прислужниците в банята го видели чисто гол! Инструментът между краката му бил черен и огромен! Повечето слушателки реагираха с отвращение, само някои от жените бяха привлечени от небивалата новина, ала всички до една бяха настръхнали от любопитство.

Когато най-после Кристиан се срещна с природения си брат, той се бе превърнал в най-важното събитие в двореца и това му даваше известно предимство пред Робер де Бошан. Още повече, Кристиан знаеше, че Уорик има още един син, докато Робер досега не бе

подозирал за съществуването на Кристиан. При тези обстоятелства младият русокос гигант прие със завидно самообладание вестта за новопоявилния се брат.

Граф Уорик с каменно изражение на лицето каза:

— Това е синът ми Кристиан, заченат в Арабия, преди да се ожена за майка ти.

Робер протегна ръка и се усмихна. Кристиан знаеше, че иска да изпита силата му чрез здраво ръкостискане. Робер се държеше топло, приветливо и леко небрежно. Изглеждаше изпълнен с добри чувства към природения си брат.

Ала това беше само на повърхността.

Под нея се таяха скрити дълбини и подводни течения. Когато си стиснаха ръцете, Робер с изумление откри, че арабинът е по-силен от него. Усмивката му помръкна, но лицето му запази любезния си израз.

Кристиан разбра, че няма да е лесно да узнае скритите мисли на природения си брат, макар и да не бе невъзможно. Робер приличаше на мътна река, която крие доста тайни под привидно спокойните си води. Хоуксблъд моментално долови, че Робер е научил за него, преди да се срещнат, защото всичките му мисли — добри или лоши — бяха старателно забулени. Щом видя герба, избродиран на ръкава му, той не се сдържа и възкликна:

— О, значи си от свитата на херцог Кларънс! За съжаление все още не съм имал честта да се запозная с принц Лайънъл.

— Ще бъде на бала довечера. Лайънъл и аз доста си приличаме и имаме много общи неща — бащите ни са известни с подвизите си по бойните полета. А сега вече и двамата имаме по-големи братя, които явно ни засенчват. — Побърза да се усмихне, за да покаже, че този факт никак не го огорчава.

— Навярно балът довечера ще бъде доста интересен — усмихна се на свой ред Кристиан.

— Предполагам, че щом сме братя, ще бъде редно да ти предложи една от моите стаи.

— Благодаря ти, но не е необходимо. Вече се настаних. — Кимна към двамата мъже. — Ще се видим в балната зала.

Очите на Робер се присвиха, докато наблюдаваше отдалечаващия се Кристиан. Сега, след като се изправи лице в лице с този узурпатор, след като долови уважението в погледа на баща си и разбра, че онова

копеле е по-силно дори от него, усети как в сърцето му избуяха първите кълнове на омразата.

— Може би ще го видим на бала довечера — прошепна Джоан на Бриана. — Интересно що за човек е? Името Хоуксблъд звучи доста странно.

— А на мен ми звучи застрашително — предупреди я Бриана, изпълнена с опасения, че приятелката ѝ е замислила нова лудория.

— О, да, за бога, така е! — потръпна Джоан.

Бриана също усети как я побиват тръпки. Тръсна глава и се зае с тоалета си. Беше решила да облече тюркоазна туника с копринена подплата с цвят на нефрит и с полупрозрачни ръкави. Сложи си и златния колан с изумрудите.

— Мислиш ли, че Робер ще сметне това съчетание на цветовете за прекалено дръзко?

— Изглеждаш великолепно. Никога не съм допускала, че тези два цвята си отиват толкова много. Робер още ли не се е опитал да те целуне? — нетърпеливо попита Джоан.

— Не, разбира се! — Бриана бе шокирана от въпроса на приятелката си.

— Довечера ще го направи. Твоите изумруди ти носят късмет.

— Джоан, ти си непоправима кокетка! — засмя се Бриана, а очите ѝ заблестяха по-ярко от скъпоценните камъни.

В балната зала принцеса Изабел ги посрещна с надменно кимване:

— Едуард ще ме заведе утре на лов със соколи. Искam ви и двете при мен един час преди той да дойде да ме вземе от апартамента ми.

Джоан не бе виждала Едуард целия ден. Познаваше Изабел и знаеше, че стига да може, принцесата ще лиши и нея, и Бриана от участие в утрешния лов.

Тази вечер кралица Филипа се появи в балната зала и кралят посвети цялото си внимание само на нея — хранеха се от обща сребърна купа, смееха се и разговаряха по време на цялата вечеря.

Принцеса Изабел беше намусена, защото тази вечер не бе център на вниманието. Нито принц Едуард, нито принц Лайънъл се хранеха на

кралската маса — и двамата предпочетоха да седнат на общата маса при останалите благородници.

Принц Джон изобщо не обръщаше внимание на сестра си. Макар да бе още момче, по интелект той превъзхождаше Изабел.

Сърцето на Джоан се сви от разочарование, защото нямаше да има възможност да пофлиртува с Едуард, но скоро тя забрави за него, като видя Робер де Бошан, седнал до принц Лайънъл. Веднага смушка приятелката си.

— Бриана, виж! Та той не сваля поглед от теб!

— Хм, не ми се вярва... — прошепна смутената девойка. — По-скоро ми се струва, че гледа някъде зад нас.

Джоан се взря за миг в златокосия красавец, а сетне бавно огледа дългата маса.

— Знаеш ли, май имаш право. Всички са се зазяпали някъде зад нас. Защо ли? О, чакай, да не би да се е появил загадъчният арабин?

Бриана обаче не я чу, защото не сваляше поглед от бъдещия си годеник. Той надигаше чаша след чаша заедно с принц Лайънъл и за разлика от друг път нито веднъж не се засмя.

Тази вечер кралица Филипа се придружаваше от придворния си поет, който изпя няколко любовни балади на фламандски. Ала кралицата не остана до края на вечерта. Напусна пиршеството доста рано и отведе краля със себе си.

Джоан и Бриана се надигнаха, за да изпратят с поклон Техни величества и хвърлиха по един поглед зад гърба си. Около принца се бяха скупчили десетина мъже, увлечени в оживен разговор. Девойките се спогледаха и тръгнаха към галерията.

След миг Робер де Бошан се приближи към тях и спря пред Бриана.

— Добър вечер, милорд — глухо промълви тя.

Джоан ѝ се притече на помощ.

— Бриана току-що ми показваше пергаментите си, които кралицата е разрешила да бъдат изложени в галерията.

— О, не, моля те, не! — Бриана внезапно възвърна гласа си.

— Не бъди толкова скромна. Сигурна съм, че Робер ще се зарадва, когато види колко си талантлива.

Бриана винаги беше се удивлявала на непринудеността на приятелката си — как бе възможно да бърби така безгрижно с мъж

като Робер? Пергаментите, подлепени с кожа, бяха изложени на масите под цветните прозорци в галерията. Рисунките върху тях разказваха легендата за крал Артур и рицарите на Кръглата маса. Беше се постарала да позлати всички главни букви и бе нарисувала изящни илюстрации — прочутия меч Ескалибур, Мерлин Магьосника, кралица Джаневра.

Но още след първия поглед върху красиво изписаните пергаменти Робер де Бошан смръщи вежди.

— Ти можеш да пишеш? — В гласа му усещаше обвинителна нотка.

Джоан веднага разбра, че не трябваше да му показва пергаментите.

— О, изглежда вие не умеете да пишете. Така ли е, милорд?

Той подигравателно се засмя.

— Писането е недостойно занимание. Това е работа на свещениците и писарите.

Бриана не успя да прикрие огорчението си. Думите му я пронизаха като кинжал. Робер забеляза, че девойката посърна, и побърза да се извини:

— Не възразявам да пишеш и рисуващ, щом това те забавлява.

Бриана прехапа език. Не трябваше да се кара още отсега с бъдещия си съпруг, иначе въобще нямаше да се омъжи. Погледна го и се смая от зловния блясък в сините му очи. Ала той изчезна толкова бързо, че девойката се запита дали не си е въобразила. Обърна се, за да види кой бе предизвикал такива силни чувства. Внезапно застина на мястото си. Сякаш времето спря. За миг си помисли, че сънува.

Към тях се приближаваха двама мъже, но тя дори не удостои с поглед принц Едуард. Не можеше да откъсне поглед от чернокосия мургав рицар от дясната му страна. Опита се, но очите ѝ не можеха да се отклонят от него. Той беше облечен в пурпурна копринена туника с избродиран на гърдите черен ястреб, разперил криле и сякаш готов да полети във висините. Мургавото му лице излъчваше мъжественост, зеленикавосините му очи блестяха като два аквамарина.

Всичко в нея настръхна. Ноздрите ѝ поеха аромата на сандалово дърво, излъчван от непознатия, който се сля с уханието на нейния парфюм от фрезия. Самата тя сякаш заблестя в нефритенозелената си

рокля, а изумрудите на колана ѝ заискриха като окъпани в слънчеви лъчи.

Кристиан не можеше да помръдне. Това бе тя!

Очите му се разшириха, дъхът му секна от дивната ѝ красота. Усети нейното предизвикателно женствено ухание. Всичко в него се напрегна при спомена за голото ѝ тяло, обвито в златистите коси, достигащи до глезените. Като че ли цялото му същество бе погълнато от буйна вихрушка. Нима всичко бе предрешено?

Мъжът и жената се гледаха като омагьосани, забравили за всичко наоколо. Зениците му се разшириха и потъмняха.

Бриана стоеше като замаяна, сърцето ѝ забави ритъма си, а кръвта сякаш се сгъсти във вените ѝ. Дори забрави да диша. Ръката ѝ се вдигна до гърлото, тя сякаш умоляваше за глътка свеж въздух.

Гласът на Робер де Бошан разруши магията.

— Това е моят брат Кристиан Хоуксблъд... лейди Бриана Бедфорд.

— Милейди — каза мургавият воин и се поклони.

Когато вдигна глава, очите му я гледаха толкова настойчиво, че тя неволно се отдръпна към Робер де Бошан. Обръщението „милейди“ прозвуча многозначително, сякаш тя бе неговата дама.

Бриана не смееше да погледне отново към тъмнокосия рицар. Огледа нервно залата. Всички се държаха както обикновено — смееха се, разговаряха, дамите флиртуваха с благородниците. Ала девойката знаеше, че това, което се бе случило между нея и мургавият непознат, бе нещо необикновено.

Когато принц Едуард представи Кристиан на братовчедката си Джоан Кент, той най-после отклони поглед от Бриана и се обърна към приятелката ѝ.

Бриана пое дълбоко въздух.

Джоан, която рядко губеше самообладание, се усмихна и каза:

— О, значи вие сте арабският рицар, който възбуди любопитството на всички в двореца? Нямах представа, че граф Уорик има и друг син.

— Нито пък той, милейди — усмихна се Кристиан.

Отговорът бе остроумен и всички се засмяха. Гласът му бе дълбок и богат, с едва доловим акцент. Бриана забеляза, че този път обръщението „милейди“ прозвуча съвсем обикновено.

Кристиан Хоуксблъд огледа пергаментите.

— Тези рисунки са много красиви. Напомнят ми за изключително ценните манускрипти, които съм виждал в Багдад.

— Багдад ли? — Робер презрително се засмя.

— Багдад е един от древните центрове на културата и науката — каза принц Едуард, — и то още по времето, когато европейците не са могли да пишат дори имената си! Всички тези рисунки ваши ли са, лейди Бедфорд?

— Да, Ваше Височество — отвърна Бриана и се изчерви.

Господи, защо отново разговорът се насочваше към писането, след като Робер се бе изказал с такова презрение за него?

Джоан не можа да се стърпи и се обърна към Кристиан.

— Споделяте ли възгледите на брат си, че писането е глупост?

Хоуксблъд развеселен я изгледа.

— Едва ли. Аз съм превеждал от персийски и санскрит на арабски.

— Може би от теб ще излезе добър свещеник — пошегува се Робер.

— Според мен той ще бъде отличен във всичко, с което се заеме.

— В думите на принц Едуард прозвуча неподправено възхищение от неговия нов приятел.

— Тогава да видим дали сте толкова отличен в танците, милорд — закачливо се усмихна Джоан и хвана ръката на Кристиан.

Вътрешно Робер де Бошан кипеше от ярост. Даде воля на гнева си, след като това чуждоземно копеле, новопоявилият се брат, се отдалечи.

— Твоята приятелка, Джоан Кент, е една малка уличница.

Очите на принц Едуард гневно блеснаха. Той лесно избухваше, особено ако някой засегнеше близък нему човек. Ръката му се вдигна и зашлеви Робер през лицето.

— Ти си също толкова сквернословен, както и брат ми Лайънъл.

— Извърна се и взе ръката на Бриана. — Елате с мен, лейди Бедфорд.

Бриана беше ужасена! Не знаеше как да постъпи. Трябваше да се подчини на заповедта на Уелския принц, но, от друга страна, трябваше да бъде лоялна към бъдещия си съпруг. Защо мъжете се държат толкова... глупаво? Всъщност тя бе възмутена от изказването на Робер де Бошан за Джоан. Думите му не подхождаха на благородник! Тази

вечер той беше в отвратително настроение и Бриана знаеше, че Кристиан Хоуксблъд бе причината за това. Сърцето ѝ се изпълни с жалост към Робер. Горкият Робер се боеше до смърт от сравнението между него и загадъчния му брат.

Когато принцът и Бриана влязоха в балната зала, Кристиан Хоуксблъд и Джоан се насочиха към тях. Хоуксблъд знаеше, че Едуард и Джоан изгарят от нетърпение да останат сами.

Принцът благодарно му се усмихна, разтвори ръце и Джоан потъна в тях. Всичко стана много бързо и естествено.

Бриана се оказа лице в лице с мургавия арабин. Гордата му глава се склони в лек поклон.

— Милейди, госпожо моя!

Сърцето ѝ буйно заби, пулсът ѝ се ускори, а бузите ѝ се покриха с червенина. Никога не бе срещала по-надменен и уверен в собствената си сила мъж.

— Не ме гледайте по този начин! Не съм ваша! — Тя предизвикателно вирна брадичка. Един глас вътре в нея крещеше: „Това е рицарят, който владее сънищата ти!“. Най-после успя да се овладее и да заглуши гласа.

Той бе обзет от силна възбуда. Във виденията му тя имаше изключително въздействие върху него, а сега, когато стоеше в плът и кръв пред него, той трябваше да напегне цялата си воля, за да възвърне самообладанието си. Стисна ръце, за да потисне порива си да докосне бенката на бузата ѝ. Тя имаше и друга бенка, която искаше да погали с пръсти. Златистата ѝ коса светеше като ореол около гордо вдигната глава. Никога не бе срещал жена с такива великолепни коси. Жените от Арабия, Гърция и Византия имаха черни коси. Представи си я как лежи, златистият водопад покрива тялото му, а от устните ѝ се изтръгват викове на удоволствие. Сякаш бе надникнал в бъдещето.

— Виждал съм ви много пъти, милейди.

— Къде? — подигравателно попита тя.

— В моите видения.

Това наистина бе прекалено!

— Искате да кажете, в сънищата си. Колко оригинално!

— Да, в моите видения и в моите сънища — съгласи се той. — Имате малък очарователен белег върху... — Видя как тя се вцепени.

„Господи, как е възможно? Как е възможно и той да сънува същите сънища?“ Страните й пламнаха, когато си припомни, че той искаше да вкуси този белег върху най-интимната част на тялото й.

— Как се осмелявате да ми говорите по този начин? — изсъска тя.

— По-добре да танцуваме.

— Няма да танцуваме!

— А защо не? — Очите му сякаш поглъщаха лицето й.

— Аз... аз ще се омъжа за вашия брат Робер.

— Мисля, че няма да се омъжите за него — твърдо заяви той.

— Ако ме види с вас, ще се разгневи.

— Тогава е по-добре да свикне с това, милейди.

В очите й проблесна страх. Днес изумрудите не й донесоха щастие. Знаеше, че в този миг всички са насочили любопитни погледи към арабския рицар, а следователно и към нея. Не желаше да плъзнат клюки, че тя е поредното му завоевание.

— Лека нощ, сър! — Искаше й се да побегне, но знаеше, че това ще предизвика още по-голямо любопитство, и затова бавно се насочи към галерията.

Олекна й, като видя русата глава на Робер в дъното на галерията. Повдигна полите, за да може да върви по-бързо, и се насочи към него.

— Съжалявам, Робер. Върнах се колкото се може по-бързо.

Той отпи от чашата с бира.

— Хайде да се махаме от тук — рече рязко.

Младото момиче се поколеба, но разбираше, че годеникът й страда от плесницата на принца. Излязоха навън. Студеният вятър охлади пламналите й страни. Робер я хвана за ръката. Девојката отчаяно се питаше какво да каже — не можеше да говори за Джоан, нито за принц Едуард, а още по-малко за брата на Робер. Искаше й се да го утеши, но се страхуваше да не го ядоса и затова мълчеше, докато вървяха към горното крило на двореца.

Робер спря и Бриана осъзна, че се намират пред апартамента на принц Лайънъл. Робер извади ключ, отключи тежката врата, взе ръката й и тихо рече:

— Ела с мен.

— Не мога. Това са апартаментите на принц Лайънъл — протестира Бриана.

— Всичко е наред. Той не е тук, а и освен това няма да има нищо против — настоя Робер.

— Робер, аз все още не съм омъжена...

— О, по дяволите! — изруга той. — Моля те! — Ръката му стисна по-силно нейната. — Моля те, Бриана, имам нужда от теб!

Девојката се поколеба за миг, но той я прегърна и я повлече по стълбите. Лампите по стените осветяваха коридора и хвърляха огромни сенки по стените. Той беше толкова едър и силен, тя едва ли би могла да се бори с него. Разбира се, Бриана не се страхуваше от Робер. Той винаги се държеше възпитано и галантно с нея и изглеждаше мил и добродушен. Ала тази вечер бе пил доста и тази мисъл я караше да се чувства нервна.

Най-сетне стигнаха до стаята на горния етаж. Бриана едва бе пристъпила вътре, когато устните му завладяха нейните. Миришеше на бира и пот. Не ѝ беше противно, но усещането не беше никак романтично. Устните му станаха настойчиви и девојката се застави да разтвори своите. Езикът му проникна в устата ѝ. Бриана все още не се страхуваше, но беше ядосана. Ръката ѝ потърси в тъмното лицето му и пръста ѝ одраска окото му. Той изруга, отдръпна се и се хвана за окото. Тя се опита да се отскубне от прегръдките му, но той я държеше здраво.

— Бриана, не се страхувай от мен. Ние сме почти сгодени... няма да ми откажеш една целувка, нали? — опита се да я убеди Робер.

— Аз не трябва да бъда тук с теб — възрази девојката.

— Нуждая се от теб, Бриана. — Младият мъж я притисна още по-плътнo. — Нима не искаш да бъдеш благосклонна към мен? Може би след няколко дни ще замина за Франция. Надявах се, че ще проявиш великодушие към мен. Позволи ми да ти наля едно питие. Ще смеся малко върбинка във виното ти и това ще те накара да копнееш за целувките ми.

Бриана бе шокирана от предложението му да ѝ даде нещо като любовен еликсир. Нима това пиеха Робер и принц Лайънъл?

— Не искам повече вино. Ти... ние пихме достатъчно — опита се да прикрие отвращението си.

Робер прокара пръсти през косата ѝ.

— Ти ми разреши да те ухажвам. Не се страхувай, няма да те насилвам.

— Съжалявам, Робер. Аз... аз нямам никакъв опит с мъжете...

— Стига, скъпа. Знам, че си девствена. Ти си запазила своята невинност за бъдещия си съпруг, а тъй като аз съм този човек, то трябва да ми позволиш да ти я отнема.

В сърцето ѝ се промъкнаха пипалата на страха. Той беше казал, че няма да я насилва, но бе пил прекалено много и искаше да се люби с нея. Физически Робер беше много по-силен и можеше лесно да сломи съпротивата ѝ. Трябваше да намери начин да се измъкне от това положение!

Пръстите му повдигнаха брадичката ѝ и той нежно промълви:

— Ти си толкова красива и топла жена. Ако не се завърна от Франция, ще съжаляваш, че си била толкова студена с мен.

Нима той се страхуваше? Искаше ѝ се да го успокои с ласкави думи и невинни целувки, но се страхуваше, че той погрешно ще разбере намеренията ѝ и ще иска нещо повече от нея.

— Робер, аз наистина трябва да си тръгвам.

Гласът му стана дрезгав и още по-настойчив:

— Тогава защо дойде тук с мен? Само да ме подразниш ли?

Бриана пое дълбоко въздух.

— Дойдох тук, защото видях, че си разстроен. Мислех, че искаш да поговорим и да споделиш с мен от какво се страхуваш.

Искаше му се да я удуши. Тя беше само една кокетка! Разговорите бяха последното нещо, за което си мислеше. Ала ако искаше да я спечели, трябваше да обуздае страстта си, докато се оженят.

— Сигурно за теб е било голям шок да разбереш, че имаш брат, но трябва да се опиташ да го преодолееш.

— Аз съм единственият законен наследник на баща си и един ден ще стана графът на Уорик. Фактът, че този незаконен брат се натрапи тук, изобщо не ме засяга!

Думите бяха казани с такава ярост, че Бриана разбра — Робер наистина е уплашен до смърт. Сърцето ѝ се изпълни със съчувствие към него. Повдигна се на пръсти, целуна го по бузата и бързо се насочи към вратата.

Той я последва, но в този миг от коридора се дочуха силни ругатни. Изглежда, принц Лайънъл се прибираше и водеше със себе си някаква жена, тъй като се чуваше и женски смях. Настроението му

отново се подобри. Може би все пак вечерта нямаше да пропадне напълно.

Увлечени в танца, двамата плавно се носеха по бляскавия под, принц Едуард не откъсваше очи от Джоан, сякаш искаше да я изпие с поглед.

— Жанет, говори ли за нас с Хоуксблъд?

— Разбира се, че не, Ваше Височество. Разговаряхме за брат ми Едмънд.

— Нима съм толкова прозрачен, че той е забелязал страстта ми към теб?

Джоан радостно потръпна от признанието му.

— Достатъчно е само да види лицето ми. То ме издава всеки път, щом те погледна.

— Тогава и двамата трябва да се научим да се контролираме — загрижено отвърна принцът.

Джоан извърна очи, неспособна да скрие болката си. Той стисна ръката ѝ.

— Скъпа, не казвам да контролираме нашите чувства, а само поведението си пред околните. Трябва да пазя името ти.

Младото момиче му се усмихна.

— А когато сме сами, Ваше Височество? — подразни го тя.

— Моля се на Бога да останем сами — тъжно въздъхна той, докато умът му трескаво търсеше някакъв начин да се уедини с Джоан.

— Можем да се срещнем в градината до фонтана — предложи девойката.

— Твърде много прозорци гледат към градината. По-добре да се срещнем при кулата, която е до моите апартаменти.

— А пазачите? — задъхано попита Джоан.

— Довери ми се, скъпа. Аз ще се погрижа за тях — отвърна Едуард и нежно стисна ръката ѝ.

— Вярвам ти с цялото си същество — прошепна девойката.

Когато танцът свърши, Едуард веднага напусна залата. Тя реши да остане още малко. Огледа се дали е удобно да се измъкне незабелязано, и видя, че Уилям де Монтегю приближава към нея.

Забеляза, че на няколко крачки от нея Кристиан Хоуксблъд разговаря с двама благородници от свитата на принц Едуард.

Той погледна в нейната посока, сякаш бе прочел мислите ѝ. Джоан умолително се взря в него и сякаш по някакво чудо той кимна на благородниците, бързо се насочи към нея и изпревари де Монтегю.

— Мога ли да помоля за този танц, милейди? — Уилям влюбено я гледаше.

— Съжалявам, милорд, но брат ми иска да ме види и е изпратил сър Кристиан да ме заведе при него.

Хоуксблъд галантно ѝ предложи ръка и я поведе към вратата.

— Вие имате пъргав ум, остроумен език и обичате интригите, лейди Кент. От вас ще излезе чудесен шпионин.

— О, вие такъв ли сте?

Той отметна глава назад и се засмя.

— Това ли говорят за мен? — отговори на въпроса ѝ с въпрос. — Предлагам да ви заведе при вашия братовчед, а не при вашия брат. — Кристиан изпитателно я погледна.

Сребристият смях на Джоан огласи коридора.

— Как се досетихте?

— Нима не се носят слухове, че съм ясновидец?

Бриана бързо вървеше към стаята си, когато чу познатия смях на приятелката си. Видя как Джоан прекосява вътрешния двор на замъка, облегната на ръката на мургавия рицар. Двамата явно бяха потънали в задушевен разговор. Внезапно в сърцето ѝ се надигна гняв към Джоан и тя се почувства обидена. Какво прави приятелката ѝ с този опасен мъж? И защо това ѝ причинява болка? Дали той не е добра партия за лейди Кент? Отговорът дойде в съзнанието ѝ с мълниеносна бързина. Не, не и за Джоан. Той беше нейният рицар... рицарят на нейните мечти и тя го искаше за себе си! В мига, в който тази мисъл се появи в главата ѝ, девойката се опита да я заличи. Как може да бъде толкова лекомислена? Току-що бе напуснала прегръдките на мъжа, за когото бе сгодена. Как можеше сега да мисли за неговия брат?

ОСМА ГЛАВА

Джоан се хвърли в обятията на принц Едуард. Той я притисна към мощните си гърди. Можеше да чуе силните удари на сърцето му. Близостта му я караше да тръпне от желание.

Едуард свали наметалото си и я загърна с него. Ръцете му се плъзнаха под него и нежно погалиха тялото ѝ. И двамата потръпнаха в болезнен копнеж. Когато той целуна ъгълчето на устните ѝ, Джоан ги разтвори и езикът му се плъзна в сладостта на устата ѝ.

Пръстите му намериха малките ѝ свършени гърди и леко погалиха чувствителните връхчета.

Джоан изохка от наслада и зърната на гърдите ѝ се втвърдиха от възбуда. Стенанията ѝ се превърнаха във викове, когато той освободи гърдите ѝ от корсажа, наведе глава и леко прокара език по деликатните розови пъпки. Едуард вдигна глава и се усмихна.

— Ти си по-сладка дори и от медовина. Малка моя Жанет, никога няма да ти се наситя. — Той се облегна на каменната стена и я притисна към себе си.

Джоан почувства възбудената му мъжественост до нежното си тяло.

— О, небеса, ако не спра сега, никога няма да мога да го сторя! — изохка младият мъж.

Девойката бе замаяна от желание. Тя се вкопчи в него. Топлината на мускулестото му тяло изгаряше плътта ѝ. Искаше да го докосва, да го гали и целува без защитната преграда на дрехите. Когато той милваше гърдите ѝ, всяко докосване достигаше до сърцето ѝ, сякаш във вените ѝ течеше огнена лава. Джоан усети сладостна топлина между краката си.

Едуард се отдръпна леко и нежно погали косата ѝ.

— Моя мъничка любима. Прости ми, че те възбудих, без да мога да удовлетвори желанието ти, но аз съм длъжен да мисля преди всичко за твоята репутация. Трябва да намеря някое място, където да можем да прекараме часове само ние двамата.

— Може би утре по време на лова ще можем да се усамотим в гората — прошепна девойката.

Уговориха се да се срещнат на тяхното тайно място, където играеха като деца.

Едуард я целуна нежно за лека нощ.

— Върви! Върви веднага, докато все още мога да се владея. Ще те следвам дискретно, за да се уверя, че си се прибрала благополучно в стаята си.

Джоан вече нямаше собствена воля. Знаеше, че е готова да му даде всичко, което поиска от нея.

Вече минаваше полунощ, а Бриана все още не си бе легнала. Седеше до масата и пишеше върху тънкия пергамент. Откри, че това занимание я отвлича от тревожните мисли. Разказваше легендите, които бе чувала със собствени думи, и старателно рисуваше красиви илюстрации към тях. Като гледаше красиво изписания пергамент, сърцето ѝ се изпълваше с радост и удовлетворение.

Сега работеше върху книгата за светците и търпеливо възстановяваше рисунката си за свети Георги и дракона, която Рендъл бе унищожил. Украсяваше бойните мечове със сложни орнаменти. Всички велики герои бяха дали имена на мечовете си, сякаш бяха живи същества. Мечът на Роланд се казваше Дюрендал, а на Карл Велики — Джойс^[1]. Любимият меч на крал Едуард III се наричаше Инвинсибъл^[2].

След като почисти перата за писане и четките, Бриана се отпусна в креслото до прозореца. Откри, че мисли за черния рицар с ястребовото лице и ястребовото име. Той беше истински воин и сигурно подобно на героите от древността бе дал име на меча си. Колко странно, че и той беше де Бошан! Ако се омъжеше за Робер, той щеше да ѝ бъде девер! Младото момиче потръпна и тръсна глава. Ако не внимаваше, отново щеше да изпадне в предишната депресия и да загуби спокойствието на душата си.

Тази вечер се бе разочаровала от Робер. Бриана бе изпълнена с романтични мечти. Тя си представяше, че младият мъж трябва дълго да ухажва своята избраница, да се срещат, да разговарят, докато постепенно опознаят сърцата и душите си. Представяше си

срамежливи и влюбени погледи, тайни докосвания по ръцете, невинни целувки и въздишки. Първата истинска целувка трябваше да бъде нежна и плаха, а не брутална и настойчива! Струваше й се, че Робер бе прескочил най-вълнуващата част от ухажването и прекалено бързо искаше да достигнат до пълна интимност. За близост все още не бе готова. Държанието му към нея тази вечер я караше да се чувства омърсена. Внезапно осъзна, че той вече не е нейният благороден и нежен рицар, не е рицарят на нейните мечти.

Ала все пак трябваше да разсъждава по-трезво. Робер беше мъж от плът и кръв, обучен да воюва. Той нямаше време да чете романтични поеми. Мъжете и жените живееха сякаш в различни светове. Тази вечер той се бе държал така настойчиво, може би защото му предстоеше скоро да замине да се бие във Франция. Появата на по-голям брат, който вече бе посветен в рицарство, сигурно го караше да се страхува, че ще остане в сянка. Чувствата, които го вълнуваха, бяха напълно разбираеми.

Може би вината беше нейна. Навярно представите й за живота бяха прекалено романтични и идеалистични. Трябваше да се научи да бъде реалистка, да бъде истинска жена.

Когато Робер де Бошан отвори вратата, принц Лайънъл се олюля срещу него. Бе изпил прекалено много вино и едва се държеше на краката си. Елизабет Грей също се олюляваше.

— Май няма да мога да се справя, Роб. Както винаги, ще трябва да ми помогнеш.

Робер го прегърна през рамо и го поведе към леглото.

Лайънъл се просна върху него и пиянски се засмя.

— Доведи я в леглото, Роб. Позабавлявай се с нея. Аз наистина не съм в състояние.

Елизабет беше толкова пияна, че когато Робер я повали върху леглото, си помисли, че това е принц Лайънъл.

— Дай й от моето специално вино, Роб — ухили се Лайънъл и му намигна.

— Честно казано, струва ми се, че не се нуждае от него — засмя се Робер.

— Не, още малко няма да ѝ навреди, Роб. Само ще стане още по-страстна — промърмори принцът.

Робер наблюдаваше Елизабет, докато тя пиеше от чашата с върбинка и вино. Девојката похотливо се засмя. Робер бързо започна да сваля дрехите си. Тази напитка винаги действаше по един и същи начин върху жените, а и той не можеше да чака повече. Сега щеше да разбере как е въздействала върху една девственица.

Лайънъл погледна тъжно отпуснатия си член и въздъхна.

— По дяволите, нищо не мога да направя — изруга той.

Робер знаеше, че това често се случва, когато принцът е пил твърде много, ала самият той бе в отлична форма.

Ухили се, смъкна останалите дрехи и се вмъкна в леглото.

Смехът на Елизабет се превърна в плач. Макар да се чувстваше замаяна от изпитото вино, тя все пак осъзнаваше, че не може да бъде в леглото с тези двама мъже.

Робер я обърна по гръб и легна върху нея.

— Господи, когато те гледам как обладаваш някоя женска, Роб, изпитвам по-голямо удоволствие, отколкото ако аз го правя.

Бриана духна свещта. Чувстваше се толкова изтощена, че се сви в леглото и веднага заспа. Сънищата я завладяха, изпълнени със звуци, картини и думи от изминалия ден.

„Нима той все още не те е любил?“

Приятелката ѝ се подиграваше с нейната девственост, сякаш Джоан имаше голям опит с мъжете. След това сънят се промени. Бриана беше в прегръдките на Робер. Тя протегна ръка и докосна русите му коси. Той ѝ се усмихна и започна да ѝ шепне нежни думи. Внезапно вратата на стаята се отвори и на прага се появи тъмнокосият рицар, брат на нейния годеник. Трудно можеше да се повярва, че са братя. Бяха толкова различни. Единият беше светъл, другият — мургав, единият беше добър, другият — истински дявол, единият беше мил и любезен, другият — жесток. Той протегна меча си между тях.

Хоуксблъд прониза Бриана със студените си сини очи.

— Назови моя меч и аз ще го пощадя.

— Името му е Смъртоносния! — изкрещя тя.

Хоуксблъд се засмя и се наведе към нея.

— Аз само казах, че ще го пощадя.

Девојката падна на колене. Хоуксблъд вдигна високо меча си. Сетне той я прониза. Ала това не беше меч, неговата мъжественост бе проникнала в нея. Той бе отнел девствеността ѝ!

Бриана се събуди с вик. Отвори широко очи и видя Адел, която тъкмо влизаше.

— О, нима вече е сутрин?

— Трябва да побързаш, агънцето ми, ако не искаш да изпиташ гнева на принцеса Изабел — усмихна се леля ѝ.

Кристиан Хоуксблъд със сокола си Саломе, кацнал на китката му, наблюдаваше сцената пред себе си и си мислеше, че прилича на великолепия гоблен, изобразяващ ловна картина, който бе видял върху една от стените в замък. Изведнъж гобленът сякаш оживя пред очите му.

Тази сутрин принцесата и нейните придворни дами блестяха в разкошните си дрехи. Изабел бе облечена в пурпурна амазонка, а конят ѝ под седлото бе покрит със сребърна наметка.

Хоуксблъд веднага съзря своята дама. Тя беше облечена в тъмночервено от главата до петите. Великолепната ѝ коса бе сплетена в тежки плитки и привързана с панделки, а туниката ѝ бе с широки ръкави с дълбоки разрези от страни. Дори ботушите ѝ от мека кожа бяха тъмночервени, а на шията ѝ висеше железен ловджийски рог, украсен със злато.

Принц Едуард бе в лъскав черен костюм, а на гърдите му със златни нишки бе избродиран драконът на Уелс. Ботушите и тесните прилепнали панталони бяха черни, а жакетът тъмнозелен. Всички останали — благородниците от свитата на принца, дори оръженосците, конярите, соколарите и слугите — също бяха облечени с подobaваща изисканост. Ловните птици бяха покрити с качулки с красиви бродерии, украсени със скъпоценни камъни. Сред смеха и виковете Хоуксблъд чу звука на ловджийските рогове, подрънкването на сребърните звънчета, окачени по гривата на коня на принцесата, пронизителните писъци на соколите и ястребите, цвиленето и тропота на нетърпеливите коне и лая на ловджийските кучета.

Кристиан Хоуксблъд стоеше настрана от групата. Върху туниката му блестеше безръкавна ризница от сарацинска стомана, толкова fino изработена, че предизвикваше завистта на всички рицари. Силните му бицепси бяха стегнати със сребърни гривни, инкрустирани с нешлифовани кехлибари, а дългата му черна коса, силно опъната назад и пристегната със сребърен клипс, подчертаваше високите изпъкнали скули. На колана му бяха закачени брадва, копие и дълъг извит ятаган. Носеше ръкавици от черна кожа, а ботушите от ярешка кожа стигаха до бедрата му. За разлика от господаря си Пади, неговият оръженосец, бе облечен в яркозелен ловен костюм, както останалите оръженосци от свитата на принц Едуард.

Принцеса Изабел изглежда надменно чужденеца и се обърна към брат си.

— Едуард, той нарушава етикета. Носи исландски сокол. Само членове на кралското семейство могат да имат подобна птица.

— Майката на Кристиан е арабска принцеса — отвърна принц Едуард, като прикри подигравателната си усмивка.

Надменната физиономия на Изабел се смекчи, а в очите ѝ проблесна любопитство и тя приближи с коня си новодошлия.

— Очарована съм, че тази сутрин ще бъдете с нас. Всеки приятел на Едуард е и мой приятел.

— Благодаря, Ваше Височество. — Макар че поклонът му бе почтителен, очите му я гледаха високомерно, което засегна гордостта ѝ и предизвика интереса ѝ.

— Къде е Елизабет Грей? — обърна се Изабел към Джоан.

— Не зная, Ваше Височество. Не споделя с мен намеренията си — отвърна Джоан, наведе се към Бриана и прошепна: — Изглежда, не може да диша без Елизабет.

Принцесата намръщено изглежда тъмночервения тоалет на Бриана.

— Лейди Бедфорд, идете и я намерете. Ще ни настигнете. — Повдигна сребърния си ловджийски рог и добави: — Джоан, и ти върви с нея.

Принц Едуард хвана здраво юздата на коня ѝ.

— Очевидно Елизабет не желае да участва в лова, но Бриана и Джоан искат да дойдат с нас. Да тръгваме, дами.

Джоан скришом го дари с мила усмивка, а Едуард ѝ намигна.

Бриана яздеше с наведена глава, като се стараеше да избягва погледа на Кристиан Хоуксблъд. Ала когато излязоха от парка на двореца, той се приближи към нея.

— Тази нощ отново бяхте господарка на сънищата ми, милейди.

Миглите ѝ потрепнаха и страните ѝ се обляха в гъста червенина, когато девойката си припомни своя сън. С разума си знаеше, че не е възможно да сънуват един и същи сън, но този мъж явно не се подчиняваше на никаква логика. Каква беше тази странна сила, която имаше върху нея? С усилие на волята успя да прогони смущаващите мисли и насочи вниманието си към коня и сокола, кацнал на китката ѝ.

Кристиан повдигна качулката на своя сокол.

— Това е Саломе, моята друга дама.

Бриана погледна ядосано към сокола му, готова да каже някоя хаплива забележка, но птицата бе толкова поразително красива, че тя само ахна от възхищение. Перата на исландския сокол преливаха в най-нежни нюанси на неописуемо красиви цветове, а главата му бе с най-гордата извивка, която някога бе виждала.

Когато приближиха към реката, от водата се подаде една чапла и дузина соколи и ястреби излетяха във въздуха. Кристиан се изправи на стремето, за да пусне Саломе. Бриана затаи дъх, щом видя как птицата полетя нагоре като стрела и за секунди изпревари останалите соколи. Сетне Саломе се спусна надолу, удари чаплата с клюна си, а накрая я сграбчи с острите си нокти и я понесе към господаря си. Кристиан погали птицата по главата, извади голям къс риба от чантата си и Саломе лакомо го глътна.

— Защо е по-бърза от останалите птици? — попита Бриана, като очакваше той да заяви, че това се дължи на неговите тренировки.

— Тя е дива птица, уловена е край Персийския залив. Не се нуждае от обучение.

За свое учудване тя установи, че той е чаровен събеседник. Обърна се и потърси с поглед Джоан, но видя как приятелката ѝ се скри зад дърветата заедно с принц Едуард. Пред тях се чу гневният глас на Изабел. Нейният ястреб бе кацнал на върха на висок дъб и не искаше да се върне. Беше уловил птица-рибар и сега се наслаждаваше на плячката си. Изабел бе заобиколена от коняря, соколаря си, един оръженосец и двама слуги. Соколарят напразно се опитваше да

привлече ястреба, но той не му обръщаше никакво внимание. Принцесата изпадна в ярост.

Когато Хоуксблъд приближи към групата, принцесата умолително го погледна и възбудено заговори:

— Тези слуги са напълно безполезни. Ще ми помогнете ли, сър?

Той се намръщи.

— Неправилно е да се мисли, че само изгладнелите птици могат да бъдат добри ловци. Ето вижте как вашият ястреб изостави лова, за да засити глада си. — Заобиколи дъба, за да може да вижда по-добре непокорната птица.

Бриана го последва, но не посмя да се приближи много близо, за да не се изплаши нейният сокол. Тя се чудеше какво очаква принцесата от Хоуксблъд — да се покатери на дървото и да хване ястреба ѝ? Девойката видя как Кристиан тихо подкара коня си, застана под клоните на дървото и вдигна едната си ръка.

Хоуксблъд стоеше неподвижно изправен на коня. Концентрира силата си и след това я насочи към ястреба на дървото. След около две минути подчини птицата на волята си и тя покорно отлетя от клона и кацна на китката му като питомен гълъб.

Принцеса Изабел го засипа с малко неискрени похвали и отново и отново питаше как бе успял да постигне това чудо.

— Имах късмет, Ваше Височество. Просто птицата бе решила да се върне в този момент.

Бриана знаеше, че това не е вярно. Дори Изабел не повярва. Ала принцесата не спираше да го разпитва и накрая Кристиан ѝ обясни:

— Вашата птица е мъжка, а моята — женска. Саломе го примамва да се върне при нас.

За Изабел загадката бе разрешена, но Бриана подозираше, че мургавият арабски рицар бе накарал птицата да му се подчини, а не неговият сокол. Когато той върна ястреба на принцесата, Бриана забеляза, че остриите нокти не бяха оставили следи върху китката му. Освен това забеляза, че макар той да бе прочут воин, нямаше никакви белези по лицето и ръцете. Това беше странно. Всички мъже, които тя познаваше — млади или стари — имаха белези от битките, които бяха символ на смелост и мъжественост.

Докато Хоуксблъд разговаряше с принцеса Изабел, Бриана смушка коня си и се присъедини към останалите дами. Девойката бе

смутена от желанието си да остане с него и да продължат разговора. Искаше ѝ се да го следва, сякаш той упражняваше някаква тайнствена и магнетична сила над нея.

Успя да остане далеч от него, ала оръженосецът му не се отделяше от нея. Когато навлязоха в гората, Пади излезе с коня си пред нея, сякаш искаше да я предпази от всичко, което се изпречи по пътя ѝ. Бе му благодарна, че отместваше ниските клони, за да не издраскат лицето ѝ. За разлика от господаря му, у него нямаше нищо тайнствено и загадъчно.

Ловът бе много успешен. Ловните торби бяха пълни с чапли, яребици, друг дивеч и зайци. Бриана настигна Джоан и принц Едуард. Принцът им показва как да пускат птиците, за да излитат по-високо, как да държат птиците си, когато преминават през гората, за да ги предпазват от ниските клони.

Когато слънцето се издигна високо, ловната група се насочи към една голяма поляна, където да починат и обядват. Конярите се погрижиха за конете, соколарите — за птиците, а слугите застлаха покривки и заизваждаха храната от кошниците.

Принцеса Изабел слезе от коня си и възбудено заговори:

— Кристиан де Бошан спаси живота ми! Един глиган едва не намушка коня ми. Той го уби с голи ръце.

Когато нейният герой се появи, той не изглеждаше развълнуван и без да обръща внимание на принцесата, седна на земята между Бриана и Пади. Изабел се нацупи и капризно заяви:

— Ще си изцапам роклята, ако седна на тревата. Лейди Бедфорд, донесете ми копринената наметка.

Бриана бе свикнала с непрекъснатите изисквания на принцесата и без да каже нищо се запъти към конете. Видя огромния глиган, праметнат през седлото на коня на Кристиан, и ахна от изненада. От тялото на животното стърчаха няколко стрели и копия, но не се виждаха следи от кръв. Когато девойката се върна с наметката, видя, че Изабел бе заела мястото ѝ. Бриана въздъхна облекчено и седна от другата страна на Пади.

Всички отпихаха от чашите си, пълни с бира, ябълково вино или медовина. Само принцесата се мръщеше.

— Защо няма вино, Едуард? — изхленчи Изабел.

— Бела, от лова се ожаднява, а виното не утолява така добре жаждата, както медовината. Никой, освен теб, не се оплаква — остро отвърна брат й.

— Може би има мях с вино в торбите на седлото ми. Лейди Бедфорд, идете да попитате моя коняр.

Кристиан Хоуксблъд разбра, че принцесата искаше да развали обяда на Бриана и реши да я накаже.

Когато Бриана се върна с празни ръце, забеляза нещо странно в лицето на Хоуксблъд. Изглеждаше унесен, синьо-зелените му очи гледаха втренчено Изабел.

Пади подаде на Бриана чаша с медовина. Младото момиче жадно отпи. Медовината беше вкусна и сладка. Изабел обаче не беше на същото мнение.

— Тази медовина горчи! Сигурно е развалена! — Тя присви очи. — Да не би някой да е сложил нещо в нея? Лейди Бедфорд, опитайте я.

Бриана отпи от нейната чаша и я подаде обратно на принцесата.

— Мисля, че е много вкусна, Ваше Височество.

Изабел отново отпи от чашата. Беше толкова горчива, че веднага я изплю.

— Тфу! Сигурно си полудяла!

Бриана внимателно започна да наблюдава принцесата и Хоуксблъд. Всеки път, когато хапнеше нещо, Изабел се мръщеше. Беше ясно, че този път принцесата не се преструва. Изглежда, всичко, което ядеше, имаше горчив вкус. Хоуксблъд не успя да прикрие задоволството си и Бриана заподозря, че той по някакъв начин бе развалил храната на Изабел.

— Вярваш ли в силата на магиите? — обърна се тя към Пади.

— Аз съм ирландец, лейди Бедфорд. Магиите и духовете за мен са така реални, както дъждът и водата.

— А арабите вярват ли в магии?

— Пред тях ние, ирландците, бледнеем.

— Има ли име мечът на Хоуксблъд? — Въпросът неволно се изплъзна от устата й.

— Да, милейди. Мечът му се казва Смъртоносния и той наистина е такъв.

Бриана затаи дъх. Точно същото име бе изплувало в съня й. Откъде го бе научила?

— Има и друг меч, който се казва Мейлстром^[3]. — Пади беше известен с чувството си за хумор. Той се наведе към нея и прошепна: — Има и тайно оръжие. Това е един ятаган, който се нарича Килбрайд^[4].

Младото момиче се ужаси. Инстинктите ѝ подсказваха, че мургавият рицар е истински дявол.

— Казах го само на шега, милейди — извини се Пади.

Тя се засмя заедно с него. Как може да е толкова глупава! Ирландците винаги преувеличават.

— Всъщност не завиждам на годеницата му. Може наистина да умре от страх.

Кристиан и принц Едуард се отделиха от дамите и се задълбочиха в интересен разговор. Принцеса Изабел реши, че ѝ стига за днес, и заяви, че иска да се връщат в Уиндзор. Повечето от дамите тръгнаха с нея, а слугите започнаха да прибират остатъците от трапезата. Бриана и Джоан се отправиха към конете си.

— Не ти ли се струва малко странен този Кристиан Хоуксблъд? — попита Бриана.

— Да, изглежда различен от всички останали мъже — съгласи се приятелката ѝ.

— Погледът му е много особен. Не знам как да ти го обясня, но ми се струва, че притежава някаква тайнствена сила.

— Може би те е омагьосал — подразни я Джоан.

— Той никак не ми харесва! — Бриана гордо вирна брадичка. — Дори ме отвращава!

— Много е галантен, Бриана. Миналата нощ ме отърва от Уилям де Монтегю и ме придружи до стаята ми.

— Видях те да се разхождаш с него, Джоан. Мисля, че трябва да бъдем по-внимателни, когато оставаме насаме с някой мъж.

— О, така ли? Нима, когато остана насаме с Робер де Бошан, той си позволи нещо повече? Нали любовта е вълнуващо преживяване? — задъхано възкликна Джоан.

Бриана тъжно се засмя на вълнението на приятелката си. Целувката на Робер не ѝ се бе сторила никак вълнуваща, а и освен това не бе сигурна дали наистина е влюбена в някого. Момичетата продължиха да яздят сами. Изабел и останалите дами бяха далеч напред. Горската пътека се стесни, а след това се разклони. Бриана

изпревари Джоан и когато в един миг се обърна да я попита нещо, видя, че приятелката ѝ беше изчезнала. Извика я, но ѝ отговори единствено ехото.

Гората изглеждаше странно притихнала. Бриана се послуша, но наоколо царуваше зловеща тишина. Смушка кобилата си, за да я накара да препусне напред. Мястото ѝ изглеждаше непознато и девойката уплашено си помисли, че се е загубила. В гърдите ѝ се надигна паника, когато забеляза, че дърветата ставаха все по-гъсти от двете страни на пътеката.

Какво ще стане, ако някое диво животно подуши миризмата на коня ѝ? Колко глупаво бе от нейна страна да остане сама в гората! Тишината я потискаше повече, отколкото звукът от счупените клони и шумолящите листа. Може би тази необикновена тишина бе признак, че приближава буря? Посегна към ловджийския си рог. Щеше да изсвири два пъти силно и все някой щеше да я чуе. За неин ужас рогът ѝ бе изчезнал. Как е могла да бъде толкова невнимателна?

Внезапно чу конски тропот и въздъхна с облекчение. Ала в следващия миг се вцепени. Под гъстата сянка на дърветата към нея препускаше Кристиан Хоуксблъд. Видя, че нейният рог висеше на шията му. Той повдигна глава. Приличаше на хищник, уловил плячката си. Бриана уплашено погледна мургавото му лице. Искеше ѝ се да побегне.

[1] Joyous — весел, радостен, щастлив (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Invincible — непобедим (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Mailstorm — водовъртеж (англ.). — Б.пр. ↑

[4] Killbride — kill — убивам, bride — младоженка, годеница (англ.). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Бриана се опита да обърне кобилата си, но животното отказа да ѝ се подчини. То следваше Кристиан Хоуксблъд като послушно пони. От малка бе слушала страховити разкази за зли демони, за мъже, които се превръщат в чудовища и преследват самотните пътници, за дракони, които отвлечат деца в подземното царство, малки дяволчета, които удушават жертвите си. Не мислеше, че арабският рицар е един от тях, но подозираше, че владее силите на мрака. Очевидно можеше да подчинява животни на волята си. Беше невероятно, но ѝ се струваше, че нарочно я е накарал да се заблуди в гората, за да остане сама с него!

Кристиан Хоуксблъд видя страха в очите ѝ и разбра, че трябва да я успокои. Знаеше, че ако иска тя да стане негова, трябва постепенно да спечели доверието ѝ. Беше научен търпеливо да преследва целта си, знаеше, че има най-малко дванадесет етапа в ухажването и прелъстяването на една жена, докато се стигне до пълна интимност. Ала преди да се стигне до физическата близост, бе необходимо да постигне емоционална връзка с тази необикновена красавица. Емоциите невинаги означаваха любов. Ревността, страхът, омразата понякога изместваха любовта, но младият рицар искаше да спечели доброволно сърцето и душата ѝ. Вече бе преживял първия етап на ухажването много преди да се срещне с Бриана. Беше видял лицето ѝ, тялото ѝ и бе завинаги покорен от нея.

За девойката първите два етапа се сляха в един в мига, в който се срещнаха за пръв път. Очите им си казаха неща, които не бяха позволени между непознати. Когато един мъж гледаше втренчено някоя непозната жена, това се считаше за непростим грях. А той бе стигнал още по-далеч — бе я нарекъл своя госпожа! Бриана, разбира се, го бе отрекла. След първото вцепенение тя се бе постарала да не го гледа и упорито го избягваше. Поведението ѝ бе достатъчно красноречиво, но той нямаше намерение да се отказва от нея и продължаваше да я преследва. Не обръщаше никакво внимание на ясно изразеното ѝ нежелание да се среща с него.

Тази среща в гората беше третата стъпка към тяхната интимност. Досега никога не бяха оставали насаме и той не бе престъпил границите на благоприличието, като се изключи дръзкото му обръщение към нея. Кристиан бе искал да танцува с нея. Танцът бе четвъртата фаза на интимността между мъж и жена, докосването на ръцете и физическата близост на телата са нещо много вълнуващо и незабравимо. Ала тя му бе отказала, дори бе избягала от него, изпълнена с гняв от дръзкото му поведение. Като я нарече своя госпожа, той недвусмислено намекна за любовна връзка между тях.

Хоуксблъд беше изпълнен с надежди. Гневът е една от най-силните човешки емоции. Днес бе решен да постигне четвъртото ниво на интимност, а дори нещо повече.

Бриана гордо вдигна глава, в очите ѝ блесна гневна искра.

— Аз се загубих! — В гласа ѝ прозвуча обвинение към него.

Кристиан се усмихна и поклати глава.

— Вече сте намерена.

Девојката бе дала сокола си на соколаря, но неговата Саломе все още бе на китката му. Бриана си помисли, че ръцете му са заети, и това я успокои.

— Имате тайнствено влияние върху животните! — В тона ѝ отново прозвуча обвинение.

Но той го прие като комплимент.

— Благодаря ви. Забелязах, че ловът ви хареса. Ловът може да накара жените да разберат удоволствието, което мъжете изпитват от битките.

— Нима може да се изпитва удоволствие от една битка? Това е необяснимо за мен. Войната и убиването не могат да доставят никому удоволствие, освен на зли и порочни хора.

— Вашият крал не мисли така — сухо отвърна Кристиан. — Едва ли сте толкова лицемерна, за да отречете, че днес се забавлявахте.

— Забавлявах се от летежа на соколите, а не от самия лов. Според мен ловът е жестоко занимание! — Говореше високомерно, сякаш искаше да го предизвика.

Кристиан реши, че е време да ѝ даде малък урок.

— Казахте, че сте се забавлявали от летежа на соколите, а не от самия лов, защото вие не убихте нито едно животно и си въобразявате,

че това ви извинява. Ала съвсем не е така. Вие пускате сокола, който убива жертвата си точно по същия начин, както стрелата или копието.

— Мислете каквото си искате, сър. — Проклетата да бъде, ако нарече „милорд“ това чуждестранно копеле! — Проливането на кръв не ми доставя удоволствие!

— Може би — съгласи се той. — Значи затова сте се облекли в тъмночервено, за да не личи кръвта?

„Господи, как е възможно! — помисли си тя. — Как е възможно да знае нещо, което дори аз не осъзнавах, преди той да ми го каже?“

— Знам го, защото самият аз понякога се обличам в червено, за да не види противникът, че ме е ранил.

Очите ѝ се разшириха от ужас.

— Вие прочетохте мислите ми!

— Така е, милейди — призна той.

Това ѝ дойде прекалено много. Вдигна камшика си да го удари. Лицето му потъмня от гняв, а очите му се превърнаха в два ледени къса. Тя се вцепени и ръката ѝ застина във въздуха. „Нима има силата да спре ръката ми!“ — помисли си обезумялата девойка.

— Отново ми говорите така, сякаш съм ваша дама, но аз не съм и никога няма да бъда!

— Никога означава много дълго време.

— Точно така! Няма да бъда ваша нито в този живот, нито в следващия!

Кристиан се засмя.

— Говорите, като че ли сте безсмъртна, лейди Бедфорд, ала подозирам, че знаете твърде малко за тези неща.

Бриана го изгледа замислено. „Никой не е безсмъртен“ — каза си тя.

— Аз ще бъда сгодена за сина на Уорик — решително заяви тя.

— Аз съм синът на Уорик.

— Вие сте неговият незаконен син! — избухна младото момиче и занемя от собствената си дързост.

— А, ето какво било. Лейди Бедфорд е твърде горда, за да удостои с поглед един незаконороден.

Нима се забавляваше, като я предизвиква?

— Това не е вярно! — възкликна Бриана.

— Благодаря на Бога — подигравателно отвърна той. — Значи все още мога да се надявам.

Внезапно Бриана избухна в смях.

— Вие сте невъзможен, Кристиан Хоуксблъд! Вие сте истински дявол! Нарочно ме дразните, за да се забавлявате.

Когато се засмя, невинната девойка се превърна в чувствена жена. Той си я представи в леглото, как се смее и го прегръща с нежните си ръце. Когато тя стане негова, той ще я люби с часове, докато изтръгне от устните ѝ викове на наслада и екстаз, а сетне гърления смях — на задоволена жена. В този миг младият мъж реши, че днес ще вкуси тези прелестни устни.

— Вие сте също толкова лош, колкото и принцеса Изабел, която изпитва удоволствие да ме измъчва и унижава.

— Не е истина — протестира той, но не успя да прикрие веселото пламъче в очите си. — Аз я наказах заради това, че провали обяда ви.

Очите ѝ се разшириха.

— Сигурна бях, че имате пръст в тази работа! Наистина ли притежавате такава сила, сър?

Кристиан презрително сви устни.

— Това е елементарен трик. Всеки магьосник го умее, също както и четенето на мислите.

— Какъв е този трик? — попита Бриана, едновременно изплашена и очарована.

— Хипноза. Нямаше нищо в храната ѝ. Аз просто я накарах да мисли, че всичко ѝ горчи.

Девойката се прекръсти и прошепна:

— Вие сте истински демон!

Хоуксблъд отново избухна в смях. Белите му зъби блеснаха в контраст с мургавото лице.

— В това няма нищо демонично. Трябва само да притежаваш силна воля и способност за концентрация. Хайде, нека се връщаме в замъка, преди да сте ме заподозрели, че съм ви омагьосал.

Препуснаха към замъка, яздейки един до друг. Бриана все още не можеше да повярва, че този странен рицар е способен на такива чудеса. Припомни си как той бе протегнал ръка и ястребът на

принцесата веднага кацна върху нея. Нима притежава подобна сила и спрямо жените? Нима може да подчини и нея на волята си?

Постепенно местността ставаше все по-позната и Бриана разбра, че се намират близо до Уиндзор.

— Сега вече мога да продължа сама. Моля ви, върнете ми ловджийския рог.

Лицето му остана непроницаемо, ала гласът му бе категоричен.

— Няма да се отървете толкова лесно от мен.

Девојката вирна брадичка, а в погледа ѝ проблесна раздразнение.

— Ще ви върна рога, ако ми дадете нещо в замяна.

— Да ви дам нещо в замяна? Сигурно сте полудели!

— Ха! Нима помислихте, че искам да ме целунете, Бриана?

Как можеше да отрече, когато този дявол бе прочел мислите ѝ?

— Искан да ми дадете кърпичка или шалче като знак за вашето благоволение. Смятам да го нося на турнира.

— Робер ще бъде моят рицар на турнира. Вече съм му обещала.

— Дайте ми тази червена панделка от косите си. Никой, освен нас двамата няма да знае, че това е знак за вашето благоволение. Никой няма да знае, че победата ми ще бъде посветена на вас.

Тя му се изсмя в лицето. Дръзките му думи я забавляваха въпреки желанието ѝ.

— Вие сте прекалено самоуверен. Откъде сте сигурен, че ще победите в турнира?

— Възнамерявам да победя, милейди.

— Точно както възнамерявате да вземете панделката ми. Ако не ви я дам доброволно, ще ме заставите да ви я дам. — Ръцете ѝ започнаха да разплитат тежките плитки.

Сърцето му се разтуптя, щом усети закачливите нотки в гласа ѝ. Тя вече бе започнала да флиртува с него! Очите му заблестяха от удоволствие.

— Не ви заплашвам с нищо, Бриана.

Тя го стрелна с поглед изпод дългите мигли.

— Не е необходимо да ме заплашвате. Вашата тайнствена сила ме принуждава да ви се подчиня.

Когато великолепната ѝ коса като златист водопад се разля върху раменете ѝ, сърцето му замря от възторг. От този миг нататък той бе

неин роб, ала тя дори не подозираше, че го бе покорила завинаги. Бриана му подаде панделката, а Кристиан откачи рога ѝ от гърдите си. Ала конете им не бяха достатъчно близо, за да си разменят предметите, и въпреки нежеланието си Бриана трябваше да се приближи към него. Кобилата ѝ направи три плахи стъпки към арабския жребец и стремената им се докоснаха. Когато протегна ръка, за да вземе ловджийския рог, пръстите им се допряха. Бриана подскочи като опарена.

— И вие изгаряте от същия огън — подхвърли Кристиан.

Девојката отрицателно поклати глава, взе рога и остави червената панделка върху дланта му.

— Ако пръстите ни се изгарят по този начин, какво ли би станало ако устните ни се докоснат?

Нечувано дръзките му думи я смаяха. Погледна неволно чувствената му устна и дъхът ѝ спря от сцената, която си представи.

Кристиан бавно наведе тъмнокосата си глава. В следващия миг устните му се сляха с нейните. Ръцете му не я докосваха, ала Бриана се почувства като пленница, която не може да избяга и не желае да го направи. Сякаш във вените ѝ потече разтопена лава, която разля топлина до всички кътчета на тялото ѝ. Затвори очи и се отдаде на сладостта на целувката. Точно така я целуваше в сънищата ѝ! Целувката беше божествена, изпълнена с магия. Искаше ѝ се да продължи вечно. Целувката му я направи негова, точно както бе казал.

— Твоите устни са създадени за любов — прошепна той, без да отделя своите от нейните.

Плътният му глас наруши очарованието на магията. Девојката отвори очи, замаяни от изненада. Сякаш сърцето ѝ спря да бие за миг, сетне тя се извърна и гневно заби шпорите си в хълбоците на кобилата. Искаше час по-скоро да избяга от ненавистното му присъствие, но не можеше да го прогони от мислите си. Кристиан винаги бе близо до нея, като нейна сянка, денем и нощем.

Джоан и принц Едуард най-после успяха да се срещнат насаме в гората. Всеки от тях изчака останалите от ловната група да се приберат в Уиндзор и след това се отправиха към езерото в гората, където бяха играли като деца.

Едуард пристигна пръв. Сърцето на Джоан буйно заби, когато го видя край езерото. Той беше най-красивият принц в християнския свят и тя бе решила да спечели сърцето му. Едуард привърза поводите на кобилата ѝ към едно дърво, а сетне ѝ помогна да слезе. Джоан не можеше да откъсне поглед от лицето му. Искаше ѝ се този миг да трае вечно. Слънцето огряваше златистата му коса. Когато той се усмихна, белите му зъби заблестяха върху загорялото лице. Тъмносините му очи грееха като сапфири. Сърцето ѝ преливаше от любов към него. Тя се отпусна в силните му ръце и задъхано прошепна:

— Облякох си зелена рокля, за да не останат следи, когато седна на тревата.

Принцът въздъхна, думите ѝ възпламениха желанието му. Бе искал да остане насаме с нея, да говорят, да се смеят, да я докосва ѝ, разбира се, да я целува, но сега, когато бяха в това усамотено място, желанието замъгли мозъка му.

Край сенчестото езеро беше тихо и спокойно. Едуард я хвана за ръка и я поведе през високата трева към брега. Падна на колене пред нея, без да пуска ръката ѝ.

— Жанет, имаш ли представа какво изпитвам към теб? Моето сърце ти принадлежи завинаги.

Джоан обви врата му с ръце и му поднесе устните си. Той нежно я целуна. Искаше да ѝ каже толкова много неща, ала думите вече бяха излишни.

— Жанет, искам да се ожения за теб. Говорих с краля за нас.

Тя се отдръпна, за да види лицето му. В сърцето ѝ се надигна страх, примесен с безкрайно щастие и любов.

— Едуард, няма нужда да ми обясняваш нищо! Никога няма да ни разрешат да се оженим. Клетият ми баща бе обезглавен за предателство, а ти прекрасно знаеш, че трябва да сключиш политически брак.

Принцът гневно стисна зъби.

— Моите родители ми казаха същото, но аз не искам такъв брак. Искам само теб. Остава ми да се надявам, че брачните планове на краля и кралицата отново ще се провалят.

Двамата се вкопчиха отчаяно един в друг, а сетне устните му се впиха жадно в нейните. Телата им, сърцата им, душите им копнееха да се слейт в едно цяло.

— Нека да поплуваме, както когато бяхме деца — промълви Джоан.

Предложението ѝ прозвуча съвсем естествено. И двамата започнаха да се събличат, без да се срамуват един от друг. Едуард свали жакета си, а Джоан свали туниката и ботушите си, след което се изправи пред него в прозрачна долна риза, разкриваща млечнобялата ѝ кожа и нежните извивки на дребното ѝ, но съвършено тяло.

— Нека ти помогна да свалиш ботушите си. Знам, че принцовете никога не се събуват сами — закачливо подхвърли девойката.

Едуард се облегна на близкото дърво и повдигна крака си. Стана му забавно, че това фино създание иска да помогне на такъв силен и висок мъж като него. Девойката успя да свали първия ботуш. Тя се наведе за втория и главата му се замая, когато зърна малките ѝ гърди, подаващи се от корсажа. Този път не можа да се справи толкова лесно. Младото момиче дърпаше ботуша с всичка сила и когато най-последно успя да го измъкне, Джоан се търкулна на тревата и избухна в смях.

За миг Едуард се озова върху нея. Смъкна ризата ѝ и ръката му се плъзна по нежните ѝ гърди. Тя лежеше под него гола до кръста, с цялата свежест и моминска красота. Малката ѝ ръка погали голите му гърди, покрити с къдрави златисти косми. Когато пръстите ѝ се плъзнаха по кожата му, тя извика от удоволствие и радост — той беше като истински млад бог.

Устните му се впиха в нейните, а ръцете му се протегнаха към плитките ѝ, за да разпусне косата ѝ. Сребристорусата ѝ коса го привличаше неудържимо. Копнееше да усети допира ѝ до голите си гърди.

— Не я разпускай още, нали ще плуваме? — промълви Джоан.

„Колко е невинна — помисли си Едуард. — Нима не знае, че аз не искам да плувам? Нима не знае, че искам да я любя?“

— Достави ми това удоволствие да се порадвам на прекрасните ти коси.

Джоан искаше с цялото си сърце да му достави наслада. Помогна му да разплете плитките ѝ и той покри гърдите ѝ с косите ѝ. Тя затаи дъх, когато той свали ризата ѝ и после повдигна краката ѝ, за да събуе чорапите ѝ. Изящните ѝ жартieri бяха украсени с дантела и перли, стегнати високо на бедрата.

Всичко в нея беше възхитително женствено и предизвикваше неговата мъжественост. Когато младият принц зарови лице в нежните руси косми между бедрата ѝ, Джоан потръпна и изохка от наслада. Той притисна горещите си устни към нейната женственост, после коленичи и обхвана талията ѝ със силните си ръце. Когато разтвори краката ѝ и леко погали с пръст най-интимното ѝ място, Джоан се изви и изстена. Едуард нежно я галеше. Тя беше толкова малка и стегната, а неговата мъжественост беше толкова голяма и набъбнала, че той се страхуваше как ще проникне в нея, без да ѝ причини жестока болка.

Мускулите ѝ инстинктивно се стегнаха около пръста му, през тялото ѝ премина гореща вълна и тя ахна:

— О, Едуард, толкова е хубаво... — Ръката ѝ се опита да го погали по слабините. — Искам да го видя.

— Не, скъпа моя. Прекалено голям е за теб.

— Не ме е грижа! — страстно изкрещя тя. — Искам те! Искам те завинаги, Едуард!

С треперещи ръце той я взе в скута си и започна да я облича.

— И аз те желая до болка, любов моя, но трябва да ми имаш доверие. Искам да прекараме цяла нощ заедно. Когато се любим за пръв път, искам да е в някоя хубава стая с меко легло. Ще го уредя... скоро, много скоро. Вярвай ми.

Сърцето ѝ се изпълни с безкрайна радост. Нейният златокос бог ѝ бе казал, че я обича и иска да я направи своя жена.

— О, Едуард, толкова много те обичам. Искам ти да бъдеш първият ми мъж.

— Първият и последният — изръмжа той и продължи да я облича. Накрая я целуна. — Великолепна си, великолепна — промърмори той.

Повдигна я и я сложи на седлото пред себе си. Наближиха Уиндзор, Едуард ѝ помогна да възседне кобилата си, изпрати ѝ въздушна целувка и препусна напред.

Джоан остана дълго загледана след него. Никога не се бе чувствала така щастлива. Принц Едуард я обичаше! Само любовта можеше да го накара да бъде толкова смел и глупав, че да поиска разрешение от родителите си да се ожени за нея.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Принц Едуард избра младите благородници, които щяха да го придружават в похода във Франция, и изпрати в Бъркхемстед стотина бойци и стотина уелски стрелци.

Бойците на граф Уорик се подготвяха в Уиндзор. Неговите хора бяха по-многобройни — четиристотин бойци и двеста стрелци, а още петстотин воители изпрати Ланкастър.

Кралят събра две хиляди мъже от кралските гарнизони в Уудсток. Хевъринг и Кенсингтън. Останалите три хиляди бойци щяха да се съберат от гарнизоните в Рочестър и Колчестър, които бяха близо до пристанището в Ипсуич, откъдето всички щяха да потеглят.

Принц Едуард смяташе, че брат му Лайънъл ще иска да участва в похода, ала баща му заяви:

— Твоята майка ме помоли да го оставя в Англия.

— Нали не искаш да стане страхливец? — възрази принцът.

— Обещах на майка ти, че той няма да участва във война, докато не навърши петнадесет години.

— Възрастта няма нищо общо. Той е силен като бик и е по-висок и по-як от всички нас.

— Той ли те помоли да ходатайстваш за него?

— Не, но ще побеснее, когато научи, че ще трябва да остане в Англия.

Принц Лайънъл не бе единственият, който бе вбесен. Неговият лейтенант Робер де Бошан не можеше да си намери място от гняв.

— Кълна се в Светото разпятие, това е абсурдно. Няма съмнение, че е дело на принц Едуард. Той иска цялата слава за себе си! — Робер не бе забравил плесницата, която Едуард му бе ударил. — Ще говоря с баща си. Той има влияние върху краля и ще го накара да промени решението си.

Ала когато Робер говори с баща си и узна, че Кристиан Хоуксблъд ще участва в похода, а той самият не, горчива омраза започна да разяжда душата му. Обаче не можеше да стори нищо —

Уорик подбираше бойци, които са дисциплинирани и изпълняват безпрекословно заповедите.

Робер се върна при принц Лайънъл, който крачеше гневно напред-назад и високо проклинаше. Русокосият гигант притежаваше невероятна сила и не се успокои, докато не направи на трески дъбовата маса в трапезарията.

Робер прикри гнева и обидата си, но планът за отмъщение вече се бе оформил в главата му.

— След като размислих, реших, че кралят е постъпил много мъдро, Ваше Височество. Той не може да позволи и на двамата си сина да участват във война. Вие сте следващият поред наследник на трона и ако нещо се случи с Едуард, вие ще бъдете крал. Смятам, че вероятно ще ви дадат скиптъра и ще ви изберат за принц-регент, докато баща ви и брат ви са във Франция. — Робер знаеше, че принц Лайънъл е любимият син на кралица Филипа. — Защо не поговорите с майка си? Тя може да убеди Кралския съвет.

Принц Лайънъл се успокои. Сигурно ще се забавлява чудесно в ролята на крал на Англия — всички ще му се подчиняват и ще изпълняват желанията му, а особено хубавите жени.

Ала Робер де Бошан не можеше да се примири. Ревност, обида и омраза изпълваха сърцето му, което жадуваше за отмъщение.

Докато пътуваха към Ипсуич, кралят, Уорик и принц Едуард дълго разговаряха с Кристиан Хоуксблъд. Сред множеството от шест хиляди бойци имаше доста заболели и ранени. Хоуксблъд очевидно притежаваше медицински познания и помагаше на всички страдащи.

Уорик забеляза, че хората на принц Едуард бяха много дисциплинирани, макар че не бяха служили във войската. Моралът им бе на висота, тъй като Едуард и Кристиан им служеха за пример. Уорик реши да повери на сина си командването на отряд от двеста души. Очевидно Кристиан бе надарен с качествата на водач, имаше голям опит от битките и беше единственият сред многохилядната войска, който знаеше къде е съсредоточена френската флота.

Оръженосецът на принц Едуард сър Джон Шандо беше по-възрастен от принца, така както Пади и Али бяха няколко години по-големи от Хоуксблъд. Петимата мъже прекарваха заедно повечето от времето си. Уелският принц за пръв път участваше в бойни действия и

останалите четирима бяха сключили негласно споразумение да бдят над него.

Кристиан знаеше какви мисли измъчват младия принц. Едуард не се страхуваше от неприятеля, но се страхуваше, че може да не оправдае доверието на баща си и хората си. Двамата бяха седнали в палатката на Хоуксблъд и разговаряха. Али бе намазал телата им с бадемово масло, а Пади и Джон Шандо лъскаха оръжията им.

— Ще бъде много лошо, ако конете не са с нас, когато слезем на брега под носа на френската флота — каза Едуард. — Цял живот съм се обучавал да се бия на кон.

— Не конете печелят битките, а хората. Преди и след битка винаги е много трудно, но във вихъра на боя забравяш за страха, съмненията, умората, поражението. Трябва да се успокоиш и да се опиташ да концентрираш мислите, енергията, силата си. Тогава се изпълваш с чувство за мощ и виждаш с кристална яснота, че всяка опасност може да бъде избегната. Всичко се свежда до най-прости неща: трябва да побеждаваш или да отстъпваш, да напредваш или да бягаш, да оживееш или да умреш.

— Баща ми, кралят, винаги вярва в победата и е способен да вдъхне увереност и на останалите — тихо каза Едуард. — В това се крие неговата сила.

— Това е дар от боговете — твърдо заяви Кристиан. — Аз също съм убеден, че ще победим. Винаги вярвам, че ще спечеля една битка, още преди да е започнала.

Едуард кимна. И двамата мислеха еднакво.

— Шандо ме попита за Хелвеция и колко време сме били във Фландрия — тихо се обади Пади, когато принцът стана да си върви. Душата му бе изпълнена с тревога и лоши предчувствия. — Не му казах, че никога не сме били във Фландрия.

Кристиан сложи ръка на рамото му и се опита да го успокои.

— Не трябва да се поддаваш на съмненията, Пади. Аз знам много добре къде се намира френската флота.

— Той е научен да вярва само на инстинктите си и винаги се съмнява във всичко — намеси се Али. — Това е тайната на живота му.

Пади поклати глава.

— Тази източна философия е непонятна за мен, Али Баба.

— Не, Пади, това е тайната на Ордена на тамплиерите. От тях научих мистичните ритуали. Те са живели на изток. Подозирам, че повечето са имали ирландска кръв.

— За бога, сега ми стана ясно! Всички разумни хора знаят, че ирландците са некадърни, мързеливи и мошеници.

Пади избухна в смях и всички се успокоиха. Познавах променливия нрав на ирландците — след веселото настроение изпадаха в меланхолия и мрачно самовглъбяване. Младият оръженосец изпитваше нужда да изпие няколко чаши, защото знаеше, че на следващото утро може да се срещнат със смъртта. Възпираше го единствено страхът от Хоуксблъд.

Кристиан Хоуксблъд не можеше да заспи. Не можеше да забрави внушителната гледка — мачтите на френските кораби замрежваха целия хоризонт. По-големите кораби бяха снабдени с бронзови оръдия и дълги цеви. Адмиралите на французите се бяха погрижили да снабдят армията с барут, патрони и други муниции. Нападението срещу френската флота носеше големи рискове.

Кристиан започна да медитира — състояние, предшестващо виденията му. Той знаеше, че французите са нащрек и са заети с планове за защитата на важното пристанище Хелвеция. Те бяха подредили корабите си в четири бойни редици. В центъра на първата редица се намираха трите внушителни английски кораба, които французите бяха пленили. Корабите бяха свързани помежду си с метални вериги и превземането им беше почти невъзможно.

Видението продължи с нова сцена — французите вече бяха забелязали английската флота. Видя как генуезките стрелци, въоръжени с арбалети, бяха готови за стрелба от бойните кули. Видението съвпадна с предишното и той успокоен заспа.

Англичаните дебаркираха на разсъмване. Преди да слезе от кораба, Хоуксблъд потърси Уорик, на когото бе възложено командването на цялата операция.

— Ще ми се довериш ли и ще ми разрешиш ли аз да посоча пътя?

Уорик изпитателно изглежда мургавото лице на сина си. Търсеше някакъв белег за предателство, но не откри нищо подозрително.

— Ще ти се доверя. Заедно ще победим или заедно ще загубим.

Кристиан се поколеба. Уорик бе умен и опитен пълководец, човек, който не вярваше в мистични видения.

— Французите са разположили нашите три кораба „Едуард“, „Розата“ и „Катерин“ в предната редица, защото очакват да се опитаме да си ги върнем. Ала трябва да ти кажа, че са ги завързали към техните кораби със стоманени въжета. Блокирали са пристанището Хелвеция и ние няма да можем да проникнем в него, но са постъпили много глупаво. Сега цялата френска флота е попаднала в капан. Ти ръководиш тази операция, но ако аз бях на твое място, щях да поставя уелските стрелци на палубите на нашите кораби, за да се противопоставят на генуезките стрелци.

Никога досега в морските битки не бяха използвали лъкове и стрели. Стрелците по палубите щяха да пречат на артилеристите. Още повече, адмирал Морли се бе закълел на краля, че ще освободи пленените английски кораби.

Уорик се почеса по брадата. Искаше му се да попита сина си откъде знае всичко това, но реши да замълчи. Сложи шлема върху посивялата си глава и отиде да даде нареждания.

Кристиан и Едуард си стиснаха ръце и се запътиха към корабите, които бяха под тяхно командване. След това корабът на Хоуксблъд вдигна котва и отплува към северната страна на дувърския бряг.

Робер де Бошан търсеше Бриана и я откри, когато се връщаше от лекцията на първата придворна дама. Девойката разбираше, че гордостта на Робер е засегната. Той трябваше да остане в Англия, а брат му и баща му заминаха за похода във Франция. Сърцето ѝ се изпълни с жалост към него.

— Робер, съжалявам, че те оставиха в Англия. Това е толкова несправедливо.

Той се засмя и небрежно махна с ръка.

— Принц Лайънъл също е разочарован, но го оставиха тук поради политически причини. А аз съм от свитата му и затова съм длъжен да остана в Уиндзор. Трябва да защитавам не само него, но и кралицата, и всички придворни дами.

Изглежда, се гордееше с новото си положение. Бриана нищо не отговори. Може би той не искаше да го съжалява.

— Тогава твоята отговорност е много голяма — поласка го тя.

— Ако убият краля или Уелския принц, принц Лайънъл ще се възкачи на престола.

При тези жестоки думи младото момиче изтръпна от отвращение. Нима той се надяваше кралят и принц Едуард да загинат? Обзе я чувство на вина само защото бе чула предателските думи на Робер. Не можеше да бъде истина! Той просто приема фактите такива, каквито са. Може би именно това е задължението му — да бъде готов за най-лошото.

— Виждам, че вече копаят основите за новата кръгла кула в Тауър. Говорих с краля за камъка, който той иска от Бедфордшир. Той ме помоли да организирам транспортирането му.

Бриана бе изненадана, че Робер бе говорил с краля, без да я предупреди. Все пак те все още не бяха сгодени.

— Мислех си, че това ще ми даде възможност да посетя Бедфорд. Кралят предположи, че ти също може би ще искаш да се върнеш у дома, а аз ще те придружа.

Възможността да види отново родния си замък я изпълни с радост. Баща ѝ бе загинал в служба на краля, във войната срещу Шотландия, още когато тя бе дванадесетгодишна. Оттогава девойката живееше в Уиндзор.

Кралят бе назначил управител на замъка ѝ, а всичките скъпоценности и пари на рода ѝ се пазеха в кралската съкровищница.

Когато се омъжи, щеше да прекарва половината година в Бедфорд, а другата половина — в замъка на съпруга си. Тя беше знатна наследница, достатъчно богата, за да бъде взета под кралска опека, и можеше да се омъжи за богат благородник. Бриана знаеше, че след брака собствеността на жената става притежание на съпруга ѝ, но се надяваше, че той ще бъде достатъчно щедър да ѝ разреши да прехвърли собствеността на децата им, ако Бог я дари с такива.

— О, Робер, това ще бъде чудесно! Не съм виждала Бедфорд от пет години, макар да е само на осемдесет километра от Уиндзор. Ще помоля кралица Филипа да ми разреши да отсъствам от двора.

Робер хвана ръката ѝ и я притегли към себе си.

— Ще можем да се опознаем по-добре.

Тя се изчерви от думите му и го погледна малко уплашено. Искеше да се увери, че няма защо да се страхува от този весел и

добродушен русокос гигант. Ала за нейна изненада той бързо се наведе и я целуна. Бриана не се отдръпна в началото, но когато целувката стана прекалено настойчива, се опита да се освободи от ръцете му.

— Робер! — изохка тя. — Прекаляваш!

В този миг зад ъгъла се показа лейди Елизабет Грей и едва не се блъсна в тях. На лицето ѝ се изписа ужас и тя закри с ръце пламналите си страни. След това рязко се обърна и побягна назад, сякаш я гонеше дяволът.

— О, господи, тя ще разкаже на всички! Първата придворна дама ще ме накаже, а може да съобщи и на кралицата и тогава тя няма да ми разреши да дойда с теб в Бедфорд.

— Елизабет Грей ще си държи устата затворена. Тя най-малко има право да се възмущава от твоето поведение.

Бриана озадачена го изглежда. Защо Робер заяви първо, че Джоан е неморална, а сега казваше същото и за Елизабет? Джоан наистина се увличаше по флиртовете, но Елизабет беше съвсем различна. Освен ако Робер си е припомнил нервния смях на Елизабет Грей, когато принц Лайънъл я бе отрупал с внимание. Бриана въздъхна с облекчение, когато видя Адел да тича към нея. Предпочиташе повече да не остава насаме с Робер.

Крал Едуард III и Уорик не успяха да се отърсят от лошите си предчувствия, когато техният кораб се приближи към фламандския бряг, а до линията на хоризонта не се виждаше нито един неприятелски кораб. Едва когато наближиха укрепеното пристанище на Хелвеция, пред очите им се изправи внушителна гора от мачти.

— За бога! — възкликна Уорик. — Синът ми Кристиан отново се оказа прав. — Графът веднага даде знак на предводителя на английските стрелци. Те трябваше да принудят генуезците да се оттеглят от бойните кули, след което да прочистят палубите на вражеските кораби и да прикрият нападението на останалите английски войници.

Кристиан Хоуксблъд изруга на арабски през стиснати зъби. Няколко от френските кораби вече горяха и скоро цялата им флота можеше да бъде унищожена, но суетните и глупави англичани

предпочетоха ръкопашен бой, вместо да се откажат да спасяват трите пленени английски кораба.

С мечове в ръка бойците на краля се втурнаха към палубите на френските кораби. Хоуксблъд и двамата му оръженосци се хвърлиха в боя с меч в едната и кинжал в другата ръка. С всеки удар посичаха по двама от противниците. Кристиан видя, че кралят и Уорик взеха в плен командирите на френските кораби. Той отново изруга, тъй като воините вероятно щяха да умрат от раните си, преди да бъде платен откуп за тях.

В следващия миг видя принц Едуард и веднага се хвърли към него. Двамата си размениха усмивки, но не можеха да си кажат нищо — отвред се разнасяха викове и стенания.

Следващите два часа двамата се сражаваха рамо до рамо. Оръженосците охраняваха тила им. В един момент се наложи да помогнат на Едмънд, графа на Кент. Когато битката свърши и разбраха, че са победили, Хоуксблъд гледаше вцепенено как Уорик нареди да преметнат въжета през мачтите. След това баща му даде заповед да обесят пленените командири на френските кораби. Сега Кристиан разбра защо са го нарекли Бясното куче.

Когато отвързаха трите английски кораба, от гърдите на английските воители се изтръгнаха възторжени викове. Адмирал Морли и рицарят на кралицата сър Уолтър Мани дадоха заповед за отплаване. Кралят се премести на борда на „Едуард“ и победителите се насочиха към Англия.

Уорик улови погледа на сина си и го поздрави с вдигане на меч. Кристиан усети как чувствата към баща му бавно започнаха да се променят. Уорик му бе повярвал и му бе разрешил да ръководи нападението срещу французите. Не би му оказал подобно доверие, ако Кристиан не беше негов син. Бе видял как Уорик поведе след себе си шест хиляди воители и около четири хиляди моряци. Сърцето му се изпълни с уважение към смелостта на Уорик и воинските му умения, но си оставаше резервиран по отношение на него като съпруг и баща.

Както всички воители от английската армия, и Хоуксблъд се радваше, че успяха да си възвърнат трите пленени кораба и да изтрият позорното петно от знамената на Англия. Сега можеха да мислят за нахлуване във Франция. Когато дойде неговият ред, той почтително сведе глава пред граф Уорик в знак на почит към пълководческото му

изкуство. След свечеряване преброиха убитите и ранените — оказа се, че французите са загубили около двадесет хиляди бойци, а англичаните — само две или три хиляди.

През остатъка от този незабравим ден Хоуксблъд и Али не седнаха нито за миг — трябваше да се превързват раните на стотици ранени мъже. И така продължи през следващите дни до връщането им в Англия. Кристиан знаеше, че раните от морските битки много рядко загняват и оздравяват доста по-бързо от раните, получени при сражения на сушата — може би причината бе липсата на прах и замърсявания по палубите на бойните кораби, а може би тайната се криеше във въздействието на соления морски въздух.

Крайбрежието на Дувър беше осеяно с възторжени тълпи. Веднага решиха да украсят трите кораба, които бяха пленени от французите, за да ги изпратят в устието на Темза, до лондонското пристанище, и да ги закотвят пред Тауър. Очевидно слуховете за голямата победа се бяха разпространили навсякъде, защото двата бряга на Темза бяха изпълнени с рицари и селяни, които възбудено махаха на моряците на трите спасени кораба. Като че ли цяла Англия се беше струпала около величествената река в тези незабравими дни.

Крал Едуард III беше доволен от успешната кампания по море. Сега можеше да поиска нови заеми за въоръжаването на сухопътната армия за бъдещата война с Франция. След битката крал Филип побърза да изпрати пратениците си с предложение за едногодишно примирие, но крал Едуард III поиска да освободят Уилям де Монтегю, преди да започнат преговорите. Кралят нямаше намерение да изчака цяла година, за да нахлуе с войските си във Франция, но не искаше да се откаже от възможността да върне на Катерин де Монтегю пленения ѝ съпруг.

Кралят изпита задоволство и облекчение от радостната вест, че принц Едуард се завърна невредим от битката край фламандския бряг. Синът му за пръв път участваше във военен поход. Вече не се притесняваше — Уелският принц бе доказал, че ще тръгне по стъпките на баща си по трудния път към славата и когато настъпи неговият звезден час, ще заслужи всеобщото уважение като прочут и непобедим воин. Прегърна го сърдечно и му прошепна:

— Ти наистина приличаш на мен, Едуард. Гордея се повече с теб, отколкото с всички останали победи.

— Вие ни дадохте незабравим урок, Ваше Величество. Кълна се, че никога няма да ви посрамя в бъдещите битки. Кристиан де Бошан се сражаваше като бог, с меч в едната и кинжал в другата ръка. Мисля, че няма да е зле да обучи няколко от моите хора в изкуството на ръкопашния бой.

— Уорик и аз сме много ревниви, когато става дума за синовете ни. Вече му дадох кралската си дума. Винаги съм знаел, че мъжете от Корнуол са майстори в ръкопашните схватки. Ще възложат на Хоуксблъд да обучи поне двеста рицари и ще бъде спокоен за бъдещите битки с французите.

Когато корабите акостираха в пристанището до Тауър, целият кралски двор и повечето от жителите на Лондон се събраха на кея, за да поздравят победителите. Кралица Филипа, принцеса Изабела, принцеса Йоанна и всички придворни дами се подредиха най-отпред, всички с нови тоалети, ушити специално за случая. Принц Лайънъл и неговата свита последваха разумния съвет на Робер де Бошан и излъскаха до блясък ризниците, шлемовете и оръжията си, за да отдадат почит на героите от войната срещу Франция. Както принцът, така и Робер отлично разбираха, че трябва да прикриват завистта срещу славата, която пожънаха кралят, принц Едуард и Уорик.

Крал Едуард III беше обсипан с целувки от кралица Филипа и двете принцеси. Джон Гонт се държеше доста надут — очевидно смяташе, че на неговата възраст не подхожда да целува баща си и брат си, затова се задоволи като истински рицар да ги поздравя само с вдигане на меч, а след това не се отдели от принц Едуард, докато не получи отговор на безбройните си въпроси за всички подробности около славната битка.

Кралицата заповяда да приготвят кралската яхта, за да се качат в нея всички деца от Лондон, дори и най-малките. Освободени за малко от грижите за децата, майките и бащите им можеха спокойно да надигат халбите с тъмно пиво и да крещят в чест на победителите. Принцеса Изабел и нейните дами последваха примера на Нейно Величество и засипаха с целувки славните воители. Изабел целуна първо брат си, а после и оръженосеца му, който наскоро бе посветен в рицарство. След това целуна сър Джон Шандо и продължи покрай мъжете, застанали в редица, като най-накрая докосна с устни Едмънд, графът на Кент.

Джоан целуна брат си и леко докосна раната на челото му.

— Въпреки тази рана си много красив, Едмънд.

— Не мисля, че тази проклета рана е достатъчно дълбока, за да ми остане белег — засмя се той.

Джоан погледна към приближаващата се принцеса.

— Господи, струва ми се, че тя жив ще те изяде!

Когато Джоан застана пред принц Едуард, дъхът му секна при вида на лъчезарната ѝ хубост. Беше облечена в светлорозова рокля, украсена с лебедов пух по краищата. Приличаше му на пухкав и вкусен сладкиш, искаше му се да я сграбчи в прегръдките си! След кървавата морска битка нейната красота сякаш пречисти душата му, а сребристият ѝ смях изтри спомена за предсмъртните стенания на ранените. Когато ръцете им се докоснаха, Джоан скришом пъкна бележка в ръката му. Сърцата им се изпълниха с радост, че са живи, млади и влюбени.

Бриана целуна принц Едуард по бузата, но не възнамеряваше да удостои Кристиан Хоуксблъд със същата любезност. Когато застана пред него, девойката сведе мигли и плахо му подаде ръка, както на останалите рицари.

Той я повдигна към устните си и сетне леко захапа края на пръста ѝ. Миглите ѝ потрепнаха, тя вдигна очи и погледите им се кръстосаха. Душата ѝ се изпълни със странно усещане. „Какъв цвят имат очите му? Сапфирен или тюркоазен?“ — запита се тя, напълно хипнотизирана от погледа му.

— Аквамаринов — усмихна се Кристиан.

Бриана забеляза, че по лицето нямаше никакви белези. „Той притежава непреодолима сила.“ Отново изпита необяснимо привличане към него. Повдигна се на пръсти, а устата ѝ се нацупи. Искаше ѝ се да му изкрещи някоя обидна дума. Свирепият блясък в очите му я предизвикваше, ала погледът му я предупреждаваше, че ще ѝ отмъсти, ако се опита да го обиди. Трябваше да противопостави волята си на силата му, да не му позволи да я победи. Той ухапа пръста ѝ, макар и нежно, и тя щеше да му отвърне със същото.

Бриана светкавично заби зъбите си в долната част на ухото му. Усети вкуса на кръвта му. Тази нейна реакция му подсказа, че тя не е безразлична към него, и това го възбуди. Бриана Бедфорд го изпълваше с трепет и Кристиан бе уверен, че и той ѝ действа по същия начин.

Може би най-после ще му остане белег, помисли си със задоволство Бриана, извърна се и бързо се скри в тълпата. Обаче соленият вкус на кръвта му още дълго остана в устата ѝ.

Крал Едуард реши да се върне в Уиндзор заедно с кралица Филипа и всичките им деца на борда на кралската яхта. Вдигна ръце и множеството утихна.

— Да благодарим на Бога за нашата славна победа. Ще отслужим молебен за благодарност в Уиндзорския параклис. Следващата седмица ще организираме кралски турнир. Тази година турнирът няма да е много пищен, но догодина, когато завърши строежът на кръглата кула в Тауър, ви обещаваме, че ще има грандиозен турнир. Обявяваме, че ще основем Орден на галантните рицари, който ще бъде най-високото отличие в целия християнски свят. Ще го отпразнуваме с най-бляскавия турнир, който някога се е състоял в света!

Тълпата посрещна с възторжени викове думите на краля. По целия път до любимия му Уиндзор Едуард III бе приветстван от хиляди ликуващи поданици по двата бряга на Темза.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отдавна бе минало полунощ, когато кралят се реши да посети спалнята на Катерин де Монтегю. Красивата придворна дама беше запалила свещите в изящния свещник и лежеше в леглото, но не смееше да заспи. Знаеше, че царственият ѝ любовник скоро ще дойде. Катерин бе облечена в бледосиня роба — бледосиньото беше любимият цвят на краля. Цял час бе разресвала разкошната си коса с цвят на старо злато и сега къдриците ѝ се стелеха по изящните рамене.

След отпътуването на крал Едуард за Франция сърцето ѝ бе изпълнено с безкрайна тревога. Тази страна вече ѝ бе отнела един мъж, когото обичаше — съпруга ѝ Уилям де Монтегю. Сега се измъчваше за съдбата на сина си, тревожеше се и за любовника си. Непрекъснато мислеше за изпитанията, които ѝ готвеше бъдещето. Ако нещо се случеше с нейния съпруг, граф Солсбъри, титлата щеше да се наследи от сина ѝ. Въпреки че графът беше доста близък с краля, той никога не се бе възползвал от кралското покровителство. Затова сега притежаваха само замъка Уорик — забележителна и добре укрепена крепост край шотландската граница. Тази вечер трябваше да използва цялото си влияние върху краля, за да уреди въпроса за наследството на сина си. Инстинктивно усещаше, че ще успее да го убеди много по-лесно, ако заговори на тази тема преди Едуард да утоли жаждата си за нейните ласки. Високопоставеният ѝ любовник бе доста щедър и разточителен мъж.

— Катерин, тази нощ си по-прелестна от всички богини! — Той коленичи пред нея, за да изрази възхищението си от красотата ѝ.

— Благодаря ти, Едуард, че запази живота на сина ми. Ако го бяха пленили, сигурно щях да полудея.

— Аз почти бях решил да го оставя в Англия, за да ти спестя тревогите, Катерин, но той е млад воин, който тепърва трябва да докаже смелостта си.

— Знам, че той вече е голям мъж, Едуард. Искам да се ожени за подходяща девойка, достойна за графа на Солсбъри. — Тя бавно

прокара пръсти през гъстата му коса и притисна лицето му към топлата си гърд.

Кралят развърза колана на робата ѝ и ръцете и устните му потърсиха пицните ѝ гърди. Притисна силно зрялото ѝ тяло към своето.

— Позволи ми да те любя, щастие мое. — Гласът му бе дълбок и чувствен. — Ще поговорим за това по-късно. Не се страхувай, ще уредя брак на сина ти с богата и достойна девойка.

Катерин закри гърдите си ръце и леко се отдръпна.

— Едуард, искам да уредим този въпрос, а след това ще мога да те посрещна както заслужава един истински герой.

Той я погледна. Трепереше от желание, а кръвта пулсираше в слепоочията му.

— Коя девойка имаш предвид, любима?

— Какво ще кажеш за Бланш Ланкастър? — лукаво подхвърли тя, макар да знаеше, че наследницата на богатия и прочут род е запазена за един от синовете на краля.

— Не мога да ти обещаю Бланш, любов моя. Във вените ѝ тече кралска кръв и баща ѝ има право да ѝ потърси съпруг от кралски род. Поискай някоя друга, Катерин, моя любов, но не и Бланш.

Катерин въздъхна унило. В стаята настъпи тишина.

Сърцето на краля се сви от страх, че е огорчил прелестната си любовница.

Накрая тя се смили над него и наруши тягостното мълчание.

— Е, струва ми се, че Уилям е влюбен в Джоан Кент. Той ще бъде щастлив с нея, а това е всичко, за което може да мечтае една майка.

Едуард я грабна на ръце и я понесе към леглото.

— Обещавам ти, че Джоан Кент ще бъде твоя снаха! — великодушно заяви той.

Тя обви врата му с ръце и му поднесе устните си.

— Благодаря ти, скъпи. Можеш да го обявиш при откриването на турнира.

Кралят изпита угризение и безпокойство, тъй като знаеше за увлечението на сина си по Джоан, но ако тя се омъжеше принцът нямаше да се поддава на изкушението да се ожени за нея. Ала щом

легна до Катерин, той забрави за всичко и всички. Страстта му към графиня Солсбъри заглуши гласа на съвестта му.

Ако Едуард III подозираше за дълбочината на чувствата между принц Едуард и Джоан, щеше да изпита нещо повече от леко безпокойство. Когато се срещаха в балната зала, те се стараеха да не издават любовта си, опитваха се да се съсредоточат върху баладите, които Годенал бе съчинил във възхвала на Плантагенетите и техните победи, ала щом погледите им се срещнеха, забравяха за всичко. Никой от тях не чуваше думите на околните, никой от тях не обръщаше внимание на храната. И двамата бяха погълнати от взаимното си желание. Погледите им се срещаха хиляди пъти, сетне се отклоняваха за миг, за да се впият отново един в друг.

Принц Едуард носеше до гърдите си бележката на Джоан. Знаеше я наизуст:

„Принце мой,

Думите са бледи, за да опиша колко се гордея с твоята победа над французите. Сърцето ми е изпълнено с любов и гордост. Искам да изкрещя от най-високата кула на Уиндзор, че ти си моят победител! Копнея да избродирам името ти, тъй скъпо за мен, на ръкава си, за да узнаят всички за нашата любов! Ти си моят съвършен рицар! Жадувам за мига, в който отново ще бъда в прегръдките ти.“

Твоя завинаги: Жанет

За тях бе истинска мъка да танцуват само веднъж на всяко пиршество, но щастливите мигове бяха достатъчни, за да си разменят тайно любовни писма и да докоснат ръцете си. Джоан копнееше ден и нощ за своя принц, а Едуард едва удържаше страстното си желание да притисне дребното й изящно тяло в прегръдките си.

Девойката едва изчака края на вечерта, за да се прибере в стаята си и да прочете писмото от любимия си.

„Моя малка Жанет, благодаря ти от цялото си сърце за нежните думи. От днес ще ти пиша всеки ден по едно писмо. Ала не мога да продължавам да живея по този начин, без никога да съм насаме с теб. Възнамерявам да купя къща в Лондон като брат ти. Ще поверявам писмата си на Кристиан Хоуксблъд, за да ти ги предава. Моля те, изпращай ми твоите писма по него. Аз също изгарям от любов по теб, но имай търпение, любов моя, докато подготвя нашето райско гнездо. Целувам устните ти, целувам гърдите ти, но си запазвам всички останали целувки за мига, когато най-после ще бъдеш моя.“

Е.

Джоан притисна писмото до устните си и го пхна под възглавницата. После повика Глинис.

— Глинис, искам да ми направиш заклинание.

Чернокосата жена учудено изгледа господарката си.

— Какво заклинание, милейди? — Прислужницата знаеше, че девойката е влюбена, ала я смущаваше изборът на Джоан — страхуваше се, че господарката й няма да бъде щастлива в любовта. Глинис въздъхна. Джоан беше толкова млада и като децата си мислеше, че щом желае нещо много силно, то ще бъде нейно. Още не знаеше, че понякога желанията не се сбъдват.

— Обичам любовните заклинания. Глинис, аз съм влюбена и искам мъжът, когото обичам, да ми отвърне със същото. Моля те, направи заклинание, на което той да не може да устои.

— Съблечете се. Трябва да бъдете гола, защото тогава заклинанията имат по-голяма сила — Глинис взе две зелени свещи, снопче билки и няколко пръчици тамян. Сетне запали свещите и приближи тамяна към пламъка. — Повтаряйте след мен.

„Изгарям от любов.

Нека този мъж да копнее за мен, нека ме желае.

Нека изгори от любов по мен.

Нека любовта ми завладее сърцето му.

*Нека ме желае повече от всичко на света.
Нека цялото му същество се изпълни с любов към
мен.“*

На следващия ден няколко млади рицари помолиха Джоан да им окаже честта да бъде тяхната дама на предстоящия турнир. Тя отдаде предпочитанията си на Джон Холънд, Мишел де ла Пол, Роше де Шиен и Уилям де Монтегю — на всеки от тях подари по един розов шарф.

Но последният кандидат отказа да приеме шарфа на избраницата си.

— Лейди Кент... Джоан, моля те да ми дадеш нещо, с което да ме отличиш сред останалите ти обожатели. Искам да притежавам някакъв твой предмет, който да подсказва за нашия обет.

— За какво намекваш, Уилям? — запита усмихната девойката.

— За залог за твоята любов. Дай ми един от твоите чорапи, Джоан. Искам нещо, което се е допирало до кожата ти.

Усмивката внезапно изчезна от лицето ѝ.

— Уилям, не очаквах такава дързост от теб! Не съм заслужила да ми говориш по този начин!

Но Уилям стана още по-настойчив.

— Надявам се скоро да получа правото да ти говоря именно по този начин. Трябва да ти призная, Джоан, че не мога да устоя да не те целуна...

Тези смущаващи думи — „... не мога да устоя...“ — ѝ напомниха за магическия обред на Глинис. Господи, да не би да е объркала всичко! Нима бе забравила да спомене в заклинанието името на Едуард?

— Съжалявам, Уилям. Вземи шарфа или потърси някоя друга дама. Дано те дари с това, което искаш.

Уилям трябваше да се примири. Пое шарфа от ръката ѝ, притисна го към устните си, вдъхна уханието му и го затъкна в жакета си.

За принц Едуард беше запазила ръкава на роклята си — избродира инициалите му от вътрешната страна. Напъха ръкава в корсажа си и реши, че трябва да издебне удобен момент, за да го даде на Едуард. Джоан видя, че Бриана се връща от покоите на кралицата, и я повика. Бриана беше облечена в яркожълта рокля — като че ли слънчеви лъчи заливаха изящното ѝ лице.

— Искаш ли да избягаме от скучните проповеди на мадам? Нека да отидем да гледаме как рицарите се упражняват на арената за утрешния турнир — предложи ѝ Джоан.

— Ох, не трябва да го правим, но нали никога не мога да ти откажа — примирено въздъхна Бриана.

— Хм, изглежда, че днес никой не може да устои на чара ми.

— Да не би още някой да те е помолил да бъдеш негова дама на предстоящия турнир?

— Трябваше да раздам четири розови шарфа, напълно еднакви — закиска се Джоан.

— Трябва да забранят участието на рицарите, които са се осмелили да носят розови шарфове върху ризниците си — отвърна Бриана и двете приятелки избухнаха в смях.

— Но за моя предпочитан победител съм избродирала нещо на ръкава си — прошепна ѝ Джоан и погали корсажа си.

— И кой е този щастлив победител? — полюбопитства Бриана.

— Все още не съм решила — безгрижно избъбри Джоан. — А ти даде ли на Робер някакъв талисман?

— Не, все още не — намръщи се Бриана, — но той ме помоли да го удостоя с тази чест и аз му обещах.

На полето край арената вече разпъваха палатките на съперниците. Около всяка палатка бяха струпани мечове и копия, ризници и шлемове, дрехи, дървени корита, превръзки и кутии с лечебни мехлеми, сбруя за конете, походни легла, столове. Всеки участник се придружаваше от своите оръженосци и пажове, чиито основни задължения бяха да лъскат и поправят оръжията, да подменят счупените копия, да утоляват жаждата на господаря си, да превързват раните му, да му вдъхват кураж.

Ако се събираха прекалено много претенденти и всички стаи в замъка се окажеха претъпкани, разрешаваше им се да спят в палатките си. Утрешният турнир нямаше да бъде от най-големите — щяха да

участват бойци само от най-близките графства. Независимо от това обаче турнирът привличаше като магнит странстващи амбулантни търговци, жонгльори и фокусници, трубадури и пъстра сбирщина от всевъзможни мошеници, които преживяваха много добре от такива съборища.

Търговците припряно издигаха сергиите си на ливадата край палатките на рицарите. Излагаха стоки, докарани от всички графства в Южна Англия, а някои дори предлагаха невиджани тъкани, оръжия и накити, донесени чак от Ориента. Продаваха даже и чистокръвни арабски жребци. По време на кралските турнири Уиндзорският парк заприличваше на панаир — посетителите едва се разминаваха сред конете, фламандските гоблени, персийските килими, сирийските коприни, венецианските сервизи. Навред се носеше дъхът на тъмно английско пиво.

Бриана престана да се притеснява за бягството от лекцията на мадам, когато зърна принцеса Изабел и няколко от нейните дами, загледани в рицарите. Всъщност тук бяха повечето от обитателките на Уиндзор — от графините до прислужниците. Слугините знаеха, че днес им се разрешава да се откъснат от сивото ежедневие: утре ги чакаха шестнадесет часа изнурително сноване около дългите маси, отрупани с лакомства — трябваше да угодят на стотици изгладнели рицари и десетки изнежени придворни дами.

Няколко мъже от личната прислуга на Негово Величество се мъчеха да разпънат огромния балдахин, който трябваше да осигури сянка за краля, кралицата и техните свити по време на утрешния турнир. Край тях профуча ловък жонгльор, който се упражняваше в подмятането на тежък меч — смелчагата го хвърляше във въздуха и след миг ловко го улавяше, без да се олюлее на седлото на коня.

Сър Джон Шандо нареди да разпънат палатката на Едуард до пъстрата палатка на Кристиан Хоуксблъд.

Джоан и Бриана веднага ги разпознаха — едната беше в червено и пурпурно, увенчана на върха с нещо като златисто минаре, а другата — от черна коприна, над която се развяваше златният дракон върху тясното знаме на Уелс.

Бриана примига удивена, когато видя Адел и Глинис да излизат от палатката на Хоуксблъд. След тях веднага се появиха Пади и Али.

Когато Адел срещна погледа на Бриана, леля ѝ започна смутено да обяснява още без никой да я пита:

— Пади се оказа от Ирландия също като мен.

— Не. Адел, работата е там, че бяхме любопитни да надзорнем в палатката на Дракар — намеси се Глинис.

— Дракар? — запита недоумяваща Бриана.

Али се поклони пред нея:

— Дракар е арабското име на лорд Кристиан, милейди.

— За лорд Кристиан ли говориш? — Бриана повдигна вежди и прихна от смях.

— Не, не е лорд, а истински принц — засегна се Пади. — Принц Дракар!

— Колко романтично звучи! — извика Джоан. Както винаги, и сега успя веднага да влезе в тон и да се престори, че вярва на всяка дума на оръженосците на Кристиан Хоуксблъд.

Бриана успя да издърпа приятелката си настрани, за да не забележат слугите как смехът напираше в гърлото ѝ.

— Как може да са толкова глупави тези оръженосци! — изрече Джоан, когато си пое дъх.

— Е, не отричам, че Пади е доста забавен — дяволито се подсмихна Бриана. — Толкова е надут! — Двете девойки отново избухнаха в смях.

Два часа преди разсъмване Хоуксблъд вече се беше събудил. Изми се и отиде до арената, за да се включи в упражненията на корнуолските воители в схватки с кинжали. Искаше да ги научи да се сражават умело в нощни сражения, под прикритието на мрака — много пъти трябваше да повтаря урока, за да ги накара да овладеят изкуството да се промъкват незабелязано и безшумно до врага, за да го повалят още с първия удар с кинжала.

По-късно, когато утринното слънце освети живописната поляна, рицарят се отправи към съседната палатка, украсена с герба на Уелския принц. Беше обещал на Джоан да предаде тайното ѝ писмо на принц Едуард. Съобщи му, че е готов да помогне на неговия оръженосец, сър Джон Шандо, в подбора на ризниците и копията за турнира. Кристиан реши, че може да отдели един час, за да научи

Нешър да се подчинява по-добре на командите му. Спря пред един от походните казани, взе парче месо и закрачи към арената с невестулката на рамото си.

Младият Рендъл Грей отдалеч забеляза дребното животинче.

— Тази невестулка опитомена ли е? — полюбопитства той.

— Все още не съм я опитомил напълно — отговори Кристиан.

— Може ли да я взема? — нетърпеливо попита Рендъл.

— Внимавай! Понякога хапе — предупреди го Кристиан.

— Не ме е страх! — презрително тръсна глава червенокосият хлапак.

Кристиан посрещна с усмивка самоуверения поглед на Рендъл.

— Ето, вземи това парче месо. Дръж го пред себе си и внимавай дали Нешър ще се приближи към теб. Не! Не го стискай между пръстите си. Зъбите ѝ са остри като игли. Трябва да го държиш върху дланта си, ето така, разбра ли?

Рендъл се усмихна щастливо, когато невестулката захапа месото от ръката му и се огледа за още.

— Може ли още да си поиграя с нея? — помоли се момчето.

— Не може, защото Нешър^[1] е едно от моите тайни оръжия — обясни му Кристиан.

— Но защо си избрал това странно име? — Рендъл не мирясваше, докато не разбере всичко за необикновеното зверче.

— Ще ти покажа. — Кристиан посочи гърдите на недоумяващото момче и извика: — Дръж!

Черната невестулка мълниеносно скочи на тревата, стрелна се покрай палатката, покатери се по крака на Пади и го захапа между бедрата — нещастният оръженосец щеше доста да си изпати, ако не го предпазваше дебелата кожена дреха. Но бясната атака на дребното зверче така го изплаши, че Рендъл се преви на земята от смях.

Когато Нешър се върна при господаря си, Кристиан ласкаво го почеса зад ухото.

— А ти нямаш ли си любимо животно?

Рендъл поклати глава и изгледа замислено снажния рицар.

— Преди три години моят баща ми беше подарил едно кученце, но майка ме накара да го изхвърля. Сега така ми липсва. Вече го няма...

Кристиан разбра, че момчето говори не за кученцето, а за баща си. Усети инстинктивно страданието му, защото самият той много добре знаеше колко е мъчително за едно момче да остане от малко без баща.

— Искаш ли да наглеждаш Нешър по време на турнира? Ще я приберем в палатката, а ти ще ѝ носиш вода и храна. Щом ми потрябва като тайно оръжие, ще ти платя за грижите за нея.

— Благодаря, сър Кристиан. — Лицето на Рендъл се озари от щастлива усмивка.

— Не си ли мислил някога да се обучаващ за оръженосец?

Момчето унило поклати глава.

— По едно време се надявах, че принц Едуард ще ме приеме в свитата си... — Гласът му смутено заглъхна.

Хоуксблъд го изглежда изпитателно.

— Струва ми се, че ние с тебе ще се спогодим — подхвърли той.

Рендъл си помисли, че в следващия миг сърцето му ще се пръсне от щастие.

Принц Лайънъл и войните от свитата му се упражняваха в хвърляне на копие чак до вечерта. Робер де Бошан се престараваше в усилията да вдъхне смелост на принца.

— Сигурен съм, че вие ще спечелите турнира, Ваше Височество, защото според моето скромно мнение ще успеете да сразите принц Едуард.

Лайънъл изтри потта от челото си.

— Баща ми, брат ми и аз се сражавахме на миналогодишния в един отбор и пожънахме нечувана победа.

— Бих искал да видя как херцог Кларънс ще подложи на изпитание бойното изкуство на Уелския принц. В сравнение с миналата година сега вие сте много по-добър. Няма по-едър и по-висок рицар от вас в Уиндзор. Никой не може да се похвали с по-силен удар. Аз също съм добър с копието, но с Ваше Височество не мога да мера сили. Повярвайте ми, принце.

— Наистина ли смяташ, че ще го победиш? — глухо попита Лайънъл.

— Тук е рицарят на кралицата Уолтър Мани. Защо не го попитате? Той е рицар с голям опит и напълно безпристрастен.

— По дяволите, ще направя всичко, което ми е по силите. — Погледна над дървената ограда около арената, зад която се бяха струпали почти всички придворни дами. — Видя ли го? Проклетият ти брат гледа към нас.

Робер се ухили надменно.

— Ами тогава да му покажем на какво сме способни!

— Хю! Ричард! — презрително се подсмихна принцът и пришпори коня си. — Да покажем на благородните дами, че умеем да си служим с копие!

Двамата млади рицари се понесоха в галон по арената.

— Кого си избираш? — попита Хю.

— Има ли някакво значение? Ще ги смажем и двамата! Защо, дявол да го вземе, не им погодим малък номер? Ще накараме тези двама гиганти да се изпотрепят взаимно — изръмжа Робер.

— Рицарят де Бошан е прекалено горд, за да се просне в прахоляка. И прекалено разумен, за да събори от коня не кого да е, а самия принц Лайънъл — хапливо подметна Хю. — Аз си избирам Овена. — Така наричаха един от рицарите от свитата на принца заради масивния му череп.

Хоуксблъд наблюдаваше сцената с присвити очи. От опитния му поглед не убягна една важна подробност — за човек с едър ръст Лайънъл насочваше копието и се втурваше в атака доста добре, но когато трябваше да нанесе решителния удар, разчиташе повече на теглото си и ръста си, отколкото на майсторство. И двамата съперници доста силно замахнаха с копията си, но на земята се озова по-дребният рицар.

Оръженосците веднага се затичаха, за да приберат счупените копия — теренът трябва да е напълно чист за следващата схватка — а Робер де Бошан и Ричард заеха позиции с насочени копия. Рицарят, който ръководеше турнира, спусна белия жезъл, но Робер смушка жребеца малко преди спускането на жезъла, за да изпревари конкурента си. Дори един миг закъснение понякога може да реши изхода на такъв оспорван двубой. Копието на Робер се пречупи с оглушителен трясък, но в следващата секунда съперникът му се озова на земята.

Ако де Бошан се надяваше с този мълниеносен удар да впечатли брат си, може да се каже, че остана горчиво разочарован — Хоуксблъд

хладно поклати глава. Как може тези английски рицари да се надяват на победа в истинска битка, щом не са овладели тайните на двубоя с копие?

Кристиан по-скоро усети, отколкото видя Бриана. Обърна се и я съзря — идваше към него, прелестна като нимфа. Сърцето му силно заби и кръвта закипя във вените му. Каквото и да облечеше, всеки път му се струваше по-красива от преди. Кристиан знаеше, че жълтият цвят притежава магически свойства. Днес тя приличаше на египетската богиня Изиди.

Усмихна се вътрешно при спомена за последната им среща. Може би тя не разбираше, че като го ухапа по ухото, тя неволно направи първата крачка към близостта, жадувана и от двамата. Понякога начините за ухажване са тъй неочаквани!

Хоуксблъд видя, че Джоан е с нея, и си спомни за писмото на принц Едуард. Джоан остави приятелката си и се затича към него. Искеше да го попита къде е принцът, но когато Кристиан пхна писмото в ръката ѝ, разбра, че щом Едуард ѝ е писал, няма да се видят. Извади сгънатия ръкав от корсажа си и го подаде на Кристиан.

— Ще предадете ли на принца този знак на моята благосклонност, милорд?

— Разбира се, госпожице — обеща с усмивка той. Девојката наистина притежаваше ангелска красота и той разбираше защо Едуард бе толкова влюбен в нея.

Бриана проследи цялата сцена, изпълнена с противоречиви чувства — смут, разочарование, огорчение и съжаление. Сърцето ѝ се сви от болка при мисълта, че явно никой мъж не може да устои на очарованието на приятелката ѝ. Едновременно с това цялото ѝ същество се изпълни с гняв към Хоуксблъд, който даде любовно писмо на Джоан, а я бе накарал да повярва, че сърцето му принадлежи на нея. Един вътрешен глас тихо ѝ нашепна: „Не, това, което изпитваш не е гняв, а ревност!“.

— Глупости! — ядосано каза на глас, но в същия миг видя Робер и весело му махна с ръка.

Рицарят изостави принц Лайънъл и пришпори коня си към Бриана. Свали шлема си и прокара ръка през непокорните си руси коси. Девојката му се усмихна. Той наистина беше изключително красив мъж и в този миг приличаше на палаво момче. Бриана си каза,

че е голяма късметлийка, след като ще се омъжи за този очарователен благородник.

— Кралица Филипа ми разреши да замина за Бедфорд — задъхано промълви тя. — Ще взема със себе си Адел и няколко слуги.

— Това е чудесно, Бриана. Ще заминем на следващия ден след турнира. Кралят бърза да започне строителството на новата кула. Донесе ли ми нещо в знак на твоята благосклонност за турнира?

— Не, аз... — Тя се поколеба за миг, после импулсивно развърза връзките, които придържаха ръкава към роклята ѝ, и му го подаде: — Ето, вземи го.

Робер го докосна до устните си и ѝ намигна — сега едното ѝ рамо беше разголено.

Джоан се приближи към тях.

— Каква импулсивна постъпка, Бриана!

— Не съм забелязала досега да обръщаш внимание на своите импулсивни постъпки, Джоан — студено отвърна девойката.

Надяваше се Хоуксблъд да е видял жеста ѝ на изключителна благосклонност към Робер. Чувстваше погледа му, но упорито отказваше да се обърне към него. Той беше невероятен мъж, ала тя беше упорита жена и да бъде проклета, ако се поддаде на силата му!

— Бриана, може ли да огласим нашия годеж на пиршеството след завършването на турнира? — попита Робер.

Младото момиче се поколеба, погледна към Джоан, а сетне се обърна към Робер и предизвикателно рече:

— Да, милорд. Подгответе необходимите документи.

[1] На английски името означава опасно, хапещо животно. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джоан не можа да прочете писмото от принц Едуард, защото трябваше да присъства на лекцията на мадам Марджъри. Единственото място, където можеше да се усамоти, бе стаята ѝ, но там се върна едва след вечеря. Едуард ѝ липсваше и тя бързо напусна залата, за да избегне срещата с Уилям де Монтегю.

Разчупи восъчния печат и започна да чете с разтуптяно сърце:

„Моя малка Жанет,

Сякаш изминаха хиляди години, откакто те държах в прегръдките си. От срещата ни край езерото в гората ми остана спомен, който ще пазя цял живот в сърцето си.

Търся къща в Лондон близо до реката, някъде към къщата на брат ти. Искам да сме заедно, но трябва да мисля за репутацията ти. Налага се да бъдем много внимателни, макар че тялото, сърцето и душата ми негодуват против тази дискретност.“

Завинаги твой: Едуард

Девојката целуна подписа и притисна писмото към сърцето си. Любовта беше най-вълнуващото събитие в живота ѝ. Всичко останало ѝ се струваше незначително. Закле се, че ще запази любовта им в тайна, щом такова бе желанието на Едуард. Беше горда, че успя да я скрие дори и от най-близката си приятелка. Бриана беше умно и проникателно момиче и Джоан се радваше, щом даже и тя не се досещаше за тайната ѝ.

Джоан често вършеше лудории и винаги разчиташе на смелата си приятелка да я измъкне от неприятностите. Търсеше съветите ѝ, когато се чувстваше неуверена. Ала сега бе сигурна в любовта на принц Едуард и затова не сподели нищо с Бриана.

Извади малко сребърно ковчеже и сложи писмата на Едуард в него. Поръси върху тях листенца от роза, заключи ковчежето и го скри под възглавницата си. Щом не можеше да има принца до себе си, поне щеше да има част от него.

С нетърпение очакваше предстоящия турнир. Бе гледала много турнири, в които нейният любим бе участвал и побеждавал, но сега за пръв път Едуард ще носи знака на нейната благосклонност и ще посвети победата си на нея!

Тъй като събитието щеше да е скромно, кралят реши да пренебрегне две от най-строгите правила за рицарските турнири. Първото правило забраняваше на рицар от по-нисък ранг да предизвиква рицар от по-висок ранг. Кралят и принц Едуард бяха уверени в бойните си умения и решиха да приемат всички предизвикателства. Второто правило задължаваше рицарите да излизат на арената според ранга си, като кралят откриваше турнира. Едуард III реши, че ще бъде много по-интересно, ако той и престолонаследникът излязат последни на арената.

Граф Хенри Ланкастър бе избран за маршал на турнира. Изключителна чест и тежка отговорност, тази привилегия се даваше само на най-знатните благородници, олицетворяващи най-възвишените идеали на рицарството.

Цветовете, избрани за пищния спектакъл, бяха златисто и небесносиньо, а върху копринените знамена около арената бяха извезани със златни нишки леопарди и лилии на небесносин фон.

Кристиан Хоуксблъд бе удивен от великолепните награди, предназначени за победителите. Бе участвал в много турнири, но никога досега не виждал да се раздават толкова щедри отличия. Победителят получаваше кинжал, който струваше цяла шепа златни суверени, а рицарят, който имаше три победи, получаваше меч, украсен с аметисти и полускъпоценни камъни.

Уелският принц предложи великолепна награда — златна чаша, на която бе изсечено изображението на дракона на Уелс. Чашата бе много скъпа и красива и всеки рицар би се гордял да я притежава.

Кралят както винаги бе приготвил кесии със златни монети за всеки от рицарите, който спечели овациите на зрителите. Освен тях кралското семейство щеше да възнагради най-достойните с коне и

оръжия. Освен това можеше да се правят залагания — победителите печелеха ловни соколи, кучета, оръжия, седла за конете.

Кристиан Хоуксблъд се изненада, че не получи много предизвикателства. Обикновено всеки смел рицар искаше да се бие с някой новодошъл, за да спечели лесна победа. Кристиан не подозираше, че тъмната му кожа и мълвата за бойните му подвизи бяха вселили страх в сърцата на английските благородници.

Годфри д'Аркур, френски рицар, който бе предложил услугите си на английската корона, защото френският крал бе заграбил именията му, реши да отправи предизвикателство към Хоуксблъд. Беше чувал за славата на арабския принц и гореше от нетърпение да опита късмета си.

Кристиан не искаше да отправя предизвикателство към брат си Робер, не искаше да го унижи пред целия двор. Ала щом наближи денят на турнира, Робер изпрати предизвикателство на новопоявилия се брат-чужденец. Кристиан се надяваше да получи и трето предизвикателство, защото искаше да спечели красивия меч. Обаче до вечерта преди турнира нищо не се случи. Отиде при приятеля си принц Едуард с намерение да го предизвика на двубой. Освен това искаше да спечели черния арабски жребец на Едуард.

— За бога, Кристиан — въздъхна принцът, — имай милост. Не искам да се бия с теб.

Кристиан разбра, че приятелят му говори напълно сериозно. Погледна го озадачен и попита:

— Какво става?

Едуард прокара пръсти през косата си и се обърна към оръженосеца:

— Кажи му, Шандо.

— Принцът вече е получил две дузини предизвикателства, а правилата забраняват рицарят да участва в повече от шест двубоя. Сега сме изправени пред голямо затруднение. Ако откаже някоя от поканите, ще го помислят за страхливец.

— Тъй като аз съм получил много малко предизвикателства, а вие прекалено много, Ваше Височество, имам предложение.

Джон Шандо наостри слух.

— Вие и аз сме почти с еднакъв ръст и броните ни са черни. Нека поема половината от вашите двубои и никой няма да разбере —

каза Кристиан.

— Не мога да приема това — възмути се Едуард. Чувството му за рицарска чест бе засегнато.

— Можете — намеси се Шандо. — Трябва само да се съгласите. — Тримата мъже избухнаха в смях. — Трудно ще се справите дори само с дванадесет съперници.

— Ще се сменяме след всеки двубой — предложи Кристиан.

— Джон, вярвам, че ще мога да победа дузина рицари — каза Едуард, после отново се засмя и поклати глава. — Не, все пак не мога да бъда такъв лъжец. Неприятно ми е, Кристиан, но трябва да откажа великодушното ти предложение.

Палатките им бяха една до друга, затова младият Рендъл, след като не можа да намери Хоуксблъд, го потърси в палатката на принц Едуард заедно с още един паж.

— Сир, кралят изпраща този паж да ви съобщи нещо, а аз искам да съобща нещо на вас, милорд — обърна се той към Хоуксблъд. — От граф Уорик.

Принц Едуард и Кристиан взеха бележките и освободиха пажовете. След миг и двамата възкликнаха едновременно:

— Предизвикателство от баща ми! — Внезапно се спогледаха. В погледите им се четеше една и съща мисъл.

— Не изпитвам угризения да го сваля от коня само защото е крал — рече Едуард, — ала все пак е мой баща.

— И за мен няма да бъде удоволствие да накарам Уорик да се търкаля в прахта — съгласи се Кристиан.

— Можем да си ги разменим — предложи Едуард. — На миналогодишния турнир се сражавахме на групи, защото турнирът беше по-голям. Тогава баща ми, Лайънъл и аз се сражавахме заедно. Бяхме се преоблекли като казаци, с големи кожени шапки.

— Щом миналата година сте извършили подобна измама, защо в началото не се съгласихте с предложението ми? — попита Кристиан.

— Добре, съгласен съм, а след турнира ще изповядаме греха си.

— Щом като честта ви го изисква, ще се изповядаме — неохотно се съгласи Кристиан. — Джон, повикай моите оръженосци. Трябва да обсъдим много подробности.

В Уиндзор цареше оживление. Всички мислеха само за предстоящото празненство. Дори и кучетата лаеха по-ожесточено, децата не се свъртаха в стаите, а възрастните се чувстваха развеселени. Намаляха сплетните и свадите. Уиндзор гъмжеше от ведре глъч като огромен кошер.

Над трибуната, скована за кралица Филипа, принцесите и техните придворни дами, бе опънат огромен балдахин. Обаче само свитата на Нейно Величество наброяваше повече от сто и шестдесет придворни дами, затова повечето останаха на открито, под палещите лъчи на слънцето.

Замъкът Уиндзор бе претъпкан с гости от другите кралски замъци — Бъркхемстед, Савой, Уудсток и Хевъринг. Тълпи от Лондон се трупаха пред вратите на Уиндзор в деня на откриването на турнира — мнозина бяха тъй щастливи, че не дочакаха утрото, а още през нощта се настаниха под дърветата в парка или в параклиса на замъка.

Най-щастливи през този незабравим ден бяха амбулантните търговци — успяха да продадат незапомнени количества от закуските и бирата. Трубадури, жонгльори и гълтачи на огън забавляваха тълпата, а ловките джебчи не закъсняха да се възползват от удобния случай да изпразнят стотици джобове и кесии.

Уличниците също се опитаха да припечелят от небивалото сближение, обаче не можаха да се преборят с конкуренцията на прислужниците и селските девойки от околността.

На сутринта слънцето озари прозорците на спалнята на Бриана и обля просторната стая, когато Адел дръпна завесите. Бриана беше много развълнувана — днес бе денят на турнира и освен това щеше да бъде обявен годежът ѝ, а на следващия ден трябваше да замине за Бедфорд с годеника си. За миг слънцето се скри зад облак и настроението ѝ се помрачи. На пиршеството след турнира тази вечер ще бъде обявен годежът и той ще промени бъдещето ѝ. Все още не бе сигурна дали обича Робер де Бошан, но нали всички девойки изпитват съмнения в своите избраници. Трябва да се засрами от мислите си — Робер е млад и красив, силен и снажен, благороден и амбициозен. Какво повече би могла да желае? Отговорът на този въпрос се прокрадна в мислите ѝ, но тя побърза да пропъди коварното нашепване на вътрешния глас, стана от леглото и излезе на балкона, за да вдъхне свежия утринен въздух.

Адел тършуваше в гардероба и Бриана видя яркожълтата рокля, с която бе вчера. Единият ръкав липсваше, защото днес на турнира щеше гордо да се развява върху ризницата на Робер. И в следващия миг си припомни за червената панделка, която Кристиан Хоуксблъд беше поискал от нея. Какъв знак щеше да види върху гърдите на този загадъчен рицар — нейната панделка или бродирания ръкав, който получи от Джоан? Сърцето ѝ се сви от завист. Джоан беше най-скъпата ѝ приятелка и щом има нещо с арабския рицар, какво ѝ остава?

Не, това не може да е вярно. Не може да е истина!

Адел метна върху леглото копринена рокля с цвят на аметист и дъхът на Бриана секна от красотата ѝ. Леля ѝ беше ушила за нея възхитителен пристегнат жакет от тъмно пурпурно кадифе, който великолепно подчертаваше извивките на тялото ѝ. Бриана го облече и веднага изтича пред огледалото. Сърцето ѝ заби учестено, когато видя отражението си — тесният жакет без ръкави повдигаше гърдите ѝ високо към сърцевидно изрязаното деколте.

Девојката облиза пресъхналите си устни.

— Може би не трябва слагам този предизвикателен тоалет... — прошепна тя.

— Глупости — обади се Адел зад гърба ѝ и издърпа копринените ръкави изпод кадифения жакет, за да изглеждат по-набъбнали. — Успях да зърна тоалета на Джоан. Много по-предизвикателен е от твоя. Вчера Глинис скришом ми го показа. Целият е с бродерии от сребърни нишки и с нанизы от мъниста. Днес вие двете ще накарате всички принцеси да позеленят от завист.

— Тогава не мога да не се вслушам в съвета ти — засмя се Бриана и посегна към наметката си.

— Не, Бриана, не я взимай. Имам изненада за теб. В един от сандъците, които донесохме от Бедфорд, намерих любимата наметка на майка ти. — Адел с горд жест разстла върху леглото плащ от светлосиво кадифе. — Напомня ми за майка ти. Тази дреха е толкова красива! Представям си колко би се зарадвала, ако може да узнае, че ще я носиш в деня на годежа си.

Бриана погали мекото кадифе. От гънките му още се долавяше уханието на виолетки. Сякаш буца заседна на гърлото ѝ.

— Но дали ще ми стои добре? Иде ми да грабна въглен и пергамент, за да скицирам някоя от живописните сцени, които очаквам

в днешния турнир.

Майката на Бриана бе умряла няколко месеца след раждането на второто си дете, което се роди мъртво. Всички твърдяха, че не е възможно Бриана да помни майка си от толкова ранна възраст, но тя си спомняше прекрасното ѝ лице и нежния глас. Майка ѝ имаше дарбата да предсказва бъдещето. Някои дори я обвиняваха в магьосничество, но тя със смях отхвърляше клеветите. Бриана никога нямаше да забрави звънливия ѝ смях.

Тя тръгна с Адел по коридора и чу веселия вик на Джоан. Приятелката ѝ беше ангажирана да помогне на принцеса Изабел в избора на тоалет за предстоящия турнир.

— Брат ми Едмънд никога няма да ми прости, че сутринта го излъгах.

— Щом чуе нещо за Едмънд, принцеса Изабел настръхва като куче, на което са отнели кокала — съчувствено отвърна Бриана.

— Нали я знаеш каква е мръсница! Когато видя жакета ми от сребърни нишки, едва не ме зашлеви, но се уплаши, че ще се оплача на Едмънд. Сигурна съм, че брат ми ще излезе на арената с нейния шарф.

— Може би ще го намерим на арената и ще успееш да му разкажеш за обидите, които трябва да търпиш от Изабел.

— Сега? Невъзможно, мила моя. Сигурно се е се запилял по бордеите с приятелите си — засмя се Джоан.

— Не бива да говориш така! — прошепна Бриана.

— Как не! — възкликна Джоан и двете приятелки избухнаха в смях.

Всъщност девойките въобще не се надяваха днес да попаднат в компанията на младите благородници — в такъв ден всички рицари и претенденти за това почетно звание бяха прекалено заети с подготовката си за турнира. Преди да приключат оспорваните двубои и да се раздадат наградите, никой от съперниците нямаше време за ухажване на представителките на нежния пол.

— Студено ми е — потръпна Джоан. — Когато се събудих и видях как ярко грее слънцето, реших, че няма да ми трябва наметката.

— Ето, вземи моята — рече Бриана и взе наметката си от Адел.

— Ще се върна и ще я взема — обади се Глинис. — И за себе си ще взема една наметка.

Джоан погали мекото кадифе.

— Никога не съм те виждала с тази наметка. Толкова е красива!

— Била е на майка ми — обясни ѝ Бриана.

Когато приближиха арената, двете приятелки останаха изумени от ярките тоалети на дамите. Битките отвъд оградата на арената се очертаваха не по-малко ожесточени от двубоите на арената.

Кралица Филипа беше ослепителна в роклята си от златист брокат, ушита по последна мода. От островърхата ѝ шапка до брокатените обувки се спускаше разкошен прозрачен небесносин шарф. Младата принцеса Йоанна също си беше подбрала бляскав тоалет и дворцовите кавалери се надпреварваха да я обсипват с комплименти.

— Бриана — прошепна Джоан, — виж колко вкисната изглежда Изабел! Като че ли е яла стипчиво грозде!

— А защо е решила да навлече тоалет с такъв отвратителен цвят? — попита Бриана, удивена от невероятния жлъчно зелен десен.

— Не се ли досещаш? Защото успях да ѝ подшушна, че това е любимият цвят на Едмънд!

— Господи, каква си хитруша! — разсмя се Бриана. Можеше ли да се сърди на приятелката си? Джоан беше толкова мила и забавна. Не е чудно, че Кристиан Хоуксблъд е загубил ума си по нея...

От ложите се виждаше прекрасно цялата арена, дълга тридесет и пет и широка седемнадесет метра. Смеховете и глъчката стихнаха, когато херолдите в кралски ливреи и със златисти фанфари се зададоха откъм палатките на рицарите и извикаха традиционния призив:

— Всички съперници да се готвят за бой!

След херолдите важно пристъпяше маршалът на турнира и помощниците му, които щяха да ръководят отделните двубои, след тях сержантите, натоварени с грижите за опазването на реда — всичките в блестящи мундири. Процесията завършваше дребен жонгльор в пъстър карнавален костюм, балансиращ върху гърба на едра бяла кобила и подмятащ тежък меч високо над главата си. Когато спряха пред кралската трибуна, маршалът на турнира вдигна белия си жезъл:

— Доведете съперниците!

Дамите в ложите и зрителите от простолюдието, струпани около дървената ограда, затаиха дъх, за да съберат сили и да изреват като един, щом откъм арката се зададоха рицарите, подредени по двойки, според жребия. Бриана си помисли, че никога не е виждала толкова

възхитителна гледка. Дали ще успее да запечата на пергамента този незабравим миг?

Арената се изпълни от знамена във всички цветове на дъгата. Бляскавите брони искряха, закривани от яркопурпурни, сребристи, тъмнолилави, нефритенозелени, кобалтовосини флагове. Имаше и пъстроцветни знамена, по-шарени от паунови опашки. Нямахме два еднакви герба, но най-силно се набиваха в очите на публиката гербовете на прочутите родове, изобилстващи с лъвовете, орли, леопарди или дракони. Конете на смелите воители яздеха под покривала в подходящо подобрени десени и нюанси. Силният вятър накъдряше коприната на фантастични дипли, изпод които се очертаваха мускулестите крака и шиите на бойните жребци.

Кралят, целият в злато и лазур, яздеше до принц Едуард. Престолонаследникът се отличаваше от всички останали с черната си ризница и черния си шлем. Златният дракон на Уелс с пламък вместо език изглеждаше готов да погълне всичко по пътя си. Зад двамата най-знатни благородници в английското кралство следваше принц Лайънъл, херцог на Кларънс, със свален шлем и ослепителна ризница с кобалтовосин оттенък. Русата коса на младия гигант се разстиляше по раменете му като водопад от слънчеви лъчи. До него яздеше неговият лейтенант Робер де Бошан, висок колкото принца, в бронята с аквамаринов цвят — очевидно, за да е в тон с цвета на очите му.

След тях на арената се появиха двама прославени рицари, заслужили с мечовете си почетната привилегия да яздят непосредствено сред рицарите с кралска кръв — граф Уорик и рицарят на кралицата сър Уолтър Мани. Цветовете на ризниците им — в зелено и сребристо — чудесно се допълваха.

Кристиан Хоуксблъд премина под арката заедно с братата на Джоан — Едмънд, бъдещия херцог на Кент. Въпреки подозренията на сестра си Едмънд не бе и помислил да си пилее времето по бордеите на Лондон — последните три дни младежът се упражняваше неуморно да върти меч и копие. От многочасовата езда сред поляните около Уиндзор изглеждаше освежен, загорял и настървен за победа. До него Кристиан Хоуксблъд, възседнал великолепия бял арабски жребец, поразяваше зрителите със скромните си дрехи — сепла бяла туника с червен кръст на гърдите, знака на Ордена на тамплиерите. Накрая се

зададе кавалкада от двадесет и шест двойки ездаци — общо участниците в турнира бяха шестдесет.

Когато преминаваха пред трибуната и ложите на придворните дами, рицарите забавяха конете, за да грабнат трофей за спомен — върху тях от трибуната се изсипваха като дъжд цветя, панделки, ръкавици. Бриана веднага забеляза яркожълтия ръкав — знак за нейното благоволение — на върха на копието на Робер де Бошан, но в следващия миг забрави за него. Сърцето ѝ замря — Кристиан Хоуксблъд носеше яркочервената панделка, която тъй дръзко бе грабнал от нея.

Как се бе осмелил! Това... това бе непростимо дръзко! Но всъщност сърцето ѝ заби бясно от радост, че красивият чужденец не беше предпочел да се окичи с избродирания ръкав на Джоан. Това беше тайна само между двете приятелки.

В следващия миг погледът ѝ попадна върху Уелския принц и тя разбра, че отново е сбъркала.

— Джоан, виж! Принц Едуард е с твоя ръкав!

Благодарение на пъргавия си ум Джоан и този път успя да избегне неловката ситуация:

— Хм, толкова много дами подаряват ръкавите си на принца... Сигурно е решил да сложи моя, защото съм му братовчедка, за да не дава повод за слухове.

Бриана внимателно я изгледа, за да се увери, че на красивото ѝ лице няма и следа от разочарование, след като е разбрала, че Кристиан Хоуксблъд не е запазил бродирания ръкав за себе си. Успокои се едва когато видя грейналото от радост лице на Джоан.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато арената опустя, маршалът на турнира, Хенри, херцог на Ланкастър, обяви:

— Заемете позиции!

Един от херолдите^[1], облечен в злато и лазур, извика високо:

— Нека да излязат напред храбреците, които са достойни да открият турнира!

От двата противоположни края на арената прозвучаха фанфари. Рицарите, възседнали конете си, излизаха един по един и заставаха пред фееричната редица от знамена. Секундантът на всеки рицар обявяваше името и титлите на съперника, избран от рицаря като достоен за двубой. Традицията ги задължаваше да изтъкват бойното си изкуство, да изброяват подвизите си и да обсипват противниците си с презрителни забележки. Колкото по-обидни думи се изричаха, толкова по-силно се смееше тълпата.

В палатката на принц Едуард настъпи невъобразима бъркотия, тримата оръженосци се суетяха около Хоуксблъд — трябваше бързо да сменят ризницата му и да му сложат черната броня на принц Едуард. Пади и Джон Шандо се спречкаха при размяната на щитовете.

— Принц Едуард предпочита кръглите щитове, защото са по-удобни, когато е на седлото.

— Но принц Дракар харесва повече издължените щитове. Когато слезе от коня, моят господар може да използва при отбрана остриите им ръбове.

Джон Шандо твърдо бе решен да не се съобразява с думите на ирландеца, ала Едуард се намеси в спора им:

— По-добре да последвам примера на Хоуксблъд. Той е много по-опитен от мен.

Али, който се грижеше за конете, подреди един до друг два бели и два черни жребеца. Двата черни коня бяха с еднаква сбруя, изцяло в черно, върху тях се развяваха наметките от черна коприна със златистите дракони на Уелс. В палатката на Кристиан една пета от

мястото бе заето от внушителен куп петметрови копия — може би имаше повече от четиридесет — всичките от ясен, с остриета от кастилска стомана. До тях бяха натрупани камари мечове, щитове, ножници и секири.

В ъгъла на палатката Рендъл тихо говореше нещо на Нешър, свита на кълбо върху рамото му. Кристиан предвидливо бе вързал дълъг сребърен синджир на врата на невестулката.

До последната минута се нанасяха промени в списъка, изписан върху пергамент, в ръката на маршала на турнира. Всички клатеха озадачено глави — името на принц Едуард се повтаряше почти през ред. На сутринта се оказа, че престолонаследникът трябва да се бие в третия, петия, седмия двубой и т.н. — общо двадесет и пет пъти Уелският принц трябваше да излезе на арената. Четвъртата двойка бяха Хоуксблъд срещу д'Аркур. Това означаваше за Кристиан трескава смяна на сребристите доспехи и черната броня.

— За да се справим със съперниците си в следващите двубои, трябва да победим колкото може по-бързо поне първата дузина до обед — каза Кристиан на принца, преди той да излезе от палатката.

Двамата мъже се спогледаха и се засмяха. Едуард спусна наличника на шлема и тръгна към коня си.

Оръженосците бяха казали на церемониалмайстора да съобщи за принца само с името Черния принц. Кристиан и Едуард заедно измислиха този прякор — и двамата щяха да се сражават, прикрити зад един и същи псевдоним.

— Сър Джон Холънд предизвиква Черния принц на двубой!

Сред тълпата се разнесе шушукане. Всички разбраха, че зад Черния принц се крие престолонаследникът на английската корона. Зрителите приветстваха с шумни възгласи появата на рицаря в черна броня. В първия миг Джоан се парализира от страх, гърлото ѝ се сви и тя не можа да се присъедини към всеобщото оживление.

Принц Едуард врхлетя с такава сила върху сър Холънд, че от удара в средата на щита копиеото на принца се пречупи като тръстика, а съперникът му моментално падна от седлото. Наложиха се оръженосците му да го изнесат на ръце до палатката му.

Всички зрители скочиха на крака и закрещяха с пълно гърло. Страхът на Джоан отстъпи пред необузданата радост, която я обзе. Погледът ѝ попадна върху нейния бродиран ръкав, закрепен към

ножницата, от която се подаваше дръжката на меча на принца, и сърцето ѝ се разтуптя от гордост.

Глинис с труд успя да си пробие път до господарката, понесла в ръка червената наметка, която така добре прилягаше на тоалета на Джоан.

— Побързай, Глинис! Изпусна най-прекрасния миг! — Джоан подаде на Адел наметката, която бе взела от Бриана, и се загърна със своята.

— Сър Годфри д'Аркур предизвиква на двубой Кристиан Хоуксблъд де Бошан — извика церемониалмайсторът.

Повечето зрители бяха сигурни, че арабският принц ще срази противника. Хоуксблъд ловко извъртя щита си и копието на съперника му се плъзна по него. В същия миг той удари с копието си щита на д'Аркур толкова силно, че французинът изхвъркна от седлото и падна като камък върху тревата. Копието на Хоуксблъд дори не трепна. Той го подхвърли към застаналия до оградата Али и се нахвърли върху съперника си с такава ярост, че французинът не успя да се надигне от земята и Кристиан притисна с коляно гърлото му. Сър Годфри бе напълно безпомощен и дори не успя да извади меча си. Тълпата нададе неистов рев, изумена от невиджаната сила и бързина на рицаря — очевидно никой не можеше да срази загадъчния чужденец. Дори и кралят не се сдържа и му подхвърли кесия, натъпкана със златни монети.

Бриана си помисли, че в следващия миг ще припадне. Дъхът ѝ секна, когато съзря пурпурната си панделка, украсяваща шлема на Хоуксблъд. Изчерви се до уши и мислено отправи гореща молба: „Господи, дано никой не се досети, че панделката е моя!“.

В следващия двубой трябваше да кръстосат копия Черния принц и Джон де Вер, граф на Оксфорд^[2].

Едуард го повали доста бързо, а през това време Пади вече бе успял да свали сребристите ризници на Хоуксблъд, за да го облече в черната броня.

Сърцето на Джоан се качи в гърлото, когато чу:

— Едмънд, граф на Кент, се предизвиква на двубой от принц Лайънъл, херцог на Кларънс!

Бриана я хвана за ръката:

— Страх ли те е за него?

— Лайънъл е истински гигант, а Едмънд е толкова нежен.

— Брат ти ще го срази, Джоан, защото е много по-умен от Лайънъл.

В този миг вниманието им бе привлечено от принцеса Изабел — тя скочи с обезумял поглед, прехапала устни. Когато съперниците сплетоха копията си, Лайънъл наблегна с цялата си тежест върху неговото. Всички очакваха Едмънд да изхвъркне като камък от седлото си. Граф Кент обаче предусети посоката на удара, ловко се отдръпна и Лайънъл изгуби равновесие. Херцогът на Кларънс се намери на земята.

Принцеса Изабел изкрещя:

— Убий го!

Кралица Филипа я хвана за ръката и с рязко движения я върна на мястото, изплашена от мисълта, че дъщеря ѝ е пожелала смъртта на брат си.

Едмънд посрещна с изваден меч надигация се от земята Лайънъл. Принцът, който беше огромен и тежък като вол, се залюля и застрашително тръгна към по-дребния си противник. Смяташе, че ще го победи с груба сила. Ала в този миг Едмънд замахна и изби меча от ръката му. Лайънъл трябваше да признае поражението си.

Кралят и кралицата не можаха да скрият разочарованието от неуспеха на сина си, но Изабел грабна кесия със злато от купа в краката на баща си и я хвърли към младия граф на Кент. Едмънд вдигна наличника си и с галантен жест изпрати въздушна целувка на принцесата. Тълпата избухна в аплодисменти.

Неколцината храбреци, които бяха дръзнали да предизвикат граф Уорик, съжалиха за лекомислието си, когато каленият воин ги повали в прахта.

Черния принц се сражава с графовете Пембрук, Нортхемптън, Линкълн и Хеърфорд и ги победи с лекота.

Множеството бе изпаднало във възторг от Черния принц, който печелеше двубой след двубой. Досега нито един рицар не бе имал толкова успехи на турнирите. Кристиан и Едуард бяха доволни, че денят бе хладен, защото ги очакваха още много съперници.

Удивена от победите на Хоуксблъд, Бриана се измъчваше от една мисъл — какво ще стане, ако двамата братя де Бошан кръстосат копия? На чия победа трябва да се радва? Разбира се, искаше Робер да бъде

победителят — беше длъжна да се радва на успехите на бъдещия си годеник — но в душата си се помоли двамата братя да не се изправят един срещу друг. Потръпна, когато Адел ѝ подаде сивата кадифена наметка.

Изпита усещането, сякаш я прегръщат ръцете на майка ѝ. Черния принц отново бе на арената. Без съмнение той беше най-благородният и смел рицар в целия християнски свят. Внезапно Бриана се вцепени. Рицарят в черната броня не беше Едуард. Това беше арабският принц Хоуксблъд! Съвсем ясно видя лицето му под шлема. Обърна се към Джоан, за да види дали приятелката ѝ е разбрала измамата, но в този миг ѝ стана ясно, че Джоан не подозира нищо, защото загрижено прошепна:

— Страх ме е, че Едуард вече е много изморен и този път ще бъде победен.

Бриана погледна към конника.

— Не, никой няма да го победи! — Девојката проследи с възхитен поглед как Кристиан насочи копие то си напред и като ангел на смъртта се спусна към жертвата си. Движенията му бяха точно отмерени и противникът му нямаше никакъв шанс. Бриана се запита защо никой от присъстващите не разбира, че това не е принц Едуард.

— Едуард, Едуард, Едуард! — крещяха зрителите, а кралят скочи от креслото си и размаха знамето на Англия.

Стражите изведоха от трибуните неколцина прекалено разгорещени лондончани, а останалите зрители, задъхани и зачервени, седнаха на пейките в очакване на следващия двубой. Джоан хвана ръката на Бриана, когато чу:

— Уилям де Монтегю предизвиква на двубой Робер де Бошан!

Робер величествено се появи на арената. Графинята на Солсбъри извика от ужас, когато синът ѝ падна от седлото. Де Бошан измъкна меч си и без да слиза от коня, го стовари върху шлема на съперника си — правилата го позволяваха — ала Бриана разочарована си каза, че Робер не беше се проявил като истински благородник.

Възбудената тълпа приветства победителя и Бриана се присъедини към овациите. Джоан прошепна:

— Уилям де Монтегю е прекалено самоуверен. Радвам се, че Робер му даде заслужен урок.

Обявиха последния двубой преди обед. Разбира се, отново прозвуча името на Черния принц. Бриана напрегнато се наведе напред. Този път мъжът беше наистина принц Едуард. Колко странно бе, че можеше да ги разпознава под черната броня съвсем ясно, както не можеш да сбъркаш деня и нощта.

Внезапно слънцето се показва зад облака и тя свали наметката от раменете си. В този миг осъзна, че вече не разпознава лицето на рицаря под шлема. Какво става с нея? Погледна към сивата кадифена наметка и се замисли. Покойната ѝ майка притежаваше свръхразвита интуиция, нещо като шесто чувство, и вероятно когато носеше нейната дреха, и тя се сдобиваше с подобна сила — виждаше неща, които бяха невидими за останалите. Прислужниците поднесоха разхладителни напитки на кралицата и придворните дами. Кралят отиде в палатката си, за да се подготви за участие в турнира.

Пади и Джон Шандо великодушно споделиха храната си с Рендъл и Нешър. Кристиан и Едуард не хапнаха нищо. Тъй като следобедът щеше да бъде доста по-тежък от сутринта, двамата изпиха по три чаши студена вода, примесена с розмарин и други билки, за да притъпят умората и изтощението. Али ги разтри с бадемово масло и смирна. Принц Едуард бе удивен от уменията на Али и Пади.

— Искаш ли да станеш мой личен лекар и масажист? — обърна се принцът към Али.

— Уви, Ваше Височество, аз съм с принц Дракар от раждането му и ще остана с него, докато съм жив. Такава е волята на Аллах.

Едуард и Кристиан се спогледаха усмихнати, но и двамата бяха трогнати от себеотрицанието на оръженосеца.

В специално опънатата палатка кралският лекар Джон Брей се грижеше за пострадалите рицари — наместваше счупените кости, почистваше и превързваше кървящите рани.

Принц Едуард нервно крачеше в тясната палатка в очакване на двубоите, обявени за следобед. За разлика от него Кристиан седеше спокойно на пода със затворени очи.

— Как е възможно да е толкова спокоен? — обърна се Едуард към Али.

— Благодарение на дълги години самодисциплина. Човек трябва да умее да отделя трите неща: умственото, телесното и емоционалното начало, останалото е въпрос на правилно дишане.

В този момент се чуха фанфарите, възвестяващи началото на следобедните двубои. Хоуксблъд скочи и пое ризницата от Пади. Този път и двамата рицари щяха да излизат в сребристи ризници, защото Едуард щеше да се бие вместо Хоуксблъд с граф Уорик. След това двамата братя де Бошан щяха да кръстосат копията си.

Когато чу имената на Уорик и на Хоуксблъд, Бриана уплашено стисна ръце. „Дано нито един от двамата не пострада!“ — помоли се мислено тя.

Принц Едуард знаеше, че ако иска да победи граф Уорик, трябва пръв да го свали от седлото. В противен случай опитният воин щеше неминуемо да го победи.

Бриана се изправи импулсивно, когато двамата рицари се сблъскаха с такава сила, че счупените копия отхвърчаха, а ездачите паднаха от седлата. Младият принц пръв скочи, но графът успя да изтегли тежкия си меч, макар да беше още на колене. Когато удари щита на Едуард, предпазният накрайник на върха на меча му падна и Уорик веднага отдръпна оръжието. Това често се случваше при турнирите и обикновено завършваше с проливане на кръв, но граф Уорик бе много дисциплиниран воин и строго спазваше правилата. Едуард последва примера му, прибра меча си и състезанието завърши без победител. За Кристиан не можеше да има по-добър изход от този.

Следващият двубой беше между принц Лайънъл и лорд Стенли, граф на Чешир. Двата лесно се различаваха на арената, защото към върха на копието на граф Чешир бе привързан синьо-бял флаг с три еленови глави. Лайънъл не уцели щита на съперника и копието му се заби в сивия жребец на лорд Стенли. Конят падна и се чуха състрадателни викове, когато животното се замята в агония. Стенли, вбесен от загубата на любимия си кон, се нахвърли яростно върху Лайънъл и го повали на земята. От тълпата се разнесоха дюдюкания и подигравателни викове.

Крал Едуард се втурна на арената и без да се грижи за собствената си безопасност, извади кинжала си и го заби във врата на коня, за да сложи край на мъките му.

Освиркванията на тълпата отстъпиха пред възторжените приветствия. Техният крал бе не само смел и безстрашен воин, но и благороден и великодушен рицар.

Принц Джон се обърна към Джоан и Бриана.

— Лайънъл посрами честта на кралското семейство! Никога не съм виждал по-недодялан рицар от него!

— Малко кръв оживява всеки турнир — обади се принцеса Изабел. — Стенли е достатъчно богат и може да си позволи да загуби един кон.

Принц Джон я изгледа така, че някой по-чувствителен би умрял от срам.

В палатката си, разположена до тази на принц Лайънъл, Робер де Бошан кипеше от гняв. Този тромав вол Лайънъл не само че сутринта не можа да победи Кристиан, но не се справи и с графа на Кент. А сега бе ранил смъртоносно коня на лорд Стенли! Робер стисна зъби в безсилна ярост. Как би могъл некадърник като Лайънъл да претендира за кралската корона? Ако не побърза и не вземе никакви мерки, тази безмозъчна свиня ще обърка всичките му планове.

Робер тръсна глава. Трябваше да се съсредоточи за предстоящия двубой с онова чуждестранно копеле. Цял ден бе чакал този момент. Искаше да излее яда си на някого, а какъв по-подходящ обект от арабина? Рицарите, които щяха да се съревновават с краля, махнаха предпазните набедреници. Когато оръженосецът доведе коня му, Робер с надменен жест му нареди да махне и неговите набедреници. По този начин щеше да се предвижва по-лесно, особено когато слезе от коня, затова най-важното бе да успее да повали Хоуксблъд от седлото.

Робер насочи копието, притисна щита към тялото си и яростно се понесе срещу Кристиан.

Бриана изпита желание да се махне. Последното нещо, на което искаше да бъде свидетел, бе сблъсъкът между двамата братя. Ала не можеше да помръдне от мястото си, сякаш краката ѝ се бяха парализирали. Конете се носеха в галоп един срещу друг. Като в мъгла девойката видя, че нейният ръкав се подаваше от шлема на Робер, а пурпурночервената панделка се развяваше от ножницата на Кристиан. Конският тропот зловещо отекваше в главата ѝ, а сърцето ѝ бясно туптеше.

Джоан извика насърчително към един от рицарите, но Бриана не чу името. И двамата противници бяха де Бошан, но младото момиче не можеше да реши на чия победа да се радва. Не искаше никой да изгуби, искаше двамата да победят. Пое дълбоко дъх и се опита да се

успокои. Този двубой нямаше нищо общо с нея! Не трябваше да се вълнува толкова! Ала знаеше, че това не е истина.

Ръката на Кристиан Хоуксблъд сякаш се бе сляла с копието. През процепа на шлема виждаше ясно противника си. Хоуксблъд беше едър мъж, но природеният му брат беше малко по-висок и по-тежък. Робер разчиташе на мускулестото си и силно тяло. Хоуксблъд знаеше, че трябва да го накара да загуби равновесие и да го повали от коня. Измести наляво щита си, за да се отдалечи от копието на Робер. Робер смяташе, че ще повали омразния си противник, ала вместо това копието му се плъзна по щита на Кристиан, увлече го след себе си и той падна от седлото.

Обезумял от ярост, Робер веднага се изправи. Не очакваше Хоуксблъд да слезе от коня — благородството едва ли бе присъщо на този арабин. Робер се изпълни със задоволство, когато видя, че Хоуксблъд не е свалил набедрениците си, които щяха да затруднят движенията му. Но не подозираше, че защитната броня на Кристиан е изкована от много фина стомана и той с лекота се предвижваше. Извади меча от ножницата и отби удара на Робер.

Хоуксблъд се владееше отлично, докато Робер не беше на себе си от гняв. Кристиан видя, че предпазният крайник падна от меча на противника му. Робер яростно замахна, а Хоуксблъд спусна щита, за да защити слабините си. Широкото острие на меча отскочи от щита на Кристиан и прониза собственото му незащитено бедро. Робер падна на земята и прехапа устни, за да не изкрещи от болка. Оръженосците на Робер и Уорик се втурнаха на арената.

Рендъл, който не искаше да пропусне нито една подробност от битката, стоеше до оградата с Нешър на рамо. Невестулката се държеше доста послушно и момчето бе махнало сребърния синджир.

Тълпата избухна в рев и Нешър с един скок се намери на арената. Стрелна се към Робер, подушила кръвта, и впи остри зъби в крака му. Само защитната броня спаси мъжествеността на Робер де Бошан. Той изкрещя от болка, а смаяните оръженосци избухнаха в смях. Нешър с няколко скока се върна при Рендъл.

Кристиан Хоуксблъд нямаше много време за отдих. Трябваше да се бие вместо Едуард с краля на Англия. Бързо свали сребрилата ризница и нахлузи черната броня на Уелския принц. При мисълта за

раната на Робер на устните му заигра лека усмивка — брат му искаше да пролее неговата кръв, а вместо това бе пролял своята.

Взе оръжията на Едуард и се упъти към изхода. Принцът сложи ръка на рамото му:

— Моля те, бъди внимателен с баща ми.

— Ще бъда щастлив, ако двубоят приключи без победител. Баща ти е смел и силен воин и винаги досега е побеждавал съперниците си.

Хоуксблъд бе повален на земята. За пръв път след петнадесет схватки чуждоземният рицар бе свален от коня. Обаче и кралят не успя да се задържи на седлото си и двамата противници си размениха по няколко удара с мечовете. Кралят беше едновременно и смутен и радостен, че синът му не му отстъпва по воински умения.

Кристиан Хоуксблъд беше впечатлен от издръжливостта на Едуард III. Накрая кралят се подхлъзна в локва кръв, падна на земята и призна поражението си. Хоуксблъд искаше да възрази, че победата му не е спечелена честно, ала гласът му щеше да го издаде.

Тълпата подивя. Черния принц беше техният победител. Нещо повече — той бе техният бог! Всички крещяха в един глас:

— Едуард! Едуард! Едуард!

Принцът изтича до палатката на Кристиан. Искеше да му каже, че трябва да разкрият измамата и да поделят славата от победите, ала Хоуксблъд бе изчезнал заедно с оръженосците си. Едуард свали шлема си и гневно тръсна глава. Джон Шандо му подаде бележка.

„Днес Вие се превърнахте в легенда.

Не разрушавайте вярата на хората във Вас.“

Черния принц излезе на арената, за да приеме овациите на бъдещите си поданици.

[1] Херолд — лице, което прави съобщения, глашатай. — Б.пр. ↑

[2] Далечен предшественик на прочутия благородник от XV-XVI век Едуард де Вер, за когото се предполага, че е съчинявал великолепни стихове и пиеси под псевдонима Шекспир. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бриана изпадна в недоумение. Тръгна към палатките на рицарите, за да провери как е Робер. Но нали се считаше за непристойно една млада дама да се появи в палатката на кралския лекар? Чу познат смях зад гърба си, обърна се и едва не се сблъска с краля.

— Ваше Величество, искам да попитам сър Джон Брей как е раната на Робер, но не смея да вляза в тази палатка, пълна с ранени рицари.

— Никой няма право да ви упреква! — отсече Едуард III и я хвана за ръката. Дори и кралят не можеше да откаже помощта си на такава млада и красива девойка. — Елате. Щом сте с мен, лейди Бедфорд, никой няма да посмее да ви спре. Аз също трябва да посетя жертвите на моя турнир и да стисна ръката на всеки от моите герои.

Придворният лекар, магистър Джон Брей, беше прекалено зает, за да им обърне внимание. Уорик и Хоуксблъд бяха застанали до Робер, легнал върху покривалата, свалени от запотените коне.

Още от входа на палатката, превърната в лазарет, кралят извика:

— Водя ви една девойка, загрижена за раната на своя годеник.

Всички насочиха погледи към нея. Бриана видя, че Робер се ядоса от посещението ѝ — рицарят нищо не ѝ каза, обаче погледът му бе достатъчно красноречив.

— Няма защо да се страхувате, милейди. Много бързо ще го изцерея. Ще му направя няколко шева, които ще зараснат доста бързо — чу се гласът на Хоуксблъд зад гърба ѝ.

Тя си припомни, че този дяволски странен арабски принц умее да чете мислите ѝ. Нищо чудно да е разбрал, че тя е дошла по задължение, като примерна годеница, а не защото е влюбена в Робер.

Последното нещо, което би пожелал Робер де Бошан в този миг, бе да усеща допира на ръцете на това чуждоземно копеле, но не смееше да протестира, за да не го обвинят в малодушие.

— Само ви моля да я изведете оттук — процеди раненият рицар през зъби.

Крал Едуард се почувства длъжен да се намеси:

— Сега не сте в състояние да пътувате до Бедфорд. Защо не заминете вие за там, Хоуксблъд? Някой трябва да отиде вместо брат ви, за да уреди доставката на камъка за моята кула в Тауър.

— За мен ще бъде удоволствие да изпълня заповедта ви, сир.

Бриана се изчерви. Нима проклетият арабски принц отново е надникнал в душата ѝ и затова използва думата „удоволствие“? Трябваше да отговори, че за него е чест да изпълни заповедта на Негово Величество!

— Но аз няма да мога да тръгна утре за Бедфорд — смотолеви и се опита да прикрие разочарованието си.

— Глупости! — извика кралят. — Всичко за пътуването до Бедфорд вече е уредено. Не искам да останете огорчена само заради този нещастен случай по време на моя турнир. Освен това можете да разчитате на рицар като сър Кристиан. Той ще бди над вас по целия път до замъка Бедфорд.

„Света Дево, нима той е накарал моите мисли да се вселят в мозъка на Негово Величество?“

Девојката остро погледна към Хоуксблъд, ала той миеше ръцете си, а зад него Али вдяваше конец в иглата. Но Бриана можеше да се закълне, че продължава да надзърта в мислите ѝ, въпреки че бе с гръб към нея.

— Може би лейди Бедфорд ще се почувства по-добре, ако я придружава лейди Джоан Кент — предложи Кристиан с безизразен глас.

— Чудесно предложение — заключи кралят.

„Ох, Богородице, да не би този мургав син на дявола да се готви да ни омагьоса и двете?“

Погледът ѝ падна върху Робер.

— Може би няма да можете да присъствате на пиршеството...

— Не, ще дойда, каквото и да ми струва това! — ядно просъска Робер, неспособен повече да обуздае гнева си.

Уорик и кралят си размениха многозначителни погледи.

— Тази вечер няма да има годежна церемония, но ще обявим годежа. Освен това трябва да съобща за още един годеж. Церемонията

ще се състои, когато се възстановите напълно. Дано мъжествеността ви не е пострадала. — Само кралят можеше да си позволи такава дръзка забележка.

Бриана не издържа, повдигна полите на роклята си и побягна навън.

Кралят за миг се намръщи.

— Този рицар ще ми бъде нужен за войната във Франция може би само след няколко седмици. Постарайте се кракът му да оздравее по-бързо. — Едуард III потупа Хоуксблъд по рамото, преди да се приближи към следващия ранен воин.

Когато се прибра в стаята си, намери Адел да разопакова багажа ѝ, приготвен за утрешното пътуване.

— Остави багажа. Утре заминаваме за Бедфорд.

— Робер не може да пътува с ранен крак! Кралят трябва да намери някой друг, който да докара камъка му.

— Той вече намери. Кристиан де Бошан получи заповед да ни съпроводи до замъка. О, Адел, не трябваше да ходя при Робер. Трябваше да изпратя Рендъл да се осведоми за раната му.

— Понякога нещата сами се подреждат за по-добро. Що се отнася до мен, аз се радвам, че ще заминем. А ти не си ли довольна, агънцето ми?

— Да, всъщност не. Искам да видя Бедфорд, но мислех, че ще бъдем заедно с Робер — неуверено рече Бриана.

— Може би Съдбата е решила да осуети евентуалното ви сближаване преди венчавката. Мисля, че и двамата с Робер трябва да бъдете по-търпеливи. А сега си предпазена от изкушението.

Девојката не повярва на ушите си. Нима Адел наистина смяташе, че тя е в безопасност в ръцете на Хоуксблъд?

— Робер ми е много сърдит.

— Не е сърдит на теб, агънцето ми. Той е ядосан, защото е ранен. Какво става с годежната церемония?

— Негово Величество каза, че ще обяви годежа ни довечера на бала, но документите няма да бъдат подписани официално, докато Робер не се възстанови напълно.

— Може би кралят и Уорик все още не са подписали документите. Независимо от всичко тази вечер трябва да бъдеш

особено хубава. Ще ти помогна да си свалиш роклята, за да те измия с розова вода.

Когато два часа по-късно Бриана влезе в балната зала на Уиндзорския дворец, тя беше ослепително красива. Тънката подплата на роклята ѝ от бледолилава коприна и пурпурната кадифена туника караха косата ѝ да блести като старо злато. Уорик веднага се насочи към нея, явно бе чакал появянето ѝ. Възрастният воин галантно целуна връхчетата на пръстите ѝ, хвана я под ръка и я съпроводи до мястото ѝ на масата.

Настани я между двамата си сина и после седна до Робер. Бриана знаеше, че бъдещият ѝ годеник навярно не е могъл да дойде сам в залата, и се радваше, че не е била свидетелка на слабостта му. Хубавото му лице бе преbledняло, а очите му трескаво блестяха. Кристиан де Бошан скочи на крака и остана прав, докато тя зае мястото си. Той също бе облечен в тъмnochервени дрехи, ала мургавото му лице и коса ги правеха да ги изглеждат почти черни. Девојката се почувства сякаш бе седнала между две враждебни кучета.

Атмосферата бе тържествена, а залата блестеше от великолепиe. Кралят бе отстъпил стола си на Черния принц — знак на особена почест. Дори принцеса Изабел изглеждаше доволна и се радваше на славата на брат си. Принц Едуард седеше гордо изправен, а русите му коси отразяваха светлината на свещите и сякаш образуваха ореол около главата му. Днес боговете бяха особено благосклонни към него.

Дворът на Плантагенетите бе твърде разточителен, когато се празнуваха победи — дрехите на дамите и благородниците бяха пищни, украсени със скъпи кожи и скъпоценности. Масата бе отрупана с храна, а виночерпците постоянно пълнеха чашите на гостите.

В залата влязоха още прислужници с тежки подноси, върху които се виждаха парчета хрупкаво еленско месо, полято обилно с мазнина и пикантен сос, глигански глави, задушени с ябълки и билки, говеждо, овнешко и свинско. След малко се появиа пажове с тави, отрупани с печени диви патици, яребици и пъдпъдъци.

Бриана и Робер де Бошан ядяха от обща сребърна купа, което бе задължително за годеници. Робер се хранеше мълчаливо, без да се опитва да води любезен разговор, а очите издаваха спотаения му гняв. Бриана също не бе спокойна. Дали Робер страдаше от раната? Дали

искаше тя да говори или по-добре да мълчат? Какво предпочиташе — говеждо или еленско месо? Трябваше ли да яде от дивеча или да го остави за годеника си?

Девойката седеше сред членовете на бъдещето си семейство и тъй като отдавна бе лишена от своето собствено, сега би трябвало да се радва. Ала вместо това се чувстваше потисната. Присъствието на Хоуксблъд ѝ действаше угнетяващо. Неговата първична мъжественост бе толкова осезателна и завладяваща, че той сякаш доминираше над всички наоколо. Усещаше топлината, излъчвана от мъжественото му тяло, а до ноздрите ѝ достигаше миризмата на кожата му.

— Всеки път, когато ви видя, ми се струват все по-красива — прошепна Кристиан.

Плътният му глас я накара да настръхне. Не смееше да вдигне поглед към него. Седеше с наведена глава, но с крайчеца на окото си видя, че дългата ѝ коса се допира до бедрото му. В гърдите ѝ се надигна смут, когато усети, че той си играе с косата ѝ.

— Косата ви е великолепна, Бриана. Затъмняват всички дами в двора.

Искаше ѝ се да издърпа косата си от пръстите му и да го удари по лицето, ала това щеше да привлече вниманието на Робер и затова реши да не му обръща внимание. Този нахален дявол много добре знаеше, че тя няма да се осмели да направи скандал.

— С нетърпение очаквам да тръгнем за Бедфорд. Кралят неволно ни предостави отлична възможност да се опознаем по-добре.

Бриана подозираше, че той е замислил този план. Нима можеше да подчинява на волята си дори и краля? Не, едва ли. Нали ѝ каза, че просто има по-силна воля от обикновените хора.

Девойката вдигна чашата с вино и жадно отпи от нея. Трябваше да помоли Адел да седне между нея и този опасен арабски рицар. Вдигна глава и потърси с поглед леля си. Адел седеше до Глинис, а до тях — Джоан и Едмънд. Джоан улови погледа ѝ и махна с ръка. Бриана отвърна на поздрави ѝ, ала за свое раздражение не успя да скрие треперенето на ръката си. Пое дълбоко дъх, за да се успокои, и усети как изпитото вино замая главата ѝ.

Внезапно всичко ѝ се стори много забавно. Робер де Бошан бе сърдит на целия свят, но всъщност трябваше да се сърди само на себе си. Беше се самонаранил и бе станал за смях. Младото момиче

погледна към Уорик. Графът вдигна чаша и тайно ѝ намигна. Бриана едва сподави смеха си. Изглежда, той също се забавляваше от тази ситуация.

Обърна се към Робер и му отправи най-очарователната си усмивка. Лицето на русокосия гигант за миг се отпусна.

Кралят и кралицата бяха поканили един прославен трубадур, който успя да трогне публиката. Поетът умело редуваше стиховете с проза и откъси от пиеси. Тази вечер най-голям успех пожъна поемата „Тристан и Изолда“. Бриана слушаше с просълзени очи, запленена от романтичната история на двамата влюбени.

Когато бардът стигна до края на трагичната поема, всички дами затърсиха кърпичките си. Бриана изтри сълзите от лицето си и отново посегна към чашата си.

Мъжете шумно изръкопляскаха, а трубадурът галантно се поклони пред кралица Филипа. Бриана отново посегна към чашата, но видя, че Кристиан Хоуксблъд я поднася към устните си. В този миг разбра, че тази чаша не е нейната, а неговата. Нима бе пила от неговата чаша? По гърба ѝ пробягнаха тръпки. И тя седеше край дългата маса на кралски пир — също като нещастната Изолда — и по невнимание беше разменила чашите. Никой не можеше да я разубеди, че Хоуксблъд не се е опитал да я прелъсти. Тази грешка не беше случайна! Сигурно е сипал омайно биле в чашата ѝ, за да я накара да се влюби в него! Усещаше как горещата течност се разлива по тялото ѝ, изпълва вените, обсебва сетивата ѝ. Погледна го и на лицето ѝ се изписа ужас. Ала в отговор Кристиан само вдигна чашата си за наздравица и сетне на един дъх изпи съдържанието ѝ.

„Какво да правя сега?“ — помисли си обезумялата девойка. Нищо. Нищо не можеше да направи.

Злото бе сторено!

Кралят изчака да заглъхнат ръкоплясканията и бавно се изправи. Вдигна ръка и залата притихна.

— Днес има за какво да празнуваме — спечелихме много важна морска битка. Предстоят ни и още по-важни битки с французите. Но има и друг повод за празнуване. Поемата на прославения трубадур внесе полъх на романтика в тази зала и това е прекрасно. Тази вечер, за голямо наше задоволство, ще обявим два предстоящи годежа. Ние, Едуард III, по Божията милост крал на Англия, даваме ръката на лейди

Бриана Бедфорд на рицаря Робер де Бошан. За нас няма по-достоеен род в Англия от рода на графовете Уорик — кралят се усмихна. — Всички знаем, че не съществува рана, която любовта да не може да изцери — добродушен смях обиколи масите при споменаването за нелепото самонараняване на Робер.

Бузите на Бриана пламнаха. Срамежливо погледна към годеника си. И той се бе изчервил от гордост, сякаш бе извоювал победа. Робер бе толкова красив, силен и смел. Ала все пак долавяше някаква слабост в него, може би в характера му — навярно недостатъчна способност да обуздава страстите си. Не беше физическа слабост, Робер бе един от най-силните рицари в кралството.

За миг погледът ѝ неволно се отклони вдясно. Този мъж не можеше да бъде обвинен в слабост — нито телесна, нито душевна. Преследваше безмилостно целта си с всички средства, докато задоволи желанията си. При това беше умопомрачително красив, магнетичен, съблазнителен. За пръв път призна пред себе си, че е привлечена от странния арабски принц. Разбира се, против волята си бе омагьосана от удивителните му качества.

Недоволен от себе си, младото момиче отметна назад златистата си коса. Вече нищо нямаше значение. Кралят обяви годежа ѝ. Бъдещето ѝ бе решено.

Едуард III отново заговори и Бриана се опита да успокои бясното туптене на сърцето си. Трябваше да напегне цялата си воля, за да чуе думите му.

— Както всички вече знаят, нашият най-отдавнашен и най-скъп приятел, граф Солсбъри, е пленник на френския крал. Вече сме започнали преговори за освобождаването му, но междувременно имаме честта да обявим годежа на сина му, Уилям де Монтегю, с лейди Джоан, прелестната дъщеря на графа на Кент.

Джоан пребледня като платно. „Не! Не!“ — крещеше сърцето ѝ. Наложил си да се усмихне, макар и боязливо, и сведе глава, за да скрие издайническите сълзи, които напиреха в очите ѝ.

Принц Едуард остана спокоен и с нищо не издаде чувствата, които бушуваха в гърдите му. Само ръцете му стиснаха сребърната чаша тъй силно, че когато я остави на масата, тя бе смачкана, сякаш бе направена от глина. Очите му се насочиха към Кристиан Хоуксблъд.

Двамата приятели се спогледаха безмълвно и Едуард се поуспокои. Щеше да намери някакъв изход, щеше да осуети този проклет годеж!

Хоуксблъд отлично разбираше какво изпитваше приятелят му в този миг. И двамата бяха в еднакво положение, ала тази вечер нищо не можеше да се направи. Утре... ех, утре ще се възползват от обещаното им пътуване!

Бриана не повярва на ушите си, когато чу името на Джоан. Колко потайна е била приятелката ѝ! Не ѝ бе споменала нито дума за предстоящия годеж. Не, май че ѝ бе намекнала за някакво увлечение, но нали винаги бе твърдяла, че не може да понася ухажването на Монтегю?

Бриана вдигна глава и потърси с поглед приятелката си. Джоан седеше до брат си, на красивото ѝ лице грееше ангелска усмивка, но Бриана се вгледа по-внимателно и от погледа ѝ не убягна мъртвешката бледнина на лицето ѝ. Нима Джоан се бе изненадала толкова силно от обявяването на годежа ѝ? Бриана забрави за грижите си, сърцето ѝ се изпълни със съчувствие към приятелката ѝ.

Тази вечер нямаше да има танци, тъй като масите в залата бяха разположени прекалено нагъсто. Освен това повечето от мъжете бяха изтощени от турнира и предпочитаха да останат на трапезата и да се забавляват с шеги и подмятания за днешния турнир. Особено оживление породиха събирането на залозите.

Бриана едва се съдържаше да не скочи от стола и да се втурне към масата на Джоан, но благовъзпитаността я задължаваше да седи до Робер, докато привършат поздравите, които се сипеха към двете двойки от всички страни. Въздъхна облекчено, щом видя, че Хоуксблъд стана от мястото си. След минута се осмели да го потърси с поглед и го откри до стола на принц Едуард. Двамата мъже си шепнеха нещо с вид на съзаклятници.

Днес на турнира заблудиха целия кралски двор, като си разменяха ролята на Черния принц. Нима само тя, единствена от всички присъстващи, бе разкрила заговора им?

Блуждаещите ѝ мисли бяха внезапно прекъснати, защото кралица Филипа се доближи с грациозната си походка, за да поздрави Робер. Той се опита да стане, но кралицата го спря с властен жест.

— Лейди Бедфорд е моя любимка — каза тя на Робер. — Бог я е дарил с талант, грация и красота. Ти си най-щастливият млад

благородник в кралството.

— Благодаря, Ваше Величество — сподавено отвърна Робер.

След нея към масата на годениците пристъпи принц Лайънъл, вече порядъчно пийнал, както половината от присъстващите в залата.

— Много лошо стана, че днес на арената ти единствен от всички проля кръв — измери Бриана с похотлив поглед. — Трябва да изчакате настъпването на нощта, за да се насладите на ласките си. Но ако трябва, мога да помогна на твоя годеник при изпълнението на съпружеските задължения.

В очите на Робер проблеснаха яростни искрици, но той успя да се овладее и в отговор сухо се усмихна:

— Благодаря, Ваше Височество, но може би ще е по-разумно да намерите време, за да ме обучите как да пронизвам конете с копието си.

Лайънъл изрева:

— Някой ден ще ми платиш за тези думи, де Бошан!

Джоан пожела да потъне вдън земя — също както приятелката ѝ. Когато кралят обяви предстоящия ѝ годеж, тя едва не припадна от изненада. Сграбчи под масата ръката на брат си и отчаяно я стисна.

— Скъпа, но изборът ти е много добър. Та той е наследник на графство Солсбъри, а родът Монтегю винаги се е ползвал с особеното благоволение на краля.

Джоан усети, че се задушава. Рязко пое дъх и притисна ръка към сърцето си. Струваше ѝ се, че ще се разкъса от безсилна ярост. Едмънд беше прав за богатството на годеника ѝ. Макар да знаеше, че няма да я оставят за дълго, без да ѝ намерят жених, девойката не можеше да се примири с ужасяващата мисъл, че кралят я използва като компенсация за страданията на Катерин де Монтегю, чиито съпруг все още беше пленник на френския крал.

Джоан не смееше да погледне към Едуард. Ужас изпълваше сърцето ѝ при мисълта какво ще прочете в очите му — гняв или съжаление, или състрадание. Трябваше да се примири с горчивата си участ, но сега, в този миг, жадуваше само за едно — да избяга далеч от тази проклета зала.

Уилям де Монтегю вече бе протегнал ръка към нейната и я стискаше здраво. Кралица Филипа се приближи, за да поздрави годениците, но не със същите думи, които бе казала преди малко на

Робер де Бошан. Филипа трудно прикриваше радостта от годежа на Джоан — така спасяваше сина си Едуард от клопките на красивата девойка. Пък и тънката фигура на Джоан не ѝ вдъхваше надежда — тя едва ли би могла да роди осем-девет деца на бъдещия крал на Англия.

— Моите поздравления, Уилям. Беше крайно време да си избереш годеница. Когато бях на възрастта на лейди Кент, вече бях родила две деца и бях бременна с третото или общо две и половина.

Зад гърба на майка си Лайънъл хвърли похотлив поглед към Джоан.

— Няма какво да се мотаете. Хвърлете чашите на пода и легнете още сега, тук, на тази маса.

Уилям де Монтегю пламна, но не посмя да отвърне на обидата както подобава. Обаче Джоан нямаше скрупули към принцовете с кралска кръв. Обърна се към годеника си и избъбри със сладникава интонация.

— Нейно Величество намекна, че на моите години вече е имала две умни деца и едно полуумно.

Лайънъл злобно изфуча. По дяволите, един ден ще завлече тази кучка Джоан в леглото си и ще ѝ даде да се разбере!

Кристиан Хоуксблъд любезно поздрави Уилям де Монтегю, като прикри умело състраданието, което изпитваше към пияния принц Лайънъл. Поднесе пръстите на лейди Кент към устните си и ловко пхна писмото в ръката ѝ. Тя го погледна въпросително, но не можа да прочете нищо в погледа му. Стисна записката и усети как се разля живителна топлина в скованото ѝ тяло.

Бриана отново погледна към приятелката си. Видя как Джоан изгледа Кристиан Хоуксблъд с пламтящи очи, защото чернокосият рицар незабележимо пхна някаква бележка в ръката ѝ. Какво ли имаше в нея? Любовни стихове? Тайни признания? Или си уговаряха среща? Ако можеше да се вярва на слуховете на прислугата, той е оставил след себе си десетки разбити сърца по пътя си от Арабия до Англия. Сред жените се носели легенди за способностите му. Умеел да хипнотизира, да омагьосва, да очарова само с един поглед. И как ще пътува до Бедфорд с този опасен мъж?

Едмънд се приближи към нея.

— Лейди Бриана, вие разбихте сърцето ми. Как е възможно най-прелестната дама в Уиндзор да предпочете някакъв де Бошан пред

един Плантагенет?

Робер преглътна шеговитото подмятане, а освен това знаеше, че Бриана отдавна бе отблъснала ухажванията на Едмънд. Ала въпреки всичко думите на младия граф Кент сипаха сол в раната и кръвта му кипна.

— Поздравявам те за победата на арената на любовта, ала ще трябва да почакаш, докато вкусиш плодовете ѝ.

Робер даде знак на оръженосеца си.

— За тази вечер достатъчно се наслушах на поздравления! Изведи ме от тук! — изръмжа той. Бриана се надигна с него. — Да не би да се опитваш да ме направиш за смях? Не се нуждая от помощта на жена!

Тя прехапа устни.

— Искях само да ти помогна, Робер. Надявам се, че като се върна от Бедфорд, ще бъдеш съвсем здрав.

— Никъде няма да ходиш — студено рече той.

— Съжалявам, но кралят заповяда да замина.

— Трябва да се научиш да се преструваш, милейди. Можеш да се извиниш, че си болна.

Робер се облегна на ръката на оръженосеца и закуца към изхода. Бриана го последва. Когато стигнаха до апартамента на Бошан, тя нежно му пожела лека нощ и се отправи към стаята си. „Трябва да се научиш да се преструваш, милейди.“ Тези невероятни думи още звучаха в ушите ѝ. Може би тъкмо това трябва да направи! Обърна се и се върна в залата.

Пръв я видя Едмънд, граф Кент.

— Съжалявам за де Бошан. Какво толкова му казах? — ухили се той.

— Едмънд, ти си същият присмехулник като сестра си. Моля те, заведи ме при нея. Още не съм ѝ честитила годежа.

— Струва ми се, че тази вечер малката Жанет не е в настроение за лудории. Добре е да я утешиш, скъпа.

— Да не искаш да кажеш, че не е знаела за годежа си? — възмутено попита Бриана.

— Според мен бе смаяна от думите на краля.

Приблжиха се към годениците. В този миг кралят също се насочи към тях. Едуард III, известен с галантността си, се отдръпна и

разреши на Бриана първа да говори с приятелката си.

— Робер и аз те поздравяваме, Уилям. Джоан, може ли ти и Глинис да ме придружите до Бедфорд? Знам, че го казвам в последния момент, тръгваме утре сутринта, но много бих искала да дойдеш с мен.

Лицето на Джоан светна от радост.

— С най-голямо удоволствие.

Монтегю мрачно я изгледа.

— Мисля, че не трябва да заминаваш — сухо каза той.

Кралят игриво повдигна вежди.

— Аз бях този, който предложи на лейди Кент да придружи лейди Бедфорд. Документите за годежа още не са подписани. Не е зле да бъдеш по-търпелив, Уилям.

Де Монтегю се изчерви.

— Аз... моля ви да ме извините, сир. Не знаех, че нарушавам вашата заповед.

Кралят намигна на двете красиви млади девойки, които бяха украшение за неговия двор.

— Разбира се, че не си знаел. Какво лошо има в това пътуване? Двете млади дами ще могат за последен път да се насладят на свободата си, преди да бъдат оковани във веригите на брака.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джоан и Глинис трескаво приготвиха багажа за пътуването до Бедфорд. За младото момиче то бе като дар от Бога. Искаше да избяга от досадното присъствие на де Монтегю, а освен това не искаше да вижда и принц Едуард. Обичаше го толкова много, че не би могла да понесе болката да се среща всеки ден на трапезата с любимия си. Сърцето ѝ се свиваше от мъка дори само като го зърнеше в двора на замъка. Не намери сили да прочете последното му писмо, защото се страхуваше, че в него той се сбогува с нея. Скри го до сърцето си с напразната надежда да заглуши болката.

— Глинис, не исках от теб да ми направиш магия, която да накара всеки мъж в двора да се влюби в мен. Уилям де Монтегю е много близък с краля. Възможно ли е нашият господар да откаже нещо на сина на пленения граф, сражавал се геройски във Франция за славата на Едуард III?

— Знам, милейди, че не изпитвате особено дълбоки чувства към Уилям, но сега той е ваш годеник и в това няма нищо лошо. Ще трябва да се омъжите за него. Един ден Уилям ще ви направи графиня Солсбъри.

Джоан въздъхна. Безсмислено бе да роптае срещу съдбата си. Върховната власт принадлежи на краля. Потръпна при мисълта за безрадостното си бъдеще. Баща ѝ бе заплатил много скъпо за неподчинението си. Джоан не можеше да рискува да изпадне в немилост пред краля и кралицата. Когато привършиха с багажа, тя машинално се съблече и унило пожела „лека нощ“ на Глинис. Ала когато остана сама, измъкна писмото от гънките на корсажа си, поднесе го към пламъка на свещта и зачете със свито сърце:

„Никога не съм бил толкова разгневен. Знам, че си обещана на де Монтегю, за да бъде задоволено себелюбието и егоизмът на краля. Но за баща ми и

неговите кроежи ще говорим, когато останем насаме. Ти си моята единствена любов и ще бъде така до последния ми дъх! Ала трябва да крием чувствата си. Кристиан Хоуксблъд ще ни помогне да се срещнем. Можеш да му имаш пълно доверие.“

Е.

За стотен път пред насълзените ѝ очи пробягнаха думите: „Ти си моята единствена любов и ще бъде така до последния ми дъх!“. Джоан духна свещта. Сълза се търкулна по бузата ѝ. Тя се сгуши в леглото, стиснала писмото. Не ѝ даваше сърце да го заключи в ковчезето при другите писма на любимия си.

През цялата нощ Бриана неспокойно се въртя в леглото. Денят бе доста изтощителен, а вечерта бе обявен и годежът ѝ! Сънят упорито отказваше да я споходи и приласкае. Опита се да не мисли за Робер де Бошан, но не успя да се пребори с чувството за вина — имаше ли право да изостави ранения си годеник и да замине за Бедфорд? Щом не можеше да го дари с любовта си, поне трябваше да бъде почтена с него! А какво по-непочтено от това да изоставиш годеника си в мига, когато той се нуждае най-много от теб?

Измъчената девойка заспа чак на разсъмване. В съня ѝ изплуваха романтичните сцени от „Тристан и Изолда“. Сетне сънува как неволно бе пила от една и съща чаша с Кристиан Хоуксблъд. Само влюбените докосваха устни до обща чаша! И то когато не можеха да ги слоят в страстна целувка! Съзнанието ѝ бе обсебено от магнетичния арабски принц. Той я гледаше с искрящите си очи и протягаше ръце към нея. Тя с готовност се притисна към гърдите му, загубила способността да се съпротивлява. Устните им, запазили уханието на виното, се сляха и стопиха последните остатъци от волята ѝ. Целувките му бяха упойващи и чувствени и тя потръпна в сладостна отмала.

В този миг се появи Робер. Вече бе неин съпруг. Лицето му бе изкривено от гняв и той заби в сърцето на Кристиан копието си, чиито връх бе потопен в отрова. Бриана изкрещя. Не можеше да живее без Кристиан!

— Притисни се до мен — прошепна арабският принц. — Усещам диханието на смъртта... Искam да издъхна в обятията ти.

Тя го прегърна, а той измъкна меча от ножницата си и го заби в сърцето ѝ. Нали мечът се казваше Килбрайд? Бриана се събуди с вик. Осъзна, че всичко е било само кошмар, и облекчено въздъхна. Наистина напоследък въображението ѝ минаваше всякакви граници!

Стана и се настани пред огледалото, за да сплете косите си. Видя, че Адел ѝ бе приготвила дрехи, които подчертаваха красотата ѝ. Върху робата с нежен кайсиев оттенък леля ѝ бе сложила туниката от кехлибарено кадифе, която чудесно открояваше златистата ѝ коса. Девойката разкърши рамене и си каза, че пътуването до родния Бедфорд е неочакван и щедър кралски подарък и нищо не трябва да помрачава щастието ѝ.

На вратата тихо се почука и Адел влезе с Пади, оръженосеца на Хоуксблъд.

— Дойдох за багажа, милейди.

— Наричай ме просто Адел — чу Бриана приглушения отговор на леля си. Помисли си, че между Адел и Пади май се заражда флирт, и се усмихна.

В същия миг Али бе отишъл да изнесе багажа на лейди Кент. Уелската прислужница Глинис се оказа точно по неговия вкус. Изглеждаше като чужденка сред тези англо-нормани^[1], които владееха Англия. Сякаш някакъв ореол на мистицизъм я обграждаше и възбуждаше сетивата му.

Джоан почти бе приключила с тоалета си и каза на Глинис да тръгне преди нея, докато тя довърши прическата си. За пътуването бе подбрала кремава роба от мек памучен плат и туника от кадифе в яркочервен цвят — само при коралите може да се срещне такъв странен оттенък. Раздели на две половини сребристорусите си коси и ги стегна с две кадифени панделки. Наведе се, за да извади ботушките за езда от ярешка кожа, сетне грабна ковчезето със скъпоценните писма на Едуард и хукна към стълбите. В бързината забрави под възглавницата последното му писмо.

Половин час след заминаването на лейди Кент бузестата камериерка предаде писмото на Робер де Бошан. Няколко монети смениха притежателя си и прислужницата тихомълком напусна стаята му.

Синът на граф Уорик прочете писмото и се намръщи. Отдавна подозираше незаконородения си брат, че заговорничи зад гърба му с очарователната лейди Кент, заради което не скъпеше златото за подкупване на прислугата ѝ. Това бе любовно писмо от принц Едуард, който не криеше гнева си от годежа на Уилям де Монтегю с лейди Кент. Принцът явно обича Джоан, а онова проклето копеле им служи за сводник!

Робер протегна ранения си крак, намръщи се от болка и се унесе в размисъл. Винаги можеше да се извлече полза от разногласията в кралското семейство. Нищо чудно това писмо да се окаже доста ценно за подкрепата на принц Лайънъл в борбата срещу брат му и баща му. Ала всичко трябваше грижливо да се обмисли. Вероятно принц Едуард не бе единственият разочарован от годежа на лейди Кент. Робер бе забелязал интереса на сър Джон Холънд към онази малка развратница. Този Джон Холънд бе един от най-противните надути контета в двора, ала ще трябва да изтърпи превземките му и да го спечели на своя страна. Няма да е зле да го покани на обяд заедно с принц Лайънъл.

За пътуването до Бедфорд Кристиан Хоуксблъд подбра двадесет от тежките каруци, които рицарите, странстващи от турнир на турнир, обикновено използват за пренасянето на стоманените брони, мечове и копия. Във всяка каруца седяха по двама колари. Не бе забравил и традиционния ескорт от корнуолски стрелци.

Внушителният багаж на дамите бе натоварен на две от каретите, следвани от ездитните коне за лейди Кент и лейди Бедфорд, водени от най-добрите коняри в Уиндзор. Един от тях помогна на Бриана да се качи на бялата кобила Папийон. Девойката обърна глава и леко се усмихна, като видя с какво старание Пади и Али придържаха Адел и Глинис при качването им на седлата. Кавалкадата с нетърпение очакваше лейди Кент.

Кристиан Хоуксблъд даде сигнал воловете да потеглят и талигите заскърцаха. Шествието премина с тропот под свода на портала на замъка откъм Темза, украсен с четири бойни кули, след което се насочи на север. Бриана крадешком погледна към Кристиан. Джоан се бавеше и може би дългото очакване го бе изпълнило с

нетърпение? Но лицето му не изразяваше нищо — бе напълно спокоен и невъзмутим, с вид на човек, готов да чака цяла вечност.

Най-после Джоан се появи. Хоуксблъд веднага скочи от седлото и се приближи към нея. Поклони се галантно, хвана я с две ръцете през кръста и без никакво усилие я качи върху седлото на коня ѝ. Девойката го възнагради с една от своите ангелски усмивки, а Бриана с въздишка си каза, че приятелката ѝ е толкова очарователна, че дори не подозира колко лесно може да завърти главата на всеки мъж.

Дамите и рицарите бързо настигнаха волските талиги. Пътят им пресичаше долината на Темза. След колежа „Итън“ се отклониха от реката и поеха на север към Амърсхем. Към пладне Хоуксблъд спря процесията под сянката на дърветата край бистрия поток. Водачите подкараха воловете на водопой, а оръженосците побързаха да извадят от торбите хляб, студено месо, сирене и бира.

Адел и Глинис смутено се спогледаха.

— Аз дори не се сетих да взема нещо за ядене — промърмори Адел. — Предполагах, че ще спрем да обядваме в някоя от резиденциите на краля.

— Може би мъжете ще ни поканят да споделим обяда им — обади се Глинис. — По-добре ги попитайте вие, Джоан. Още не съм срещала рицар, който е отказал да удовлетвори ваша молба.

Бриана вирна брадичка и отметна плитките си назад.

— Предпочитам да остана гладна, но няма да се моля!

Глинис и Адел изумено я погледнаха. В този миг към тях се приближи Али, за да им помогне да слязат от конете.

— Дами, позволете ми да ви заведа на сянка под дърветата. Там ви очаква скромна трапеза.

— О, колко мило! — радостно възкликна Джоан. Адел и Глинис веднага я последваха, само Бриана се поколеба за миг. Али бе помислил за всичко. Веднага им поднесе сребърни купи с ароматизирана вода за измиване на ръцете. След това отвори капака на големия дървен кош, разстла ленена покривка и подреди върху нея табли с печени патици, сирене, ангинари и ябълки. Поднесе на всяка жена по една малка сребърна чашка и чинно се оттегли настрани, за да не ги смуцава.

Хоуксблъд се появи с мях, пълен с вино. Първо напълни чашата на Бриана. Девойката си припомни как бе пила от една чаша с него и

подскочи като ужилен.

— Няма да пия от това вино!

Кристиан намръщен я изглежда, ала успя да овладее гнева си.

— Трябва да утолите жаждата си, милейди — меко я подкани той.

— Предпочитам да пия вода — отсече тя и тръгна към потока.

Останалите посрещнаха с удивление необяснимата ѝ постъпка, но грациозно протегнаха чашите си към Кристиан, за да им налее вино. След като наля вино на дамите, рицарят се завтече към разгневената Бриана, изпълнен с решимост да разруши преградата, която тя се опитваше да издигне между тях.

— Милейди... — започна той.

Тя рязко се извърна.

— Оставете ме сама! — изкрещя и вдигна ръце, сякаш се опитваше да се предпази от зъл демон.

Нещо странно ставаше с нея. Той с нищо — нито с дума, нито с жест — не бе я предизвикал. Реши да я накара да му разкрие причината за необяснимото си поведение.

— Разбирам, че понякога дамите се държат странно и капризничат по най-малък повод, ала очаквах да се отнасяте по-любезно с мен. Няма да търпя да ме обиждате.

В очите ѝ светнаха златистозелени искрици.

— Знам какво се опитвате да сторите с мен, демон проклет!

— Обяснете ми за какво намекувате, милейди.

— Опитвате се да ме омагьосате, да ме накарате да се подчиня на волята ви, но това няма да стане! Не можете да ме хипнотизирате или да ме накарате да изпълнявам заповедите ви!

Кристиан повдигна черните си вежди, а устните му се изкривиха в подигравателна усмивка.

— Не мога ли, лейди? — запита той със загадъчна нотка в гласа. Плътният му баритон сякаш я докосна, мек като кадифе, предизвикателен, подканващ, съблазняващ.

В този миг огряната от слънцето Бриана приличаше на самодива от старите легенди. Слънчевите лъчи превръщаха косите ѝ в златотъкан ореол.

— Ако не искате да обсебя душата ви, трябва да сте непрекъснато нащрек, по цял ден и цяла нощ — пошегува се той.

Произнесени на висок глас, посред бял ден, думите му изглеждаха лишени от смисъл — по-скоро смехотворен брътвеж, — но дълбоко в душата си Бриана бе убедена, че в шегите му се крие зрънце истина. Този мъж наистина обладаваше свръхестествена сила. Кристиан Хоуксблъд не беше като другите. За миг дори се замисли дали не съществуват такива чудеса като безсмъртието например. Смутената девойка не издържа, обърна му гръб и не чу как той безшумно се отдалечи зад гърба ѝ.

Тя остана до потока почти половин час, но накрая неохотно се върна под дъба. Когато се присъедини към спътниците си, видя, че те подаваха късчета студено месо на някакво дребно зверче с тъмна лъскава козина. Девойката веднага забрави за тревогите си.

— О, но това е невестулка! Никога не съм виждала питомна невестулка! — Засмя се при вида на дръзките лудории на Нешър — зверчето се изправи на задни лапи, за да поеме мръвката от ръката на Глинис, а после протегна предната си лапа, сякаш молеше за още месо.

Бриана се наведе и взе сребърната купа, пълна с вода. Очите на невестулката блеснаха, Нешър изтича към девойката, метна се в скута ѝ и започна да лочи вода от купата досущ като котките. После се изтръска, пръскайки капки вода.

— Но какво прави това зверче? — попита Бриана, докато наблюдаваше с усмивка лудориите на Нешър.

— Искат да си играе с теб — сепна я глас зад гърба ѝ.

Девойката рязко се изправи и се обърна. На лицето на Хоуксблъд ясно бе изписано желанието да се включи в забавната игра. Бриана веднага се изчерви.

— Твое ли е това мило зверче? — бързо попита тя, загрижена да прикрие тревогата от появата му.

— Да, при това сме много добри приятели. Нешър също е запленил от моя чар — пошегува се рицарят.

— Няма съмнение, че можеш да очароваш, да омагьосаш дори и дявола... — изломоти младото момиче, без да успее да скрие смущението си.

— Разбира се — кимна Кристиан и се засмя.

Искаше да остане насаме с Джоан, за да поговорят за принц Едуард. Днес приятелката на Бриана изглеждаше много натъжена и измъчена. Приблужи се до нея и хвана юздата на коня ѝ.

— Изморихте ли се, милейди?

— Ох, много бавно се пътува с тези тромави волски талиги! Но нали така се удължава пътуването... може би трябва да съм довольна, че по-дълго ще отсъствам от Лондон. — Кристиан внимателно се вгледа в прелестното ѝ лице, за да не пропусне мига, когато ще се озари от усмивка. — Много сте любезен с мен. Къде ще спрем за следващата почивка? — запита Джоан с безразличие в гласа.

Той я хвана за тънката талия с двете си силни ръце, за да я вдигне на седлото.

— Ще спрем чак в Бъркхемстед — предупреди я Хоуксблъд.

Очите ѝ светнаха от надежда.

— Там ще ви очаква принц Едуард — едва чуто прошепна Кристиан.

Изпълнена с възторг, Джоан го прегърна и го целуна по бузата. Усмивката внезапно грейна на лицето ѝ, както слънцето изскача иззад облаците.

При тази неочаквана гледка Бриана се закова на място. Пристъп на ревност я прониза като кинжал. Горещи тръпки я заляха, бузите ѝ отново пламнаха. Идеше ѝ да скочи и да стисне приятелката си за гърлото.

Пади помогна на Бриана да възседне коня, грабна Нешър и се приближи към Адел, за да помогне и на нея да се качи на седлото. После потеглиха един до друг, увлечени в безгрижен разговор.

Бриана бе ядосана на целия свят. Нищо не можеше да я утеши. Въобще не забеляза как Али незабелязано доближи коня си до коня на Глинис. Сепна се, озърна се и разбра, че за нейно разочарование ѝ оставаше само да язди заедно с Джоан. В този миг чу как Джоан запя. Бриана не смееше да повярва на ушите си — не я бе чувала да пее от седмици! Нещо я жегна в гърдите и тя не успя да се въздържи. С хаплив тон рязко прекъсна песента на приятелката си:

— Джоан, крайно време е да се замислиш за поведението си! Флиртуваш с всеки, който ти се изпречи на пътя, и вече си заприличала на безсрамна уличница!

Джоан, унесена в радостните мисли за предвкушваната среща с любимия принц, разсеяно извърна глава към Бриана.

— Какво искаш да кажеш?

— Не се опитвай да се правиш на светица пред мен. Не се отделяш от този проклет арабин. Поне можеш да проявиш малко повече такт и да го целуваш само когато сте насаме.

— Но, Бриана, ти... да не ревнуваш?

— Аз да ревнувам? Ха! Чиста глупост! Много добре знаеш, че съм сгодена.

— И аз — веднага ѝ отговори Джоан. — Обаче това не може да ме спре да обичам съвсем друг мъж. Бриана, да не би да си се влюбила в Кристиан?

— Ти съвсем си полудяла! Нима не си чула какво се говори за него? Съблазнявал жените с такава лекота, сякаш къса ябълки от дървото. Да флиртуваш с него означава сама да си търсиш белята.

— Но аз никога не съм флиртувала с него — твърдо отвърна Джоан.

— Ти самата не знаеш какво вършиш. Държиш се като проститутка!

— А ти си станала заядлива като принцеса Изабел! Да не си въобразяваш, че и двамата братя де Бошан ще бъдат твоя собственост? По-добре се грижи за твоя морал!

Двете момичета настръхнаха. Джоан рязко изви коня си и се насочи към Глинис, Адел и оръженосците, които не отделяха погледи от тях. Бриана остана сама, настрана от групата.

Душата ѝ оставаше безразлична към красивата местност. Обикновено не пропускаше да се любува на природата — при това с окото на опитен живописец — винаги съзерцаваше с трепет зелените хълмове, сребристите брези, червенеещата се калина. Но сега с всяка миля се чувстваше все по-зле. Измъчваше я мисълта, че се бе държала прекалено обидно с най-добрата си приятелка. Обзе я гняв. Сърдеше се и на себе си, и на Хоуксблъд. Очевидно искаше да флиртува и с двете, а Джоан дори не подозираше за намеренията на този ориенталски развратник!

Небето над тях бе започнало да помръква, когато волските талиги, дамите и рицарите наближиха замъка Бъркхемстед.

Пади веднага се втурна да помогне на Бриана и Адел да слязат от седлата, сетне стовари багажа им и поведе лейди Бедфорд към замъка.

— Не предполагам, че вече сме стигнали до Бъркхемстед — рече тя.

— Тук трябва да вземем още каруци, милейди — отговори Пади.

— О, да, сега разбрах — каза Бриана. — А ето го и онзи досаден мъж, управителя на замъка. Да се надяваме, че днес ще ни избере похубави стаи. Макар че... нали сега не е с нас принцеса Изабел... нищо чудно да не ни обърне кой знае какво внимание.

Обаче девойката не подозираше, че принц Едуард вече бе дал указания на управителя относно настаняването на гостите. Адел получи стая до стаята на лейди Бедфорд. След като занесе багажа ѝ, Пади я помоли да остане за малко с него в залата. Адел се усмихна и се съгласи с молбата на влюбения оръженосец. Обърна се към Бриана и я помоли да дойде с нея, но младото момиче сухо ѝ отговори:

— Съжалявам, не съм в настроение да ти правя компания. Чувствам се зле, затова ще помоля да ми донесат вечерята в стаята.

— Трябва само да се изкъпеш и ще се освежиш, агънцето ми.

Бриана се съмняваше, че това ще ѝ помогне. Много зле се беше държала с Джоан и сега се разкъсваше от чувство за вина.

— Когато наредиш на слугите да ми приготвят банята, Адел, не забравяй да им кажеш и за теб. Ще се оправя сама. Бих искала да нахвърлям няколко скици от сцените, които запомних от днешния ден, докато още са като живи във въображението ми.

Окачи туниката с кехлибарен цвят в гардероба и седна до прозореца в очакване на слугите, които ще ѝ подготвят всичко за къпане. След това стана и свали робата си с цвят на праскова.

Влезе Адел и остави на масата подноса с вечерята.

— Този странен управител настанил лейди Кент в другото крило на замъка. Може би така е по-добре. Струва ми се, че днес не сте в много добри отношения.

Думите на лелята още повече влошиха настроението ѝ. Но Бриана само прехапа устни, без да отрони дума за мъката, разяждаща душата ѝ. Адел продължи:

— Глинис и аз отиваме в залата. Може би ще е по-разумно тази вечер да не се виждаш с Джоан.

Бриана и този път не отговори. Адел разбра, че племенницата ѝ иска да остане сама, пожела ѝ лека нощ и излезе от стаята.

Бриана въздъхна и взе скицника си. Машинално започна да нахвърля очертаванията на един от конете, запечатан в ума ѝ от деня на турнира. Рисуваше превъзходно, като особено добре се справи с

напрегнатите мускули на силния жребец. Главата му бе наклонена, очите му светеха като очи на сокол, гърдите му бяха широки и мускулести. Оставаше ѝ само да очертае хълбоците и стегната му задница. Погледна недоволно скицата.

— Това не е кон! Повече прилича на куче! — избухна тя.

Мислите ѝ отново се върнаха към скарването с Джоан. Рисуваше разсеяно, без да обръща внимание на контурите. Внезапно спря и се взря с удивление в скицата. От листа я гледаше лицето на Кристиан Хоуксблъд. Захвърли въглена и нетърпеливо изтри очертанията му с пръсти. Въздъхна дълбоко и отново седна до високия прозорец.

Вратата тихо се отвори и принц Едуард влезе с предпазливи стъпки. Беше облечен в черна мантия с бродирано на нея изображение на дракона на Уелс. С вик на радост Джоан се хвърли в прегръдката му и той склочи ръце около тънката ѝ снага. Беше толкова дребна — главата ѝ достигаше малко по-високо от мястото, където биеше сърцето му. Възбуденото момиче притисна лицето си до гърдите му и усети неспокойното му дишане.

— Ваше Височество, как успяхте да стигнете тук преди нас?

— Любима моя, не ме наричай „Ваше Височество“. Така поставяш преграда между нас, а Бог ми е свидетел, че вече между нас има достатъчно препятствия.

— Ох, Едуард, страхувам се, че никога няма отново да бъдем заедно, само ние двамата!

— Отсега нататък това ще бъде най-важната ми грижа, Жанет. — Той усети треперенето на тялото ѝ. — Не исках... не мога да се примиря с годежа ти за Уилям де Монтегю!

Уелският принц целуна косите ѝ и повдигна с ръка брадичката ѝ, за да я погледне в очите. Видя, че са пълни с напирещи сълзи.

— Моя малка любима, ти няма да се омъжиш за него! — твърдо каза Едуард.

— Но кралят...

— Кралят е любовник на Катерин де Монтегю и не може нищо да ѝ откаже. Повярвай ми, ще намеря начин да бъдем заедно, любима.

Джоан бе смаяна. Всички в двора знаеха, че крал Едуард III е изцяло предан на кралица Филипа. Тя току-що бе родила още едно

дете!

— Той е много дискретен и внимава за репутацията на Катерин — обясни Едуард, сякаш бе прочел мислите ѝ. — Купих къща в Лондон, където ще можем насаме да се наслаждаваме един на друг.

Думите му я накараха да се почувства като Катерин.

Джоан се разтрепери. Принц Едуард открито ѝ казваше, че възнамерява да я направи своя любовница. Пръстите му бавно започнаха да развързват кадифените панделки в косата ѝ.

— Толкова дълго чаках този миг. Най-после ще бъдем заедно цяла нощ — гласът му стана дрезгав от желание. — Ще ми позволиш ли да те любя?

— Да! — страстно извика тя. — Няма значение какво ни очаква занапред. Тази нощ е само наша и никой не може да ни я отнеме.

Едуард седна в голямото кресло и я взе в скута си. Устните му попиха сълзите от миглите ѝ, а сетне нежно погалиха розовите ѝ устни.

— Господи, ти си сладка като медовина!

Целувката му стана по-настойчива, а Джоан се притисна силно към него, сякаш се страхуваше, че ще го загуби.

Ръцете му трепереха от желание и несръчно се опитваха да свалят туниката ѝ.

— Жанет, ти си нежна като цвете. Как може да обичаш такъв недодялан и огромен мъж като мен?

— Ти не си недодялан, ти си моят най-нежен рицар.

— Искам да те съблека, но не знам откъде да започна.

В този миг той ѝ заприлича на малко момче. Джоан внезапно се почувства много по-зряла от него и бързо започна да сваля фустите си. Посегна да събуе чорапите си, закрепени с изящни жартиери, украсени с перли. Едуард плъзна треперещи пръсти по стройните ѝ крака.

Устните ѝ сами се разтвориха и тя изохка от наслада, възбудена от плахото му докосване между бедрата ѝ. Принцът я целуваше страстно, а езикът му вкусваше нежната сладост на устата ѝ. Девойката извика от удоволствие. Ръката на Едуард се плъзна надолу, намери най-интимното място между краката ѝ и пръстите му леко започнаха да галят нежната розова пъпка.

Тя се задъха, тялото ѝ пламтеше, усещаше твърдата му мъжественост, която сякаш изгаряше слабините ѝ. Внезапно разбра, че

той също е гол под дългия халат, и почувства непреодолимо желание да го види в цялата му мъжка красота.

Тялото на младия мъж се разтърси от дива тръпка, когато ръцете ѝ смъкнаха халата от раменете му и той остана гол. Малките ѝ нежни ръце погалиха мускулестите му гърди, а зърната му се втвърдиха от възбуда.

Джоан въздъхна, обзета от безкрайна любов.

— Ти си моят златокос бог — прошепна тя.

Едуард простена от щастие. Все още не можеше да повярва, че това красиво създание го обича. За него тя бе истински дар от боговете. Кожата ѝ беше нежна като коприна, искаше да притиска голото ѝ тяло, да изтръгва любовни стенания от изящната ѝ уста, да проникне докрай в нея.

Любовната игра вече бе непоносима за Едуард. Искаше да се слее с нея.

Изправи се, притисна я до гърдите си и я понесе към леглото, обляно в лунна светлина.

Бриана знаеше, че няма да може да заспи, докато не се сдобри с Джоан. Трябваше още сега да говори с приятелката си. Излезе от стаята по долна риза, дори не наметна робата си. Едва ли щеше да срещне някого в този късен час. Безшумно прекоси коридора и тръгна към стаята на Джоан. Може би тя вече е заспала. Леко натисна дръжката и тежката врата се отвори със скърцане.

Това, което чу, я накара да застине на място. Долови шумолене на дрехи, след това последваха охкания, въздишки и целувки. Безпогрешно разпозна звуците на любовта. Ревността прободe сърцето ѝ като нож. Джоан се любеше с Кристиан Хоуксблъд де Бошан, нейния арабски принц!

Почувства се предадена. Рязко отвори вратата и очите ѝ се разшириха, когато видя преплетените голи тела.

[1] След решителната битка при Хейстингс (1066 г.) Вилхем Нормански Завоевателя покорява Англия. Столетия след това графовете от френско-норманско-викингски произход са най-богатите и най-могъщи благородници в Англия. Действието в романа се развива

триста години след норманското нашествие, но все още знатните родове носят англо-френски имена, напр. Уилям де Монтегю. — Б.пр.

↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Бриана! — извика Джоан.

Бриана закри устата си с ръка, рязко се обърна и побягна навън.

Едуард се приближи до Джоан и страстно и я прегърна.

— Остави я да се прибере в стаята си. Сигурен съм, че никому няма да разкрие тайната ни.

— Всъщност съм доволна, че тя разбра. Не знаех как ще успея да опазя от нея истината за нас, Едуард. Но може би трябва сега да отида в стаята ѝ и да поговоря с нея. Изглеждаше толкова изненадана. Струва ми се, че се нуждае от мен.

Принцът се засмя.

— Сега аз имам много по-голяма нужда от теб, моя малка Жанет. Ще ѝ обясним заедно какво става. Утре ще има достатъчно време за това.

Едуард тръгна към леглото, а Джоан скри почервенялото си лице в обятията му.

Бриана тичаше със сетни сили към стаята си по тъмните коридори. В мислите ѝ цареше хаос. Не забеляза тъмната висока фигура, скрита в сенките на колоните. Едва не върхлетя върху него, когато той изскочи пред нея.

Хоуксблъд я хвана за раменете, за да я накара да се съвземе.

— Какво не е наред, лейди?

— Аз... аз нахлух в стаята на Джоан... Негово Височество е там, с нея... тя... те двамата...

— Нима не знаете за тайната им връзка? — недоверчиво попита Кристиан.

Бриана поклати глава. Лицето ѝ пребледня и рицарят се уплаши за нея.

— Ела — властно рече той и я поведе към стаята си.

Девојката безпомощно му позволи да я заведе в стаята и се отпусна на првото кресло, което ѝ попадна пред очите.

— Когато чух звуците зад вратата, си помислих, че...

Той довърши изречението вместо нея:

— Помислила си, че аз съм с нея — иронично подметна Кристиан. — Нима с нищо не съм ти показал досега, че ти си моята обожавана любима?

Тя го погледна, обзета от паника. На слабата светлина на свещта сянката му върху стената изглеждаше огромна. Гигантското легло с четири дървени колони изпълваше по-голямата част от стаята. Хоуксблъд видя страха, изписан в очите ѝ, и падна на колене. Взе студените ѝ ръце в своите и заговори тихо и успокояващо:

— Не се страхувай от мен, Бриана. Няма да те насилвам, докато не си готова.

Светлината на свещта хвърляше меки отблясъци по лицето и косите ѝ. Робата очертаваше прелъстителните извивки на гърдите ѝ, златистата ѝ коса се стелеше на вълни по раменете ѝ. В този миг той разбра, че не е докрай откровен с нея. За бога, бе готов дори да я насили, ако тя упорства.

Страхът ѝ се уталожи и мислите ѝ отново се върнаха към приятелката ѝ.

— Толкова се страхувам за нея. Джоан има дарбата винаги да се забърква в какви ли не истории. Те никога няма да позволят на принц Едуард да се ожени за нея.

— Никога е много дълго време — загадъчно прошепна той. — Те знаят, че няма да могат да се оженят, знаят, че дори не трябва да се срещат, затова връзката им трябва да остане тайна.

— Но това е грях! Тя не бива да се отдава на принца, защото е сгодена за друг!

— Очевидно, че това не я спира, Бриана. Любовта притежава чудодейна сила. Тя не може да бъде забранена.

— Кралят и кралицата имат власт, която никой не може да пренебрегне! — избухна девојката.

Кристиан разтвори ръката ѝ и се вгледа в дланта ѝ.

— Разбирам, че искаш да я предпазиш от страданието, но принц Едуард е влюбен в нея още от детството си, така както и тя в него.

— Тя ще бъде наранена! — извика Бриана.

— Да, ще бъде наранена — тихо рече той. — Когато сърцето ти се отвори за любовта, това те прави уязвим. Нужна е много смелост, но радостта от любовта е толкова сладка, че хората са готови да понесат болката.

Младото момиче разбра, че думите му се отнасят за нея.

— Нужна е много повече смелост да избереш между правилното и грешното, трябва да бъдем почтени — настоя тя.

— Един ден сама ще разбереш, че в любовта няма почтеност. — Пръстът му бавно се плъзна по дланта ѝ. — Ти си убедена, че разумът управлява чувствата ти, но се лъжеш. Не е така.

Бриана сви ръката си.

— Смяташ, че си много умен, нали? Мислиш, че ще посееш семето на съмнението в душата ми и ще ме накараш да се подчиня на волята ти!

— Ще посея моето семе в теб, Бриана, не се съмнявай в това! — закле се той.

Тя остана смаяна от дръзките му думи. Не биваше да остава сама с този изкусителен дявол! Скочи като ужилена от креслото.

— Пусни ме да си вървя! — извика девойката.

Кристиан се усмихна леко и посочи вратата.

— Ти не си моя пленница. Всеки миг можеш да си тръгнеш.

Отчаяното момиче хукна навън, трябваше да избяга по-далеч от този опасен и съблазнителен мъж. Свободна. Дълбоко в себе си нито за миг не вярваше, че е свободна. Поне не напълно.

Кристиан копнееше Бриана да остане тази нощ при него, но знаеше, че още е рано. Затова се задоволи с виденията си. В представите му тя изгаряше от любов и желание, смееше се и лицето ѝ бе обърнато към неговото, така както цветята търсят слънчевите лъчи. Той сведе глава към нейната и потърси устните ѝ. Тялото му тръпнеше от копнеж и желание, очакващо нейния отклик. Тя беше възхитително игрива и закачлива, безкрайно любопитна и очарователно дръзка.

Бриана отметна завивките, коленичи до него и ръцете ѝ се плъзнаха по тялото му. Пръстите ѝ нежно галеха мускулестите му гърди, а върхът на езика ѝ облиза зърната им. Когато те щръкнаха от възбуда, тя ги захапа с остриите си бели зъби.

Той простена от страст, сграбчи я и силно я притисна към тялото си. Прегръдката ѝ хареса. Хвана го с едната ръка за косата, а другата се плъзна по плоския му корем и се насочи към внушителната му мъжественост. Кристиан изохка, когато езикът ѝ достигна пъпа му, облизвайки го нежно като котенце, после тя повдигна златистите си къдрици и започна да гали с тях набъбналата му мъжественост, докато той взе да моли за милост.

— Не ме измъчвай — прошепна Кристиан.

Тя се отпусна до него, а великолепната ѝ коса покри голото ѝ тяло. Приличаше на весталка. Младият мъж се повдигна, сякаш искаше да изпие с очи красотата ѝ.

Протегна ръка, за да отмести златистите кичури, ала тя извика:

— Не, недей с ръка!

— Сега ще си сменим ролите! — изръмжа той и бавно започна да си играе с косите, покриващи гърдите ѝ. Розовите им връхчета щръкнаха от възбуда. Кристиан нежно ги докосна с език, но не можа да издържи и лакомо ги засмука. Отмести с устни няколко кичура, женственият ѝ аромат едва не го подлуди.

Сетне устните му бавно се плъзнаха между бедрата ѝ. Горещият му дъх я накара да извика от наслада и тялото ѝ се изви от възбуда. В този миг езикът му разтвори нежните косми между бедрата и откри розовата пъпка на нейната женственост.

— Толкова е прекрасно — прошепна девойката.

Тялото ѝ жадуваше за повече, тя искаше да го почувства в себе си докрай. Изви се към него, приканвайки го да влезе в нея. Уви бедрата си около врата му и изкрещя несвързано:

— Още, Кристиан, моля те, моля те!

Силните му ръце обгърнаха бедрата ѝ, а езикът му проникваше все по-дълбоко в нея, докато изведнъж усети соления вкус на кръвта.

— Господи! — изстена Кристиан. — Аз току-що отнех девствеността ти!

Видението беше толкова силно, че сякаш се сливаше с реалността. Когато чувственият образ на Бриана се стопи в мрака. Кристиан се закле, че щом настъпи мигът, той ще се слее с нея по древния начин на любовта.

Преди да се разсее нощният мрак, Едуард се измъкна от широкото легло, като внимаваше да не събуди любимата си. Джоан спеше и той не желаше да я смущава дори ако това би му коствало двойната корона на Англия и Франция.

Тръгна към стаята на Хоуксблъд и влезе, без да почука на вратата. Дори и в съня си Кристиан усещаше, когато някой се приближаваше към него.

— Аз съм, Едуард — предупреди го принцът. — Днес няма да потеглим от замъка.

Кристиан разбираше каква мъка е за Едуард да се раздели с любимата си.

— Но аз трябва да вървя, не мога да оставам в Бъркхемстед — възрази той.

— Напълно те разбирам — съгласи се Едуард, — но днес Жанет не може да се качи на кон.

Хоуксблъд стана от леглото и започна да се облича.

— Понякога мъжете трябва да се съобразяват с желанията на дамите. Ще кажа на коларите да не запрыгат воловете.

— Лейди Бедфорд снощи неочаквано влезе в стаята на Джоан.

— Бриана иска само да предпази приятелката си — увери го Хоуксблъд.

Едуард кимна.

— Ще се видим преди тръгване.

— Добре. Има още доста време, докато потеглим, сир. Залостете вратата — тихо добави Хоуксблъд.

Едуард залости вратата, не биваше да допуска повече изненади. Приблужи към леглото и се загледа очарован в спящата девойка. Изглеждаше толкова мъничка и млада в огромното легло. Приличаше на принцеса от приказките, с разпилени по възглавницата сребристоруси коси. Дългите извити мигли хвърляха сянка върху свежите ѝ бузи. Принцът тихо и предпазливо легна до нея, като внимаваше да не я събуди.

— Едуард — прошепна тя и се усмихна в просъница.

— Аз съм, любима, спи — нежно изрече той и се притисна до нея.

Джоан не се видя с Бриана до следобеда. Мъжете в замъка Бъркхемстед се упражняваха да мятат копия във вътрешния двор, а Бриана се усамоти в зимната градина със скицника в ръка.

— Сърдиш ли ми се? — смутено попита Джоан.

Бриана поклати глава.

— Миналата нощ дойдох, за да ти се извиня за лошото си държане.

— Много ли беше шокирана?

— Ако бе споделила с мен, щях да те посъветвам да не позволяваш на принц Едуард да обсеби сърцето и тялото ти.

Джоан безгрижно се засмя.

— Аз бях тази, която го обсеби.

Бриана протегна ръка към приятелката си.

— Ела и седни до мен. — Помълча за миг и сетне тихо рече: — Кралят урежда брака на принц Едуард с Маргарита Брабантска. Той никога няма да му позволи да се ожени за теб, Джоан.

— О, Бриана, това не ме интересува! Едуард и аз се обичаме. Не искам неговата корона, искам сърцето му.

Беше толкова мила и наивна. Какво ще стане, ако забременее?

— Какво ще стане, ако...

— Бриана, моля те, радвай се за мен.

Очите на младото момиче искряха от любов и надежда, ала много скоро може би щяха да бъдат пълни със сълзи. Бриана се усмихна. Не биваше да разваля щастието на най-добрата си приятелка.

Късно следобед Черния принц и Кристиан Хоуксблъд захвърлиха мечовете и щитовете.

— Да не би да се опитваш да ме осакатиш? — попита шеговито Едуард.

— Не, опитвам се да ви изтоця. — Кристиан се огледа, за да провери дали някой не ги подслушва. — Искam тази нощ да спите дълбоко, Ваше Височество.

Принц Едуард се ухили.

— Е, този път ме победи, Хоуксблъд.

Четирите дами вечеряха в залата. Домакинът, принц Едуард, водеше любезен разговор с всички и само Хоуксблъд и оръженосците

му забелязаха напрегнатите погледи, които отправяше към лейди Кент. А Бриана и Глинис усетиха щастливата възбуда, обхванала Джоан.

Всички дами напуснаха заедно залата, Хоуксблъд и принцът останаха да разговарят насаме.

— За бога, по-добре вървете при нея, преди окончателно да си загубите ума от желание.

Бедфорд бе на около тридесет и пет километра северно от Бъркхемстед. Групата потегли на разсъмване и пристигна в замъка Бедфорд чак по здрач.

Този ден Бриана се държеше много по-благосклонно към Хоуксблъд. Той бе пътувал по целия свят, бе посетил много интересни градове и дамите очаровани слушаха разказите му за далечните страни. Кристиан не можа да се сдържи да не се пошегува с предстоящия годеж на Бриана.

— Тъй като вие, дами, скоро ще се омъжите, искате ли да ви разкажа какъв е сватбеният ритуал в арабските страни?

— О, да, ще бъде много интересно — нетърпеливо възкликна Адел, която не подозираше скритите му намерения.

Той прикри задоволството си и веднага започна:

— Един мъж от благороден произход може да има безброй слугини и наложници, но само четири жени.

Адел ахна, а Бриана възмутено настръхна. Аквамариновите очи не се отделяха от лицето ѝ, когато Кристиан продължи:

— Когато арабинът се влюби, той си загубва ума!

Джоан го гледаше с нарастващо внимание.

— Ако аз реша да се ожения, моята съпруга ще седи върху златен килим, украсен с рубини и сапфири. Ще я обсипя с хиляди перли от Персийския залив. Всеки от гостите на сватбената трапеза ще получи по един арабски жребец, малък имот и млада робиня.

— Нима сте толкова богат? — смаяна попита Адел.

— О, ти забравяш, че принц Дракар е от кралско потекло — невинно подхвърли Бриана и го стрелна с поглед. — А кога ще ѝ покажете Килбрайд, вашето оръжие? Може би ще изчакате мига, когато ще останете насаме?

Хоуксблъд гневно погледна към Пади.

„Кълна се в Аллах и в неговата внучка Фатима — помисли си Пади, — господарят ще ме скопи за тези думи!“

Свечеряваше се, когато на хоризонта се показаха кулите на замъка Бедфорд. Сърцето на Бриана се изпълни с носталгия и сякаш в гърлото ѝ заседна буца. Замъкът бе обграден с гористи склонове, които мамеха погледа с красотата на девствената природа.

В сравнение с Уиндзор и Бъркхемстед замъкът Бедфорд беше по-малък и Бриана внезапно се разтревожи дали ще може да настани толкова голяма група от рицари, колари и оръженосци. Ала тревогата ѝ се оказа излишна, защото Хоуксблъд предвидливо бе взел палатки, които хората му разпънаха на голямата поляна пред замъка. Той и оръженосците му придружиха дамите до подвижния мост над крепостния ров, където ги посрещна управителят на замъка сър Джеймс Бърк. След това Кристиан се върна при хората си.

Сър Бърк радостно приветства Бриана. Той бе дошъл от Ирландия в замъка заедно с майка ѝ и Адел още като малко момче. Настоя деvojката да се настани в стаята на майка си, а на Адел, разбира се, предостави старата ѝ стая. Щом влезе, сърцето ѝ потръпна от спомените. На ръба на леглото се беше свил старият котарак Кланси. Като видя господарката си, той отвори широко очи и тя можеше да се закълне, че прочете в тях изненадания въпрос: „Нима това си ти, Адел?“. Адел го целуна, а той отново затвори очи и замърка.

Джоан и Глинис получиха съседни стаи с изглед към красивите гори. Две прислужници се заеха с разопаковането на багажа им, а сър Бърк отиде в кухнята, за да провери дали готвачът не е пропуснал нещо за посрещането на новата господарка на замъка Бедфорд.

На следващата сутрин Бриана се събуди рано и излезе в градината. Великолепните рододендрони бяха разцъфтели и бяха покрили цялата градина и оградата от прочутия бедфордски камък. Дори малката каменоломна бе превзета от тях.

Тя се запъти към гостната стая, в която майка ѝ бе прекарвала толкова много часове. По пътя се натъкна на сър Бърк и го покани в слънчевата стая. Той се настани на един стол срещу Бриана, загледан с възхищение в красивата деvojка, някогашното малко момиченце, с което се бе разделил преди пет години. Тя бе по-красива дори от майка си. Косата ѝ блестеше като новоизсечена златна монета.

— Сър Бърк, защо в стаите няма цветя, градината е пълна? Помня, че мама обичаше да слага във вазите.

— Съжалявам, милейди, но от година на година се налага да правя все по-големи икономии. Започнахме да продаваме цветя, за да изхранваме прислугата на замъка.

— Винаги съм мислила, че имаме много пари, сър Бърк. Вие знаете, че аз не управлявам пряко замъка. Парите се прибират в кралската хазна и предполагах, че всяка година ви изпращат достатъчно средства за поддържане на имението.

— Да, милейди, наистина получаваме част от парите, но те не достигат. Съжалявам, че замъкът изглежда по-запуснат от времето, когато баща ви беше жив.

— Нима от продажбата на камъка не се получават достатъчно приходи?

— Не знам, милейди. Вашият баща назначи за главен управител на замъка сър Невил Уигс, а аз бях назначен от майка ви. Сега са ме оставили да се занимавам само с дребните грижи за домакинството.

— О, разбирам — отвърна Бриана. — Как живеят селяните в областта?

— Ако трябва да сме честни, селяните трудно преживяват. Работят от сутрин до мрак, но едвам се изхранват.

— Аз скоро ще се омъжа, сър Бърк, за сина на граф Уорик и всичко ще се промени към по-добро. Замъкът ще се управлява от семейство де Бошан.

— О, милейди, щастлив съм, че кралят ви е избрал годеник от толкова благороден и богат род.

— Благодаря ви, сър Бърк. Тази стая ми напомня за майка ми. Обичам да разговарям с вас за нея.

— Тя прекарваше доста време тук — рисуваше, а понякога пишеше легенди до късно посред нощ. — Той внимателно я погледна. Не знаеше какво си спомня девойката за майка си. — Майка ви притежаваше свръхестествени способности. Понякога имаше мистични видения.

— За какво бяха тези видения, сър Бърк?

— За всичко и за всекиго. Знаеше, че вие ще бъдете момиче още в началото на бременността си.

— Бяха ли разочаровани родителите ми, че не съм се родила момче?

— Не. Тя по някакъв начин знаеше, че ако бе родила момче, това щеше да коства живота ѝ. Разбира се, никога не го каза на баща ви. Те наистина много се обичаха. Тя се влюби в Бедфорд, а хората тук ѝ отвърнаха със същото.

Сърцето на младото момиче се изпълни с тъга. Ако родителите ѝ бяха живи, щяха да бъдат много щастливо семейство, а тъкмо за това жадуваше повече от всичко на света. Искаше Бедфорд да бъде богат замък, пълен с нейните деца. Може би мястото никога нямаше да процъфти отново, докато тук не заживее щастливо семейство.

— Майка ви бе предсказала упадък на този стар и горд замък. Ала когато се родихте, тя ми каза, че е имала видение за някакъв мъж, който ще бъде вашата съдба и ще го спаси от разорение.

Бриана изгаряше от любопитство за този мъж, ала се колеба дали да попита сър Бърк за подробностите.

— Повече от всичко на света желая Бедфорд да процъфтява. Надявам се, че един ден нейното пророчество ще се сбъдне.

— Тя каза, че някакъв мъж ще съсипва Бедфорд, така като червеят гризе ябълката отвътре, но благородникът, който ще бъде вашата съдба, ще го открие и унищожи още преди да са заченати децата ви.

Девојката затаи дъх.

— Спомена ли нещо за външния му вид? Той рус ли беше?

— Не, милейди, тя винаги го наричаше Черния рицар.

Бриана бавно изпусна дъх. Усещаше, че съдбата ѝ е предопределена. Гласът на сърцето ѝ подсказваше, че Кристиан де Бошан е нейната съдба. Ала разумът ѝ казваше, че тя е обвързана завинаги с Робер де Бошан, за добро или за зло.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Адел заедно с Джоан и Глинис излязоха да се поразходят из околностите на Бедфорд, а Бриана се зае да преглежда вещите, принадлежали на майка ѝ. В стаята бяха останали част от дрехите ѝ, подредени в голям дървен сандък. Скиците и рисунките ѝ се намираха в една ниша в гостната на замъка. Имаше толкова много красиви и изящни рисунки, че девойката прекара няколко часа да ги разглежда, забравила за всичко на света.

Някои от скиците бяха върху пергамент, който бе пожълтял от времето, но цветовете, които майка ѝ бе използвала при илюстрирането на легендите, бяха все още свежи и ярки сякаш бяха рисувани вчера. Бриана откри няколко скици с млад рицар. От мъжа се излъчваше опасна тайнственост. Знаеше, че не е възможно, но можеше да се закълне, че майка ѝ бе използвала Хоуксблъд за модел.

Приближи се до големия прозорец, за да разгледа по-подробно чертите на мъжа. Погледна навън и видя в двора Хоуксблъд да разговаря със сър Бърк. И двамата имаха много сериозни лица. Тя се запита за какво ли разговаря Хоуксблъд с нейния управител.

Реши да слезе и да попита Хоуксблъд колко време ще бъде необходимо за изкопаването и одялването на камъка, който трябваше да закарат в Уиндзор.

— Колко камък вече е готов? — неуверено попита тя.

— Николко — рязко отвърна Хоуксблъд.

Очевидно той нямаше намерение да ѝ дава повече обяснения и тя надменно го изглежда.

— Защо?

— Имах други грижи.

— Какви например?

Той се намръщи, явно въпросите ѝ го дразнеха.

— Например лов, който да осигури достатъчно храна, а освен това трябваше да провера и сметките. — Обърна ѝ гръб и погледна към Бърк: — По-късно отново ще поговорим. — Кимна и се отдалечи.

Бриана остана с отворена уста, когато чу Бърк да казва:

— Благодаря ви, господарю, сега вече съм спокоен. Той е толкова щедър и разбира от всичко, не знам как щях да се оправя без него. — Побърза да обясни на смаяната девойка. — Неговите хора са излезли на лов още преди разсъмване и сега има предостатъчно дивеч — птици, зайци и дори еленско месо. Осигурили са храна за две седмици.

Бриана все още бе ядосана. Когато се отправиха към замъка, тя едва сдържаше гнева си.

— За лова разбирам, но как се осмелява той да преглежда сметките?

— О, мисля, че има право, лейди Бедфорд, след като е упълномощен от краля и граф Уорик. Радвам се той да провери сметките, тъй като отдавна подозирам, че има нередности в тях.

— Подозирате сър Невил Уигс? За какви нередности става дума? — настойчиво попита тя.

— Само подозренията не са достатъчни, милейди. Трябва да има и доказателства и аз вярвам, че сър Кристиан ще се справи с тази задача.

Явно Хоуксблъд бе очаровал сър Бърк. Сигурно скоро и всички останали тук щяха да изпълняват заповедите на Хоуксблъд.

Когато влезе в трапезарията, Бриана с изненада установи колко много народ има на масата — както обитателите на замъка Бедфорд, така и хората на Хоуксблъд.

Джоан и Глинис бърбеха с Адел за впечатленията си от разходката, но Бриана ги слушаше разсеяно. В залата витаеше някаква странна атмосфера и това отвличаше вниманието ѝ.

Сър Невил Уигс и неговите хора бяха седнали от едната страна на дългата маса, а Бърк, Хоуксблъд и оръженосците му — от другата. Коларите, стрелците на Хоуксблъд и слугите от замъка разговаряха весело помежду си, но сър Невил Уигс и хората му се държаха надменно и едва потискаха гнева си. Бриана погледна към Хоуксблъд, който отново бе потънал в разговор със сър Бърк. Не изглеждаха сърдити, но лицата им бяха сериозни.

Докато наблюдаваше Кристиан, тя не можеше да не признае, че той изпъкваше сред всички мъже в залата. Имаше самоуверен и властен вид, като че ли се намираше в собствения си замък и знаеше всичко. Останалите се отнасяха с уважение към него, дори и членовете

на кралското семейство, което вероятно се дължеше на тайнствената сила, която притежаваше.

След като се нахраниха, мъжете останаха да поиграят на зарове, а дамите се оттеглиха в гостната, където Адел им посвири на лютня и ирландска арфа. Тя имаше мек и приятен глас и докато я слушаше, Бриана си припомни за майка си и за детството си.

Когато се прибра в стаята си, девойката бе изпаднала в някакво особено настроение. Започна да се съблича, но се спря. Старият сандък с дрехите на майка ѝ неудържимо я привличаше. Седна на пода и бавно повдигна тежкия капак. Лъхна я аромат на лавандула и окосена трева. Отмести горния слой дрехи и извади една нощница, направена от старинна ирландска дантела в нежно екрю, фина и изящна като паяжина. Бриана вдигна свещта, за да я разгледа по-добре, и забеляза, че дантелата е изработена с древни келтски мотиви, които тя бе видяла на рисунките на майка си. Символите и животните бяха майсторски преплетени и приличаха на магически знаци.

Знаеше, че трябва да я облече. Изправи се пред огледалото от полирано сребро, изглади гънките на нощницата, сетне се съблече и я сложи. Отпред нощницата бе отворена от горе до долу, а краищата ѝ се съединяваха с копринени панделки. В мига, в който усети допира на дантелата върху тялото си, тя се почувства някак променена. Погледна се в огледалото — наистина изглеждаше различна. Дрехата подчертаваше женствените ѝ форми. Дълбокото деколте разкриваше заоблените ѝ гърди, дългите ръкави покриваха ръцете ѝ, а полите предизвикателно се разтваряха на всяка крачка.

В гърдите ѝ се надигна отдавна забравеното чувство на щастие и възбуда. Отново се огледа в огледалото, очарована от променения си вид, и в същия миг очите ѝ се срещнаха с пронизващите аквамаринови очи. Не можеше да отмести поглед. Не искаше да го отмести. Усмихна му се. Изведнъж разбра, че той често я бе наблюдавал, особено когато беше гола. Тръпки на удоволствие разтърсиха тялото ѝ.

Той беше в транс. Внезапно осъзна, че и тя има силата да го вижда. Каква глупачка е била, че не се е възползвала от това. Бриана се концентрира, а зениците ѝ се разшириха.

В огледалото изплува лицето му. Когато отново се концентрира, го видя в цял ръст. Девойката никога досега не бе виждала гол мъж и

беше щастлива, че той е първият мъж, когото вижда без дрехи. Тялото му бе безупречно, красиво, силно и гъвкаво, сякаш бе излято от бронз.

Погледът ѝ сякаш галеше всяка извивка на мускулестите му ръце, гърди и бедра, блестящи на светлината на свещта. Бриана пое дълбоко дъх и усети аромата на бадемово масло. Сетне погледът ѝ се плъзна надолу. Знаеше какво ще види. Поразително голямата му мъжественост, дръзко стърчаща сред тъмните косми, я накара да се усмихне.

Внезапно се вцепени. За бога, какво бе това черно петно от вътрешната страна на дългото му мускуесто бедро? Не виждаше ясно. Девойката се напрегна. Нима това беше белег? Приличаше, но не съвсем. Дали бе следа от изгаряне? Може би. За миг видението се проясни и тя разбра, че белегът е с форма на ятаган. Но в следващия миг видението изчезна и Бриана отново зърна своето отражение в сребърното огледало.

Цялото ѝ същество трепереше от възбуда. Знаеше, че той я очаква! Усмихна се загадъчно. Колко възхитително бе да го кара да я чака! Неговият магнетизъм бе толкова силен, че едва ли щеше да му устои задълго. Бриана трескаво наметна една мантия и тръгна с тихи стъпки към крепостната стена.

Дълбоките сенки обичаха да приютяват любовници, които инстинктивно се стремяха един към друг и се намираха — както океанските приливи и отливи се подчиняваха на лунното притегляне. Спряха се, когато между тях останаха само няколко сантиметра, кръстосали погледи, но без да се докосват. Под черната му пелерина на лунните лъчи проблясваше бронзовото му тяло, а под нейната мантия светлееше изящната дантела на нощницата ѝ. Едновременно пристъпиха един към друг, заедно направиха решителната крачка. И той, и тя усетиха как ги заля топлото дишане на нощта.

Силните му ръце се плъзнаха под мантията ѝ. Дланите му обхванаха едрите ѝ гърди. Възбудените им зърна напиха под тънката дантела и потръпнаха от допира на пръстите му. Алчните му устни усетиха туптенето на пулса в нежната ѝ шия.

Ласките му бяха като любовен ураган и пометеха всички морални задръжки в нея. Тялото му беше стегнато, изгарящо и настойчиво. Мускулестите му ръце потръпваха нетърпеливо, докато пръстите му развързваха панделките на нощницата ѝ, която се

разтвори. Те се притискаха в изгаряща страст, нежната ѝ копринена кожа се зачерви от натиска на бронзовото му тяло. Устните им жадно се сляха, ръцете му милваха всички интимни кътчета по нея и забързано свалиха мантията и дантелената нощница.

Когато нощницата на майка ѝ падна в краката ѝ, тя изведнъж дойде на себе си. Не бе излизала от стаята си, не бе в прегръдките на Хоуксблъд. Стоеше гола пред огледалото в стаята си. Нима всичко е било само игра на въображението ѝ? Наведе се, сграбчи нощницата и бързо я облече, за да прикрие голотата си.

В мига, когато дрехата обгърна тялото ѝ, чувството за срам се стопи. Очите ѝ се замъглиха от силната миризма на мъжа, с когото току-що се бе разделила. Притвори очи, отмаляла от чувствения ураган, който този мъж бе събудил в нея.

Пръстите ѝ се плъзнаха по нежната шия, където още пареха горещите следи от устните му, а сетне се спряха на устата ѝ, тръпнеща от жарките му целувки. Цялото ѝ същество бе изпълнено със спомена за него, с усещането за него. Отново си припомни огромната му щръкнала мъжественост и ясно видя белега на бедрото му — страшния извит черен ятаган. Какво е това? Напрегна се и усети ужасна болка, която премина от тялото в съзнанието ѝ. Страданието бе непоносимо. Бриана изкрещя и падна в безсъзнание на пода, а нощницата се разтвори и тя остана да лежи разголена, окъпана в лунната светлина.

На разсъмване отвори очи и се надигна. В този миг дантелената нощница се плъзна от раменете ѝ. В съзнанието ѝ отново изплуваха виденията от изминалата нощ. Кое бе сън и кое бе истина? Девојката потръпна. Нима всичко беше само блян? Само плод на фантазията ѝ? Някакво видение? Или транс? Да, може би всичко заедно, ала сърцето ѝ замря от страх, че навярно има още нещо.

За пръв път си призна, че е обхваната от непреодолима страст към Хоуксблъд. Приятелката ѝ Джоан беше безкрайно щастлива с любовта си към принц Едуард и не се интересувахе от нищо друго на този свят. Нима бе грях да последваш зова на сърцето си? Защо трябваше да се съпротивлява на изкушението? Бе сигурна, че майка ѝ винаги бе следвала желанията си.

Поне едно бе сигурно — странната преживелица по някакъв начин зависеше от дантелената нощница. И макар всичко да изглеждаше напълно реално, все пак не бе истина. Беше благодарна на

Бога за това. Кристиан Хоуксблъд спеше в палатката си на поляната пред замъка. Девойката бързо се облече и наля вода от една кана, за да измие лицето си. Устните ѝ потръпнаха, щом зърна следи от бадемово масло по кожата си. Не знаеше, че халюцинациите могат да оставят реални следи.

Излезе от стаята си и отиде да потърси управителя.

— Сър Бърк, Кристиан Хоуксблъд все още ли е в лагера с хората си?

— Не, господарке — усмихна се той. — Милорд е в Чилтърн тауър.

Бриана се изчерви.

— Наредих да приготвят стаята в кулата за вашия годеник.

Тя смаяно го изгледа.

— Моят какъв, сър Бърк?

— Вашият годеник — неуверено отвърна той. — Нали ми казахте, че сте сгодена за сина на граф Уорик? Не е ли той?

— Хоуксблъд е незаконороден син на граф Уорик! Аз съм сгодена за Робер де Бошан, истинския наследник на Уорик. Моят годеник се нарани по време на кралския турнир и кралят заповяда на Хоуксблъд да ме придружи до замъка, за да докараме камък от Бедфорд за неговата нова кула в двореца.

— Простете, милейди, но той прояви такъв жив интерес към всичко в замъка Бедфорд, та си помислих, че той ще бъде новият ни господар.

— Това, че е пристигнал тук с цялата си свита от оръженосци, слуги и стрелци, не му дава правото да действа като собственик на замъка!

— Не бих посмял да го упрекна за постъпките му, лейди Бриана.

— Едва сега разбирам защо си решил, че Хоуксблъд има право да проверява разходите за поддържането на замъка.

— Нали кралят му е дал това право — смутен промълви Бърк.

— И къде е сега? — гневно запита Бриана, едва сдържаща яростта си.

— Отиде до манастира в Чилтърн хилс.

— Всемогъщи боже, та той най-малко прилича на монах от всички мъже, които съм срещала през живота си!

— Сър Хоуксблъд изказа едно интересно предположение... Според него само продажбата на вълна може да възстанови най-бързо богатството на замъка Бедфорд. Всички знаем, че монасите от Цистерцианския орден^[1] отглеждат овце с най-добра вълна в Англия. Качеството ѝ е ненадминато, затова той замина за там. Каза ми, че иска да купи малко, за да пробва възможностите да я продаде в Лондон.

— Сър Бърк, първо ми съобщихте, че в най-скоро време ще обеднея напълно, а след това ми поднасяте крайно неприятната вест, че Хоуксблъд е решил да ми отнеме и малкото, което ми е останало — няколко жалки стада овце от манастира в Чилтърн хилс!

— О, лейди, не е истина, повярвайте ми! Та нима не знаете? Сър Хоуксблъд дори плаща всички разходи за храната на хората си.

Тя остана със зяпнала уста. Очевидно още не го познаваше добре, но откъде можеше да има толкова злато някакъв си наемник, който никога не е притежавал земя, който е готов да продаде не само меча си, та дори и живота си на този владетел, който му плати повече.

Тогава се обади вътрешният ѝ глас: „Той иска да заграби земите ти!“.

— Когато се върне от манастира, предайте му, че искам да се срещна с него. Той пристигна тук със заповед на краля да достави камъка за кулата в Уиндзор, но май си губи времето с всичко останало, само не и с това, за което е бил изпратен.

— Загрижен е за спасението на имението Бедфорд, милейди! И някои от неговите идеи са много полезни. Може би не знаете, но неговите стрелци се заеха с построяването на нов гълъбарник, а освен това нареди на оръженосците да обиколят местността, за да купят пчелни кошери. Спомена, че утре ще говори с някои от селяните за построяването на три зайчарника, за да имат тези нещастници месо на трапезата си поне веднъж седмично...

Последните думи на управителя на замъка я накараха да се замисли. Постепенно чувството на благодарност измести негодуванието, което бе изпитала към Кристиан. Колко безкористно е от негова страна да помага на обитателите на имението Бедфорд, което му бе напълно чуждо и което надали ще посети още веднъж! Всъщност грижата за замъка и прислугата в бъдеще трябва да бъде поета от Робер де Бошан. Девойката се замисли за поведението на Робер, ако сега той бе на мястото на Кристиан. Вътрешният ѝ глас не

закъсня да се намеси: „Той би се разпоредил да откарат камъка в Уиндзор и веднага щеше да се впусне в разгорещени спорове за цената. Не, не, Робер не би постъпил така егоистично! Но защо винаги мисля лошо за него?“.

Бриана почувства, че в нея отново се надига гняв срещу Хоуксблъд. Нямахте нищо по-лесно от това! Защо не се бе заинтересувал за нейното мнение, преди да решава на своя глава? Защото е прекалено самоуверен като всички мъже, ето защо, а тя е само жена... Явно за него няма никакво значение, че Бедфорд е нейно владение. Той се съобразява само със своите желания. Хоуксблъд е една арогантна свиня и подчиняваше всичко и всички на волята си. Вътрешният ѝ глас отново се обади: „Той притежава свръхестествена сила. Той е безсмъртен!“.

— Глупости! — ядно изрече на глас.

Сър Бърк изглеждаше объркан. Макар че обичаше господарката си от все сърце, за него тя все още беше малко момиченце. Беше с гореща кръв — също като майка си. Наричаше с обидни думи Хоуксблъд, но не можеше да го излъже — те бяха родени един за друг. Тя просто не искаше да си го признае, но вътре в себе си отлично го знаеше. Знаеше го с всяка частица на тялото си.

В този миг Джоан се присъедини към тях.

— Търсих те навсякъде, Бриана. Станала си много потайна и май страниш дори от мен. Адел ще ни води до омагьосаното езеро на желанията в гората. Моля те, ела с нас.

Джоан бе възбудена като малко дете и вълнението ѝ бе заразително.

— Разбира се, че ще дойда. Харесва ми отново да се върна към детството си. Имам прекрасни спомени от кристалночистото езеро в гората Елстоу. То всъщност не е омагьосано и никак не е сигурно, че ако си пожелаеш нещо, ще се сбъдне.

— Бриана, в теб няма капка романтика.

— Така ли? — засмя се девойката. — Ако узнаеш какви фантазии се въртят напоследък в главата ми, ще останеш изумена.

— Чудесно! Искам да ми обещаеш, че поне този следобед няма да бъдеш скептично настроена.

— Обещавам.

— Хайде тогава да вървим. Адел и Глинис вече тръгнаха към конюшната, за да наредят да оседлаят конете ни.

Кристалночистото езеро се намираше под голям дъб. Мястото наистина изглеждаше като омагьосано. Слънчевите лъчи се процеждаха през гъстите листа и танцуваха върху водата с приказни отблясъци. През пролетта гората бе осеяна със синчец и други пъстри цветя. Тогава въздухът ухаеше упоително, но сега край езерото цъфтяха само незабравки и невен. По водната повърхност плаваха лилии и пореч. Под гъстата сянка на дъбовете растеше буйна папрат. Околността се огласяше от птици. Чуваше се нежната песен на дроздовете и косовете, а над спокойните води на езерото се стрелкаха птици рибарчета.

Всяка от жените си бе взела по няколко монети, за да ги хвърли в езерото на желанията. Джоан без колебание нагази във водата, като повдигна края на роклята си. Бриана я наблюдаваше със свито гърло. Знаеше, че това, което си пожелава приятелката ѝ, никога няма да се сбъдне — любовта ѝ с принц Едуард нямаше да има щастлив завършек.

— Това не е истинско езеро на желанията — предупреди я тя.

— Моля те, Бриана, нали ми обеща!

— Съжалявам. Всъщност последното желание, което прошепнах на този бряг, се сбъдна. Пожелах си отново да се върна в Бедфорд.

Адел преглътна и се опита да сподави напиралите сълзи. Припомни си деня, в който Бриана осиротя и получи заповедта на краля да заминат за Уиндзор.

Глинис наклони глава и тихо каза:

— Има нещо необикновено тук. Усещам дълбоки емоционални вибрации, сякаш мястото е пропито с тъга и щастие... и с още нещо. Страст. Да, струва ми се, че това е страст, огромна страст.

— За това езеро винаги са се носели легенди — обади се Адел.
— Едно местно предание разказва, че тук келтите са извършвали древни ритуали и дори са принасяли жертви на своите богове. Според друга легенда някаква млада жена се е удавила в езерото, когато нейният любим я изоставил.

Джоан потръпна.

— Колко тъжно! Все пак тук е много красиво — обърна се към Глинис. — Какво ще ми кажеш за щастieto и страстта?

— Това място е чудесно за тайни любовни срещи — отвърна Глинис.

— Колко е прекрасно! — замечтано промълви Джоан, припомняйки си за едно друго езеро в една друга гора.

Адел се засмя.

— Легендите разказват, че ако девойка се окъпе гола в това езеро, ще види лицето на бъдещия си съпруг.

— Никога не съм чувала такова нещо — възрази Бриана.

В очите на леля й проблеснаха искри.

— Ти беше дете и навярно не си спомняш, а и ние не сме говорили за тези неща пред теб.

Джоан дяволито се изкиска.

— Но ти си се къпала гола в езерото, нали?

Адел се изчерви.

— Да, и двете със сестра ми сме се къпали. Но това беше преди тя да се омъжи за баща ти, Бриана.

— О, Адел, разкажи ни какво се случи — възкликна Джоан.

— Аз не видях никакво лице, но Риана твърдеше, че е видяла лицето на сър Бриан.

— О, ти носиш имената и на майка си, и на баща си! — възкликна Джоан. — Колко романтично!

Адел и Глинис се приближиха към водата. Джоан прошепна:

— Обзалагам се, че Адел ще си пожелае да се омъжи за Пади, а Глинис — за Али.

— Пади и Али? Тези двама негодници? Те са истинска напаст.

— За ирландеца е вярно — засмя се Джоан и смехът ѝ отекна над кристалните води на езерото.

Бриана последна се приближи до водата, за да хвърли своята монета. Когато водната повърхност се надипли, от нея изплува мургаво лице. Сърцето ѝ подскочи от радост. Нима искаше да види лицето на арабския рицар? Да, това е съкровено ѝ желание, ала се чувстваше обърквана. Защо не мислеше само за Робер де Бошан? Сякаш до ушите ѝ достигна тайнствен шепот: „Никой не може да заповядва на сърцето“.

Дамите се върнаха в замъка в повишено настроение. Между Бриана и Джоан бяха изчезнали всякакви недоразумения.

— Родителите ти са били щастливи, защото са се оженили по любов — замислено рече Джоан.

— Какво означава да си влюбена? — тихо попита приятелката ѝ.

— Чувстваш се на небето... и в ада — въздъхна Джоан. — Неговото лице те преследва навсякъде. Изпълва мислите ти, нощите ти и сънищата ти. Желанието да бъдете заедно е по-силно от всичко. Любовта е тъй прекрасна и силна, че преодолява всички препятствия. Когато си разделена с любимия мъж, се чувстваш като в ада, но всичко се понася, ако имаш хубави спомени. — Джоан се изчерви. — Знам, че ме мислиш за глупава, задето съм се влюбила в Едуард, но за него съм готова на всичко. Той ме направи истинска жена и аз не съжалявам за това.

В този миг Бриана не мислеше, че приятелката ѝ е глупава, а напротив — възхищаваше се от смелостта ѝ.

Замъкът не беше далеч и те имаха още много свободно време преди вечерята.

Когато се изкачиха по стъпалата, Адел уплашено извика. Невестулката се стрелна към Кланси. Старият котарак повдигна лапа и удари Нешър по носа. Малкото животинче покорно се отдръпна, а котаракът гордо тръсна глава — все пак този замък беше негова територия вече от десет години. Адел с облекчение се засмя.

— Старият Кланси вече е останал почти без зъби, но Нешър не го знае — обади се Бриана.

Адел взе котарака на ръце.

— Ще отида да се преоблека за вечеря.

Джоан намигна на Бриана. Двете приятелки отлично разбираха, че Адел иска да привлече вниманието на ирландския оръженосец.

— Нека всички да си облечем нещо по-специално за вечеря — предложи Джоан и Глинис веднага се съгласи.

— Ти какво ще сложиш, Бриана? — попита я Джоан, когато влязоха в нейната стая. Адел се наведе, за да вдигне от пода дантелената нощница. — Каква прекрасна материя! — възкликна Джоан.

— Тя е на майка ми — отвърна Бриана, като се надяваше, че не се е изчервила.

— Много е красива — рече Джоан и погали тънката дантела. — Това е нейната стая, нали? Има ли и други дрехи на майка ти?

— Да, онзи сандък е пълен.

— О, може ли да ги видим? — помоли Джоан.

— Разбира се — отвърна Бриана, коленичи пред сандъка и повдигна тежкия капак. Другите жени я заобиколиха, а тя им подаваше роклите една по една.

— Какъв разкошен цвят! — ахна Джоан. — Как се нарича?

— Може би е аквамарин? — предположи Адел.

— Или тюркоазен? — обади се Глинис.

— По-скоро синьо-зелен, цветовете се преливат като на пауново перо — реши Бриана.

— О, да, права си — кимна Джоан. — Ала виж, тя е скроена по последна френска мода със стегнат корсаж и широка пола. Как е възможно?

Бриана сви рамене.

— Модата непрекъснато се повтаря. Сигурно старите ни рокли един ден отново ще бъдат на мода.

— Днес трябва да облечеш тази рокля. Само си помисли колко ще ѝ отива златният ти колан с изумрудите!

Бриана се поколеба. Как въобще щеше да влезе в залата и да се изправи лице в лице с Хоуксблъд? После здравият разум надделя. Сцената от изминалата нощ бе само фантастичен сън. Не трябва да мисли за него. Реши да облече роклята. Нейната майка беше графиня и винаги когато седеше начело на масата, всички се отнасяха с нея като с кралица. Тази вечер Бриана също щеше да бъде кралица в своя замък.

— Глинис, ела да ми помогнеш да намеря нещо подходящо и за мен — рече Джоан и двете се упътиха към стаята на Джоан.

— Искаш ли да ти помогна да облечеш роклята?

— Не, Адел. По-добре иди се приготви. Ако ти остане време, можеш да ми помогнеш за прическата.

Докато Бриана се възхищаваше на отражението си в овалното огледало, на устните ѝ заигра загадъчна усмивка. Знаеше, че никога не е изглеждала по-красива. Никога досега не беше се чувствала толкова изпълнена с живот. Мисълта за срещата с Кристиан я караше да се задъхва. Женският инстинкт ѝ подсказваше, че рано или късно ще бъдат заедно.

Това бе съдба!

Те щяха да си принадлежат!

Когато облече роклята на майка си, сякаш всичките ѝ сетива се преобразиха. Това, което ѝ изглеждаше далечно, сега ѝ се стори близко. Това, което преди я плашеше, сега я изпълваше с желание. Всичко, което доскоро ѝ се бе струвало невъзможно, сега бе съвсем постижимо. Колко лесно бе да отдели истинското от фалшивото. Безразличието ѝ към Кристиан бе само преструвка. Най-после призна пред себе си, че е влюбена — всички признаци, за които Джоан ѝ бе разказвала, бяха налице, ако не и повече. Нима и тя не можеше да бъде истинска жена като приятелката си?

Кристиан Хоуксблъд се интересуваше от замъка, защото бе загрижен за нея. Той не скриваше желанието си да я притежава — нали ѝ бе казал, че тя е неговата лейди? Може би наистина съдбата ѝ бе отредила малко щастие. Преди да се омъжи за Робер, с когото сигурно щеше да бъде нещастна, тя щеше да се отдаде на мъжа, в чиито прегръдки ще познае насладите на любовта. Никой няма да ѝ отнеме спомените!

Колко лесно бе да се отдели фантазията от реалността. Изминалата нощ бе сън, но тази вечер всичко щеше да бъде истина. Тя и Кристиан щяха да спят телата си, изгарящи от страст и копнеж. Роклята ѝ помогна да си признае, че е привлечена от Хоуксблъд още от първия миг, в който го бе видяла!

Когато дамите влязоха в трапезарията, Хоуксблъд вече беше там. Бриана го погледна в очите и се усмихна.

— Добър вечер, милорд! — рече тя. Думите ѝ прозвучаха многозначително — като признание, че той е нейният избраник!

[1] Католически орден, възникнал от Бенедиктинския, но с много по-сурови правила на поведение, включващи понякога дори и обет за пълно мълчание. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сякаш изведнъж светът опустя и те останаха само двамата. Телата им се галеха с поглед. Най-сетне Бриана му подаде ръка и той нежно я пое и я поднесе към устните си, като че ли за него това беше най-скъпоценното нещо на този свят. Топлият му дъх опари кожата ѝ.

— Ще седнете ли до мен, милейди?

— С най-голямо удоволствие, милорд.

Желанието, което го обзе, бе заслепяващо.

Джоан учудено повдигна вежди, спогледа се с Адел и седна в другия край на масата, по-далеч от влюбената двойка. Всеки, който ги видеше в този момент можеше да разбере, че двамата си принадлежат.

Пади и Али се спуснаха към Адел и Глинис и издърпаха столовете им. Останалите също заеха местата си около масата. Докато Кристиан Хоуксблъд държеше стола ѝ, Бриана сложи ръка на рамото му и усети нещо твърдо. Погледна го изненадано.

— Защо сте си сложили ризница за вечеря?

Той повдигна ръкава на ленената си риза и силната му мускулеста ръка се откри.

— Не съм с ризница, милейди.

Бриана потрепери и пое дълбоко дъх. Близостта му я замайваше. Сведе очи, за да скрие дивото желание, което я обзе. Сетне леко повдигна клепки и го стрелна с поглед.

На устните му се изписа закачлива, но опасна усмивка.

Очите му гледаха с копнеж златистата ѝ коса, привързана с панделки в цвета на роклята. Предвкушаше удоволствието, когато ще ги свали и ще я съблече. В този миг не можеше да реши кое ще направи първо. Почувства, че е възбуден. Умееше да контролира желанията си, ала този път реши да се наслади на сладката мъка.

Всичко в него я очароваше. Тъмните му коси и мургавото лице не бяха като на русите рицари в Англия. Тялото му беше съвършено и нямаше нито един белег. Освен, припомни си тя, онзи във формата на ятаган от вътрешната страна на бедрото. Миналото му разпалваше

въображението ѝ. Този мъж бе загадка, ала тя вътрешно се усмихна, като си помисли, че притежава ключа към нея. „Аз съм влюбена! Защо продължавам да му се съпротивлявам, щом това е последното нещо, което искам? Кристиан Хоуксблъд де Бошан е мъжът, с когото искам да прекарам живота си! Това е предопределено!“

Всичко, от което вкусваше тази вечер, ѝ се струваше като амброзия. След това се сети, че храната бе осигурена от Хоуксблъд.

— Задължена съм ви за това вкусно еленско месо. Как мога да ви се отплатя? — попита тя и предпазливо го погледна.

В синьо-зелените му очи проблесна закачливо пламъче, сякаш ѝ обещаваха, че той ще ѝ покаже как да му се отплати. Чувстваше го толкова близък, като че ли можеха да се разбират без думи.

— Опитайте от печения глигански бут. Този глиган едва не ме промуши, преди да го убия. — Той отрязва голямо парче от сочното месо и го поднесе към устните ѝ.

Бриана го захапа с острите си бели зъби, сдъвка вкусното месо и облиза устни.

— Истинско щастие е, че сте успели да убиете това животно. Винаги ли имате успешен лов?

— Обикновено е така. Наслаждавам се на преследването и обичам да убивам. — Бриана потръпна. Хоуксблъд видя ужаса в очите ѝ и продължи с по-сериозен тон: — Реших да направя някои промени в замъка, които сигурно ще ви изненадат.

Девојката се отпусна и се усмихна.

— А кога ще ме помолите за разрешението ми?

Пронизващият му поглед я накара да затаи дъх.

— Искам много неща от вас, милейди, но няма да моля за разрешение!

— Не обичам да ми заповядват и не обичам да се подчинявам! — заяви тя и предизвикателно го изглежда.

— Говорите така, защото още не сте изпитали мощта ми — засмя се Кристиан.

— Това никога няма да стане — увери го девојката.

— О, ще стане, ще стане — тихо рече той.

Гърлото ѝ пресъхна. Бриана пое дълбоко дъх и се опита да възвърне самообладанието си.

— Говорехте за някакви промени тук, в Бедфорд?

Кристиан изпита задоволство, когато видя, че тя е смутена и се опитва да отклони разговора.

— Сър Джеймс Бърк е новият главен управител на замъка.

Бриана ахна.

— А сър Невил Уигс как го прие? Не е ли сърдит?

— Бесен е — потвърди с усмивка Хоуксблъд.

— Значи сте го помолили да напусне? — Очите ѝ бяха разширени от изумление.

Той повдигна вежди.

— Да го помоля ли? Как не! Просто му заповядах да предаде всички ключове от замъка и всички сметки на сър Бърк.

— И той ви се подчини?

Кристиан гръмогласно се засмя.

— Напълно. Скоро ще бъде прекалено зает, за да може да изпълнява задълженията си на управител на замъка. Уредил съм той и рицарите му да бъдат повикани в редовете на кралската армия. Като всички нас, и сър Невил Уигс ще замине на война.

Раменете ѝ се отпуснаха и ръката ѝ се вдигна към гърлото.

— Как можете да говорите с такава радост за войната?

Той сви рамене и безгрижно се усмихна.

— С това съм се занимавал през целия си живот.

Очите ѝ потърсиха неговите. Вече не ѝ се искаше да се шегуват.

— Страхувам се за вас, Кристиан — прошепна Бриана.

Той нежно я погледна.

— Не се страхувайте, милейди. Ще се върна с победа.

Девојката се изчерви, че е издала загрижеността си за него.

— Сър Бърк е много подходящ за главен управител на Бедфорд и аз напълно го одобрявам.

Хоуксблъд отново изпита задоволство от отстъпчивостта ѝ.

— Вие сте не само красива, но и умна.

— Изглежда искате да ме покорите с ласкателства — отвърна закачливо.

— Думите са много силно средство за съблазняване. Жените се разтапят пред красивите и нежни слова.

Бузите ѝ леко се изчервиха.

— Никой не ми е говорил нежни и съблазнителни думи — тихо рече девојката.

В очите му проблесна притаено желание и той стисна зъби.

— Радвам се.

В гласа му звучеше собственическа нотка и сърцето ѝ се сви от сладка отмала.

Джоан внимателно ги наблюдаваше и разбра, че той я ухажва с думи. Явно приятелката ѝ не можеше да устои на този мъж и сигурно скоро щеше да му принадлежи изцяло.

— Бих искала да посетя каменната кариера. Вече приключи ли изсичането на камъка?

Два чифта очи я погледнаха изненадано. Кристиан и Бриана се сепнаха, изведнъж осъзнали, че не са сами в залата и другите са били свидетели на разговора им.

— Утре ще започнат, лейди Кент.

— О, може ли да отидем да погледаме? — мило попита Джоан и другите го погледнаха с надежда.

— Това не е място за дами.

— Разбира се, че ще посетим кариерата — твърдо заяви Бриана.
— Аз съм господарката тук.

Дамите развеселени се спогледаха. Не беше присъщо за Бриана да изтъква, че е владетелката на замъка.

— Господарка... — ядосано промърмори Хоуксблъд. — Тази дума предизвиква спомени у мен и ме кара да се чувствам слаб.

Истински дявол! Докога ще се изчервява пред него?

Не смееше да вдигне глава, за да не срещне хипнотизиращите му очи. Отмести поглед към ръцете му, но това се оказа грешка. Ръцете му бяха толкова силни и привлекателни, че тялото ѝ изтръпна от желанието да усети докосването им. Този мъж притежаваше такава първична сила, че ѝ се искаше да крещи от копнеж. Беше попаднала в капан. Страхуваше се от докосванията му, но всяка фибра от тялото ѝ жадуваше за тях!

Устата ѝ пресъхна и Бриана посегна към чашата си. На масата нямаше вино, само бира за мъжете и ябълков сок за жените, ала въпреки това се чувстваше замаяна и опиянена. Очевидно не от вино.

Кристиан гребна с лъжичката от сладкото от круши и я поднесе към устата ѝ. Бриана охотно я пое и сетне облиза лъжицата. Сега беше негов ред да потръпне. Тя потърси с поглед очите му, ала те бяха приковани с явен копнеж към устните ѝ.

Слугите започнаха да разчистват масите. Вечерята бе приключила и всички станаха. Адел разговаряше с Джоан и Глинис. Към тях се присъединиха Пади и Али. Джоан взе лютнята и я подаде на лелята на Бриана.

— Адел обеща да ни изпее песента, която ти е пяла, когато си била малко момиче, Бриана.

— Колко мило. Спомням си вечерите, когато Адел и майка ми ни пееха старинни ирландски балади. Това бяха най-щастливите ми дни в Бедфорд — въздъхна Бриана.

— Риана имаше по-хубав глас от моя — скромно рече Адел. — В щастливите домове винаги звучи музика. Съгласна съм да изпея нещо, ако след това и Бриана ни попее.

Всички посрещнаха с одобрение предложението ѝ. Адел взе лютнята и запя. Гласът ѝ бе мек и нежен. Звуците на песента се лееха гладко, придружени от акомпанимента на лютнята. Песента преобрази лицето ѝ и в този миг тя изглеждаше красива. Бриана с изненада видя сълзи в очите на Пади, заслушан в тъжната ирландска балада. Когато песента свърши, всички избухнаха в аплодисменти и я убедиха да изпее още няколко песни. Накрая Адел се умори и решително каза, че сега е ред на Бриана да попее.

Девойката стана и отиде до ъгъла, където стоеше келтската арфа. Седна на един стол и облегна инструмента на рамото си. Всички слушаха като омагьосани. Гласът на младото момиче бе плътен и хубав. Не беше подходящ за тъжните ирландски балади, но напълно подходеше за веселата песен, която тя запя. С такива песни изпращаха мъжете на война. Гласът ѝ опияняваше като гъсто червено вино. Докато песните на Адел трогваха душата, песента на Бриана възбуждаше сетивата.

Светлините на свещите хвърляха отблясъци по копринената рокля и сякаш образуваха ореол около златистите ѝ коси. Наистина приличаше на кралица, очаровала поданиците си. Всички разбраха за кого бе предназначена тази песен. Кристиан Хоуксблъд слушаше със затаен дъх. Докато я гледаше и слушаше прекрасния ѝ глас, си представяше колко великолепа и страстна ще бъде в леглото. Тя наистина бе за кралица.

Дракар се усмихна. Най-сетне бе открил мечтата си.

Когато песента свърши, избухна буря от ръкопляскания. Всички бяха покорени от господарката на Бедфорд. Сякаш покойната графиня отново бе оживяла.

Това беше знак, че хубавите дни и щастието се завръщат в замъка Бедфорд.

Бриана остана още дълго в залата. Не ѝ се искаше да се раздели с Кристиан. Ала вече наближаваше полунощ и девойката с въздишка се надигна от стола. Дамите я последваха и всички тръгнаха към стаите си.

Когато остана сама в стаята си, Бриана се изправи пред огледалото и се вгледа в отражението си. Роклята я бе променила. Бе изпълнена с живот... момичето се бе превърнало в жена. Затвори очи, за да се наслади на този прекрасен миг. Обгърна гърдите си с ръце и пръстите ѝ потръпнаха от нежния чувствен допир на коприната. Отвори очи и се вцепени. Отсреща отново я гледаха аквамариновите очи! О, господи, всичко от предната нощ се повтаряше!

— Ти си моята жена.

Тя се обърна и го видя зад себе си.

Кристиан Хоуксблъд не беше видение, бе мъж от плът и кръв. Трябваше да се възмути. Трябваше да му заповяда веднага да напусне стаята ѝ. Трябваше да негодува от дързостта му, не биваше да остава сама с него. Знаеше, че трябва да направи всичко това, но не го стори.

— Знаех, че ще дойдеш — промълви тя.

И двамата знаеха, че тази нощ щяха да си принадлежат. Без да се колебае, Кристиан протегна ръка и развърза панделките в косите ѝ. Златистата коса се разля по раменете ѝ и той зарови ръце в гъстата копринена маса. Бе мечтал за този миг и много пъти го бе извиквал в сънищата си, но въпреки това не бе подготвен за чувствената наслада, която се разля по тялото му.

Възбуди се в мига, в който пръстите му докоснаха златистия водопад. Сякаш остър меч прободеше гърдите му, тялото му потръпна и набъбналата му мъжественост бясно запулсира. Почувства, че целият му самоконтрол се стопява — качеството, което бе усъвършенствал през целия си съзнателен живот и с което се гордееше най-много.

Знаеше, че чувствата и доверието са най-важното в любовта. Бриана не се опита да се съпротивлява и не се отдръпна. Позволи му да разпусне и гали косите ѝ.

— Струва ми се, че цял живот съм мечтал да докосна косите ти. — Той ги притисна към устните си. — Този аромат ме упойва. — Тя ухаеше на полски цветя и той внимателно приближи устни към нейните.

Бриана облиза долната си устна, предвкусвайки целувката му. Нежният розов език го подлуди. Устните му се впиха в нейните, езикът му властно ги разтвори и проникна в устата ѝ, за да вкуси от сладостта ѝ.

Тя буйно отвърна на целувката му и се притисна към него. Силните му пръсти се плъзнаха в косите ѝ. Вкусът на устните ѝ бе това, за което бе мечтал, или дори не бе и мечтал. Забравил за всичко, Кристиан вдъхваше с упоение аромата ѝ, замаян от нейната сочна женственост и зрялост.

Ръцете ѝ се плъзнаха по твърдите му мускулести гърди. В душата ѝ се надигна щастлива вълна при допира до прекрасното му тяло.

Когато най-после откъсна устни от нейните, тя обгърна врата му с ръце и долепи устата си до пулсиращата вдлъбнатина на шията му. Гърдите ѝ предизвикателно се надигнаха и се притиснаха към неговите. Обзе го дива страст, ръцете му обгърнаха кръста ѝ и бавно я повдигнаха от пода.

Бриана се засмя предизвикателно, заровила лице във врата му. Златистите ѝ коси се стелеха на вълни върху гърдите му, устните му нежно целунаха черната бенка на бузата ѝ и той бавно я пусна надолу, докато пръстите на краката ѝ докоснаха килима. Искаше да свали дрехите ѝ, да захвърли своите, да усети как нежната ѝ кожа се плъзга и трие по неговата.

Пръстите ѝ леко го погалиха по високите скули и лицето му се втвърди от възбуда. Усети как кръвта нахлу в мозъка му и запулсира в гърлото му и сякаш по вените му потече гореща лава.

Кристиан искаше Бриана да се наслади на всеки миг от любовната игра. Искаше всяка частица от тялото ѝ да тръпне от желание, искаше да изпитат и рая, и ада на пълното отдаване и страстта. Устните му шепнеха в ухото ѝ любовни думи, които бяха толкова чувствени, че лицето ѝ пламна от срам. Шепотът стана още по-съблазнителен и пръстите започнаха да развързват панделките на

роклята ѝ. Раменете ѝ се оголиха, а топлите му устни галеха кожата ѝ като коприна.

Бриана се задъха, а гърдите ѝ се надигнаха към търсещите му устни. Топлият му дъх подразни възбудените ѝ зърна, а мощните му ръце обгърнаха едрите ѝ гърди. Галеха ги, повдигаха ги, играеха си с тях, а езикът му нежно обикаляше розовите им зърна.

Когато голите ѝ гърди се притиснаха към неговите, едва не изкрещя от възбуда. Пръстите ѝ нетърпеливо разтвориха ленената му риза и я смъкнаха от раменете му. Нежните ѝ бели гърди се търкаха в мургавата му кожа и Бриана извика, обзета от неудържимо желание.

Кристиан се усмихна. Разбра, че тя повече не може да издържа.

— Ако искаш, можеш да ме ухапеш, любима — прошепна той.

Изкушението бе толкова силно, че тя впи зъби в рамото му.

Всички прегради между тях бяха паднали. И двамата бяха голи до кръста, увлечени в безкрайната любовна игра. Бриана се бе вкопчила в него, а косите ѝ ги обгръщаха като водопад от разтопено злато.

Ръцете му се плъзнаха по стройните ѝ крака, повдигнаха краищата на роклята и откриха чувствения триъгълник между бедрата ѝ. Дланите му се впиха под кръста ѝ и я притиснаха силно към твърдите му бедра. Знаеше, че от гърдите ѝ ще се изтръгне вик на удоволствие, и закри с устни нейните.

Бриана простена и се подчини на властния натиск на устните и езика му. Изви тялото си и неговата твърда мъжественост се притисна към пламтящите ѝ слабини. Искаше да се слее с него, да му принадлежи докрай. Искаше да го усети дълбоко в себе си, искаше да го погълне. Искаше Кристиан да вкара меча си в нейната ножница. Искаше да го приюти в себе си.

Роклята бе последната преграда между тях и Бриана трескаво започна да я съблича. Най-после коприната се свлече на пода и тя я отмести с крак.

В този миг сякаш пелена падна от очите ѝ. Какво, за бога, правеше? Бе гола и уязвима в алчните прегръдки на този мъж! Нима бе загубила разсъдъка си, за да му позволи да я съблече? Отчаяно се опита да прикрие голотата с косите си. В главата ѝ като мълния проблесна мисълта, че роклята на майка ѝ е виновна за всичко — тази магическа дреха променяше сетивата ѝ до неузнаваемост. Същото се

бе случило и на турнира, когато се уви в наметката на майка си от сиво кадифе и разбра, че зад черните доспехи на принц Едуард се крие Кристиан Хоуксблъд. Тайнствената сила на майка ѝ се вселяваше и в нея, когато бе облечена в нейните дрехи.

— Спри, Хоуксблъд! Не мога да направя това! — изкрещя тя.

Той не отдръпна ръце от тялото ѝ, дори я притисна още по-плътнo към себе си.

— И двамата сме обречени. Не можем да се върнем назад — дрезгаво прошепна той.

— Не, всичко е в роклята, не го ли разбра? — извика отчаяната девойка. — Когато облека някоя от дрехите на майка ми, ти ме привличаш неудържимо. Но когато я съблека, аз си възвръщам моите възприятия. Отново ставам онази Бриана, която познаваш.

— Любов моя, та това е най-смешното, което някога съм чувал. Ти винаги си Бриана и винаги ще бъдеш Бриана, която наистина познавам и обожавам. Ти ще бъдеш завинаги жената на моите мечти!

Думите му прозвучаха напълно убедително. Как можеше да ги отрече? Не тайнствената сила на майка ѝ я бе хвърлила в обятията на Кристиан Хоуксблъд, не, това беше неговата загадъчна мощ.

— Ти ме примамил и съблазнил, ти искаш да властваш над разсъдъка и тялото ми, искаш да завладееш душата ми! — Очите ѝ бяха разширени от страх, примесен със срам от похотливостта ѝ. — Как успя да ме накараш да се държа по този начин? Веднага се махни! Това е грях! Грях! — Пред очите ѝ изплува милото лице на Робер де Бошан и тя потръпна от чувството за вина.

Хоуксблъд я сграбчи за голите рамене и силно я разтърси.

— Престани! — кресна той. — Престани, чуваш ли, веднага престани!

Допирът на силните му ръце я накара отново да се почувства безпомощна и уязвима.

— Всичко, което се случи между нас, няма нищо общо с майка ти. Нито с някаква мистична сила, която си мислиш, че притежавам. Това засяга теб и само теб, Бриана. Ти ме избра по собствено желание. Приеми истината и си признай, че ме желаеш.

Очите му не се откъсваха от нейните, знаеше, че не може да му устои, знаеше, че жадува за ласките му. Искаше го тъй силно, както и

той нея. Истината беше, че тя го обичаше, винаги го бе обичала и винаги щеше да го обича. Отпусна безпомощно глава и се олюля.

Той я взе на ръце и я понесе към леглото.

— Тази нощ ще си принадлежим един на друг, но първо искам да си поговорим.

Кристиан умееше да се владее. Реши да бъде по-търпелив — заради нея и заради себе си. Седна на леглото и я погледна. Тя бе толкова красива и невинна. Дългата ѝ коса се спускаше до килима и покриваше сочните извивки на тялото ѝ, ала не можеше да скрие докрай разкошните ѝ гърди и нежния триъгълник между бедрата.

Хоуксблъд повдигна крака ѝ и целуна фината извивка на стъпалото ѝ. Пръстите на краката ѝ потръпнаха от удоволствие. Искеше да се наслади на чувствата, които той възбуждаше в нея, но в същото време се боеше от този мъж.

Той сякаш прочете мислите ѝ.

— Довери ми се, любима. — Гласът му бе ласкав и успокояващ. — Знам, че си девствена. Няма да те насилвам. Ще те накарам сама да ме пожелаеш. Любовната игра трябва да бъде наслада и за двамата, иначе удоволствието изчезва напълно — поднесе кичур от косата ѝ към лицето си и вдъхна аромата му. — Искам да те убедя, че не притежавам магическа сила, Бриана — пошепна той. — Бях отглеждан от рицарите на Ордена на хоспиталиерите „Свети Йоан“. Когато станах достатъчно голям, ме приеха в Тайния орден на „Златната зора“. Повечето от рицарите там бяха тамплиери, които се укриваха, тъй като техният Орден бе забранен. Те ме научиха да контролирам тялото и съзнанието си. Това не е много сложно и почти всеки може да го овладее. Умът контролира тялото и емоциите. Тази способност е много ценна за всеки рицар — в разгара на битката забравяш за болката и мислиш само за победата. Когато се съсредоточиш докрай, ходът на времето сякаш се забавя и ясно различаваш действията на неприятеля. Щом овладееш изкуството да се контролираш, ще успееш във всичко. Нима иначе щях да успея да се съдържа пред прекрасното ти голо тяло?

Бриана леко се усмихна. Искеше да победи този негов самоконтрол. Наистина беше много възбуждащо да лежи пред него гола и само да разговарят.

— А какво ще ми кажеш за твоите видения? — дрезгаво прошепна тя.

— Всеки може да има видения. Въпрос на овладяване на шестото чувство. Ти започваш да овладяваш това изкуство, любов моя.

Макар това да не беше въпрос, тя мълчаливо кимна и след миг рече:

— На турнира ти бе облякъл черните доспехи на принц Едуард.

Очите му се разшириха. Девојката бе започнала да вижда невидимото.

— Ти наистина си схватлива ученичка, Бриана. Ще те науча на тънкостите в любовното изкуство.

Бриана облиза пресъхналите си устни и Кристиан потръпна от желание, но се овладя.

— А какво ще кажеш за онзи лов, когато успя да вгорчиш храната на принцеса Изабел?

Той се усмихна и поклати глава.

— Не, това не е магическа сила, а само трик. Моята воля е по-силна от нейната. Със силата на внушението успях да я накарам да си помисли, че храната е горчива, макар че всъщност не беше така. Аз не мога да променям вкуса или миризмата на храните. Мога да променям само възприемането им.

— Твоята воля по-силна ли е от моята? — запита тя с трепет.

— Понякога да, понякога не. Ако бях по-силен, ти щеше да бъдеш моя още първата вечер.

Бриана се изчерви. Кристиан докосна с пръст бенката на бузата ѝ.

— В едно от моите видения съзрях още една подобна бенка, белег на магическа сила.

Тя се изчерви още по силно.

— Не, това е белег на красота.

Кристиан поклати глава.

— Знам, че си магьосница, любима.

Думите му ѝ доставиха удоволствие. Може би наистина бе надарена с вълшебна сила. Беше любопитна да разбере нещо за странния белег от вътрешната страна на бедрото му, който бе видяла в сънищата си, но той явно не желаше да говори за това. Спогледаха се и разбраха, че мислят за едно и също.

— Може би е време да ти разкрия всичко за себе си.

Девојката затаи дъх, когато Кристиан започна да сваля панталоните си. Погледна го с ужас, примесен с възхищение. Неговата мъжественост бе огромна и гордо стърчеше сред гъстите черни косми. От вътрешната страна на бедрото му се виждаше черен белег във форма на ятаган. Бриана го гледаше втренчено, не смееше да помръдне. Най-сетне се окопоти и проговори:

— За този меч ли Пади ми каза, че се нарича Килбрайд?

Кристиан отметна глава назад и се засмя.

— Пади обича да се шегува за моя сметка. Слугините в Уиндзор непрекъснато надничаха в стаята ми с надеждата да зърнат черната гадост между краката ми.

Бриана не можа да се сдържи, протегна треперещата си ръка и леко го докосна по белега. Кожата около него беше набръчкана и девојката потрепери, като си представи каква болка е изпитал Кристиан, когато е бил жигосан.

— Какво означава този белег?

— Това е клеймото на Тайнствения орден.

В стаята настъпи тишина.

— Разкажи ми — нежно помоли тя.

— След като отдръпнат нагорещеното желязо, рицарите разтъркват раната с черен пясък. След това ме оставиха сам в пустинята, където трябваше или да оцелея, или да умра.

— Но тази болка... трябва да е била непоносима — прошепна Бриана.

— Само така можеш да се научиш да превъзмогваш телесните страдания. Урокът е жесток, но безценен.

Младото момиче избягваше да гледа към мъжествеността му.

Кристиан разбиращо се усмихна.

— Белегът не те отвращава, нали?

— Не — бързо отвърна тя.

— А това? — попита той и посочи към члена си.

— Аз... не съм сигурна. Нямам опит с тези неща.

Сърцето му силно заби.

— Мисля, че е време да спрем да приказваме. Не мога да ти разкажа за любовта, мога само да ти я покажа.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бриана се отдръпна, когато той изтегна мургавото си тяло на леглото до нея.

— Позволи ми да те любя, не се страхувай от мен, любима.

Тя се поколеба за миг, сетне разтвори ръце и се притисна до него.

Кристиан я обгърна със силните си ръце, устните му завладяха нейните, а езикът му проникна в сладостната им мекота. Целувките му ставаха все по-чувствени. Знаеше, че трябва да събуди скритата чувственост в нея. От устните ѝ се изтръгнаха тихи стенания, а тялото ѝ потръпна.

Тъмната стая се изпълни със сладострастни звуци от шумоленето на завивките, от триенето на голите им тела, от въздишките и охканията. Това бяха интимните и чувствени звуци на любовта.

Когато устните ѝ се подуха от многобройните му целувки, Кристиан се отдръпна и бавно сведе глава над гърдите ѝ. Обхвана с уста твърдото зърно на гърдата ѝ и жадно го засмука. Бриана ахна от изненада.

Усещането беше възхитително, изпълнено със сладка нега. В гърдите ѝ пламна див огън, който обхвана тялото ѝ и достигна до слабините. Струваше ѝ се, че в този миг ще се пръсне от екстаз. Жадуваше за още нещо, нещо, което не познаваше, но беше така съблазнително, че бе готова да умре, ако не го получи.

Погледна мургавото му лице, пръстите ѝ нежно докоснаха устните му, а устните ѝ прошепнаха:

— Кристиан, Кристиан, Кристиан...

Младият мъж знаеше, че тя все още не бе напълно готова за него. С всеки изминал миг ставаха все по-близки, целувките им — все по-страстни, милувките — все по-интимни.

Кристиан разпиля прекрасната ѝ коса по възглавницата и едната му ръка нежно погали гърдите ѝ. Другата се плъзна надолу между бедрата ѝ.

Очите ѝ проследиха ръката му и се разшириха, когато видя червено-златистите косми между бедрата, които ѝ заприличаха на огнени езици. Пръстите му докоснаха най-чувствителното ѝ място.

— Ооо! — изкрещя Бриана, сякаш я бе опарил.

Мъжествеността му се долепи до бедрото ѝ и тя се изви от страх. Той беше толкова внушителен и сигурно щеше я прониже като копие, щеше да ѝ причини болка, щеше да я накара да крещи, щеше да я завладее без остатък. Бе напълно безпомощна пред неговата сила! Щеше ли да го приеме в себе си, щеше ли да понесе и болката, и насладата? Отговорът бе — да, сто пъти да! Той бе истински мъж, а тя се надяваше, че ще бъде истинска жена!

Кристиан взе ръката ѝ.

— Хвани ме за китката и ако това, което правя не ти харесва, можеш да ме спреш. Ако ти доставя удоволствие, ще ми дадеш знак да продължа.

Бриана се смая от умениято му да контролира желанията си дори в такъв миг и неуверено хвана китката му. Широка му гореща длан обхвана венериния ѝ хълм, а пръстите му се прокраднаха между златистите къдрици, навътре и все по-навътре. Усещането беше невероятно. Сетне погали розовата пъпка на женствеността ѝ и тя се изви на дъга и потръпна от сладост. Пръстът му стана по-настойчив, влизаше все по-навътре, но Бриана не искаше да го спре. Всички задръжки в нея се срутиха, не искаше да мисли за нищо, искаше само той да не спира. Както ѝ бе обещал, тя щеше да го моли да я обладае.

Кристиан вдигна поглед към лицето ѝ. Устните ѝ се разтвориха, тя се задъха от страстен копнеж и той неистово впи устни в нейните, а пръстът му продължаваше да я гали.

— Харесва ли ти, Бриана? — проговори между две целувки.

— Харесва ми — пошепна останалата без дъх девойка и разтвори бедра, за да му позволи да проникне по-дълбоко.

Кристиан я искаше цялата, без остатък. Би му доставило удоволствие да я доведе до върховния миг само с ръката си. Може би щеше да бъде чудесно, ако я дареше с пълно блаженство само с устата си, ала нещо първично, дълбоко скрито в него, му подсказа, че телата им трябва да се слоят изцяло. Удоволствието трябваше да бъде примесено с болка, както бе отредила природата. Тогава щяха да бъдат свързани завинаги.

Пръстът му започна да се движи по-бавно, а езикът му застина, за да удължи блажения миг. Когато тя вече не можеше да издържа, той щеше да я обладае.

Бриана лежеше, изтощена от възбуда, косата ѝ се бе разпиляла по възглавницата, тя се усещаше почти обезумяла от желание. Тогава той се намести между краката ѝ, а огромната му мъжественост предизвикателно я погъделичка по вътрешната страна на бедрата ѝ. Той се надвеси над нея и извика:

— Сега!

В същия миг се притисна към нея, плътта му се плъзна покрай нежната розова пъпка и проникна в кадифената ѝ плът.

Викът на Бриана проехтя в нощната тишина. Болката я прониза и тя се стегна толкова силно, че и той простена от болка.

Погали клепачите ѝ с устните си и зашепна любовни слова:

— Толкава си красива... нежна... прекрасна...

Кристиан застина за миг, за да я накара да се отпусне. Отначало тя също не помръдваше, но постепенно усети как членът му пулсира в нея и възбудата се предаде и в нея. Тялото ѝ се сви конвулсивно и бавно започна да се движи под него.

Тя наистина бе прекрасна любовница, точно както си я бе представял в бляновете си. Внезапно тялото ѝ започна да се извива все по-ритмично и го обгърна напълно като нежна коприна. Сега вече си принадлежаха напълно.

Кристиан започна да се движи в нея с все по-мощни тласъци, искаше това да трае вечно, но знаеше, че трябва да я щади и да не ѝ причинява прекалено силна болка. Тялото ѝ потръпна в първите конвулсии на екстаза точно когато семето му започна да се излива в нея. Господи, беше наистина великолепна жена! Никога не бе изпитвал по-голямо удоволствие. Тя бе за пръв път с мъж, ала се любеше с неописуема жар.

Кристиан се отпусна върху нея, изтощен и напълно задоволен. Бриана се усмихна в мрака. Лежеше покорно под него, но гърдите ѝ се изпълниха с радост. Чувстваше се така, сякаш бе изсмукала силата му и част от него ще остане в нея завинаги.

Кристиан Хоуксблъд лежеше до любимата си и слушаше равномерното ѝ дишане. Чувстваше се като възроден, като че ли бе участвал в победоносна битка — така сладко изтощен се чувстваше след всеки успех на бойното поле.

Той я прегърна и я притисна към сърцето си.

— Сладка моя... дива... и толкова темпераментна и съблазнителна... Ти си възхитителна. Прие изпитанието на болката и кръвта като истинска богиня. Моето сърце ти принадлежи завинаги, Бриана.

Бриана знаеше, че това, което се случи тази нощ, ще промени целия ѝ живот. Внезапно се почувства странно самотна и уязвима и тихо заплака.

В този миг Кристиан Хоуксблъд де Бошан се закле, че никога няма да я нарани, ще я защитава с цената на живота си, ще я обича с цялата си душа.

Преди разсъмване Бриана се събуди и уплашено извика, защото в първия миг не разбра къде се намира. Младият мъж я взе в прегръдките си и нежно я притисна до гърдите си, за да я успокои. От него се излъчваше топлина и сигурност. Девојката се успокои и отново потъна в сън.

Когато за втори път се събуди, беше сама в широкото легло. Извика разочаровано, когато ръката ѝ напипа вече изстиналите чаршафи.

— Кристиан!

Името му я накара да се сепне. За бога, нима отново бе имала еротични сънища? Ала тялото ѝ казваше друго. Гърдите и устните ѝ бяха подути от страстните му целувки, а слабините я боляха.

Лицето ѝ пламна от срам, когато видя смачканите чаршафи. Петната яркочервена кръв ѝ припомниха, че вече не е невинна девојка. Бриана се ужаси от това, което бе извършила. То беше грях! Тя бе сгодена за друг! Хоуксблъд я бе съблазнил против волята ѝ, за да му отдаде това, което по право принадлежеше на бъдещия ѝ съпруг!

Бързо събра ленените чаршафи от леглото, преди някой да разкрие позорната ѝ тайна, и скри купчината зад вратата. След това старателно се изми и дълго търка кожата си, сякаш искаше да изтрие срамния спомен за чувствените ласки на Кристиан.

Почти бе привършила с обличането, когато Адел влезе в стаята ѝ.

— Добро утро, агънцето ми. Струва ми се, че тази светла рокля не е подходяща за разходка до каменната кариера, но разбирам защо искаш да изглеждаш съблазнително.

Бриана не се поласка от думите ѝ.

— Няма да ходя до кариерата.

— Но нали обеща на Джоан и Глинис. Ще останат разочаровани. Какво те задържа в замъка?

— Аз... аз мислех да сменя завивките на леглата — неуверено отвърна Бриана.

— Тогава нека да ти помогна. Ти ще занесеш чаршафите в пералнята, а аз ще извадя чисто бельо от скрина. Докато свършим, Джоан ще бъде готова за разходката. Знам, че я очаква с нетърпение.

Бриана реши, че ако се противопостави на леля си, само ще предизвика подозрението ѝ. Не ѝ беше присъщо да върши работата на прислужниците, ала решително се зае с чаршафите. Вдигна ги от пода и се упъти към стаята на приятелката си, за да вземе и нейните чаршафи.

Джоан звънко се засмя.

— Ти си най-внимателната домакиня, която познавам, Бриана. Да не би да се каниш да сервираш и закуската?

— Не, но ти можеш да слезеш в трапезарията, а аз ще дойда след минута — усмихна се Бриана.

Може би все пак щеше да измисли къде другаде да ги заведе на разходка. Ала когато влезе в трапезарията, дамите говореха само за днешното посещение в каменоломната.

Чуха силните удари на чуковете още преди да стигнат до кариерата и разбраха, че мъжете вече са започнали с изсичането на камъка. Длетата звънтяха по големите каменни блокове, за да ги разделят на по-малки късове. Работата беше трудна и тежка. Волските талиги бяха подредени до кариерата и двама яки мъже ги товареха с каменните блокове. Мъжете работеха голи до кръста, а телата им бяха покрити с пот и прах.

Бриана се изненада, когато видя Хоуксблъд да работи наравно с всички. Едрото му стройно тяло и мургавата кожа рязко го отличаваха от останалите мъже. Тя пое дълбоко въздух, когато видя капките пот, които блестяха по кожата му с цвят на махагон. Той беше великолепен, възхитителен мъж.

Бе невероятно наистина, че цяла нощ тези силни и мускулести ръце я бяха прегръщали. Погледна към падинката на шията му, там, където бе притиснала устни и бе усетила пулса му, а сетне погледът ѝ се плъзна към мощните му гърди, към които се бе притискала с такава страст.

Сега, докато го наблюдаваше, тя си призна, че го бе избрала свободно, по свое желание. По гърба ѝ полазиха тръпки, щом осъзна, че иска тази нощ да се повтори, че жадува отново да бъде в обятията му, отново да тръпне от сладост под него.

В този миг Кристиан погледна към нея. Погледите им се приковаха, очите им си казаха, че всеки от тях помни и най-малката подробност от изминалата нощ. Страстният му поглед говореше, че тя е изпълнила мислите му, че тази нощ отново ще слейт телата и душите си. Младата жена изтръпна от желание, краката ѝ се подкосиха от слабост и тя извърна глава. Трябваше да се овладее, иначе всички наоколо щяха да разберат, че са любовници.

Кристиан видя смущението и вълнението ѝ и лъчезарно ѝ се усмихна. Тя вече наистина бе негова жена и не можеше да му откаже нищо, дори и да искаше. Усмивката накара сърцето ѝ бясно да забие.

Бриана бе взела скицника със себе си, за да нарисува няколко скици от замъка Бедфорд, ала когато по-късно го отвори, видя, че Кристиан Хоуксблъд доминира във всяка рисунка.

Тази вечер никой не остана дълго в трапезарията. Останалите разбраха, че Бриана и Кристиан вероятно искат да прекарат и вечерта, и нощта сами. Джоан знаеше какво става между приятелката ѝ и Хоуксблъд и знаеше, че те искат да се насладят на всеки миг, прекаран заедно. Докато бяха в Бедфорд, кралят, принц Едуард и Уорик бяха започнали да събират войски за нов поход във Франция. Когато армията станеше достатъчно многобройна, кралят щеше да я поведе през Ламанша.

Бриана запали свещите, бавно свали роклята си и облече кадифената роба, която ухаеше на виолетки. Взе четката и разсеяно започна да разресва косите си. Ще бъде ли толкова дързък и ще дойде ли отново в стаята ѝ? А тя щеше ли да го приеме и да му се отдаде?

— Нека аз да направя това. — Дълбокият му глас нахлу в полутъмната стая.

Не го бе чула да влиза, откъде се бе появил? Затаи дъх, когато той бавно се приближи към нея. Протегна корава длан и тя послушно сложи четката в ръката му. Пулсът ѝ се ускори, когато Кристиан коленичи пред нея. Сърцето ѝ учестено заби, а гърдите ѝ развълнувано се надигаха под втренчения му поглед.

Всяко докосване я възбуждаше. Усещането бе невероятно чувствено — този безстрашен рицар бе коленичил смирено в краката ѝ и разресваше косите ѝ, сякаш бе неин слуга. Бриана бавно разтвори робата и я остави да открие раменете ѝ. Дали жестът ѝ бе достатъчно съблазнителен? Всъщност тя жадуваше за ръцете му, искаше да ги почувства по тялото си.

Все още на колене, Кристиан плъзна ръце под робата. Грубите му пръсти докоснаха копринената мекота на гърдите ѝ, зърната им мигновено се втвърдиха от възбуда и тялото ѝ потръпна. После ръцете му я подхванаха под мишниците, вдигнаха я от стола и тя се озова на колене пред него. Дори и сега Кристиан бе по-висок от нея и Бриана повдигна глава, за да му поднесе устните си.

Когато го прегърна през врата, робата широко се разтвори и той бързо я смъкна от раменете ѝ и притисна голата жена към гърдите си. Кристиан се отпусна на пода и я притегли върху себе си. Златистият водопад покри гърдите му.

— Ти ме завладя. Никога не съм вярвал, че действителността може да бъде по-прекрасна от бляновете, но съм грешал. Кажи ми, че и ти чувстваш същото, Бриана. Кажи ми, че изминалата нощ не бе само кратък миг на неземно щастие. Кажи ми, че ме обичаш.

— Господ да ми на помощ, струва ми се, че те обичам — прошепна тя, а очите ѝ се замъглиха от желание.

Ръцете му умело разпалваха страстта ѝ. Чувствеността бе ново усещане за нея. Постепенно премина през всички фази на любовната игра — дразнене, леки милувки, прегръдки, които ставаха все по-страстни, все по-дръзки, все по-завладяващи, докато накрая бе изцяло покорена от силата на Кристиан Хоуксблъд.

Когато чувстваше, че ще полудее, ако той не се слее с нея, Кристиан изведнъж властно рече:

— Закълни ми се, че ще се откажеш от годежа с моя брат.

Пръстите му галеха женствеността ѝ, тялото ѝ се гърчеше от желание, искаше да го почувства дълбоко в себе си, докато телата им

потръпнат в конвулсиите на екстаза.

— Да, да, кълна се — задъхано обеща тя и в този миг вярваше, че е искрена.

Сливането им бе толкова пламенно, че в един миг Бриана си помисли, че ще пръсне на малки частици, но в следващата минута закрещя от удоволствие.

Напълно изтощен, Кристиан се отпусна до нея. Сърцето му преливаше от любов и благодарност — досега нито една жена не му бе въздействала по този начин.

Бриана му хвърли закачлив поглед, когато Кристиан я повдигна от пода и я понесе към леглото. Внезапно ѝ хрумна да изпробва властта си върху този непобедим воин. Дали можеше да го накара да загуби разсъдък си от желание? Дали и той щеше да ѝ се закълне във всичко, което тя поиска от него? При тази мисъл на устните ѝ заигра тайнствена усмивка.

Тя наистина се оказа дяволски талантива ученичка. Бе ѝ показал силата на леките докосвания с върховете на пръстите, бе ѝ показал как да го гали с език по най-интимните места, докато закрещи за милост. Тя притежаваше оръжия, на които той не можеше да устои — копринената коса, която галеше кожата му, твърдите зърна на гърдите, които се притискаха към устните му, пръстите, които милваха пулсиращия му член.

— Бриана, не ме измъчвай повече, моля те. Ще излея семето си — изохка той.

Изправи се и се опита да я притегли към себе си, но тя го отблъсна по гръб и бавно го възседна. От очите му струеше безкрайна любов.

— Ти си тъй прекрасна в страстта си, както те виждах в моите блянове.

Думите му я накараха да забрави за всичко и Бриана се плъзна между ръцете му, а страстните му целувки замъглиха съзнанието ѝ.

— Закълни се, че винаги ще ме обичаш така, както в този миг.

Девојката се усмихна на себе си. Кристиан отново бе изтръгнал клетва от нея между две горещи целувки.

По-късно, когато арабският рицар заспа, Бриана се измъкна от леглото. Испитваше непреодолимо желание да запечата върху пергамент необикновената му красота. Дори и в този миг, отпуснато в

съня, мускулестото му тяло изглеждаше като излято. Скицира всеки детайл от снагата му, дори и черния белег с форма на ятаган от вътрешната страна на бедрото. Меката светлина на свещите хвърляше отблясък върху великолепното му тяло и Бриана го запечата завинаги в рисунката и в сърцето си. Прибра скицата при другите рисунки, които бе направила на Нешър, а после отново се плъзна до него. Кристиан се размърда в съня си и едната му ръка обгърна рамото ѝ.

Той отново я остави преди разсъмване. По-късно Бриана се зачуди дали е имал предчувствие, че ще се появи Уорик.

Замъкът, дворът и поляната бяха изпълнени с мъже. Графът бе пристигнал от замък си в Уорик, който се намираше на около шестдесет километра на запад, за да събере всички рицари и мъже, годни да носят оръжие. Щяха да се отправят към кралската резиденция в Кенилуърт, недалеч от Бедфорд. Уорик съобщи на Хоуксблъд, че принц Едуард е заминал на изток, за да събере мъжете от замъците Хедингъм и Колчестър, а самият крал е потеглил на юг, за да поведе със себе си войните от Одишем, Уинчестър и Аръндел.

Граф Уорик бе в отлично разположение на духа.

Посрещна сина си с усмивка и с гордост му показва войните, които го следваха. Изглежда, всеки мъж в Англия бе готов да тръгне след амбициозния Едуард III, който искаше да завладее богатата Франция.

— Моите хора ще се сражават под твое командване. — Хоуксблъд знаеше, че това не е проверка. Уорик бе видял сина си в бой и знаеше какви са воинските му умения. Граф Уорик очакваше от Кристиан да предаде на останалите своя боен опит, за да могат да се завърнат с победа от Франция.

— Днес хората ми ще помогнат в изсичането и товаренето на камъка, а утре рано ще потеглим за Уиндзор.

През целия ден Хоуксблъд бе сред бойците на баща си и остана приятно изненадан, че имението на баща му може да се похвали с толкова способни воители. А освен това замъкът Уорик бе много близо до Бедфорд и Кристиан със задоволство си помисли, че скоро и двата замъка ще бъдат негови.

Бриана се разтревожи как ще изхранят толкова много войници, но граф Уорик бе заповядал на хората си да разположат лагера извън

стените на замъка. За нейно облекчение никой не се появи тази вечер в трапезарията на Бедфорд, дори и Хоуксблъд.

Джоан и Бриана прекараха сами дългата вечер. Сега не само бяха най-близки приятелки, но имаха и еднаква съдба. И двете криеха тайни надежди в сърцата си, страхуваха се за любимите мъже и взаимно се утешаваха, че всичко ще се уреди и ще бъдат щастливи.

Когато Бриана влезе в стаята си, сър Бърк ѝ подаде бележка. Сърцето ѝ се сви. Навярно Хоуксблъд е решил да пази репутацията ѝ и тази нощ няма да дойде при нея. Въздишка се изтръгна от устните ѝ, когато погледът ѝ пробягна по редовете.

„Моя единствена любов,
Няма да се доближавам до теб, докато не се върнем в
Уиндзор, но искам да спазиш клетвата си.“

Нямаше подпис, само един извит ятаган.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

По обратния път към Уиндзор Пади имаше задължението да се погрижи за удобното пътуване на дамите. Той беше доволен, че Адел реши да остави Кланси в замъка Бедфорд. Адел обичаше котарака и знаеше, че той е свикнал със замъка и там ще бъде по-щастлив. Пади вече нямаше съперник за вниманието ѝ.

По пътя се присъединиха към войската, събрана от принц Едуард от графствата Хедингъм, Колчестър и Бъркхемстед. Принцът събщи на Уорик и Хоуксблъд, че кралят ще свика графовете от Севера, от Уелс и от Ирландия. Всички знаеха, че ще дебаркират на френския бряг, след като се събере цялата английска армия. Кралят бе не само много амбициозен, но притежаваше и изключителна енергия, дързост и решителност, така че до две седмици може би щяха да бъдат отвъд Ламанша.

Принц Едуард не успя да се види насаме с Джоан, затова ѝ изпрати набързо надраскана бележка:

„Скъпа Жанет,

Искам да те притисна до сърцето си, но обстоятелствата не ми разрешават да го сторя. Ще уредя да посетиш брат си в къщата му в Лондон на Фиш стрийт и ще ти изпратя съобщение по младия Рендъл Грей. Броя часовете до срещата ни.“

Е.

Всеки изминат час приближаваше Бриана до Уиндзор и до Робер де Бошан. Страхуваше се от тази среща. Как да му каже, че разваля годежа? С какви думи да му обясни решението си? Нима може да му признае, че обича незаконородения му брат? Ще бъде не само жестоко,

но и безразсъдно — все едно да налее масло в огъня. Трябва да намери по-подходящо обяснение. Бе обещала на Кристиан, че ще развали годежа, ала сега разбираше, че това е най-трудното нещо в живота ѝ. Въпреки това бе решила да говори с Робер колкото е възможно по-скоро.

Бриана се изкъпа, облече скромна синя туника и се отправи към стаята на бъдещия си годеник. Бе шокирана, когато разбра от слугите, че раната му все още не е зараснала. Завари го излегнат на една софа, а под крака му бе подложена възглавница.

Като я видя, лицето му светна.

— Бриана! Господи, колко много ми липсваше!

В сърцето ѝ се надигна тревога, когато видя, че той не може да стане, а само протегна ръце към нея. Тя стеснително се приближи, наведе се и му позволи да я целуне по бузата, а сетне сковано притегли един стол и седна до софата.

— Робер, още ли не си оздравял? — промълви тя, изпълнена със съчувствие.

— Да съм оздравял ли? — горчиво възкликна той. — Никога няма да оздравея!

— Какво искаш да кажеш? Нима раната ти не е зараснала? — Девойката не можа да потисне надигащата паника в гърдите ѝ, че няма да може да се раздели с Робер.

— Раната ми отдавна щеше да зарасне, ако онова проклето животно не беше ме ухапало. Придворният лекар, Джон Брей, каза, че бедрената кост е инфектирана и вероятно ще осакатее.

— За какво животно говориш? — озадачено попита Бриана.

— Когато се нараних на турнира, някакво гадно животно като невестулка ме ухапа в раненото място. Ако открия на кого принадлежи това отвратително животинче, ще го понижа с мечи си!

Господи, той говореше за невестулката на Хоуксблъд, за любимеца му Нешър! Обзе я безкрайно чувство на вина.

— Нима нищо не може да излекува раната ти? — отчаяно извика тя. Бе ужасно, че толкова смел воин като Робер де Бошан ще трябва да се откаже от участието във войната.

— Сигурно няма да е много приятно да живееш със сакат мъж, нали, Бриана? — горчиво подхвърли той. — По-добре ми кажи веднага, че искаш да се откажеш от нашия годеж. Една красива и

млада жена като теб, едва ли ще иска да прекара живота си с инвалид като мен.

— Престани, Робер! Нима толкова малко ме познаваш? — Цял живот я бяха възпитавали, че дългът е нещо свещено. Не можеше да развали годежа само защото той има физически недъг. Усети как челюстите на капана щракват.

Младият мъж тронаво се приближи към нея и я хвана за ръката.

— Закълни ми се, че няма да ме изоставиш заради крака ми.

— Аз... аз... кълна се, Робер — нещастно промълви девойката.

Той се успокои и нежно поднесе ръката ѝ към устните си.

— Ние сме обвързани завинаги — заяви решително.

Бриана не можа да намери сили в себе си да му възрази.

Малко след като тя си тръгна, в стаята на младия благородник се появи сър Невил Уигс. Искаше пръв да му разкаже за отстраняването му от Бедфорд.

— Аз съм сър Невил Уигс, законният управител на замъка Бедфорд. От самото начало вашият брат не ме хареса и ме уволни от поста ми. Смятам, че е превишил правата си. Понеже вие сте сгоден за лейди Бедфорд, вярвам, че ще ме възстановите. Заклевам се, че ще останете доволен от мен.

С кафявата си къдрава коса и брада сър Невил Уигс приличаше на териер, и то на много сърдит териер.

— В какво ви обвинява брат ми? — попита Робер, инстинктивно усетил, че този мъж може да се окаже полезен съюзник.

— Той заяви, че сметките са подправени, но за тях всъщност отговаряше сър Джеймс Бърк — излъга той.

Студените очи на Робер проникателно го изгледаха и устните му се извиха в доволна усмивка.

— Убеден съм, че ние двамата ще се разбираме много добре. Моят незаконороден брат трябва да бъде по-внимателен. Ако ми служите вярно, когато се ожения за лейди Бедфорд, вие ще бъдете управител на замъка.

Бриана се намираше на кръстопът между двамата силни мъже. Бе послушала сърцето си и се бе отдала на любовта си към Кристиан Хоуксблъд, когато нямаше право на това. Неговият брат пръв предяви

претенции към нея. Ако изостави Робер, ще стане ужасен скандал — всички ще я упрекнат, че го е напуснала заради сакатия му крак. Щеше завинаги да бъде опозорена. Кристиан бе по-силен от Робер и лесно щеше да преживее загубата ѝ. А от друга страна, Робер ще бъде обект на съжаление до края на дните си, ако тя го изостави.

Нямаше избор. Съдбата бе решила вместо нея. Бе се оплела в собствената си паяжина. Когато съобщи на Хоуксблъд, че няма да изпълни клетвата си, гневът му ще бъде ужасен. Не беше от мъжете, които лесно могат да преглътнат подобно предателство. Сигурно ще направи ужасна сцена и всички ще разберат за изневярата ѝ.

В този миг в главата ѝ проблесна неочаквана мисъл. Въпреки че го отрече, Кристиан притежаваше силата да я подчини на волята си. По-добре да не се среща с него и макар това да бе постъпка на страхливка, девойката реши да му напише, че честта ѝ изисква да се омъжи за Робер де Бошан.

Три пъти къса писмото. Сълзи на отчаяние капеха по пергамента, сърцето ѝ се съсипваше от мъка. Най-накрая му написа, че разчита на рицарската му чест да я освободи от дадената клетва и да сложи край на непоносимите ѝ терзания. Запечата го и го даде на Рендъл, за да не унищожи и това писмо.

Щом го прочете, Кристиан се втурна към стаята ѝ и нахълта вътре, без да мисли за дворцовия етикет.

— Ти ми се закле, че ще развалиш годежа с Робер. Няма да ти позволя да престъпиш клетвата си!

Мургавото му лице бе изкривено от ярост. Бриана уплашено отстъпи назад, не смееше да диша.

— Кристиан, той е сакат! Не мога да бъда толкова жестока и безсърдечна! Всичко се промени заради крака му. Моля те, изслушай ме, Кристиан. Обичам те с цялото си сърце, но съм обречена да се омъжа за брат ти и не мога да престъпя този обет.

— Нима ще разбиеш живота и на двама ни само заради едното съжаление? — Гневът му нямаше граници. Приблужи се към нея, сграбчи я през кръста, повдигна я до лицето си и впи очи в нейните. — Нима наистина вярваш, че ще те отстъпя на друг мъж?

— Кристиан, моля те, бъди разумен. Кралят иска този брак, баща ти също го иска. Ти нищо не можеш да промениш! — Това бе отчаян

вопъл на сърцето ѝ. Искаше да го накара да отстъпи. Ала въпреки горещите ѝ молби, той остана непреклонен.

Искрящите му очи не се отделяха от нейните, сякаш искаше да сломи волята ѝ. Накрая я пусна на пода и отдръпна ръцете си.

— Ще разбереш на какво съм способен, Бриана.

Той излетя от стаята, но думите му дълго останаха да витаят във въздуха.

Гърлото ѝ се сви от мъка. Бе наранила мъжа, когото обичаше с цялото си сърце. През следващите три дни младото момиче не беше на себе си, разкъсвано от страдания и от страх пред неговото отмъщение. Ала нищо не се случи. Нито веднъж не зърна мургавото му гордо лице.

Когато Уорик видя, че раната на Робер все още не е зараснала, той изпрати да повикат Хоуксблъд и неговия арабски оръженосец Али. И двамата бяха придобили безценни медицински познания в университета в Кордоба и в Ориента. Граф Уорик бе убеден, че те разбират много повече от придворния лекар Джон Брей.

Отначало Робер отказа незаконороденият му брат да го прегледа, ала Хоуксблъд го накара да склони.

— Аз съм отговорен за раната — настоя Кристиан. — Не бъди глупак, позволи ми да прегледам крака ти.

— Не се осмелявай да заявяваш, че ти си ме ранил. Твоят меч въобще не ме е докосвал — надменно отвърна Робер.

— Казах, че се чувствам отговорен, защото моята невестулка те ухапа по раната и тя се е възпалила.

Робер бе шокиран.

— Ти нарочно си я насъскал срещу мен. Ще отровя този плъх!

— Бих те посъветвал да се държиш по-надалеч от животинчето, ако не искаш да изгубиш тестиките си. Нешър ги колекционира.

Робер пребледня, щом разбра, че на косъм се е разминал с кастрирането. Неохотно нави панталоните си и показва зачервената рана.

Кристиан и Али се спогледаха. И двамата единодушно решиха, че ако наложат раната с лапа от ранилист, ще спрат възпалението, след няколко дни червенината ще изчезне, а сетне ще намажат раната със сок от ленивче.

— Бързо ще те изправим на крака — увери го Хоуксблъд. — Ще можеш да се биеш във Франция.

А в себе си се запита дали Робер не симулира. Раната не беше толкова опасна и силен мъж като брат му не би трябвало да е неподвижен заради нея. Нима Робер е страхливец? Кристиан бързо отпъди тази мисъл. Не биваше да позволява чувствата към Бриана да влияят на преценките за брат му. И когато Робер узнае, че бойците на граф Уорик ще бъдат под командването на Хоуксблъд, това ще го накара много бързо да оздравее.

Кралят се върна в Уиндзор, повел две хиляди тежковъоръжени рицари. Поляните край замъка Уиндзор бяха изпълнени докрай с палатките на смелите британски и уелски воители. Мадам Марджъри не пропусна да се възползва от възможността да изнесе пред възпитаничките си поредната лекция за опасностите, които дебнат самотните празноскиращи девойки отвъд стените на замъка.

Още същия ден, когато се завърна в Уиндзор, кралят събра зидарите и им нареди веднага да се заемат със строежа на новата кула. Предвкушването за бляскава победа над Франция — вечния враг на Англия — му вдъхваше неизчерпаема енергия. Едуард III се застоя в кабинета до късно през нощта, пред масата, отрупана със стотици донесения, насъбрали се по време на отсъствието му от Уиндзор.

Принц Едуард го следваше неотстъпно, помагаше при взимането на всяко решение, преди да бъде поставено за обсъждане пред Военния съвет на кралството, приемаше и изпращаше десетки вестоносци.

— Глупости! — Кралят захвърли на масата посланието от френския крал.

Принцът взе пергамента, скрепен с няколко печата, прегледа го набързо и учудено погледна към баща си.

— Филип ни предлага да освободи Уилям де Монтегю в замяна на граф Мъри.

— Но тази размяна на пленници е неприемлива за нас, татко. Само като държим Мъри в затвора, ще успеем да предотвратим нахлуването на шотландците.

— Знам! Ако проклетите шотландски варвари навлязат в Англия, Мъри веднага ще бъде екзекутиран. Искам да съм сигурен, че няма да ни нападнат в гръб, преди да приключим кампанията във Франция!

— Татко, тъй като войната ще започне след броени дни, бих искал да ти кажа нещо.

Крал Едуард погледна сина си, който толкова приличаше на него. Кралят можеше да дава обещания, но да не ги изпълнява. Ала Едуард III знаеше, че синът му настоява баща му да спази обещанието си.

— Какво да ми кажеш, Едуард?

— Когато започнат битките, искам да ме изпратиш на предната линия. Мога сам да се грижа за себе си. Не искам да се ползвам от покровителството ти. Нека сам заслужи рицарското си звание.

За миг кралят остана намръщен, но сетне разбра, че няма право да поставя сина си в неудобно положение пред другите рицари. Макар че Уелският принц бе само на шестнадесет години, той, слава богу, вече бе истински мъж. И ще бъде най-великият рицар в християнския свят. При това без покровителството на баща си!

— Давам ти кралската си дума, Едуард — тържествено заяви Едуард III и сложи ръка на рамото на сина си. Сетне се усмихна. — Дано Бог те закриля, защото ако нещо стане с теб, майка ти никога няма да ми прости.

— Аз съм Плантагенет — просто отвърна принцът.

От думите му се разбираше, че е благословен от Бога.

Крал Едуард безмълвно се закле да помоли Кристиан Хоуксблъд да бди над сина му. Макар че бе обещал на принца да не го предпазва от опасностите, някой можеше да му нанесе коварен удар в гръб!

Вече бе минало полунощ, когато кралят изкачи тъмните стъпала към стаята на Катерин де Монтегю. Остана разочарован, когато видя, че тя е напълно облечена и стаята е осветена от запалените свещи.

— Мислех, че ще чакаш в леглото, любима — пошегува се той. Жадуваше да почувства прекрасното ѝ тяло под своето.

— О, да, целият свят трябва да съобразява само с желанията на краля.

Той въздъхна. Последното нещо, което искаше, бе да слуша оплакванията на любовницата си. Ако желаше мир и спокойствие, трябваше да отиде при кралица Филипа. Ала вместо това бе тук, защото жадуваше за чувствените ласки на Катерин.

— Получили сте съобщение от Франция относно откупа на Уилям!

— Хайде да си легнем, скъпа, и всичко ще ти разкажа.

— Този хумор не ме забавлява, сир. Искам преди удоволствието да поговорим сериозно. Струва ми се, че ме търсите само за

забавления!

— Катерин, ти си жестока към мен — отново въздъхна кралят и отметна кичур коса от челото си. — Откъде научи, че съм получил съобщение от Франция?

— Говорих с френския посланик.

В гърдите на Едуард III се надигна ревност. За бога, бе готов да я дели със съпруга ѝ, но мисълта, че би могла да използва тялото си, за да получи информация за граф Солсбъри, като с нож прободете сърцето му.

— Щях да ти кажа всичко, което знам за Уилям. Вярвай ми, любима.

Тя сложи ръце върху широките гърди на краля в знак на смирена молба.

— Ще ти повярвам, ако размениш граф Мъри за най-скъпия си приятел.

Кралят простена, когато силните му ръце обгърнаха рамената ѝ.

— Скъпа моя, докато граф Мъри е наш пленник, шотландците няма да ни нападнат.

Тя рязко се отдръпна от него, сякаш докосването му ѝ бе противно.

— Значи, ти ми отказваш единственото нещо, за което някога съм те молила?

— Скъпа Кат, ти също ми отказваш това, което аз искам.

— Аз ти дадох любовта си, отдадох ти тялото си! Нима досега съм ти отказвала нещо?

Ръцете му хванаха панделките на роклята ѝ.

— Отказваш ми сега — прошепна пламенно той.

Тя взе ръцете му и ги сложи върху красивите си гърди, за които той жадуваше.

— Ще ти дам всичко... всичко. Умея да бъда великодушна и щедра.

Едуард отново изохка, вдигна я на ръце и я понесе към леглото. Преди да изгрее слънцето, той също трябваше да бъде щедър. Обеща на любовницата си, че ще размени граф Мъри за Уилям де Монтегю, графа на Солсбъри.

Куриерите непрекъснато сновяха между Уиндзор и крайбрежието, където бяха събрани корабите, които щяха да превозят

войниците на Едуард. От всички графства на Англия към брега се отправяха коне, оръжия и амуниции. За уелските стрелци бяха ушити специални униформи — зелени жакети и кафяви панталони. Всички бяха снабдени с колчани от еленова кожа, където да държат стрелите си, украсени с гъши пера. Рицарите трябваше сами да се погрижат за оръжията и конете си. Бойците имаха шлемове, кожени ризници и щитовете, ножове и мечове от най-фината шефилдска стомана. Стотици каруци, претъпкани с оръжия, оръдия, фураж за животните, лекарства и всичко необходимо за военен поход, бяха натоварени на корабите за Франция.

Дори във въздуха на Уиндзор се усещаше нетърпение. Зидарите работеха от тъмно до тъмно, за да завършат новата кръгла кула на Едуард III. Бременните жени се молеха на Бога да родят преди съпрузите им да заминат на война, а благородниците, които се надяваха да получат рицарски сан, преследваха девойките, за да се насладят на ласките им, преди да се отправят във Франция.

Младият Уилям де Монтегю използваше всяка възможност да се измъкне от задълженията си, за да се види с Джоан. Тя го избягваше, доколкото можеше, защото той настояваше да се сгодят преди отплуването за Франция. Всяка вечер, когато заемаше мястото си до него под строгия поглед на майка му, графиня Солсбъри, сърцето ѝ се изпълваше с копнеж по нейния златокос принц. Очакваше с нетърпение покана от брат си да го посети в Лондон.

Джоан връхлетя в стаята на Бриана и възбудено извика:

— Най-после пристигна поканата от Лондон! Уилям и майка му ме поставят в затруднено положение. Настояват годишната церемония да се състои преди Уилям да замине на поход. Всички документи вече са готови!

— И аз съм подложена на същия натиск от Робер. Съгласих се да изпълня желанието на краля. Граф Уорик вече е подписал брачния договор — унило отвърна Бриана.

— Ела с мен в Лондон, Бриана. Поне за малко ще можеш да избягаш от Робер.

— Кога тръгваш?

— Веднага! — извика приятелката ѝ. — Само ще си облека любимата рокля на Едуард и съм готова. Ела след малко да ме вземеш

от стаята и ще се измъкнем по задните стълби, които водят до реката. Ще се качим на лодка и по Темза ще стигнем в Лондон.

— Не е зле да вземеш нощница и тоалетни принадлежности — каза практичната Адел, когато Джоан излезе.

— О, нима мислиш, че Джоан ще прекара нощта в Лондон? — попита Бриана, докато слагаше виолетовата туника върху бледолилавата рокля.

— Агънцето ми, тя отива да се срещне с Едуард. Нима мислиш, че той ще я пусне преди разсъмване?

Девојката се изчерви.

— Не бях помислила за това.

Когато влезе в стаята на Джоан, тя завари там Елизабет Грей. Младото момиче бе дошло при Глинис, която бе известна с умението си да приготвя любовни билки и да прави магически заклинания. Щом Бриана влезе в стаята, всички млъкнаха. Тя забеляза паника в погледа на Елизабет, а след миг девојката избухна в ридания.

— Елизабет, какво се е случило? — разтревожено попита Бриана.

— Аз... аз... съм бременна — избъбри Елизабет. — Искam Глинис да ми даде нещо, което ще ме отърве от бебето.

— О, Елизабет, не мога да повярвам! — Сърцето на Бриана се изпълни с жалост към нещастното момиче.

— Имам една билка, но тя може да бъде опасна — каза Глинис. — Познавах едно момиче, което умря, след като я изпи.

— Не ме интересува, не ме интересува! По-скоро бих умряла, отколкото да понеса този ужасен скандал! Ако принцеса Изабел научи, всички в двореца ще узнаят за срама ми!

Бриана се досещаше кой е виновникът за нещастieto на Елизабет Грей. Знаеше, че девојката не може да се омъжи за него.

— Принц Лайънъл ли е бащата?

Елизабет кимна нещастно и лицето ѝ почервения още повече.

Милостивото сърце на Джоан се изпълни със съчувствие към нея.

— Не се срамувай, Лизи, никоя от нас не е девствена — сподели тя. Думите ѝ би трябвало да разсмеят момичето, но Елизабет отново избухна в сълзи. — О, Глинис, моля те, помогни ѝ! — нетърпеливо рече тя.

Глинис погледна към Джоан и Бриана.

— Вие излезте. Аз ще се погрижа за лейди Грей. Това е работа между мен и нея и по-добре да забравите за случката.

После Глинис извади от ковчежето билки и приготви течност от дафинови, смокинови листа и още няколко треви.

— Останете при мен, лейди Грей. През следващите няколко часа ще имате ужасни болки.

— Благодаря ти, Глинис — пламенно отвърна девойката и бързо изпи горчивата течност. Отпусна треперещото си тяло на стола. Пръстите ѝ нервно подръпваха сребърния ѝ колан. — Принц Лайънъл не е бащата — смутено отрони тя.

— В такъв случай, милейди, благородникът, който е виновен, може да бъде заставен да се ожени за вас.

Елизабет поклати глава.

— Той е сгоден за лейди Бедфорд. Бременна съм от Робер де Бошан.

— За бога, никога не го казвайте на Бриана. Това ще съсипе живота ѝ!

Елизабет не можа да отговори, защото в този миг силна болка я проряза в кръста и тя едва не припадна.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

През целия път до Лондон двете приятелки бяха необикновено мълчаливи и замислени. Накрая Бриана ѝ прошепна в ухото:

— Слава богу, че не сме изпаднали в състоянието на Елизабет Грей.

— О, не, Бриана, ако ми се случи нещо такова, Едуард веднага ще се погрижи за мен — лекомислено отвърна Джоан.

Бриана въздъхна. Току-що бяха получили нагледен урок, че жената може да разчита само на себе си, и побърза да се закълне, че отсега нататък никога няма да проявява безразсъдство.

Двете девойки взеха малките чанти, в които носеха тоалетните си принадлежности, и тръгнаха по Фиш стрийт към къщата на граф Едмънд Кент. Той ги очакваше и радостно прегърна сестра си. Очите му светнаха от удоволствие, когато видя Бриана, и леко я целуна по бузата. Тя шеговито го плесна, когато той се опита да я целуне по устните.

— Не бива да си толкова жестока към мъж, който се е опитал да си открадне една целувка, когато му предстои да замине на война. — Огледа я с възхищение от главата до петите. Кожата ѝ бе по-прозрачна и от красивите перли, които си бе сложила. — Този де Бошан е щастливо копеле.

Бриана се изчерви.

Едмънд ги поведе към малкия заден двор.

— Искам да ви запозная с новия си съсед.

Очите на Джоан се разшириха от щастливо очакване — без съмнение принц Едуард бе новият съсед на граф Кент.

Едмънд ги съпроводи до задната врата. Почука и на прага се появи сър Джон Шандо, който пое чантата на Джоан и посочи към коридора.

— Надявам се, че гледката от стаята ще ви хареса, лейди Кент.

Джоан се спусна по коридора. В този миг сякаш целият свят изчезна, освен нейния възлюблен принц Едуард. Шандо пристъпи

смутено към Бриана. Чудеше се как да я забавлява.

Девойката отгатна притеснението му и бързо рече:

— Моля ви, сър Джон, не се безпокойте за мен. Аз съм си взела скициника. Единственото, от което се нуждая, е стая с изглед към реката.

Благородникът не бе свикнал с дамското общество, жените го смущаваха и объркваха, затова въздъхна с облекчение. Поведе я по една тясна стълба и после я въведе в просторна спалня в предната част на къщата с чудесен изглед към Темза.

— Имаме щастието да се наслаждаваме на изкуството на най-добрия готвач в Лондон. Ароматът, който се носи от кухнята, сигурно ще възбуди апетита ви.

— Струва ми се, че ухае на плодова пита с мармалад — с надежда рече тя.

— Ще ви донеса едно парче, ако успея да отмъкна от кухнята. Готвачът е доста подозрителен и непрекъснато ме следи — намигна ѝ той и излезе от стаята.

Джоан радостно извика и се хвърли в прегръдките на принц Едуард. Той я повдигна и я завъртя във въздуха. За сетен път си каза, че тя е най-изящното и фино създание, което бе срещал. Тя бе облечена в бледозелена копринена рокля, ефирна като морска пяна, украсена по краищата с хермелин, а в платиненорусите ѝ коси проблясваха малки перли. Очите ѝ блестяха от любов и възбуда. Срещата беше тайна и забранена, а това я правеше още по-очарователна.

— Едуард, страхувах се, че си ме изоставил — задъхано прошепна тя, без сама да вярва на думите си.

— Моя малка Жанет, не съм престанал да мисля за теб и така ще бъде където и да се намирам.

Девойката обви нежните си ръце около врата му и закачливо го целуна по носа.

— Обичам те, Едуард.

— А аз те обожавам, ангел мой. Измина цяла вечност, откакто за последен път те държах в прегръдките си.

Бриана седеше до прозореца и скицираше реката и хората, които сновяха между Темза и улицата. Започна да се стъмва, девойката спря да рисува и разсеяно прелисти скиците си. Изведнъж пред погледа ѝ се появи скицата, която бе направила на Кристиан Хоуксблъд през последната им любовна нощ. Припомни си първата им среща и сърцето ѝ болезнено се сви. Сетне в съзнанието ѝ изплуваха всички погледи, които си бяха разменили всички думи, които си бяха казали, всички докосвания.

Гледаше с невиждащи очи светлините по брега на реката. Защо задълженията винаги бяха неприятни, а забранените удоволствия — толкова привлекателни и вълнуващи? Изведнъж сетивата ѝ доловиха присъствието му. Вратата се отвори и мощната му фигура изпълни рамката. О, небеса, защо не се бе досетила, че той ще бъде тук заедно с Черния принц?

Девойката подскочи като ужилена и столът се катурна. Кристиан прекоси стаята и силните му ръце сграбчиха раменете ѝ. Тъмното му лице бе пламнало от ярост, а аквамариновите очи я пронизваха като кинжали.

Бриана затвори очи, неспособна да устои на покоряващия му магнетизъм. Той излъчваше непреодолима сила и тя се уплаши, че няма да може да му се противопостави. Ала бе длъжна да го стори.

— В Бедфорд и двамата бяхме полудели. Не трябваше да ти се отдавам, след като съм сгодена за твоя брат. А сега той рискува да остане сакат за цял живот. Не мога да бъда толкова безсърдечна и да го изоставя.

— О, ти наистина си безсърдечна, Бриана! Ти си моята лейди, ти си моята жена. Ти ще ми принадлежиш завинаги, тялом и духом.

— Престани, Хоуксблъд! Аз принадлежа на Робер де Бошан. Баща ти вече е подписал брачните документи и годежът е неизбежен.

Ръцете му я стиснаха до болка. Сега в лицето наистина приличаше на ястреб.

— Чуй какво ще ти кажа: никога няма да принадлежиш на Робер де Бошан, нито на този свят, нито на онзи! Ние с теб сме кръвно свързани, ние с теб сме едно цяло!

— Кристиан... — сърцераздирателно извика тя. — Никога няма да съжалявам за това, което преживяхме. Ако изтръгнат сърцето ми,

когато умра, то ще бъде изпълнено с любов към теб. Но аз съм виновна пред Робер, трябва да изпълня дълга си към него!

— Но преди това имаш дълг към мен — процеди Кристиан. — Избрах теб и само теб за майка на бъдещите ми деца.

— Кристиан, това никога няма да стане — тъжно промълви Бриана.

Хоуксблъд я вдигна на ръце.

— За бога, сега ще те отнеса в леглото и ще посея семето си в теб!

— Пусни ме! Пусни ме веднага! — изкрещя тя, но той бързо изскочи от стаята, понесъл я на ръце.

Озоваха се в друга стая с широко легло. Бриана заудря с юмруци по мощните му гърди, но той не ѝ обърна внимание. Притисна устни до ухото ѝ и зашепна всички онези любовни думи, за които тя бе жадувала през последните три дни.

— Отдай ми се, любима, отдай ми се сега!

Внезапно я обзе ужас. Може би това бе последната им нощ. Той заминаваше във Франция. Как ще понесе раздялата? Ако го убият, никога нямаше да си прости, че му е отказала да се люби с него. Страстните му думи заличиха и последните остатъци от благоприличието ѝ. Ще бъде жестоко да му откаже. Престана да се съпротивлява и обви ръце около врата му.

Кристиан я положи на широкото легло и я прегърна тъй силно, че тя остана без дъх. Когато най-сетне отдели треперещите си устни от неговите, Кристиан каза:

— Не искам да си с мен от страх, Бриана. Искам да ме желаеш, да ми се отдадеш с радост и наслада.

В този миг разбра, че и тя копнееше за това.

Бриана прокара бавно език по устните си и Кристиан пламенно я целуна, като засмука розовото връхче на езика ѝ. Девојката трескаво изхлузи пантофките си, а ръката му се плъзна под полата на роклята, за да свали дантелените ѝ чорапи заедно с жартиерите. Хоуксблъд загледа с любопитство изящната вещ. Всичко в нея беше възхитително.

Бриана развърза връзките на туниката си, за да може любимият ѝ да я свали. После започна да разкопчава малките копчета на долната риза. Аквамариновите очи жадно поглъщаха движенията ѝ. Най-сетне тя остана гола пред него и зачака и той да се съблече, ала Кристиан

нетърпеливо я притегли към себе си. Кожата ѝ бе млечнобяла и гладка като кадифе. Той повдигна косите ѝ, а сетне ги пусна, за да се наслади на златното им великолепие. Перлите от косите ѝ се разпиляха в леглото. Бриана се засмя, като видя разтревожения му поглед, събра ги в шепата си и ги изсипа между високите си гърди.

Кристиан се засмя и започна да ги събира, когато се търкулнаха към златистите къдри между бедрата ѝ. В името на Аллах, тази жена го омагьоса и го превърна в свой роб. Никога няма да се откаже от нея, тя бе жената на неговите мечти, сега и завинаги. Бриана дръпна жакета му, искаше и той да е гол като нея. Хоуксблъд веднага се подчини и от гърдите му се изтръгна стон, когато върховете на пръстите ѝ го погалиха. Той се търкулна по гръб и я настани върху себе си. Устните му я обсипваха с целувки и се плъзнаха надолу към нежната цепнатина между бедрата ѝ. Тя беше толкова сладка и опияняваща, че главата му се замая.

Ръцете ѝ не спираха да го милват и телата на двамата влюбени се сплетоха, трепереци от желание, омагьосани от любовен копнеж, окончателно загубили представа за време и място.

Шепотът и шумът от търкането на телата им бе тъй възбуждащ, та ѝ се стори, че в следващия миг ще полудее. Когато започна да го хапе и да крещи, той се извърна и покри тялото ѝ със своето. Тя го посрещна жадно, бедрата ѝ широко се разтвориха и тя се изви под него, за да посрещне тласъка му. Изкрещя толкова силно от наслада и болка, че той застина. Бриана притисна лице към горещото му рамо. Устните му докоснаха косата ѝ и Кристиан прошепна:

— Скъпа моя, не искам да те нараня.

Той я изпълваше докрай, струваше ѝ се, че в следващия миг ще се пръсне.

— Харесвам, че си толкова голям. Да не би да съм прекалено тясна и не мога да ти доставя удоволствие?

— Не, сърце мое. Ти си толкова прекрасна, че съм готов да умра, за да съм в теб.

Бриана го стисна с бедрата си тъй силно, че не можеше да излезе от нея. Да му прости Бог, той и не искаше. Тя бавно отпусна бедрата си и нежно прошепна:

— Влез в мен докрай.

Кристиан докосна с устни чувствителното ѝ зърно, а когато то се втвърди от възбуда, го пое в устата си и алчно го засмука. Девојката изохка от удоволствие, а той проникна докрай. Започна леко да се движи в нея, за да я възбуди още повече. Бриана постепенно се навлажни от страст и навлезе в ритъм с него, като му позволяваше да я изпълва все повече и повече. Кристиан не отделяше поглед от лицето ѝ.

Зениците ѝ се разшириха от наслада, зърната на гърдите ѝ се втвърдиха като диаманти, а от полуотворените ѝ устни се разнесоха стенания. Повдигна ръката му към устата си и засмука един от пръстите му. Хоуксблъд никога досега не бе изпитвал по-еротично усещане. Тялото ѝ се гърчеше под неговото. Кристиан извади пръста си и впи устни в нейните. Езикът му проникна дълбоко в меката сладост на устата ѝ.

И двамата извикаха, когато едновременно достигнаха върховния миг на екстаза. Той се отпусна в нея, усещайки пулсирането на женствеността ѝ. Погледна я и се запита как е възможно да бъде толкова страстна. Бе напълно изтощен от чувствеността ѝ.

— Ти ме дари с най-великолепното изживяване в живота! — промълви той и поднесе златистите ѝ кичури към устните си. — Скоро ще се оженим.

Бриана смаяна го изгледа. Нима не разбира, че повече никога няма да бъдат заедно? Тя стана от леглото и бързо започна да се облича.

— Кристиан, това беше за сбогуване. — Очите ѝ се наляха със сълзи. — Аз ще принадлежа на Робер.

Хоуксблъд скочи от леглото с изкривено от ярост лице.

— Робер е страхливец! Той не иска раната му да заздравее! — изкрещя вбесен.

— Да не мислиш, че си единственият мъж, който жадува за бойна слава? — Очите ѝ гневно светнаха. — Да не мислиш, че си единственият мъж в Англия, обзет от смелостта да воюва? Има хиляди рицари, които искат да се бият! Да не би да мислиш, че се нуждаем от помощта на арабите в тази война?

— Аз съм повече норман, отколкото арабин — заяви той.

— Така ли? — изкрещя тя. — Истински нормански благородник никога няма да нарече сакатия си брат страхливец! Твоят любимец

Нешър е виновен за замърсяването на раната му. Ще отречеш ли, че нарочно си заповядал на зверчето да се нахвърли върху Робер?

Хоуксблъд вдигна ръка да я удари, но се опомни и стовари юмрука си върху дървената колона на леглото. Беше загубил контрол над себе си.

— Ще накарам този кучи син да се изправи на крака до два дни, за да се бие за страната си.

— Ще се моля на Бога да успееш! — пламенно извика девойката. — Чувството за вина ме убива! — Тя бавно тръгна към вратата.

— Къде, по дяволите, си мислиш, че отиваш? — изръмжа той и бързо започна да се облича.

— Връщам се в Уиндзор. По-добре никога да не бях идвала тук.

— Не можеш да се разхождаш сама из Лондон посред нощ! Да не би да си си загубила ума?

Бриана гордо вирна брадичка.

— За кратко време наистина го бях загубила, ала вече го възвърнах.

Кристиан я изглежда продължително и тръгна към вратата. Обърна се и рече:

— Предай на принц Едуард, че съм се върнал в Уиндзор.

В съседната стая Джоан замислено каза:

— Бих искала времето да спре и да останем завинаги в тази къща.

— През последните две седмици имах чувството, че времето лети. Това е заради похода във Франция. Всички сме в трескава подготовка за войната.

Тя се поколеба, опитвайки са да прикрие сянката на разочарование, която бе смутила тези приятни мигове. Ала Едуард усети, че нещо я измъчва.

— Какво има, скъпа?

— Графиня Солсбъри настоява официално да се сгодя за сина й, преди да замине за Франция.

— По дяволите! Няма да стане! Непрекъснато мисля как да попреча на този проклет годеж. Единственото, което ми идва на ум, е

да се установи, че вече си сгодена за друг. — Погледна я внимателно. — Какво мислиш за сър Джон Холънд?

Пред очите ѝ изплува лицето на Холънд. Той имаше кестенява коса и червендалесто лице. Беше среден на ръст, мускулист и набит, с дебел врат. Беше един от младите благородници в свитата на принца, който от две години я ухажваше.

— Не мисля нищо за него — предпазливо отвърна Джоан, защото не искаше безпричинно да предизвиква ревността на Едуард.

— Той е изключително амбициозен. Поради това лесно мога да му повлияя. Постоянно ме моли да го назнача на някаква служба в двореца. Има няколко свободни длъжности. Сигурен съм, че ще се съгласи да потвърди, че е бил тайно сгоден за теб, преди кралят да избере Уилям де Монтегю за твой годеник. Всички ще повярват, защото си спомнят как те преследваше с ухажванията си.

Джоан облиза внезапно пресъхналите си устни.

— Но какво ще ни помогне всичко това? Каква е разликата дали ще бъда сгодена за Уилям де Монтегю или за сър Джон Холънд?

— Ти си наивно дете. Годещът с Холънд ще бъде фиктивен, само за пред двора, за да попречи на годеща ти с де Монтегю.

— О, разбирам — отвърна девойката и се засмя с облекчение.

Едуард я притегли към себе си.

— Ще го направиш ли заради мен?

— Знаеш, Едуард, че ще направя всичко за теб.

Нейната покорност отново го възбуди.

— Остави всичко на мен, аз ще уредя.

Той я обсипа с целувки и Джоан забрави за Холънд, де Монтегю и останалия свят.

Джон Холънд не можа да повярва на щастието си, когато получи съобщение, че принц Едуард го кани на поверителен разговор. Той жадуваше да го назначат за главен камерхер в двореца, ала не смееше да се надява на това, тъй като служеше в свитата на принца, а не на краля.

— Ти винаги си ми бил верен служител, Джон. Освен това си амбициозен и умееш да изпълняваш заповеди, а аз много ценя тези две

качества. Кралят е много зает с предстоящата кампания във Франция и затова ми възложи аз да избира главен камерхер на Уиндзор.

Холънд почти спря да диша.

— Плантагенетите имат обичай да назначават на тези длъжности воини, а не цивилни, и досега изборът винаги се е оказвал успешен. Познавам те добре и знам, че си умен, решителен и смел мъж. Ала мъжът, който ще избира, трябва да притежава още едно качество: той трябва да ми е абсолютно предан.

За един ужасен миг Холънд си помисли, че Едуард е разбрал за тайната му среща с принц Лайънъл. Само преди седмица принц Лайънъл и неговият лейтенант Робер де Бошан предложиха съюз, ако нещо се случи с принц Едуард във Франция. Това беше измяна, тъй като наследникът на английския трон все още бе жив и здрав, но наградата си заслужаваше риска. Лицето на Холънд стана още по-червено и по челото му избиха капки пот.

— Има една дама, която се намира под мое покровителство и се нуждае от фиктивен съпруг. Повиках те, за да разбера дали се нагърбваш с двете длъжности — на съпруг и камерхер?

Сър Джон пое дълбоко въздух. Каква ирония на съдбата! Принц Лайънъл му предложи като награда Джоан Кент, а принц Едуард му даваше мечтаната длъжност, ако не се докосне явно до същата жена. Холънд се съгласи без колебание, макар че вече бе дал дума на принц Лайънъл. Ще играе двойна игра и ако бъде по-умен, ще спечели и двете награди.

Когато принц Едуард се увери, че сър Джон ще изпълни всичките му изисквания, му съобщи името на Джоан и съставиха годежен договор, който сър Холънд подписа. Едуард му каза, че няма време за губене, тъй като трябва да се предотврати годежът на дамата със сър Уилям де Монтегю! Уелският принц му обеща, че ще се погрижи да получи потвърждението на Съвета за назначаването на сър Джон Холънд на длъжността главен камерхер на Уиндзор, преди да отплуват за Франция.

Цяла седмица сутрин и вечер Хоуксблъд и Али посещаваха Робер де Бошан, за да се грижат за раната му. Към края на седмицата

кракът му бе почти оздравял, но Робер все още оплакваше от болка и накуцваше.

Хоуксблъд реши да поговори с граф Уорик. Откри го да се упражнява с пехотинците в ръкопашен бой с мечове и щитове. Кристиан мълчаливо го наблюдава известно време, защото не искаше да прекъсва занятието му. Той напълно одобряваше методите на Уорик за обучение на новобранците. Графът не ги поучаваше, а сам демонстрираше бойните похвати. Това бе много по-полезно, защото никой от младите бойци не искаше да бъде засрамен от опитния воин.

Най-после Уорик забеляза, че Хоуксблъд го наблюдава, каза на войниците да отдъхнат за малко и се приближи към сина си. Избърса потта от челото си и се усмихна.

— Струва ми се, че ще бъдат добри войници. А какво става с войниците от графство Уорик, които са под твоето командване?

— Всички се справят отлично и с нетърпение очакват да влязат в бой. — Той се поколеба и добави: — Всички, освен един.

Уорик изненадано повдигна вежди.

— Изплюй камъчето — заповяда той.

— Кракът на Робер е почти оздравял, а той все още куца като инвалид.

Лицето на Уорик се вкамени.

— Да не би да се осмеляваш да твърдиш, че един от синовете ми е страхливец?

Всички се страхуваха от гнева на стария граф. Хоуксблъд си помисли, че Уорик ще го удари с меч за миг в сърцето му се надигна завист към Робер. И той искаше да има баща, който да го защитава така смело. Графът го гледаше с неприкрита враждебност. Кристиан си помисли, че няма какво да губи — между него и стария граф нямаше любов. Затова твърдо рече:

— Оставям те сам да прецениш. Трябва само да видиш раната му.

— Веднага ще отида — предизвикателно отвърна Уорик.

Откриха Робер де Бошан в спалнята му с едно хубавичко момиче в скута.

— Ха! Никога нямаше да повярвам, че не съм отгледал нищо друго, освен един похотлив жребец! — изръмжа Уорик, плесна момичето по голия задник и то изскочи от стаята.

Робер побесня не само защото баща му го завари в неудобно положение. Много повече го разяри презрението, с което го гледаше незаконороденият му брат.

Граф Уорик почервения от гняв не само защото синът му се оказа развратник, а защото се забавляваше с момичета, докато другите благородници усърдно се готвеха за войната.

— Реших да поведе хората на принц Лайънъл и тъй като той е твърде млад, за да им бъде водач, тази чест се падна на теб.

— Благодаря, татко. Надявах се, че ще се сетиш за мен. — Робер прикри омразата си и присви синьо-зелените си очи. — А ти нуждаеш ли се от нещо, братко?

Хоуксблъд знаеше какво мисли Робер — брат му жадуваше да го убие.

— Дойдох заради раната ти, но вече виждам, че нямаш нужда от мен. Затова ви оставям.

Когато Кристиан излезе, дълбока бръчка проряза челото на Уорик. Графът цял живот се бе сражавал и знаеше, че предстоящата война влияе на мъжете по различни начини.

— Войната ни кара да се замислим за смъртта. Тя е неизбежна, но те съветвам да не мислиш непрекъснато за нея.

Робер се засмя, за да разсее подозренията на баща си.

— Не забравяй, че и аз съм де Бошан. Обичам да се бия, но за разлика от теб нямам синове, които да продължат делото ми, ако нещо се случи с мен.

Уорик проникателно го изглежда.

— По-добре да оформим годежния договор. Съветвам те да измиеш от себе си следите на онази проститутка, преди да съм изпратил да повикат лейди Бедфорд.

Тази вечер Бриана и Адел получиха покана да се явят в кабинета на краля. Девојката пребледня като платно.

Знаеше, че повече не може да отлага годежа си, и взе Адел със себе си като свидетелка. Очакваше да завари граф Уорик при краля, но за нейна изненада я посрещнаха принц Лайънъл и Робер де Бошан. Никога не бе харесвала по-младия кралски син, дори и преди да узнае, че е съсипал живота на Елизабет Грей, а сега ѝ вдъхваше още по-голямо отвращение. За съжаление тъкмо него бе взел Робер за свой свидетел при подписването на годежния договор.

Бриана бе избрала от гардероба си красивата виненочервена рокля с изящна бродерия по краищата. Златистата ѝ коса бе свободно пусната и се стелеше на великолепни вълни по раменете. Девојката скръсти ръце пред гърдите си и се помоли гузната ѝ съвест да не накара гласа ѝ да се разтрепери, когато произнася клетвата. Съжали, че е избрала тази рокля, тъй като наситеният червен цвят подчертаваше бледността на лицето ѝ.

В богато украсената стая, под блясъка на свещите тя изглеждаше нереално красива. Крал Едуард и Уорик за миг изпитаха остра завист към Робер де Бошан. Неговата годеница бе мечта на всеки мъж.

Първо кралят каза няколко думи, а след това се приготвиха да подпишат документите. Погледът ѝ се замъгли, когато ѝ поднесоха пергамента и ѝ подадоха перото. Тя прочете написаното: „Дъщерята на граф Бедфорд и синът на граф Уорик“. Видя печата на краля и местата, оставени за подписите на годениците и техните свидетели. Останалият текст беше на латински.

Девојката трепереше от вълнение. Знаеше, че в този миг се прощава завинаги с мечтите си за Кристиан. Трябваше да преодолее отвращението си към Робер, ала не знаеше как ще го постигне. Мълчаливо се помоли Бог да я дари със сила, за да се държи достойно. Придаде спокоен израз на лицето си, ала душата ѝ се разкъсваше на хиляди парченца.

След годениците и свидетелите поставиха подписите си под документа. Сетне произнесоха клетвата и преди Бриана да се усети, Робер вече бе закопчал тежка златна годежна брошка на корсажа ѝ и се навеждаше над устните ѝ за първата целувка.

Тя погледна над свещниците към цветните стъкла. Един светец я гледаше укорително и бе насочил обвиняващ пръст към нея. Приличаше поразително на Хоуксблъд. В гърдите ѝ се надигна неопишуемо чувство на вина и девојката загуби съзнание. Когато се съвзе, видя, че се намира в обятията на Робер. Кралят бе изненадан от нежността, изписана на лицето на Уорик. За пръв този суров воин показваше обикновени човешки чувства.

Кристиан Хоуксблъд знаеше, че в този час неговата любима се сгодява. Видя всичко съвсем ясно в едно от своите видения. Видя как

ръката на Бриана потръпна, когато подписваше договора, чу как прошепна клетвата, видя как припадна, когато неговия природен брат я целуна.

Трябваше да впрегне цялата си воля, за да овладее гнева си. Искаше му се да убие мъжа, който се бе осмелил да отнеме неговата любима. Но се успокои с мисълта, че годежът все още не е брак и се закле, че Бриана никога няма да стане съпруга на Робер де Бошан.

Хоуксблъд се радваше, че войната започва след няколко дни. Знаеше, че ще бъде невъзможно да остане в Уиндзор, без да се люби с Бриана. Копнееше страстно за нея. Устните му се изкривиха в горчива усмивка. Беше си въобразявал, че умее да контролира всичко около себе си. Но това беше преди да срещне Бриана Бедфорд. Да вървят по дяволите красивите ѝ очи!

Крачеше в стаята си като звяр в клетка. Задушаваше се. Обзет от отчаяние, започна да медитира, както го бяха научили тамплиерите от Ордена на Златната зора. Ала въпреки упоритите опити да се концентрира, не можа да постигне покой.

Мозъкът му го предаваше. Пред очите му непрекъснато изплуваше лицето на неговата любима. Виждаше я как спи в леглото. Разкошната ѝ коса се стелеше върху възглавниците и стигаше до пода. След това го предаде и тялото му. Косата ѝ беше неговата гибелна слабост.

Гневно изруга и отново закричи из стаята. Хрумнаха му няколко идеи, но веднага ги отхвърли. Той никога не бе злоупотребявал с необикновената си дарба. Но тази мисъл го обземаше все повече и повече и той реши да изпита силата си върху нея. Знаеше какво е. Това бе простото мъжко желание да господства над жената. Тъй като Бриана бе обречена на друг, той трябваше да ѝ въздейства, за да докаже и на себе си, и на нея, че тя ще му се подчинява винаги и навсякъде.

Обърна се с лице на изток, където знаеше, че е нейната стая, после събра цялата си воля и се съсредоточи. Устните му изпратиха настойчиво послание:

— Ела!

Бриана се размърда в леглото си. Отметна завивките и бавно се изправи. Обу пантофките си и посегна към робата си. Изпитваше непреодолима нужда от чист въздух, но не искаше да буди Адел в такъв късен час. Излезе от стаята и бавно тръгна по полутъмните

коридори на замъка. Стъпките ѝ я отведоха до кралските апартаменти, където бе и спалнята на принц Едуард. Спря се пред една тежка врата и тогава разбра, че това е стаята на Кристиан. Повдигна ръка, но не за да почука, а само да погали с любов твърдото дърво.

Внезапно вратата се отвори и една силна ръка я дръпна навътре.

Погледна го със замаян поглед и промълви:

— Кристиан...

— Свали робата — заповяда той.

Тя я смъкна от раменете си и я остави да се свлече на килима. Нежната коприна се плъзна по чувствените извивки на тялото ѝ. Той грубо протегна ръце към нея, ала тя се плъзна между тях, вдигна своите и ги обви около врата му, притискайки сочното си тяло към неговото. Отдаването ѝ бе толкова женствено и щедро, че тялото му се разтърси от първичната тръпка на радост, че я е накарал да го желае така пламенно. Бриана отвори уста, за да приеме опустошителния му език.

Кристиан отдръпна устните и ръцете си и тя тихо простена.

— Иди в леглото — заповяда той и Бриана моментално му се подчини. Внезапно осъзна, че иска тя да му се отдаде по свое желание, а не да се покорява на силата на неговата воля.

Обузда животинската си страст и нежно я вдигна от леглото. Облече ѝ робата и я завърза до шията. Отвори вратата и внимателно я побутна към мрачния коридор.

— Върни се в стаята си, Бриана.

Али усети, че някой го буди.

— Нуждая се от някакъв опият... — Достигна до слуха му измъчената молба на господаря му. Без да продума, оръженосецът веднага стана от леглото и отвори ковчезето с билките, за да избере наркотика. Знаеше, че Кристиан не страда от физическа болка. Лорд Дракар страдеше от болка, която поразяваше само сърцето и душата.

Беше призори, когато Кристиан се окопоти и осъзна, че не може да хипнотизира Бриана по двадесет и четири часа в денонощието, затова реши да се концентрира върху образа на Робер. Съперникът му трябваше да бъде непрекъснато зает с някаква дейност, да бъде товарен с грижи около принц Лайънъл и свитата му, за да се изтощи напълно, преди да се доближи към леглото на Бриана.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Джоан рядко изпитваше страх. Когато се сблъскваше с някаква неприятност, тя просто се стараше да забрави досадните тревоги и започваше да мисли за нещо по-приятно. Но след разговора с Бриана, в който приятелката ѝ сподели, че снощи се е сгодила за Робер де Бошан, Джоан се попита как би постъпила тя, ако кралят ѝ бе заповядал да се яви в кабинета му, за да подпишат тя и Уилям де Монтегю годежния договор. Седна до писалището и набързо написа писмо с адрес „Лондон, Фиш стрийт“, в което описа всичките си тревоги, без нищо да спестява от истината.

Извади ковчежето, в което криеше любовните писма на Едуард, и седна на любимото си кресло до прозореца, за да ги прочете за стотен път. Обичаше да мечтае до високия прозорец, от който се разкриваше приказна гледка към най-голямата английска река. След като ги прочете, от първото до последното, тя позвъни на прислужницата си.

— Глинис, липсва едно от писмата на Едуард!

— Сигурна ли сте, милейди?

— Да. При това е изчезнало тъкмо това писмо, което най-много обичам! Помня го наизуст, до последната дума... Написа ми го след онази кошмарна вечер, когато кралят обяви, че ще се сгодявам за... Е, много добре знаеш за кого говоря. Беше ми написал: „... Никога не съм бил толкова разгневен. Ти си моята единствена любов и ще бъде така до последния ми дъх!“.

— Да не би... преди да заспите... да сте го скрили под възглавницата?

— Да! О, скъпа, но на следващата утрин ние с теб заминахме за Бедфорд! Нима тези калпави прислужници са го изхвърлили на боклука?

Глинис се намръщи.

— Ох, света Дево, моля се да са го изхвърлили. Би било ужасно, ако попадне у някой от вашите врагове, милейди. — Прислужницата много добре знаеше, че не може да има доверие на никого в двореца,

особено на камериерките. — Все пак ми се струва, че ще е разумно да предупредите принца, че липсва едно от писмата му.

— О, Глинис, ти прекаляваш с тревожните си предчувствия — засмя се Джоан.

„А вие не допускате, че облаците над главата ви може да се сгъстят“ — мрачно си помисли умната прислужница.

След свечеряване Джоан бе приятно изненадана от посещението на брат си, граф Кент.

— Облечи си мантията, Джоан. Ще те водя на Фиш стрийт.

— Прекрасно! Глинис, изтичай до стаята на Бриана и я попитай дали желае да ме придружи.

— Не! Трябва да дойдеш сама, Джоан. Имаме поверителна работа и затова съм дошъл да те придружа.

Сестра му бързо събра скъпоценните любовни писма на принца и отново ги заключи в сребърното ковчеже.

— Не забравяйте да споменете за изчезналото писмо — напомни й Глинис.

— Изчезнало е някакво писмо? — разтревожено възкликна Едмънд.

— Това са писмата на Едуард — обясни Джоан.

— И едно от тях липсва? За бога, Джоан, понякога се държиш като седемгодишно дете! Вземи проклетите писма със себе си!

Принцът ги чакаше в къщата на Едмънд на Фиш стрийт. Той нежно прегърна любимата си, но лицето му беше сериозно.

— Няма време за губене. Лейди Бедфорд е сгодена официално и ти ще бъдеш следващата. Баща ми вече е уведомил Едмънд за предстоящия ти годеж с Уилям де Монтегю, но брат ти му е съобщил, че ти вече си сгодена за сър Джон Холънд.

Джоан изплашено погледна към Едмънд.

— Кралят се ядоса и ми нареди да му покажа подписания брачен договор.

Принц Едуард разгъна навития пергамент.

— Холънд вече сложи подписа си. Остава и ти да подпишеш, Джоан.

Девојката взе перото. Почеркът на Холънд бе едър и самоуверен. Тя потръпна. Почеркът на брат ѝ бе изящен и красив. Той се беше

подписал като свидетел, а датата беше преди три месеца. Ръката ѝ се поколеба. Тя погледна умоляващо към Едуард.

— Не искам да се омъжвам за Холънд — прошепна нещастното момиче.

— Скъпа моя, няма да се омъжиш за него. Това е тактически ход, за да се избегне годежът ти с де Монтегю. Когато Едмънд представи този документ на баща ми, графиня Солсбъри ще бъде принудена да се откаже от намеренията си. Кралят ще бъде принуден да отнесе въпроса до папата в Авиньон, а това може да отнеме години.

Девойката нежно му се усмихна.

— Ти си изключителен, Едуард — рече тя и със замах подписа документа.

Принцът посипа пергаментата с пясък, за да изсъхне мастилото, сетне го нави на руло и го подаде на граф Кент. Силната му ръка хвана нежната ръка на Джоан и той я поведе към къщата си.

Едмънд грабна ковчежето на сестра си.

— Не забравяй да кажеш на Негово Височество за изчезналото писмо.

Тя взе ковчежето със скъпоценните писма на Едуард и го пхна под мантията си.

Следващите четири часа бяха най-прекрасните в живота на двамата влюбени. Едуард и Джоан се забавляваха, смееха, любеха, напълно забравили за останалия свят и неясното бъдеще. Пиха вино от една чаша и ядоха от една купа. Бяха опиянени от щастие и любов.

Ала към полунощ мрачните сенки на настоящето отново надвиснаха над тях.

— Кога ще заминеш? — прошепна Джоан и се притисна към него.

Устните му нежно целунаха челото ѝ.

— Може би след седмица.

— Едуард, няма да мога да го понеса — изхлипа тя.

Принцът я целуна и я прегърна.

— Не плачи, скъпа. Ще се върна с чест от тази война и ще заслужи рицарското си звание.

Девойката боязливо се усмихна. Знаеше, че мъжете не обичат сълзите.

— Студено ми е.

Едуард стана от леглото, наметна я с халата си и отиде да запали огъня в камината. Черният халат с извезания на него огненишащ дракон на Уелс бе прекалено голям за нея и тя сякаш се загуби в нето.

— Всяка нощ ще препрочитам писмата ти — обеща му тя.

Младият мъж я взе в обятията си.

— Страхувам се, че няма да можеш, любов моя. Заради твоята и моята безопасност трябва да ги унищожиш.

— Не! — извика тя. — За мен те са частица от теб и не мога да се разделя с тях!

— Ще ги прочетем заедно за последен път и после ще ги изгорим — той попи с устни сълзите ѝ и целувките му заглушиха риданията ѝ.

Със задавен от сълзите глас Джоан започна да чете писмата. Целуваше всяко писмо и го подаваше на Едуард, за да го хвърли в пламъците. Двамата втречено гледаха как листата се превръщат в пепел, и се чувстваха сякаш принасяха в жертва душите си.

Джоан зачете едно от последните му писма:

„Целувам устните ти, целувам гърдите ти, но си запазвам всички останали целувки за мига...”

Ала преди да го дочете, той го грабна от ръцете ѝ и го хвърли в огъня. После я повали на кожата, просната пред камината, смъкна черния халат и устните му се плзнаха по изящното ѝ тяло, целувайки всички любими места, за които бе писал в писмото.

Всеки следобед крал Едуард III и неговият маршал Уорик събираха членовете на Военния съвет, съставен от най-благородните и смели рицари на Англия. Присъстваха принцът на Уелс и синовете на Уорик. Граф Уорик предложи да удостоят с чин маршал френския рицар Годфри д'Аркур, защото никой в Англия не познаваше по-добре от него терена на бъдещите бойни действия.

От две години английски войски се сражаваха в различните части на Франция. Откакто Филипа Фландърска се омъжи за Едуард III, фламандците бяха съюзници на Англия. Английски войски

постоянно пребиваваха в Брюге, Гент и Ипър и оттам извършваха чести набези до френската граница.

Брабант също беше съюзник на Англия, но между Фландрия и Брабант се намираше Турен — владение на Филип Валоа. Съюзниците на Англия настояваха пред Едуард III първо да нападне Турен, но той имаше резиденция в Бордо и кралското семейство прекарваше там голяма част от годината. Английската корона владееше богатите южни провинции Гаскон, Гайен и Пуату, които образуваха огромната област Аквитания. Като резултат англо-норманите притежаваха обширни земи главно в Южна Франция, където винаги бе имало силни английски гарнизони, за да защитават замъците им от нахлуването на французите. Ала понастоящем голяма част от английските войски в гарнизоните бе избита и те отчаяно се нуждаеха от попълнения.

Крал Филип Валоа постави сина си Жан Нормандски^[1] начело на огромна армия, която заплашваше да нахлуе в южните провинции, които от два века се владееха от Англия.

На военния съвет на Едуард III не всички благородници бяха на едно и също мнение. Повечето от тях — особено тези, които владееха земи около Бордо — настояваха войските да дебаркират в Южна Франция. Друга част, които имаха интереси във Фландрия, начело със сър Уолтър Мани, убеждаваха краля, че не трябва да изоставя фламандските си съюзници. Всички се струпяха около картата, разстлана върху грамадната маса. На нея бяха разположени миниатюрни макети на войници и военни кораби.

Кралят се умори от дългия спор и ядно махна към граф Уорик.

— Къде ще дебаркираме — в Бордо или във Фландрия?

Когато прославеният воин заговори, всички млъкнаха.

— Нито на едното, нито на другото място! Пълна глупост е да преплуваме Бискайския залив с двадесетхилядна армия. Ако дебаркираме на нормандския бряг, Филип ще бъде принуден да раздели армията си на две половини, едната, от които трябва да потегли на север, за да се бие с нас. Но преди да се приближи, ние ще окупираме голяма част от Северна Франция и ще съберем достатъчно голяма плячка, която да покрие разходите за кампанията. След това може да се съединим с фламандските войски и да увеличим числеността на нашата армия. Ако слуховете за многобройната армия

на Филип са верни, ние лесно ще можем да се върнем в Англия през Дувърския проток.

Хоуксблъд внимателно слушаше баща си и се изпълваше с възхищение от стратегическите му умения. Уелският принц, който от малък изучаваше военна стратегия, бе изцяло съгласен с плана на граф Уорик.

Крал Едуард III огледа присъстващите. Повечето го защитават, но крайното решение принадлежеше на краля, затова той побърза да одобри плана на Уорик.

Последната вечер в Уиндзор кралят прекара със семейството си. Посети шумната детска стая, където бяха по-малките му деца. Отдели специално внимание на принцеса Изабел и ѝ обеща, че ще ѝ потърси подходящ съпруг, след това поговори с принц Лайънъл. Нареди му да се грижи за майка си и да ѝ помага в управлението на кралството.

Накрая отдели време за Джон Гонт. Искаше да поговори сериозно с по-малкия си син.

— Ако нещо се случи с мен, Джон, искам от теб да бъдеш предан на Черния принц. Ти си най-умният от цялото семейство. Едуард ще се нуждае от съветите и подкрепата ти. А когато пораснеш, той ще се нуждае от обединените войски на Гонт и Ланкастър.

— Разбирам, татко — сериозно отвърна Джон. — Лайънъл само ще ни създава затруднения. Заобиколен е с хора, които го използват с користни цели. Едуард знае, че аз винаги ще бъда на негова страна.

— Ти наистина си разумно момче. — Кралят одобрително го потупа по рамото.

Този жест означаваше за Джон много повече от скъпоценните камъни на кралската корона.

По време на вечерята в голямата зала Катерин де Монтегю не бе удостоила краля дори с поглед. Графиня Солсбъри бе вбесена, че наследницата на графство Кент е подписала брачен договор със сър Джон Холънд, когато нейните земи и замъци бяха обещани на сина ѝ.

Веднага след вечеря тя напусна залата, без да му кимне за лека нощ. Едуард бе решил да изясни недоразумението помежду им, преди да тръгне на най-важната война в живота си.

Един поглед върху лицето ѝ, когато отвори вратата на стаята ѝ, му бе достатъчен да разбере, че тя е изпълнена със злоба към него.

— Катерин, на мен също не ми харесва фактът, че лейди Кент се е държала доста лекомислено и е окуражавала двама мъже едновременно.

— Но ти си кралят, за бога! Ти можеш да й заповядаш да се омъжи за Уилям!

— Катерин, сър Джон Холънд притежава напълно законен договор, подписан от Джоан и брат ѝ, графа на Кент. В този случай нямам власт да заповядвам. Църквата е тази, която трябва да реши. Ще уведомя папата в Авиньон.

Гневът на графиня Солсбъри поутихна, ала студенината в сърцето ѝ към Едуард не изчезна.

— Имам други новини за теб, които сигурно ще те зарадват. — Той внимателно се вгледа в лицето ѝ. Очите ѝ заблестяха и тя затаи дъх, изпълнена с надежда. — Макар че това е против интересите на Англия, предложих размяната на граф Мъри срещу граф Солсбъри.

Катерин сграбчи ръката му, разтреперана от щастие.

— Филип Валоа прие с радост предложението за размяната — тихо добави той.

Катерин падна на колене пред него. Лицето ѝ сияеше, красивите ѝ очи бяха пълни със сълзи на радост и облекчение.

— Едуард, любов моя, благодаря ти с цялото си сърце. — В този миг студенината ѝ се стопи. Сега бе готова на всичко заради него. Тялото ѝ му принадлежеше.

Той я изправи и целомъдрено я целуна по челото.

— Уилям де Монтегю е мой скъп приятел. Той е истински щастливец, щом има толкова любяща и предана съпруга.

Кралят въздъхна и излезе от стаята. Запъти се към покоите на кралица Филипа. Тази вечер повече не трябваше да мисли за Катерин де Монтегю. Кралица Филипа го обожаваше с цялата си душа и сърце. Той също бе щастлив мъж.

Тази нощ още две двойки в Уиндзор се сбогуваха. Адел и Пади вечеряха заедно, а след това отидоха да се поразходят край реката. Пади не можеше да прогони мрачните си мисли. Винаги се чувстваше по този начин, преди да тръгне на война. Чувстваше, че ако направи предложение за брак на Адел и тя му отговори с „да“, съдбата ще го запази жив, за да се върне в Англия и удържи на думата си.

Адел не можеше да понесе мисълта, че ще загуби този мъж, когато ѝ трябваша толкова много години, за да го намери. Чудеше се защо такъв силен, забавен и приятен мъж харесва жена с обикновено лице, която при това наближава тридесетте. А освен това той беше ирландец, като я правеше двойно по-щастлива. Бе съвсем естествено тази вечер да са заедно, да споделят мислите, надеждите и страховете си. Когато телата им се сляха, те знаеха, че във всеки един от тях ще остане малка част от другия. Може би най-добрата част.

Али и Глинис се разбираха и без думи. Свързваха ги много общи неща — фатализъмът, суеверието, мистицизмът. Избраха за сбогуване най-тихото и спокойно място в Уиндзор. Във вътрешната градина ароматът на цветята изпълваше въздуха, водата във фонтана ромолеше с тихи звуци, а слънчевият часовник бе заспал нощния си сън. Пръстите им се сплетоха, а устните им мълвяха странни любовни слова, тайнствени като душите им.

На разсъмване си размениха талисмани. Али ѝ даде полупрозрачно парче кехлибар, изпъстрено с безброй тъмни нишки и слънчеви лъчи, оковани в златистите дълбини на минерала. За арабите кехлибарът от векове беше скъпоценност с вълшебни свойства, чиято чувствена мекота стопля при допир, и Глинис знаеше, че обожателят ѝ ще се зарадва да разбере, че тя винаги ще го носи до гърдите си.

Глинис подари на Али амулет от кована мед, покрит с брилянти. За прислужницата и за арабина това бе символ за вечното сливане на съдбите им.

Робер де Бошан знаеше, че непременно трябва да разговаря с принц Лайънъл преди началото на пиршеството, преди принцът да се е напил.

— Тази кампания може да се проточи с години. Докато кралят и принц Едуард воюват във Франция, за вас се открива златна възможност да поемете управлението на кралството, да свалите тежестите на властта от раменете на майка ви и да спечелите поддръжката на Съвета. Не забравяйте нито за миг, че ако нещо се случи с баща ви и брат ви, вие ще наследите трона.

Лайънъл се ухили до уши, сграбчи го за ръката и силно я раздруса.

— Какви са шансовете? — настойчиво попита той.

Робер потисна желанието си да го повали на пода.

Този принц беше такова безмозъчно животно! Но в същия миг си каза, че ако Лайънъл бе по-умен, нямаше да се остави да го манипулира.

— Шансовете са много добри. — Робер бе твърде предпазлив, за да му каже открито, че ще направи всичко необходимо, за да качи Лайънъл на английския престол. — Бих казал, че шансовете определено са във ваша полза.

Принц Лайънъл изведнъж стана сериозен.

— На наша страна са някои от най-влиятелните благородници, в това число преданите на кралицата и разбира се, хората на Уорик. Уигс и неговите рицари от Холънд и младият Уилям де Монтегю вероятно също ще ни подкрепят. Ала не трябва да забравяме, че Хенри Ланкастър ще подкрепи брат ви Джон Гонт.

— Ланкастър вече не е млад и може да загине във войната.

— Тази война ще промени много неща в двора. Трябва да сте готов за това, Ваше Височество.

Когато излезе от апартамента на принца, Робер разтърка врата си. По дяволите, цялото тяло го болеше. Трябва да се наспи добре, за да не падне утре от коня. Хората му вече бяха на път към крайбрежието и той трябваше да ги последва рано сутринта.

Сбогуването с Бриана остави за накрая. Тя му бе казала, че няма да му принадлежи, преди да се оженят. Бе приготвил специален подарък за раздялата. Когато влезе в стаята ѝ, Джоан бе с нея.

Очите на Бриана се разшириха от изненада, като видя, че той не куца.

— Робер, нима си оздравял?

— Да, изглежда придворният лекар е сгрешил. Сега кракът ми се нуждае от повече раздвижване. Съдбата е благосклонна към мен. Ще предвождам рицарите от графство Кларънс в кампанията във Франция.

Бриана изпитателно се вгледа в лицето му. Нима я бе излъгал за крака си? Не, не биваше да го обвинява несправедливо. Той бе толкова храбър и безстрашен рицар.

Джоан тръгна към вратата.

— Ще ви оставя да се сбогувате насаме.

— Не е необходимо да си тръгвате, лейди Кент. Искях само да подаря на раздяла тези бои и четки за рисуване на моята дама. Когато рисуваш с тях, спомняй си за мен, Бриана — рече той и галантно поднесе ръката ѝ към устните си.

Сърцето ѝ се изпълни с безкрайна нежност към него. Той наистина бе най-благородният рицар в кралството. Трябваше да е благодарна на съдбата, че ще има такъв съпруг. Щастieto ѝ щеше да бъде пълно, ако никога не бе срещала Кристиан Хоуксблъд.

Повдигна се на пръсти, за да го целуне.

— Бог да те пази, Робер — с цялото си сърце прошепна тя.

[1] Жан, крал на Франция (1350–1364), известен като Жан Добрия. В 1356 г. при Поатие търпи поражение от англичаните и е взет в плен. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Крал Едуард III започна кампанията във Франция с масирано нападение. Двадесетхилядната армия бе превозена с повече от двеста кораба. Всеки от корабите пресече по няколко пъти Ламанша в двете посоки, защото воините се нуждаеха от коне, амуниции и каруци с храна.

Всички предводители, рицари и благородници имаха стоманени шлемове, стоманени ризници с дълги ръкави, които стигаха до коленете, тежки колани, на които окачваха меч, кинжал и боздуган. Воините се предпазваха с издължени щитове с остри ръбове, които им служеха като оръжия.

Някои от корабите бяха натоварени с палатки, фураж за конете, воловете и мулетата, лекарства, осолено месо и неизбежните спътници на войската — леките жени.

Много от войниците вече бяха участвали в предишните кампании във Франция и знаеха какво ги очаква, но имаше и съвсем млади и неопитни войници. Хоуксблъд обучаваше новобранците, сред които бе и самият принц Едуард и много други млади благородници, които за пръв път в живота си щяха да поведат войските си в битка.

Повечето от воините бяха смели и безстрашни рицари, изпълнени с ентузиазъм и увереност в победата. В Англия дълго се бяха обучавали и Хоуксблъд не се съмняваше, че ще бъдат добри пълководци, но неговият богат военен опит бе неоценим за младите благородници. Когато се вглеждаше в лицата им, виждаше, че те са готови да убиват или да бъдат убити. Кристиан се усмихна на Черния принц.

— За рицаря е недопустимо конят му да бъде убит. Едно от най-важните условия за успеха във война е хитростта и изненадата.

— Струва ми се, че целият ми живот досега е бил подготовка за тази война — отвърна принц Едуард.

— Тогава нека потренираме още малко — усмихна се Кристиан и извади меча си.

Когато английските кораби хвърлиха котва в нормандското пристанище Шербург, Уорик веднага се зае с настаняването на войниците, оръжията и конете, след което поведе предният отряд в атака срещу французите. Естествено в първото нападение не бе предвидено да участват кралят на Англия, синът му и синовете на граф Уорик. Французите се опитаха да окажат съпротива, но много бързо отстъпиха.

Когато граф Уорик даде сигнал, крал Едуард III слезе на брега, придружен от внушителна свита, сред която бяха младият Уилям де Монтегю и Робер де Бошан. Когато стигнаха до брега, кралят се спъна и падна на пясъка. Но преди това да се изтълкува като лошо предзнаменование, съобразителният Едуард загреба шепа пясък и произнесе знаменитите думи, които Вилхелм Уилям Завоевателя е казал при нахлуването си в Англия:

— Вижте, приятели мои, земята на Франция не може да се съдържи да не прегърне своя законен господар! Това е Божи знак!

Крал Едуард III бе много суеверен и макар да не убеди самия себе си, искаше хората му да повярват в тези думи. Повика Уорик и Уелският принц настрани:

— Едуард, смятам веднага да те удостоя с рицарско звание. Ако аз бъда убит в боя, ти трябва да поведеш войските.

— За бога, татко! Искam сам да заслужи рицарското звание!

Уорик му направи знак да замълчи.

— Ще го заслужите, Ваше Височество, и то стократно, не се страхувайте за това.

Донесоха сандъка с кралските отличия и един час след дебаркирането на френска земя кралят обяви първите новопосветени рицари. Принц Едуард коленичи пред баща си, а от двете му страни коленичиха Уилям де Монтегю и Робер де Бошан. Едуард III допря меча си до рамото на Уелския принц, а след това стори същото и с другите двама благородници. И тримата получиха златни шпори, които бяха отличителен знак за рицарско звание.

Годфри д'Аркур изпрати неколцина съгледвачи в лагера на французите. Още същия ден английските войски започнаха похода във Франция.

През първите седмици почти не срещнаха съпротива. Англичаните превземаха град след град — Барфлъор, Валон и

Карантон. Каруците натежаха от плячка — оръжия, сребърни съдове, златни свещници и разпятия, гоблени, килими, мебели и картини, които след това изпращаха по корабите за Англия. По-знатните пленници бяха изпратени в Бордо и за тях бяха поискани големи откупи.

Кристиан Хоуксблъд поведе отряда си към имението на барон Сен Ло. Познаваше много добре замъка и околността и лесно превзе крепостта. Взе като заложници барон Сен Ло и сладострастната му сестра. Когато Пади заведе французойката в палатката на Кристиан, тя отчаяно се хвърли в прегръдките му — красивата Лизет искаше да плати с тялото си за живота на брат си и своя. Хоуксблъд цинично се усмихна, тъй като тя изобщо не спомена за съпруга си.

— Той вече се е насладил на тялото ти — презрително подхвърли Пади. — Предложи нещо по-ценно.

— Пади — тихо измърмори Кристиан, но това бе достатъчно, за да накара оръженосеца да млъкне.

— Под замъка има огромни винарски изби! — извика Лизет. — В Сен Ло има повече от хиляда бъчви с отлежало вино.

— За бога — подсвирна Пади, — та една бъчва съдържа хиляда литра!

— Престани да дрънкаш празни приказки, Пади. Искам да отведеш барон Сен Ло и сестра му в моята вила в Бордо. — Младият рицар отблъсна съблазнителните ръце на Лизет и повдигна брадичката ѝ. — Ще останете във вилата ми, докато изплатите откупа. — Усмихна се и ѝ намигна. — Ако съпругът ти реши, че не си заслужаваш откупа, ще ми платиш по друг начин, скъпа.

Когато наближиха Кан^[1], англичаните бяха нападнати от малобройна войска, предвождана от конетабъла^[2] на Франция. Битката в града бе много ожесточена, но англичаните си проправиха път към крепостната стена, избиха арбалетчиците и поставиха дървено скеле, за да изкачат стената.

След залез-слънце крепостта бе в техни ръце. Крал Едуард влезе в кабинета на конетабъла на Франция и нареди да претърсят всички чекмеджета. Когато откри картата за нападение на Англия, съставена от норманите, той побесня от гняв. На картата подробно се виждаше как французите и норманите са смятали да поделят Англия. Подаде я

на Черния принц, който бе наследил избухливия нрав на баща си. Очите на краля изпускаха гневни мънии.

— Утре ще избиеш всички жители на Кан — заповяда той на Уорик.

— Това ще бъде заслужено отмъщение — потвърди принцът.

Граф Уорик погледна към Хоуксблъд. Познаваше добре буйния нрав на Плантагенетите, той самият бе закоравял в многобройните битки, но не можеше да приеме заповедта да се избият невинни жени и деца. Конетабълът на Франция и армията му бяха победени, а по-голямата част от хората му бяха избити. Не бе необходимо да се пролива повече кръв.

Хоуксблъд разбра без думи какво иска да каже баща му.

— Ти убеди краля, а аз ще поговоря с принц Едуард — каза той на Уорик.

Кристиан заведе принца до крепостния насип. Жителите на града все още не бяха угасили пожарите, запалени от англичаните. Чуваха се отчаяните вопли на жени и деца, а нашествениците влачеха към каруците всичко по-ценно, което им се изпречеше пред очите.

— Успехът в тази кампания зависи от бързината ни, Ваше Височество. Трябва да прекосим северния бряг колкото може по-бързо, преди французите да успеят да се съвземат. Плячката в този град е по-голяма, отколкото очаквахме. Избиването на жителите ще ни отнеме няколко дни. Бойците ни ще изнасилват жените, преди да ги убият, а след това ще се напият до забрава. Така ще загубим още една седмица и в крайна сметка ще се забавим с половин месец.

Едуард въздъхна. Въздухът бе пропит с миризмата на кръв, пожари и смърт.

— По-добре запази гнева си за предстоящите битки.

Принц Едуард мълчаливо кимна. Съвсем отскоро бе посветен в рицарско звание и искаше да го заслужи в честен двубой с врага.

Доста по-трудно бе за Уорик да успокои жадния за мъст крал. В началото Едуард III не искаше и да чуе за отмяна на заповедта му. Графът му изтъкна необходимостта да напредват по-бързо към френската столица. Ала когато се появиха двама от съгледвачите на Годфри д'Аркур и донесоха радостната вест, че Филип Валоа е изпаднал в паника и е заповядал да приготвят Париж за обсада, кралят махна с ръка и се отказа от кръвожадното си отмъщение.

Съгледвачите разказаха също, че Филип заповядал да съборят всички сгради до градските стени. Крал Едуард гръмогласно се засмя при мисълта, че е изплашил до смърт краля на Франция. Но останалите вести не бяха толкова добри. Филип събирал огромна армия в равнината около Сен Дени, между Париж и Пуа. Съгледвачите не знаеха точния брой на противниковата войска, но в едно бяха сигурни: френската армия многократно надвишаваше английската!

Крал Едуард III тутакси изостави мисълта за отмъщението и събра Военния съвет. Пълководците решиха английската армия да потегли на поход призори, но не по крайбрежието, а на изток, към Лизио. След като превземат тази малка крепост недалеч от нормандския бряг, войските щяха да се спуснат към Париж по долното поречие на Сена.

Изтекоха двадесет и осем дни, преди английската армия да се доближи до Пуа. До Париж оставаха по-малко от четиридесет километра, но трябваше да се прехвърлят на другия бряг на пълноводната Сена. Внезапно се оказа, че никой в английския стан не знае поне приблизително числеността на противника. Някои вестоносци съобщаваха за петдесет хиляди, но други съгледвачи се кълняха, че французите били повече от шестдесет или дори седемдесет хиляди. Поне едно бе ясно: крал Филип е успял да събере всичките си войски от Южна Франция.

Крал Едуард реши, че ще бъде истинска лудост да се мисли за атака срещу Париж при такъв многочислен противник. Затова заповяда на сър Уолтър Мани да поведе неголям отряд на юг, да заобиколи френската столица с цел отвлечане вниманието на врага, докато се завърши строежът на големия понтонен мост през река Сена.

За този обходен маньовър и за построяването на моста бяха необходими три дни и английските пълководци въздъхнаха облекчено, когато внушителното водно препятствие остана зад гърба им. Англичаните бяха притиснати от обстоятелствата и трябваше да действат без никакво протакане, защото се носеха слухове, че френската армия ги превъзхожда трикратно.

Това бе цената, която трябваше да заплатят, заради мудното напредване през Нормандия — английската армия не пропускаше да оплячкоса нито един френски град, нито дори най-малкото селце. Кралят и Уорик знаеха за тази опасност. Всички пътища пред тях бяха

почернели от отстъпващите френски войски. Британските пълководци принуждаваха тежковъоръжените войници да напредват с максимално възможната скорост през Нормандия, дори успяха да изминат сто километра за четири денонощия. Но най-трудното тепърва предстоеше.

Широката река Сом, с мочурища и тресавища от двата си бряга, можеше да отчае и най-смелите бойци. Кралят заповяда на двама от неговите маршали да поведат войските си напред, за да осигурят преминаването на основната част от армията през реката. Уорик взе двамата си сина, но не пропусна да уточни, че всички рицари трябва да се подчиняват на Кристиан Хоуксблъд, защото никой не познаваше по-добре от него коварния терен.

Завариха всички мостове разрушени, а бродовете — охранявани от пикардийски стрелци. Хората на д'Аркур се опитаха на два пъти да се прехвърлят през бродовете, но не успяха. Тогава Уорик изпрати сина си Робер начело на рицарите от херцогството Кларънс, но и те не успяха да преодолеят упоритата съпротива на пикардийците. Хоуксблъд непременно искаше да изпробва бойното си щастие, ала Уорик реши сам да поведе бойците. Но се натъкнаха на безброй непредвидени пречки — десетки коне затънаха в блатата край Сом и опитът за преминаване на голямата река се провали. Когато ги настигна крал Едуард III с ядрото на армията, гневът му нямаше граници, след като му съобщиha, че все още не е осигурено предмостие на другия бряг на Сом.

Хоуксблъд и оръженосците му се прибраха в походната си палатка. Пади и Али отлично разбираха, че господарят им се нуждае от почивка, може би дори от сеанс на медитация, преди да изпадне в едно от онези странни негови състояния, подобни на транс, когато го спохождаха свръхестествени видения. Кристиан легна по гръб на пода, а Али запали кандилото и посипа тамяна. Хоуксблъд напрегна докрай волята си, за да изтласка от съзнанието всички ненужни подробности. След това постепенно преодоля задръжките, причинявани от страха, времето, пространството, докато накрая останаха само възприятията за основните три елемента на природата — въздуха, земята и водата. Това бе състоянието на духа, обещаващо чудеса: непознатото ставаше познато, далечното — близко, невъзможното — възможно.

Когато Хоуксблъд излезе от хипнотичното си състояние, видя, че до него стоеше принц Едуард.

— Къде е кралят?

— Отново свиква Военния съвет. Дойдох да те заведа при него.

В очите на Черния принц се четеше безмълвният въпрос, но принцът и Хоуксблъд бяха толкова близки приятели, че никой не разпитваше другия. Преди да влязат в кралската палатка, отвън дочуха разгорещени гласове. Затрудненото положение на английската армия бе опънало докрай нервите на пълководците.

— Ваше Величество — заговори Хоуксблъд, — успях да узная, че френската кавалерия вече е стигнала в Амиен и продължава по пътя към Абевил. Армията на Филип Валоа се движи успоредно с нашата. Няма да бъде преувеличение, ако кажа, че тяхната войска е поне четири пъти по-многочислена от нашата.

Избухна буря от протести. В повечето от гласовете се долавяше страх. Крал Едуард се приближи до картата и гневно извика:

— Проклет да е Филип Валоа! Решил е да ни притисне в триъгълника между неговата армия, непроходимата долина на Сомма и Ламанша.

— Трябва да прекосим обратно Ламанша — обади се Робер де Бошан.

Принц Едуард го погледна с такова презрение, че Робер де Бошан едва се сдържа да не извади меча си.

— Ние вече сме изпратили заповед до флотата да се приближи към френския бряг в нашата провинция Понтио и да навлезе в устието на Сомма, ала вероятно все още не са я получили.

Д'Аркур безпомощно сведе глава, измъчван от угризението, че е вкарал английската армия в капан.

Робер де Бошан, заобиколен от двама от рицарите на принц Лайънъл, хапливо процеди:

— Откъде този арабин е научил всичко това?

— Как да сме сигурни, че не е предател? — извика един от рицарите.

Това бе най-тежкото обвинение, което един рицар можеше да отправи към друг. Всички обърнаха погледи към Хоуксблъд. В очите им се четеше подозрение. Кристиан впи поглед в лицето на баща си.

— Получих тези сведения от един пленник — излъга той. — Бяха необходими само малко изтезания и той каза всичко, което знаеше. Каза ни още, че близо до устието на Сомата има удобен брод.

Кралят и Уорик въздъхнаха с облекчение, но Роберт де Бошан не се предаде.

— Откъде да сме сигурни, че това не е капан? Някой друг присъствал ли е на разпита на французина?

— Аз — хладнокръвно заяви принц Едуард.

— Покажи ни го на картата — заповяда кралят.

Хоуксблъд се приближи до масата и очерта с пръст мястото около устието на Сомата.

— Местността се нарича Бланш так. Този брод може да се прекоси при отлив.

— Бланш так означава „бял камък“ — замислено се обади д'Аркур. — Може би е гранична област между две графства.

Крал Едуард вдигна ръце и всички млъкнаха.

— Трябва да разберете, че повече не можем да се надяваме на помощта на нашите съюзници от Фландрия. Единствената ни надежда е да прекосим Сомата и да се укрием в нашата провинция Понтио.

— Трябва да останем в Понтио, докато пристигне флотата и се приберем отвъд Ламанша — подкрепиха го граф Нортъмбърланд и граф Ланкастър.

Крал Едуард и Черния принц се спогледаха, а Уорик погледна към Хоуксблъд. Знаеха, че кралят няма да напусне Франция преди решителното сражение с Филип Валоа. Принц Едуард се доближи до баща си.

— Аз и Хоуксблъд ще поведем авангарда към другия бряг на Сомата.

Кралят с гордост изгледа сина си. Макар вече да се бе стъмнило, той заповяда на войските веднага да потеглят. Към полунощ авангардът стигна до Бланш так. Имаше прилив и бе невъзможно да прекосят реката. Докато чакаха отлива, Хоуксблъд заговори с принца.

— Благодаря ви за доверието, Ваше Височество.

— Ти си имал видение. Това е сила, която малцина притежават. — Погледна към тъмните води на реката. — И преди си имал видения. — Това не беше въпрос, а констатация.

— Да. Сведенията за присъствието на френската флота в Хелвеция също получих благодарение на едно от моите видения — призна той. — Никога не съм посещавал това пристанище.

— Уорик знае ли за това?

— Не съм казвал на никого — отвърна Хоуксблъд. — Кой ще ми повярва?

— Аз ти вярвам, приятелю.

Връзката между тях бе станала толкова силна, че и двамата знаеха — ще бъдат приятели до края на дните си.

Най-после цялата английска армия стигна до бреговете на Сомма. Реката бе много широка и доста дълбока и бе невъзможно да я преминат. Освен това на отсрещния бряг ги очакваха две хиляди пикардийци. Войниците бяха изморени, а някои вече напълно отчаяни. Надигнаха се много протестни гласове. Бойците недоволстваха, че ако не се махнат от тази проклета местност, ще затънат до един в непроходимите блатата, а след като видяха брода при Бланш так, напълно се обезвериха.

На разсъмване започна отливът. Върху лицата на воините се четеше надежда, примесена със страх. Всички си припомниха разделянето на Червено море, описано в Библията, ала водата все още стигаше до кръста. Тежките коне и каруци щяха да затънат в плаващите пясъци.

Кралят и граф Уорик наблюдаваха с възхищение как Хоуксблъд и принц Едуард решително нагазиха във водата. Копитата на конете им не затънаха — дъното на реката бе покрито с камъни.

Едуард III нареди на стрелците с дългите лъкове да навлязат във водата. Те успяха да изтласкат пикардийците с дъжд от стрели. Уорик заповяда останалата част от армията да се приготви за прекосяването на Сомма.

Французите все още бяха много близо до тях, но точно както в библейската притча, високият прилив ги заля и им попречи да преминат след англичаните.

Всички бяха убедени, че е станало чудо. Кралят и маршалите му поведоха армията към малкото село Креси, недалеч от брега на Ламанша. Беше двадесет и пети август и понеже знаеха, че французите няма да могат същия ден да преминат реката, всички с благодарност посрещнаха заповедта за почивка.

Кралят на Англия бе спечелил първия етап от кампанията — войските му бяха съсредоточени край Креси. Едуард III Плантагенет бе изключително суетен мъж — обичаше да бъде заобиколен с блясък и великолепиe. Заповяда да издигнат огромна палатка от коприна в лазурен и златист цвят. Пред нея забиха пилон с кралското знаме с леопарди и лилии.

Полето на битката бе избрано много удачно леко наклонено, което позволяваше успешно да отблъснат атаката на французите откъм равнината. Каруците и палатките на войниците бяха разположени зад кралската палатка. В средата запалиха огромен лагерен огън и веднага се разнесе приятно ухание на печено месо.

Съгледвачите на д'Аркур и корнуолските стрелци на Хоуксблъд, въоръжени с дълги ножове, потеглиха на разузнаване. Сведенията, които донесоха, бяха и добри, и лоши. Французите прекосили Сомата през моста при Абевил. Между двете армии сега остава само гъстата гора при Креси — непреодолимо препятствие, заради което французите трябваше да направят обход от тридесетина километра. Една тясна пътека зад английския лагер преминаваше през най-гъстата част на гората и излизаше на морския бряг. Слухът, че френската армия наброява сто хиляди души, се потвърди. Крал Филип бил развял кървавочервеното знаме на Сен Дени, което означаваше, че няма да отстъпи нито педя френска земя на англичаните.

Французите бяха завзели манастира „Свети Петър“ в Абевил. Всички съюзници на Филип — кралят на Бохемия, германските князе и наемници, Шарл Люксембургски, крал Джейм от Майорка, херцогът на Лорейн и граф Фландърски — го придружавали с войските си. Крал Едуард III, заобиколен от предводителите на армията си, слушаше, без да трепне.

Маршал д'Аркур погледна към пътеката, която водеше към морето. Според него армията трябваше да се приближи до морския бряг. Повечето от благородниците се противопоставиха на плана му. Уорик и Хоуксблъд се спогледаха многозначително.

— Това са земите на моята майка — надменно заяви Едуард III. — Повече няма да отстъпваме. Ще ги чакаме тук.

Настъпи тягостна тишина. Кралят неочаквано се засмя.

— Нима вярвате, че Филип ще успее да изхрани своята стохилядна армия в тази глуха местност? Нима не допускате, че ще

възникнат разногласия между предводителите им, които са от толкова различни държави? Едва ли може да се очаква, че французите, германците, венеците и генуезците ще мислят еднакво.

Веселото настроение на краля повдигна духа на всички.

— Осмелявам се да предположа, че Филип ще прекара безсънна нощ в манастира. Пък и как ще може да спи спокойно, като на съвестта му тежат твърде много грехове?

Уорик заповяда да издигнат преграда от дървета между каруците. Оръженосците се заеха трескаво да подготвят оръжията на рицарите. Повечето от мъжете се страхуваха, че ще бъдат уловени като плъхове в капан. А когато заваля проливен дъжд, добавиха, че ще бъдат „мокри плъхове“ в капан.

[1] Става дума за Кан на норманския бряг (т.е. на Ламанша). — Б.пр. ↑

[2] Управител на двора на френските крале, главнокомандуващ армията в отсъствието на краля. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Женската половина от обитателите на Уиндзор с трепет очакваше вестите за смелите английски воители, които преди повече от месец бяха отплавали към бреговете на Франция. Ежедневието се влачеше скучно и вяло, дворецът бе притихнал след заминаването на стотиците мъже, часовете се нижеха мудно, а привечер, заедно със спускането на мрака, в душите се прокрадваше смътна тревога за бащите, синовете, братята, съпрузите и любовниците, които може би в този час се сражаваха в равнините на Франция.

Засега вестите, които кралица Филипа и принц Лайънъл през ден получаваха отвъд Ламанша, бяха добри. Заграбената плячка от Франция без забавяне се прехвърляше в Англия — десетки малки кораби кръстосваха канала в двете посоки. Сред свитата на Нейно Величество цареше оптимизъм и дори открито се говореше за преместване на двора в Бордо — разбира се, след като крал Едуард III се справи с онзи надут френски крал Филип Валоа.

Бриана се наслаждаваше на свободата си — не помнеше да е била тъй безгрижна от деня, в който против волята си бе сгодена за сина на Уорик. Придворните дами в Уиндзор почти всеки следобед посвещаваха по два-три часа на лова със соколи. Когато успееше незабелязано да се измъкне от зорките погледи на дамите от свитата на принцеса Изабел, Бриана пришпорваше коня си и препускаше през облятата от слънцето красива долина на Темза.

Струваше ѝ се безсърдечно да се чувства толкова щастлива и безгрижна, когато нейните мъже воюваха във Франция. Сепна се при думата „мъже“ и веднага си каза, че трябва да мисли само за един. Но защо изпитваше угризения? Войната е естествено занимание за мъжете. Те прекарват целия си живот в подготовка, разговори и мечти за битки, кръвопролития, рицарски подвизи. За мъжа рицарската чест е по-важна от съпружеския живот. Много от тях се държат по-добре с конете си, отколкото с жените си! Белезите по лицата и телата им са

символ на доблест, гордеят се с мъжката си сила и воинските си умения, а когато няма войни, се бият на турнири.

Докато яздеше, вятърът разроши косата ѝ и тя се разпиля по раменете ѝ. Дългите и разкошни къдрици покриха гърба на кобилата. Когато се омъжи, косата ѝ ще бъде скрита под полупрозрачен воал и ще може да я разпуска само в спалнята си.

Внезапно в съзнанието ѝ нахлу незабравимият спомен за мига, когато Кристиан разресваше косите ѝ. Затвори очи и се опита да прогони видението. Когато отново ги отвори, небето пред очите ѝ бе изпъстрено с тъмни облаци. Тази нощ щеше да има лятна буря.

Нощта...

Опита се да не мисли за нощта.

Дните ѝ бяха запълнени с дворцовите задължения, вечерите ѝ бяха посветени на манускриптите, но нощите ѝ бяха обсебени от еротични сънища. Ала в нито един от тях не се появи образът на годеника ѝ. Чувството за непростим грях я накара да се изчерви, а от мисълта за Кристиан гърлото ѝ пресъхна. Неохотно обърна коня и се насочи към конюшните.

Пред конюшните девойката видя коня на принцеса Изабел и разбра, че дамите са се върнали преди нея от лова със соколи. Затвори сокола си в клетката и я подаде на соколаря. За миг се поколеба, но сетне се реши и тръгна да потърси клетката на Саломе. След малко се озова пред великолепната птица. Заговори ѝ с нежен глас и с възхищение се загледа в нежните цветове на силните ѝ криле. Хищната птица настръхна, когато се разнесе гальовният глас на Бриана:

— И на теб ли ти липсва както на мен? — Думите бяха леки като въздишка.

Протегна ръка през решетката и погали птицата. За миг ноктите на Саломе сграбчиха пръстите ѝ. Бриана уплашено извика, за нейна изненада по ръката ѝ нямаше кръв, но птицата не пускаше пръстите ѝ. Помисли си, че соколът може да разкъса ръката ѝ, но сама си бе виновна. И Саломе бе опасна като господаря си.

Отправи се към внушителната кръгла кула, изградена от бедфордски камък. Погали грубата повърхност и душата ѝ се изпълни с тиха радост.

— Аз ще се върна в Бедфорд — прошепна младото момиче. — Там ще отгледам децата си. Ще имам щастливо семейство и ще

прекарам дните си спокойно и безметежно.

Струваше ѝ се съвсем естествено да говори на камъка, да споделя мечтите, надеждите и желанията си.

В небето проблесна светкавица и гърмът проехтя над кулата. Бриана се сепна, но не се уплаши. Това беше знак. Ала добър или лош? Не знаеше. Откъде идваше този знак? От Бога, от дявола, от покойната ѝ майка или от Дракар? Едри капки дъжд затрополиха по каменните стени и прекъснаха мислите ѝ. Затича се към стаята си, за да се скрие от бурята, ала нямаше къде да се скрие от тревожните мисли.

Адел бе слязла в голямата зала. Бриана знаеше, че леля ѝ се страхува от бурите и се е присъединила към свитата на кралицата. Разговорите и музиката щяха да я успокоят и да я разсеят, а Бриана реши да остане в стаята си. Самотата в тихата полутъмна стая съответстваше на настроението ѝ. Щеше да направи няколко скици на Саломе и на Кръглата кула.

С ябълка в едната ръка и парче въглен в другата седна пред голямата маса и започна да рисува. Работата постепенно я погълна. Пред очите ѝ изплуваха очертанията на кулата, а над нея се рееше силната хищна птица. Мислите ѝ започнаха да блуждаят, чу далечен глас, който я зовеше. Стаята бе потънала в полумрак, а свещите хвърляха странни сенки по стените. Там, зад светлината, нещо я очакваше. Или някой.

Внезапно светкавица озари стаята и стана светло като ден. Нямаше никой, бе сама с мислите и виденията. Рисунката върху пергамента бе като жива — можеше да докосне студения камък, да чуе пляска на крилете на сокола. Нима картината ѝ бе оживяла?

Стана, отвори скрина и извади сивата кадифена наметка на майка си. Не бе я докосвала от деня на турнира. Застана пред огледалото. Половината от косата ѝ бе осветена от мекия блясък на свещите, другата половина бе в сянка.

Вдигна глава и решително обви раменете си с наметката. Всичко пред нея се залюля и сякаш се обви в сива пелена. Озова се в една стая в някаква кула, навън бушуваше буря, светкавици прорязваха небето, а Бриана бе в обятията на някакъв рицар. Силните му ръце галеха тялото ѝ, което бе голо под сивата кадифена наметка.

Девојката потръпна под изкусителните милувки и се изви в ръцете му. В този миг блесна светкавица и Бриана видя

аквамариновите очи, пълни с желание. Протегна ръка, за да притисне русата му глава към тръпнещите си устни.

— Робер... съпруге мой... — изохка тя, а устните му се впиха в нейните.

Той трескаво започна да сваля дрехите си. Когато остана гол, ръцете му я притеглиха към силното тяло. Ръката ѝ леко и изкусително погали мощната му гръд и се плъзна по твърдия корем към мъжествеността между краката му.

Дрезгав вик на удоволствие се изтръгна от гърлото му, той падна на колене, устните му се плъзнаха по сладостните извивки на тялото, докато накрая се спряха върху слабините ѝ. Тя се наведе, за да погледне лицето му. Чувствените му устни бяха обагрени в кръв. Аквамариновите му очи бяха затворени завинаги. Тя вдигна поглед от красивото му лице.

— Знаех, че ще го съблазниш в тази кула. — Гласът му бе опияняващ и Бриана гледаше като хипнотизирана как Дракар изтегли кривия си ятаган от тялото на Робер. Бе убил брат си и сега нямаше прегради между нея и Кристиан. Зловещият му смях изпълни стаята. Той я взе на ръце и я понесе към леглото.

Силата му замъгляваше сетивата ѝ. Тя отметна глава назад и се засмя, когато видя капките кръв по бедрата си. Обви дългите си стройни крака около стоманеното му тяло, знаейки, че след миг ще крещи от наслада. Всичко изчезна, освен тяхната опияняваща, всепоглъщаща страст.

Адел я намери в безсъзнание на пода. Лежеше върху сивата кадифена наметка на покойната си майка. Леля ѝ разтърси раменете ѝ, Бриана се надигна и отмести кичурите от лицето си. Беше толкова бледа, че устните ѝ изглеждаха като обезкървени.

— Какво се е случило, агънцето ми? Да не си болна? — разтревожено попита леля ѝ.

— Не, не... само имах кошмар — прошепна Бриана и изнемощяло се отпусна в креслото.

Адел видя ужаса, изписан в очите на племенницата, и си помисли, че тя крие нещо от нея.

— Света Богородице, да не си бременна?

— Не — рязко отвърна Бриана. Подобна мисъл я накара да потръпне.

Адел се прекръсти и зашепна молитва:

— Ще отида да повикам Глинис. Не е нормално една млада и здрава жена да припада. Може би тя ще ти приготви някаква билка, която да възвърне силите ти.

Въпреки късния час Глинис и Джоан дойдоха след минути. Глинис носеше ковчежето с билките. И двете жени бяха много разтревожени.

Бриана се опита да се усмихне.

— Просто имах кошмар, но беше толкова реален, че се изплаших.

Глинис извади шишенце с отвара от момини сълзи.

— Нека го изпие с малко вино — обърна се тя към Адел. — Тази вечер във въздуха витае нещо странно. Сякаш усещам разрушителни сили. Бурите често са знамения за предстоящи неща.

— Да, ужасно ме е страх от бури и гръмотевици — призна Адел. — И макар бурята да свърши, все още треперя от ужас.

— За какви неща говореше? — обърна се Джоан към прислужницата си.

— И за добри, и за лоши, а понякога и за двете. Силна буря преди решителна битка може да предреши изхода ѝ. Понякога бурите са променяли историята.

Джоан не искаше да слуша за войни, когато нейният любим принц се биеше някъде във Франция.

— Във войната единият печели, а другият губи, но това няма нищо общо с бурите.

Джоан не обичаше прекалено да се замисля и може би Бриана се нуждаеше тъкмо от това, ала думите на Глинис ги разтревожиха.

— Сънищата могат да предсказват бъдещето, особено по време на буря — продължи Глинис.

Бриана потръпна.

— За бога, дано моят кошмар не се сбъдне!

— Сънищата не трябва да се приемат буквално, милейди. Те са символични и трябва да се тълкуват. Разкажете ми вашия сън и ще ви докажа, че значението му е напълно различно от това, за което си мислите.

— Аз... не мога да ти кажа. Беше нещо греховно, нещо дяволско — призна девойката, посегна към чашата и отпи от виното, примесено

с билката на Глинис.

— О, моля те, разкажи ни! — извика Джоан.

— Като ни разкажете ще ви олекне — добави Глинис. — Ще се почувствате пречистена.

Бриана жадуваше да свали този товар от раменете си, но знаеше, че първо трябва да се изповяда пред свещеника в параклиса, за да получи опрощение на греховете си. Внезапно осъзна, че не може да намери сили за изповедта, в която ще се принуди да признае прекалено интимните си преживявания. Огледа се смутено. Около нея бяха насядали единствените ѝ приятелки, единствените хора, които проявяваха загриженост за съдбата ѝ. Знаеше какво ще се случи, ако им разкаже за кошмарните си видения. Чудно ли бе, че обърканата девойка не намери сили в себе си да сподели с тях, че съзнателно бе прибегнала до чудодейната сила на майчината наметка от сиво кадифе, за да повика духа на своя любим? Обаче тъкмо в този миг езикът ѝ се развърза. Бриана не можа да осъзнае, че билката на Глинис е започнала да ѝ въздейства.

— Аз... аз се озовах в някаква стая, в кула, иззидана от бедфордски камък. До мен се появи Робер. — Тя се изчерви. — Той ме целуна... аз отвърнах на целувките му.

И тук спря. Докато намери името и подбере думите, гърлото ѝ пресъхна и омаломощеното момиче отново посегна към чашата с виното.

— И тогава природеният му брат, Кристиан Хоуксблъд, изскочи от мрака и го прониза с ятагана си.

До притъпления слух на Бриана едва достигна ужасният писък на Адел.

— Но лошото не се свърши с това. Аз бях тъй щастлива, когато той го прободеше в гърдите. Видях кръв по бедрата си и се зарадвах както никога!

Очите на Джоан щяха да изскочат от орбитите ѝ, а зъбите ѝ прехапаха долната ѝ устна, докато слушаше в захлас страховития разказ на приятелката си.

— Имаше ли съвкупление във вашия сън? — запита Глинис. От четирите жени явно най-добре се владееше уелската прислужница — нали уелците от векове са най-вещи в магии и тълкувания на сънища.

Страните на Бриана пламнаха от свян, когато пред погледа ѝ изплува страстната сцена в леглото.

— Да... така беше, май че наистина... но... но ми се струва, че преди това изгубих съзнание... преди...

— Милейди, всичко е ясно. Сънят е изпълнен със символи. Трудно е за една дама да бъде разкъсвана между двама братя, а в съня се появяват и двамата. Угризенията са неминуеми. Пък и е невъзможно след такова кърваво злодеяние човек да не изпитва вина. Онази кула от бедфордски камък несъмнено символизира вашия роден замък в Бедфорд, който ще стане владение на съпруга ви след сватбата. Сънували сте, че единият от тях загива, защото и двамата са заминали на война и непрекъснато се страхувате за живота им. И макар да се опитвате да прикривате този страх, той е излязъл на повърхността в съня ви.

— А какво означава кръвта по бедрата ѝ, какво ще кажеш и за съвкуплението ѝ?

— Тъкмо тук е най-важното в този странен сън. Тук се крие нещо, което много ви измъчва. Страхувате се дали ще има кръв по бедрата ви през първата ви брачна нощ с Робер.

Бриана се вцепени. Досега въобще не се бе замисляла за това, но, за бога, какво я очаква, ако през първата ѝ брачна нощ с Робер той разбере, че не е девствена? Тя уплашено закри с ръце пламналите си бузи.

— Ох... аз съм толкова грешна — изплака озлочествената девойка.

Адел хвана ръката ѝ.

— Стига! Тук нито една от нас не е девствена! Жените са били прелъстявани от мъжете откакто свят светува.

Глинис кимна.

— Предполагам, че все още сте доста тясна. Може пък и нищо да не разбере, особено ако се напие здравата вечерта преди първата брачна нощ.

— Най-добре е да убодеш пръста си с шип от роза или с острието от брошката си, за да пуснеш няколко капки кръв на чаршафа — предложи ѝ Джоан. — Нито един мъж не може да се мери по хитрост с една жена — гордо добави тя.

Адел се наведе над племенницата си.

— Не искам да се измъчваш заради тези видения. Това е някаква дреболия! Слава на Бога, че вече не си дете и редовно имаш месечни кръвотечения. Сега трябва за това да се тревожиш, а не за никакви неясни сънища. Моли се да не си забременяла, агънцето ми.

Джоан се намръщи. Внезапно си спомни, че вече доста време бе изминало от последното ѝ месечно кръвотечение... Но побърза да отпъди тази досадна тревога и пъргаво се изправи.

— Ще видиш, Бриана, че на сутринта, когато слънцето изгрее, всичките кошмари ще ти се сторят много смешни. Бурята ще утихне, утре ни чака чудесен слънчев ден и ние с теб отново ще бъдем щастливи.

Четирите жени избухнаха в смях и си пожелаха лека нощ, но когато останаха сами в леглата си, Джоан и Бриана дълго не можаха да заспят, разтревожени както никога досега.

На другия бряг на Ламанша, в долината край Креси, кралят на Англия, неговите маршали и повечето от капитаните и благородниците не можаха да мигнат през тази бурна нощ. Някои воители бяха споходени от мрачни предчувствия, че няма да доживеят залеза на следващия ден, и побързаха да се помолят на Всемогъщия Бог.

Обаче Уелският принц и Хоуксблъд вярваха, че ги очаква блестяща победа. Станаха много рано, още в пет. Хоуксблъд и оръженосецът на принца, сър Джон Шандо, помогнаха на Уелския принц да облече бронята си. Едуард настояваше да облече великолепната черна броня, която го отличаваше от всички останали английски рицари, а освен това да вземе наметалото, блестящо в пурпур и злато.

Оръженосецът му се опита да възрази:

— Ваше Височество, така ще изпъквате прекалено много сред останалите воители. Всеки французин ще ви разпознае отдалеч и ще се опита да плени или да убие сина на английския крал!

— Но нима не разбираш, че аз искам да се отличавам от всички останали? — ядосано извика принц Едуард. — Проклет да бъда, ако трябва да се крия пред враговете!

Хоуксблъд знаеше докъде се простираше неукротимата гордост на принца — нали той самият щеше да се проклина, ако не защити

самоуважението си с меч в ръка. Черния принц тръгна към палатката на краля и Кристиан се зае със своята черна ризница.

Кралят се появи пред палатката си, облечен в бляскави лазурно златисти доспехи, посрещна с радостен възглас сина си и двамата възседнаха белите си коне, за да направят последен преглед на войските. Едуард III се зарадва, когато пред погледа му се изпъкнаха стройните редици на стрелците с лъкове, облечени в зелени мундири. Мъжете се опасяваха, че дъждът ще намокри стрелите и те ще натежат, но за щастие слънцето се показва иззад облаците и се усмихна на английската армия. Тогава изгряха усмивки по суровите лица на стрелците, уверени в смъртоносната си сила.

На десния фланг кралят постави д'Аркур, Черния принц, Уорик и синовете му, а зад тях се подреди цветът на английското рицарство. Левият фланг оформи батальона от две хиляди стрелци и две хиляди копиеносци, предвождани от херцог Нортхемтън. Зад тях се издигаше стръмното било на хълма, в чието подножие бе английския лагер. Кралят запази за себе си командването на третия батальон, неотстъпващ по сила на първия и втория, за да го прехвърля на помощ на левия или десния фланг според обстановката на бойното поле.

Крал Едуард III вдигна меча си, воините притихнаха и мощният му глас проехтя над смълчаната долина:

— Французите трябва да преминат двадесет и пет километра през гъстата гора, за да се изпречат срещу редиците на нашите смели воители. Те ще пристигнат без ред и без строй, в накъсани групи, а ние ще ги нападнем, преди да са се съвзели и престоили. Няма да имат време и възможност да се разгърнат в боен ред.

Отвред проехтяха радостни възгласи.

Крал Едуард III вдигна меча си и продължи:

— Колкото е по-многочислена френската войска, толкова по-трудно ще ѝ бъде да се разгърне!

Последва още една вълна от бурни приветствия към мъдрия крал.

— Никога не забравяйте, че всеки англичанин струва колкото трима французи!

Бойците викаха до пресипване. Виковете „За славата на Едуард и на свети Георги!“ се редуваха със „За славата на Уелския принц!“. Отново заръмя, но никой не обърна внимание на дъжда. Крал Едуард

III се обърна към сина си и с гордост огледа напетата му снага. Внезапно го прониза тревожна мисъл — великолепната броня превръщаше Черния принц в отлична мишена за противника.

— Не се страхувам от врага, татко! — извика принц Едуард. — Ще им покажа кой съм аз. Ще ме запомнят за цял живот. Само не забравяй какво ми обеща!

— Може би на теб ще се падне славата на този ден — усмихна се кралят.

Английската армия изслуша литургията и остана в очакване.

Към обед се показаха предните отреди на неприятеля. Небето беше забулено от гъсти облаци и дъждът се лееше като из ведро. Тежковъоръжените генуезки стрелци, които бяха извървели около тридесет километра през бурята, нямаха никакво желание да се бият. Френските предводители ги ругаеха с обидни думи, а кавалерията ги притискаше да вървят напред през мочурищата, докато се озоваха пред редиците на стрелците от Англия и Уелс, въоръжени с дълги лъкове.

Внезапно дъждът спря, облаци се разсеяха и слънцето изгря, ослепявайки французите. Като подгонено от ръката на невидим вълшебник, над главите на французите прелетя ято черни гарвани. Зла прокоба!

В този миг стрелите на англичаните с гъши пера по краищата като снежна буря се посипаха върху предните редици на врага. Нагръдниците на генуезките стрелци не можаха да ги предпазят от силните удари. След броени минути полето се покри с трупове. Оцелелите побягнаха към френските рицари, построени зад тях.

— Ще избия тези страхливи предатели! — изкрещя френският крал.

Англичаните станаха свидетели на страховита гледка — французите безмилостно избиваха собствените си стрелци!

Филип изпадна в неописуема ярост при вида на английското знаме, украсено с френските лилии. Здравият разум го напусна и във войската настъпи пълен хаос. Французите се втурнаха в атака, но земята бе хлъзгава от кръвта, покрита с трупове на хора и коне.

Войниците прииждаха на тълпи, хвърляха се в атака и загиваха!

Битката продължи до късно следобед. Накрая след ожесточени атаки французите пробиха редиците на стрелците и се вклиниха в

десния фланг на англичаните. Черния принц и хората му бяха обкръжени.

За Хоуксблъд всичко изглеждаше забавено, за да се концентрира върху всяка опасност, която го заплашваше. Знаеше къде точно да забие меч си, в трите жизненоважни места на тялото, незащитени от бронята — гърлото, корема и под мишниците. Не се тревожеше за тила си, защото знаеше, че Пади и Али го защитават. Ясно видя как дузина французи се спуснаха към Черния принц.

Знаеше, че Джон Шандо защитава тила на Едуард. Видя брат си, Робер де Бошан, до принца. Принц Едуард и Робер щяха да загинат, ако не успеяха да отблъснат атаката на неприятеля. Пришпори коня си срещу французите. Съсече двама от тях, а зад него оръженосците му съсякоха още двама. Останалите двама побягнаха.

Зад него се чу силен вик и Хоуксблъд видя как Едуард падна от коня. Как бе възможно? Не можеше да си го обясни. Хоуксблъд светкавично скочи от седлото и се приближи до поваления си приятел. Едуард държеше, меч в едната си ръка, а в другата — бойна секира. В този миг съжали за решението си да облече черни доспехи, подобни на тези на Уелския принц, защото сега щеше да стане мишена на французите. Ала съжалението отстъпи място на радостта, че ще заблуди вражеските бойци и ще поеме върху себе си атаките им. И действително те се нахвърлиха върху него и земята наоколо почервения от кръв.

Робер де Бошан и сър Джон Холънд се измъкнаха от мястото на битката и препуснаха към краля.

— Принцът на Уелс е обкръжен, Ваше Величество. — Робер де Бошан се надяваше, че той е мъртъв, но ако се престореше, че търси помощ за принц Едуард, никой нямаше да го заподозре, че е виновен за смъртта му.

Кралят погледна към сина на Уорик, който заедно с неговия син бе удостоен с рицарско звание. Гърлото му се сви от страх. Нима съдбата бе отредила в този ден да загине неговият син, а да бъде пощаден синът на Уорик?

— Ранен ли е? — попита кралят.

— Не зная, Ваше Величество — отвърна Робер де Бошан.

Джон Холънд бе успял да забележи как Робер бе ударил с меч си коня на принц Едуард, но благоразумно предпочете да си замълчи.

Крал Едуард бе готов да забие шпори в коня си и да се спусне към мястото, където бе паднал синът му, ала в този миг си спомни за обещанието, което му бе дал. Не искаше войниците да говорят, че без помощта на баща си принцът би загинал.

— Искам той сам да заслужи рицарските си шпори. Ти също имаш възможност да заслужиш своите. Върни се при него и му помогни!

Едуард III се гордееше с младите и смели рицари.

Хоуксблъд с ужас видя, че от тялото на Едуард бликна кръв. Едва не политна от облекчение, когато разбра, че това е кръвта на смъртно ранения кон. Принцът бе все още замаян от удара при падане, но бавно се изправи на крака. Лявото му рамо бе изкълчено, но той не обърна внимание на болката. Джон Шандо препусна към него, водейки нов кон. Същото стори и Пади за господаря си. Двамата рицари в черни доспехи възседнаха конете си и се понесоха срещу врага. В съзнанието на Кристиан Хоуксблъд изплува споменът от турнира, когато принц Лайънъл уби коня на съперника си. Нямаше доказателство, че Робер е постъпил по същия начин и е промушил коня на принц Едуард. Обаче шестото чувство му подсказваше, че подозрението му не е лишено от основание. Но реши, че ще мисли за това, когато свърши битката.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

На двадесет и пети август Джоан едва не обезумя. Сутринта, когато се събуди, бързо пресметна дните от последното си месечно кръвотечение и разбра, че поредният ѝ цикъл закъснява с почти два месеца. От пет години никога не ѝ се бе случвало подобно отклонение, въпреки че за пръв път бе получила менструация още на дванадесетгодишна възраст. Не се съмняваше, че е забременяла. Въпросът бе какво да прави оттук нататък. Нищо не можеше да подлуди по-силно дейна натура като нея, както бездействието и неизвестността.

Тревогите си можеше да сподели само с един човек на този свят, но нейният любим Едуард бе отвъд Ламанша и се сражаваше някъде във Франция. Мислите ѝ летяха като птици към него над морската шир, молеха го да се върне ден по-скоро, молеха да ѝ изпрати съвет какво да прави в тази непоносима безизходица. Ако се опита да му изпрати писмо, само ще влоши положението. Внезапно изтръпна от ужас, уплашена за съдбата на любимия. Ами ако е мъртъв? Тази мисъл бе най-непоносима за Джоан. Ако той не се върне, и тя няма да иска да живее. Мисълта за смъртта я ужаси. Ако Едуард е загинал, това ще реши проблема ѝ. Ще се самоубие заедно с детето, което носеше под сърцето си!

Джоан се сви в леглото си и се разтресе в ридания. Когато се изтощи от плач, започна пламенно да се моли. Скочи от леглото и изтри сълзите от лицето си. Може би Бог ще я чуе по-добре, ако отиде в параклиса на Уиндзор? Сграбчи първата наметка, която ѝ попадна пред очите. За пръв път не се замисли дали цветът ѝ подхожда на пребледнялото ѝ лице или на цвета на прелестната ѝ рокля.

За своя изненада в параклиса завари кралица Филипа и половината от придворните дами. Засрами се заради недостойните си страхове, когато научи от жената, застанала до входа на храма, че те идвали всеки ден, за да се молят Богу за победата на Англия и за оцеляването на крал Едуард, на Уелския принц и на всички храбри

воини, заминали с тях на смъртен бой. За пръв път в живота си Джоан изслуша литургията до края, но се закле в душата си, че няма да е за последен път.

Страните ѝ запламтяха, когато си помисли какво я очаква, ако разкрият тайната ѝ. Жените са тъй жестоки, особено тези, които не се радват на ласките на някой мъж. Ключоарките ще заекват от злорадство... И без това в двора вече се носеше славата ѝ като вятърничава флиртаджийка — трябваше да признае, че има истина в тези приказки — но всичко досега бледнееше пред потоците от кал и злостни сплетни, с които щяха да я залейат, ако тези лисици подушат, че е бременна от Уелския принц. Щяха да се нахвърлят върху нея като глутница бесни кучета, за да я разкъсат на парчета.

Падна на колене и зашепна молитва без следа от преструвка, горещо и задъхано. Нещастницата не подозираше каква трогателна гледка би дарила на нечие любопитно око, ако можеше да я зърне отнякъде, докато шептеше със сплетени пръсти жарки слова за оцеляването на Едуард и на брат си. Едва след половин час дойде ред да помоли и за опрощение на грешната си душа. Като всички жени, и Джоан лекомислено обеща на Всемогъщия Бог, че никога повече няма да се обръща с молба към него, ако сега и само сега я избави от ужасната безизходица. Дори не се осмели да поиска от Бога нещо определено — като например Едуард да се ожени за нея — искаше само всичко да свърши щастливо. След литургията се върна в стаята си. Реши, че трябва отново да започне да посещава благонравните лекции на мадам Марджъри, които отдавна бе зарязала. И то не толкова заради противното мърморене на мадам, колкото заради непоносимата надменност на принцеса Изабел и съскащите придворни дами, вечно следващи я по петите като ято гъски с проточени шии. До острия слух на принцесата бяха стигнали слуховете за нещастieto на лейди Елизабет Грей и тя веднага заповяда на дамите от свитата да престанат да общуват с нея. Всички отбягваха нещастната девойка, сякаш бе чумава.

Но се оказа, че дори и след литургията не ѝ олекна на сърцето. Следващите три часа прекара в мисли за възможностите да се отърве от нежелания плод. Явно ще трябва да се довери на уменията на Глинис, защото самата тя нямаше представа какви отвари от билки да изпие, ако въобще можеха да помогнат билките след втория месец. Не,

реши тя и тръсна глава, ще се отърве от тази проклета бременност, това е толкова просто. И няма защо да досажда на Едуард с оплакванията си. По-добре ще бъде принцът въобще да не разбере за нейната трагедия.

Ако се върне в Уиндзор, всичките ѝ проблеми ще се разрешат. Знаеше, че на сутринта ще се повтори същото — пак ще се тревожи, ще се моли, ще мисли, докато я заболи главата, ще се върти в омагьосан кръг и отново ще се озове там, откъдето бе започнала: Едуард трябва да се върне при нея. Внезапно я прониза ужасяваща мисъл: какво да прави, ако той се забави цяла година във Франция? Трябва да напусне двора, преди да започне да ѝ личи. Но къде да отиде?

Къщата на брат ѝ на Фиш стрийт в Лондон не беше достатъчно отдалечена от Уиндзор... Може би ще трябва да замине за замъка на нейния род, в Кент? Дори не си спомняше как изглежда, защото го бе напуснала още съвсем малка. Брат ѝ бе наследил и един по-малък замък — замък Уейк в Лидъл. Може и там да се скрие. Не, това е невъзможно. Не може да понесе мисълта да живее далеч от своя Едуард.

Сърцето ѝ се сви от копнеж. Защо поне не бе запазила любовните му писма? Припомни си страстните му думи и това за малко я успокои. Но не можеше да притисне листата до устните си, да ги скрие до гърдите си — сигурно тогава болката ѝ щеше да затихне... Струваше ѝ се, че е съвсем сама на този свят, сиротна и изоставена. Седеше като вцепенена до прозореца, неспособна дори да заплаче.

През целия ден Глинис бе заета в пералнята. Прислужницата бе решила да използва слънчевия ден и да изпере всички дрехи от доста обемистия гардероб на лейди Кент преди началото на есента. Адел стоеше с нея — внезапно ѝ бе хрумнало да изпере всички ленени чаршафи и покривки.

Бриана забеляза, че Джоан не слезе да обядва, нито се появи на следобедната лекция на мадам Марджъри. Преди да тръгне към трапезарията за вечерята, тя отиде до стаята на Джоан. Завари приятелката си сама в здрача.

— Къде беше през целия ден? — попита загрижената девойка.

— Не си спомням — унило отвърна Джоан. — Сутринта отидох до параклиса. Знаеш ли, че там видях кралицата и повечето от

придворните дами? Всеки ден се молели за победата на краля и за живота на нашите мъже.

— Не, не знаех. Сигурно съм изпуснала литургията. Искях да изповядам греховете си, но осъзнах, че никому не мога да разкажа за срамните си тайни. И стените имат уши, дори и стените на изповедалнята.

— О, не бива да казваш нито дума на отца. Помисли си за бедната Елизабет Грей и как всички се отвърнаха от нея!

— Нека да отидем в залата — настоя Бриана.

— По-добре иди без мен. Чувствам, че не съм подходяща компания за никого.

Това беше толкова нетипично за Джоан, че приятелката ѝ си помисли, че нещо не е наред.

— Няма да те оставя да стоиш сама. Знам, че ти липсва принц Едуард и в този момент се нуждаеш от някого, който да те разсее от тежките мисли.

Обаче по време на вечерята Бриана забеляза, че Джоан е доста потисната. Не я попита нищо, знаеше, че когато Джоан реши, ще ѝ довери какво я измъчва. След вечерята двете се отправиха към стаите си, но когато Бриана ѝ пожела лека нощ, Джоан я хвана за ръката.

— Мога ли тази нощ да остана с теб? — уплашено попита Джоан.

— Разбира се, Джоан. И аз не искам да съм сама.

Когато влязоха, Бриана спусна тежките завеси на прозорците и залости вратата. Постави върху една табла две чаши с медовина и няколко блокчета марципан. Знаеше, че Джоан обожава сладките неща.

Джоан измъчено се усмихна и отхапа парченце марципан.

— Смяташ ли, че Елизабет Грей постъпи правилно?

— Е, бедната Елизабет беше в безизходно положение. Знаеше, че няма никакви шансове да се омъжи за принц Лайънъл, и ако бе родила детето, никой мъж нямаше да се ожени за нея. Така че тя постъпи правилно. — В стаята настъпи тишина. Сетне Бриана тихо добави: — Въпреки това аз не бих го направила.

Джоан изплака.

— О, скъпа, какво има? — Думите застинаха на устните ѝ. — Господи, нима и ти си бременна? — Бриана се отпусна на

възглавницата и хвана ръцете на приятелката си. — Обещай ми, че няма да направиш никаква глупост!

— Каква например? — нещастно попита Джоан, а очите ѝ се наляха със сълзи.

„Например да се самоубиеш“ — помисли си Бриана.

— Не бива да правиш аборт... това е много опасно.

— Знам — прошепна Джоан.

— Когато казах, че Елизабет е постъпила правилно, имах предвид, че това бе единственият изход за нея. Ала за теб би било напълно погрешно. Принц Едуард и ти се обичате. Той никога няма да ти прости, ако убиеш детето му. Едуард скоро ще се върне от Франция. Сигурна съм, че ще намери начин да убеди родителите си и ще се ожени за теб, когато разбере за детето.

Джоан избърса сълзите си.

— За бога, не казвай на никого за това. Всичко ще се уреди.

Джоан тъжно кимна.

Бриана се прокле за баналните думи, ала не можа да измисли нищо по-добро. Поне се опита да утеши приятелката си.

— Сега имаш нужда от сън. На сутринта всичко ще изглежда по-различно. — Девойката трескаво започна да оправя леглото, за да прикрие тревогата си.

Джоан легна и скоро се унесе в сън. Свещите вече догаряха. Бриана лежеше в леглото, но сънят не идваше. Душата ѝ бе изпълнена със смут не само за самата нея, но и за съдбата на приятелката ѝ.

При Креси съдбата бе жестока към французите. Те бяха победени, но водачите им отказваха да признаят поражението. През целия следобед френските воители отчаяно се съпротивляваха, но хиляди от тях паднаха убити на бойното поле. Когато вечерта настъпи, френският крал все още крещеше за настъпление, но маршалите му отдавна бяха избити.

Кристиан Хоуксблъд събра корнуолските стрелци, които без колебание се втурнаха към оределите френски редици. Хоуксблъд искаше да плени кралското знаме. Повали с един удар знаменосеца и изтръгна огненочервеното знаме от пилоната. Англичаните

продължаваха да покосяват редовете на французите, докато труповете им не покриха пътя към Абевил.

Когато боят свърши, всички англичани паднаха на колене да благодарят на Бога за нечуваната победа. Пурпурният плащ на принц Едуард бе почернял от кал. Кралят прегърна радостно сина си.

— Днес ти доказа, че си истински рицар. — Сетне гласът му се извиси така, че всички да го чуят. — Достоен си да бъдеш следващият крал на Англия!

Бурни възгласи посрещнаха думите на краля.

— Дълга живота си на този мъж — отвърна принц Едуард и посочи към Кристиан Хоуксблъд.

Отново проехтяха възторжени викове.

— Всички ние заедно извоювахме победата при Креси!

Англичаните бяха опиянени от победата над много по-силния противник.

— И бъдещите поколения ще говорят за победата при Креси!

Оглушителният рев на войската заглуши думите на Едуард III.

Принцът и Хоуксблъд се заеха да пресметнат загубите и да помогнат на ранените. Стотици ранени се нуждаеха от помощ — трябваше да се превържат кървящи рани, да се наместят счупени кости, да се зашият разкъсани крайници.

Хоуксблъд потърси природения си брат. Откри го на едно възвишение.

— Подозирам, че ти си намушкал коня на принц Едуард!

Робер отвори уста да протестира.

— Не се опитвай да отричаш. Засега ще го приемем за нещастен случай, но те предупреждавам, Робер, че ако нещо се случи с Едуард, ще те намеря ако ще и вдън земя и ще те унищожа!

Робер изгаряше от омраза към това чуждестранно копеле. Трябваше да се отърве при първа възможност от този натрапник.

Кристиан Хоуксблъд и Едуард Плантагенет тази нощ спаха в една палатка. Измиха в потока кръвта и калта от ръцете си, след което Али ги разтри с бадемово масло, примесено с тамян. Оръженосецът на Хоуксблъд бе поразен от издръжливостта на Черния принц, когато видя, че се е сражавал с изкълчено рамо. Болката беше мъчителна, но благодарение на уроците на Кристиан принцът бе съумял да не мисли за нея.

И двамата имаха рани по лицата и телата си. Принцът с любопитство наблюдаваше как Али слага захар върху раните на господаря си.

— Захарта заличава белезите, но може би вие, Ваше Височество, искате вашите да останат.

— О, не, Али. Моята любима е много чувствителна. Не искам да я плаша. Така че сложи захар и върху моите рани.

Двамата рицари се увиха в плащовете си и легнаха на коравата земя, за да отдъхнат. За тях това бе невероятен ден. Принц Едуард знаеше, че няма да го забрави до края на живота си. Преди битката очакването и страхът караха кръвта му да бушува във вените. Във вихъра на битката той забрави за всичко. Когато конят се строполи под него, младият мъж осъзна колко близко е до смъртта. Само след миг можеше да бъде мъртъв, ала се изправи и продължи да се бие въпреки смъртната болка в рамото. Бе оживял благодарение на годините на обучение и дисциплина. Душата му се изпълни със сила, която прогони страха и умората.

Бе продължил да върти меча, макар ръката му да бе изтръпнала от болка. Бе свикнал с мириса на смъртта, бе престанал да чува предсмъртните викове, бе се сражавал до последната капка сила. Мислеше, че всеки миг ще издъхне. Ала чудото на победата бе възвърнало силите му, енергията се върна в тялото му, кръвта отново закипя във вените му.

Кристиан и Едуард лежаха напълно изтощени, но мускулите им се отпуснаха от освежителния масаж. Не можеха да заспят и дълго разговаряха.

— Мислите ли, че вашето падане беше случайно? — попита Хоуксблъд.

— Не видях и не усетих нищо нередно. Джон Холънд яздеше до мен. Съвсем наскоро го назначих за главен камерхер на двореца. Той е много амбициозен и предполагам, че ми е предан — отвърна Едуард.

— А кой беше от другата ви страна?

— Хм, там беше твоят брат Робер. Едва ли е възможно синът на граф Уорик да бъде предател.

— Да, Ваше Височество — кимна Кристиан, — но все пак имам известни подозрения към Робер.

— Е, никой от нас не може да избира братята си — тъжно отвърна Едуард. Ако можеше да избира, би искал Кристиан да бъде негов брат. Надяваше се, че и Хоуксблъд мисли така.

Настъпи тишина. Двамата мъже се унесоха в мисли за любимите си жени. Едуард се бе закле, че ако войната във Франция се проточи, ще открие начин да извика Жанет при себе си. Нуждаеше се от нейната любов и топлина, от нейната женска нежност, за да забрави за грубостта и жестокостта на войната. Бе научен да подчинява живота си на войната, да се сражава без остатък, ала сега, когато битката бе свършила, той се нуждаеше от покой и от Джоан.

Кристиан Хоуксблъд се бе самовгълбил. Напоследък това му се случваше доста често. Можеше да се утеши с еротични фантазии, които му помагаша да забрави ужаса на войната, ала сега фантазиите му бяха съвсем други. Мечтаеше за собствен дом, за семейство, за уют. Бе обиколил почти целия свят и сега искаше да се установи някъде, да има синове и дъщери. Копнееше за топлината и спокойствието на домашното огнище.

Помисли си за Уорик. За пръв път изпита радост, че Ги де Бошан е негов баща. Хубаво беше да се бие рамо до рамо с някого, с когото имаше кръвна връзка.

Накрая мислите му се насочиха към Бриана. Робер бе изтръгнал от нея обещание за женитба, като се бе възползвал от състрадателното ѝ сърце. Колко недостойно бе да използваш съжалението на една жена, за да я спечелиш. Хоуксблъд знаеше, че рано или късно тя ще бъде негова, каквото и да му струва това. Той и Робер бяха съперници и Кристиан знаеше, че сблъсъкът между тях е неизбежен.

Прогони мислите за Робер и се концентрира върху мисълта за Бриана. Видя я в цялата ѝ красота. Напрегна съзнанието си до краен предел и прошепна:

— Ела при мен!

Бриана се бе свила в леглото с гръб към Джоан. В съня си видя Бедфорд. Седеше в градината на замъка, заобиколена с три деца.

Нейните деца — двама здрави синове и малка дъщеричка. Всички бяха възбудени, защото очакваха завръщането на баща си. Ала нейното нетърпение бе много по-силно. Нейният съпруг бе най-

важното нещо в живота ѝ. Той бе слънцето, което стопляше техния дом. Децата щяха да изтичат първи да го посрещнат, ала и тя едва щеше да се удържи да не се хвърли в прегръдките му. Предвкушаваше мига, в който очите им щяха да се срещнат над главите на децата. Аквамариновите му очи! Щеше да я люби с поглед и едва щеше да дочака мига, когато ще останат само двамата.

Света Дево, той се върна! Бриана отметна косите си и повдигна полите на роклята си и се втурна към него.

— Бриана! Бриана, къде отиваш? — изплашено извика Джоан.

Бриана смутено се обърна. Погледна приятелката си и объркано промълви:

— Аз... не знам къде отивам. Може би ходя насън.

Върна се в леглото и се плъзна под завивките. Сънят бавно се върна. Колко щастлива беше, заобиколена от прекрасното си семейство. Надяваше се с цялата си душа, че някога ще има децата, които бе видяла в съня си. Дори изпита завист към Джоан, която очакваше дете. Ако тя имаше дете, никога нямаше да се чувства самотна.

Сънят продължаваше. О, господи, синовете ѝ имаха черни коси. Сега знаеше кого бе тичала да посрещне. Наистина не можеше да управлява сънищата си, но сърцето ѝ изтръпна от безкрайна вина. Трябваше да престане да мисли за този мъж, трябваше да престане да го сънува! Искаше да бъде предана съпруга на Робер де Бошан. Трябваше да прогони от душата си арабския рицар!

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

След деня на битката при Креси кралят и благородниците заповядаха на херолдите да огледат бойното поле. Колкото и да звучеше невероятно, кралят на Бохемия, десет принцове и граф д'Алансон бяха мъртви. Племенникът на Филип Валоа, граф дьо Блоа, и неговият зет, херцог Лорейн, също бяха между жертвите. Граф Фландърски, който би трябвало да е съюзник на Англия, бе заплатил с живота си за измяната. Англичаните бяха убили повече от хиляда рицари и около тридесет хиляди френски войници, а бяха загубили само няколко стотици от своите.

Филип Валоа бе избягал, но флотата му бе унищожена, армията му бе победена от англичаните. Нито един френски крал досега не бе претърпявал толкова позорно поражение. Синът на Филип, Жан, който бе начело на войските в южните провинции, бе пристигнал твърде късно, за да помогне на баща си в боя. Когато узна, че са били победени от значително по-малобройна армия, той избухна в пристъп на ярост, възмутен от пълководческите неумения на баща си.

Жан имаше от какво да е недоволен. Сър Уолтър Мани бе пленен с малобройния си отряд, но принц Жан, възпитан според строгите правила на рицарските добродетели, му бе обещал, че сър Уолтър Мани ще бъде заведен в стана на англичаните, без да падне косъм от главата му. Жан побесня от гняв, когато разбра, че френските благородници са нарушили тържественото му обещание и все още държат сър Мани под стража в Орлеан, при това в една ужасна килия. Жан отказа да поведе войските си срещу англичаните, ако Филип не освободи английския благородник. Сър Уолтър Мани веднага бе освободен заедно с още един знатен пленник — Уилям де Монтегю, граф Солсбъри.

Крал Едуард III и Уорик свикаха Военния съвет, който реши да започнат обсадата на Кале, тъй като това щеше да им осигури много важно предимство на френска земя за бъдещите кампании.

Кале се оказа костелив орех и можеше да бъде превзет само след продължителна обсада. За няколко седмици войниците на Едуард III изградиха малко градче от дървени къщи пред стените на Кале. В средата на градчето имаше пазар, на който се продаваха храни и дрехи от Англия. Корабите, които се връщаха в Дувър, бяха натоварени с плячка. Дори съпругите на обикновените войници получиха щедри подаръци — бижута, коприни, сребърни прибори, а замъците на благородниците бяха претърпкани с редки предмети, а конюшните им — с чистокръвни коне.

До английския лагер се простираше обширна блатиста местност. Обсадените жители на Кале виждаха огньовете на оредялата френска армия отвъд блатата, ала не хранеха надежда за спасение. Всички пътища и мостове се охраняваха от английски стрелци, французите не бяха забравили горчивия урок от Креси.

Заобиколена от придворните дами и принцесите, кралица Филипа прочете на глас последното писмо на крал Едуард III:

„Скъпа моя Филипа,

От три седмици безуспешно обсаждаме Кале. Ние сме добре укрепени и некадърният Филип Валоа едва ли ще успее да преведе френската армия през блатата. Надявам се, че той и войските му ще се приберат в Амиен с подвити опашки.

Решил съм да превзема Кале, който е само на тридесет и седем километра от Дувър. Това пристанище от години е гнездо на пирати и съм решил да го прочистя от тях, за да не плячкосват повече английските кораби. Настанили сме се удобно в нашия лагер пред стените на Кале.

Доволен съм, че мога да те зарадвам — твоят рицар сър Уолтър Мани беше освободен заедно с моя добър приятел Уилям де Монтегю. Имах честта да посветя в рицарско звание сина му, младия Уилям, заедно със сина на Уорик и, разбира се, нашия любим син Едуард за изключителна храброст в битките. Раздадох рицарски звания на толкова много от моите храбри воители, че ще ми

трудно да реша кои от тях да удостоя с новия рицарски орден. Ако си съгласна, моя скъпа Филипа, бих искал да сгодим нашата прелестна дъщеря принцеса Изабел за Луи, новия граф на Фландрия. Той е красив млад мъж на възрастта на Изабел и този съюз ще укрепи връзките ни с холандците. Искам да се приготвиш за пътуване до Франция по случай годишната церемония. Ще ти изпратя вест веднага щом Кале падне. Когато се съберем всички заедно, ще отпразнуваме бляскаво нашите успехи.“

Твой предан съпруг и любящ баща, Едуард
Плантагенет

Филипа вдигна глава от писмото и видя нацупената физиономия на Изабел.

— Нима този Луи е само граф? Винаги съм смятала, че ще се омъжа за крал — капризно рече принцесата.

Кралица Филипа бе изненадана от реакцията на дъщеря си.

— Скъпа моя, няма свободни кралски синове, освен наследника на френския престол — нашия смъртен враг. Тъй като баща му загина при Креси, синът му Луи е новият граф на Фландрия и ще управлява като монарх. Не забравяй, Изабел, че Фландрия е богата страна, а баща ти пише, че младият владетел е много красив.

Всички придворни дамите на кралицата посрещнаха с възторг вестта за годишната церемония на принцеса Изабел и за пътуването до Франция. Вниманието на всички бе насочено към младата принцеса и тя сияеше от гордост.

— Искам индийска коприна за годишната ми рокля. — Погледна завистливо роклята на Джоан. — Искам да бъде обшита по краищата с хермелинова кожа и да бъде избродирана с истински златни нишки!

Джоан едва не се задуши от щастие. Щеше да замине заедно с кралицата и принцесата за Франция! Много скоро ще види отново любимия си принц! Трябваше само да дочакат вестта за падането на Кале. Джоан и Бриана, заедно с всички останали дами, започнаха трескави приготовления за пътуването. Макар че кралицата и дворът редовно посещаваха Бордо и Гент, принцеса Изабел и нейните дами щяха да прекосят Ламанша за пръв път.

Когато останаха сами в стаята на Джоан, девойката не можа да сдържи радостта си.

— Бриана, моите молитви бяха чути! Сега Едуард ще се погрижи за всичко. Сякаш воденичен камък ми падна от гърдите.

Бриана стисна ръцете на приятелката си. Тя също се вълнуваше от предстоящото пътуване. Никога не бе виждала Франция. Наскоро бе получила писмо от годеника си и осъзна колко е щастлива. Горката Елизабет Грей вехнеше от ден на ден и едва ли някога щеше да си намери съпруг.

— Ти си толкова смела и почтена, Бриана. Готвиш се за сватбата с Робер, без да се оплакваш. Как можеш да забравиш за любовта си към Кристиан? — попита Джоан.

— Не мога да я забравя. Образът му е винаги пред очите ми.

Джоан съжали, че я бе попитала и се опита да я успокои.

— Само си помисли — ще се омъжиш във Франция — също като принцеса Изабел. Трябва да се заемем с ушиването на сватбената ти рокля, която да засенчи тази на Изабел. Изгарям от нетърпение да видя лицата на Адел и Глинис, когато разберат, че заминаваме за Франция!

Бриана знаеше, че двете млади жени ще бъдат щастливи да се срещнат с Пади и Али. Сигурно щеше да има и други сватби, ала тя нищо не каза. Как можеше Джоан да мисли, че тревогите ѝ са свършили? Тя си въобразяваше, че срещата ѝ с Едуард ще реши всички проблеми, ала едва ли бе така. Нещата щяха да се усложнят още повече, когато престолонаследникът узнаеше за детето.

Бриана въздъхна и се закле да стори всичко, което е по силите ѝ, за да помогне на приятелката си. Когато се върна в стаята си, взе едно от писмата на Робер и зачете:

„Скъпа моя Бриана,

Горд съм да ти съобщя, че крал Едуард ме удостои с рицарско звание за моята вяност и смелост още в първия ден, щом стъпихме на френска земя. Надявам се, че ще бъда удостоен с новия рицарски орден, той е равностоен на отличията, които крал Артур е раздавал на рицарите на Кръглата маса.

Мисля, че се гордееш с факта, че новата Кръгла кула на краля е построена от бедфордски камък.

Аз се справих отлично с възложената ми задача да командвам хората на принц Лайънъл. Всички войници се сдобиха с богата плячка. Лъвският дял, разбира се, ще бъде за херцогство Кларънс, ала има толкова много плячка, че съм с голяма печалба от този поход — сребърни съдове и скъпоценности, чистокръвни коне и копринени платове. Запазил съм една диадема, украсена с диаманти, за нашата сватба. Тя ще бъде чудесно украшение за великолепната ти коса — най-красивата коса, която съм виждал през живота си. Нямам търпение да се оженим и се надявам и ти да изпитваш същото.“

Винаги твой, Робер де Бошан

Бриана навн пергаментата. Много мило писмо. Той бе положил доста усилия да опише чувствата си към нея. Гордееше се с неговата смелост и рицарското му звание. От писмото личеше, че тя му липсва, че я обича и че непрекъснато мисли за нея. Наистина трябваше да благодари на светата Дева за тази любов.

Крал Едуард III посрещна с възторг Уилям де Монтегю, граф Солсбъри. Двата благородници бяха приятели от младини. Съдбата бе пожелала именно Уилям да помогне да заловят с хитрост омразния Мортимър — любовника на майката на Едуард III и убиеца на баща му.

Но кралят успя да се радва само няколко дни на освобождението на своя приятел. Получи се тревожната вест, че крал Дейвид Шотландски е пресякъл границата между Англия и Шотландия начело на петнадесет хилядна войска. Уилям де Монтегю посрещна това известие с небивала ярост.

— Не трябваше да ме освобождавате от плен, Ваше Величество, за да ме размените с граф Мъри! Най-сигурното решение за Англия бе да го държите под стража до края на дните му, сир.

— Кълна се в Христовата кръв, де Монтегю, че не можех да понасям мисълта за твоето пленничество. А сега, след като сразих

стохиялната армия на французите, мислиш ли, че аз, кралят на Англия, победителят, ще се изплаша от някакви си петнадесет хиляди шотландски овчари?

— Не! Аз съм виновен за всичко! — настояваше де Монтегю. — Позволете ми да се бия с тези негодници!

— Не се горещи толкова, Уилям — усмихна се Едуард III. — Ще потеглим заедно срещу Дейвид, както в добрите стари времена. Шотландците си въобразяват, че всичките ни войски са тук, във Франция, но горчиво се заблуждават. Херцог Йорк ще събере няколко хиляди бойци, да не говорим за моите лордове от Норт, Невил и Пърси.

— А какво ще наредите за обсадата на Кале, сир — попита де Монтегю.

— На служба към нашата корона е най-добрият маршал, който някога се е раждал. Граф Уорик ще се нагърби с тази задача. Когато отблъснем онези шотландски голтаци и отново прекосим Ламанша на път за Кале, тук глупавите французи ще са изгложгали и последния кон зад стените на Кале, дори и последното куче. Ще ги спипаме като изгладнели плъхове, готови да се втурнат към сиренцето в капана!

Набързо свиканият Военен съвет реши да се раздели английската армия на две — едната част, по-голямата, трябваше набързо да прекоси Ламанша и да отблъсне шотландците, а останалите трябваше да продължат обсадата на Кале. Принц Едуард гореше от нетърпение да кръстоса меч с шотландските рицари, затова баща му отстъпи пред горещите му молби и се съгласи Уелският принц да поведе най-добрите си рицари, като вземе със себе си и опитния граф Солсбъри.

— Нуждаем се от още кораби, Ваше Величество, за да блокираме пристанището на Кале и да попречим на французите да снабдяват града с храни — намеси се граф Уорик.

— Ще ти изпратя всички кораби, които успея да събера по холандското крайбрежие — отговори му кралят.

— Херцог Нортхемптън и граф Пембрук ще отговарят за флотата. Когато се върнете, Кале ще бъде в ръцете ви, Ваше Величество — обеща Уорик.

Младият Уилям де Монтегю беше много разстроен и раздвоен. След завръщането на баща му в Англия синът му трябваше да продължи да се сражава с французите, които той мразеше до дъното на

душата си, но не можеше да се примири с мисълта, че принц Едуард бе заминал за Англия, без да го вземе със себе си. Вместо него с принца бе заминал онзи блюдолизец Джон Холънд! И разбира се, ясно бе към кого ще насочи предпочитанията си красивата Джоан, бъдещата херцогиня на Кент — нали Джон Холънд вече бе успял да се добере до почетната длъжност главен камерхер на Уиндзор. Но тъкмо тогава младият Уилям узна, че за негова огромна радост лейди Кент е потеглила към Франция в качеството си на придворна дама от свитата на принцеса Изабел! Принцесата трябваше да се срещне със своя годеник Луи, граф Фландърски. Младият де Монтегю се закле, че ако папата в Авиньон отсъди спора в негова полза, ще се ожени за Джоан без нито един ден протакане.

Кралица Филипа въздъхна дълбоко и се усмихна с облекчение, когато получи набързо написаното писмо от съпруга си, в което се съобщаваше, че кралят е на път за дома, а след това ще замине на Север начело на войските срещу вероломните шотландци. Като истински предана съпруга, кралицата направи всичко по силите си, за да помогне при набирането на нови подкрепления за армията на краля. Сега тези новобранци щяха да се окажат доста полезни на Едуард III преди ядрото на английската армия отново да се върне във Франция. Както бе станало напоследък обичайно в Уиндзор, Нейно Величество прочете писмото на краля пред свитата си:

„Скъпа моя Филипа,

Принц Едуард и аз се връщаме в Англия, но веднага ще се отправим на поход срещу Дейвид Шотландски. С нас са синът на Уорик и граф Солсбъри, когото французите наскоро освободиха от плен. Вярвам, слава богу, че всичко ще се уреди благоприятно за нашия кралски дом.

Моля те само да не се страхуваш, любов моя. Скоро ще изтикаме онези шотландски варвари отвъд границата.“

Едуард Плантагенет

Три дамски сърца изтръпнаха след прочитането на кралското писмо. Джоан затвори очи и отправи към Бога благодарствена молитва. Нейният любим принц е на път за Уиндзор.

Коленете на Катерин де Монтегю се подкосиха. Съпругът ѝ, нейният Уилям, най-после е бил освободен от плен и скоро ще се завърне в дома си.

Бриана се мятеше между рая и ада. Кой от двамата синове на Уорик се връща в Лондон? Ако е Робер, най-добре е да започне приготовленията за сватбата. Писмото на годеника ѝ недвусмислено издаваше намеренията му — Робер де Бошан нямаше търпение да я заведе пред олтара. Но ако е Кристиан?... Тогава трябва да събере всичките си сили, за да устои на необикновената му сила. Трябваше да остане твърда пред неговите ласки. Самото му присъствие я плашеше — този загадъчен мургав чужденец умееше да омайва и хипнотизира, да погубва разсъдъка ѝ със свръхестествените си способности като никой друг под слънцето.

Когато кралят и придружителите му тайно слязоха през нощта на английска земя в Дувър, те яхнаха конете и препуснаха направо към Уиндзор. Предпазните мерки не бяха заради нахлуването на шотландците, а за да се избегне струпването на огромна тълпа, жадуваща да приветства победителите.

Всеки миг бе ценен. Стигнаха в двореца късно вечерта, но придворните дами, начело с кралицата, още бяха в голямата трапезария. Щяха да преспят само една нощ в Уиндзор, да сменят конете и на разсъмване да препуснат на север. На следващия ден трябваше да бъдат в Йорк.

Крал Едуард III се втурна към Филипа и я разцелува горещо пред смаяните погледи на сконфузените придворни дами. Нямаше женско сърце в просторната зала, което да е равнодушно към очарователния монарх. Но сега към блясъка му се прибавяше и славата и очарованието на прекрасния принц Едуард, неговия любим син. Мъжете се връщаха в двореца като прославени герои, а още на следващото утро щяха да препуснат за нови битки с коварните съседи от север.

Джоан едва не припадна от възмущение, когато видя Едуард. Щом погледите им се срещнаха, принцът занемя — красивото ѝ лице се къпеше в сълзи. Сърцето му се сви от мъка заради безбройните страдания, които бе причинил на любимата си.

Катерин де Монтегю се затича към съпруга си, Уилям де Монтегю, който насмалко да я прекърши със силните си ръце. Повече

от две години смелият граф бе останал във Франция и тя почти бе загубила надежда, че някога ще го види отново. Веднага напуснаха трапезарията и всички ги извиниха, защото бе нечовешко да се очаква от двама любящи съпрузи да се съобразяват със строгия дворцов етикет, когато имаха само една нощ.

Бриана трескаво мислеше, че би трябвало да бъде безкрайно разочарована, тъй като вместо годеника ѝ в Англия се бе върнал Хоуксблъд, но, от друга страна, не искаше да вижда Робер в този миг. Всъщност все още не се чувстваше готова да се омъжи, ала се опитваше да се убеди, че когато пристигне във Франция, всичко ще бъде наред. Знаеше, че трябва да избяга още щом на вратата се покаже внушителната фигура на Хоуксблъд, тъй като не можеше да устои на тайнствената му сила. Придворните трубадури започнаха да настройват лютните си. Бриана бързо стана от масата и тръгна към стаята си.

Кристиан Хоуксблъд наистина четеше всяка нейна мисъл, знаеше за всяка нейна стъпка. Чакаше я под свода, облегнат на една от колоните. Изскочи пред нея като привидение и препречи пътя ѝ. С едната си ръка стреснатото момиче се опита да го отблъсне от себе си, а другата притисна към разтуптяното си сърце, изплашена, че ще изхвъркне от гърдите ѝ.

— Моля те, остави ме... Остави ме да мина. Знаеш, че всичко между нас е свършено!

— Не се опитвай да се самозалъгваш, Бриана... — тихо промълви рицарят.

— Недей да ме насилваш! — безпомощно изкрещя тя.

Но очите му, ах, тези очи... аквамаринови късове... Не, лейди, не аз теб, а ти мен си омагьосала... Раменете му, ръцете му, гърдите му изтръпнаха от близостта ѝ. Кръвта запулсира в слабините му. Стисна юмруци, за да спре подтика на ръцете си да я сграбчат и да я понесат далеч, далеч оттук. Успя да се овладее само благодарение на годините, посветени на самоусъвършенстване и самоконтрол.

— Какво искаш от мен? — изплака тя.

Всичко!

— Нищо — меко прошепна той. — Тук съм само като вестоносец. Принц Едуард желае да се срещне с Джоан, с лейди Кент, искам да кажа... в новата Кръгла кула. Ще я чака на най-горното

стъпало. Ако бъдете така любезна да предадете съобщението, лейди Бедфорд, Негово Височество ще ви бъде вечно задължен.

Страните ѝ пламнаха. Нима бе изчакал тя да излезе от залата само за да предаде тайното любовно послание на своя принц! Краката ѝ се подкосиха, но успя да го прикрие зад несръчен скован реверанс, а прелестните ѝ мигли затрепкаха, докато смутено отрони първите думи, които изплуваха в ума ѝ:

— Ще ѝ предам молбата на Негово Височество...

Когато вдигна очи, той бе изчезнал. Бриана се върна в залата, за да потърси приятелката си.

Джоан изкачи на един дъх стръмните стъпала в новопостроената кула, която още миришеше на вар. Цялото ѝ същество тръпнеше от възбуждане. Принцът внезапно се появи от сянката зад свода над последното стъпало и в следващия миг я държеше в обятията си. Девойката дори не успя да извика от уплаха и щастие.

— Сладка моя, сладка... — шепнеха устните му в косите ѝ. Тя повдигна лице, жадуваща за устата му, копнееща за мощната му прегръдка, тръпнеща от мускулестото му тяло, притиснато към дребничката ѝ крехка снага. — О, боже, защо имаме само една нощ! — изстена Едуард.

Внезапно осъзна, че няма да има сили да му каже за тайната си. Имаха само една нощ, нима трябваше да разруши краткото им щастие?

Той я дръпна навътре в полутъмната кула. В новата зала на върха на Кръглата кула Джоан видя огромна кръгла маса с великолепно дърворезба, поръчана от краля за новия рицарски орден — по подобие на легендарната ѝ предшественица от времето на крал Артур и рицарите на Кръглата маса. Дори и на оскъдната лунна светлина масата пораждаше с приказната си красота. Едуард без миг колебание грабна любимата си през кръста и я вдигна като перце, положи я на масата и повдигна любимото ѝ лице. Сребристите ѝ коси се разпиля по раменете ѝ, а широко отворените ѝ очи го гледаха с благоговение.

— Тази маса... Едуард... Няма ли да я оскверня?

Засмя се гърлено, бе прекалено възбуден, за да мисли за светите символи на рицарството.

— Ние не само че ще останем тук, но дори и ще се легнем върху кръглата маса. Нищо няма да оскверним, любима, защото... тъкмо напротив... ще я осветим... ще я миропомажем с нашата любов!

Свещената маса в Кръглата кула, като че ли добавяше необикновен привкус на тяхното сливане. Когато Джоан легна гола, сцената изглеждаше така, сякаш двамата влюбени пристъпваха към мистичен ритуал в свещен олтар. Принцът обожаваше притискането на финото ѝ тяло към гърдите му, то му вдъхваше неизчерпаема сила. Тя бе тъй крехка и нежна, като порцеланова статуетка, че той се закле безмълвно да я щади, за да не ѝ причини болка. Всъщност към своята малка Жанет той винаги бе изпитвал повече любов, отколкото похот. Заситен и задъхан след първото им сливане, Едуард я сгуши в ръцете си и замислено разроши косите ѝ.

— Когато се върна от Шотландия, ще те взема с мен във Франция. Нали се предвижда да придружаваш принцеса Изабел за годеща ѝ във Фландрия?

— Естествено. А аз от седмици не мога да мисля за нищо друго, освен кога ще се съберем, ти и аз, във Франция.

Принцът сведе устните си, за да докосне с тях нежната розова пъпка на гърдата ѝ.

— Ти си моят прекрасен рицар, излязъл от легендите, със златни рицарски шпори! — Девойката унесено въздъхна, настръхнала от любовен копнеж и моминска гордост. Нима някоя от дамите в Уиндзор можеше да се гордее с такъв левент?

— А ти си моята истинска принцеса, с великолепните коси.

Внезапно до ушите им достигна кръсък на нощна птица и Едуард скочи и започна трескаво да ѝ помага да се облича.

— Какво има? — прошепна Джоан.

— Някой идва насам. Чух сигнала, който сме си уговорили с Кристиан. Последното, което желая, е баща ми да ни завари тук.

Когато се облякоха, той веднага я поведе към задното стълбище.

— Сбогом, любима... Ще се върна от Шотландия в същия ден, когато тръбачите засвирят за победа.

Кралят още не бе успял да изкачи половината стъпала, когато принц Едуард пресрещна баща си.

— О, Едуард! Какво правиш тук. Едва не връхлетя върху мен. Видя ли Кръглата маса? Дали са я изработили точно според заръките

ми?

— Толкова е красива, татко, че дъхът ми секна, като я зърнах.

— Искане ми се да ѝ се полюбувам, макар и на светлината на факлите — отговори кралят, без да крие, че е искрено поласкан от преценката на принц Едуард. — А ти как успя да я разгледаш на тъмно?

— Аз вече ѝ се налюбувах и преди да тръгна към стъпалата, реших, че е по-разумно да изгася факлите — смутено промълви синът.

Радостта на крал Едуард III от новата Кръгла кула, съградена от бедфордски камък, и от великолепната кръгла маса нямаше граници. Принцът трябваше няколко пъти да му напомня, че е време да се прибират, защото утре рано ще потеглят на север:

— Татко, утре през целия ден няма да слезем от седлата. А тази кула ще остане за векове, когато и двамата ще сме изгнили в гробницата на кралете от династията на Плантагенетите.

— Именно тук се крие най-важният замисъл, сине мой. Владетелят трябва да остави спомен след себе си. Може би вече и аз остарявам, но, за бога, не мога да проумея как може вие, младите, да прахосвате половината от времето си в леглото?

Кралицата вече беше в грамадната кралска постеля, когато кралят се върна в спалнята ѝ. Филипа искаше да поговорят, но не за кули и рицари, нито за войни и битки. За нея най-важното бе да се уреди бъдещето на всяко от многобройните ѝ деца.

— Едуард, много се радвам, че Изабел ще се омъжи за Луи Фландърски. Укрепването на съюза между твоята родина, Англия, и моята, Фландрия, ще помогне за замогването и на двата народа. Търговията ще нарасне стократно. Те ще купуват вълна от Англия, а в замяна ще изнасят стоките от тяхната манифактура. — Филипа посочи новия балдахин над просторното легло. — Ето например тази приказна прозрачна материя е изтъкана в Гент. А моите придворни дами са си загубили ума по прозирните нощници, продавани по пазарите на Фландрия. В Англия се налага нова мода, за ужас на църквата. Гърлата на свещениците пресипнаха — от всеки амвон на Острова се сипят хули и проклетия срещу лука, който залива Уиндзор и Лондон. Един от епископите дори заявил, че прозирните нощници са измислени от сатаната, за да ни въвеждат в изкушение — според него по-добре било дамите да спят без дрехи. — Тя благоразумно не му спомена за

разочарованието на принцеса Изабел от ниския сан на Луи, младия граф на Фландрия.

Кралят също имаше какво да крие от съпругата си. Луи му бе досаждал почти цял месец, докато се добере до ръката на някоя от английските принцеси. Баща му бе паднал в битката при Креси, пронизан в сърцето от английска стрела, и бе естествено младият граф да е затаил омраза и желание за мъст в душата си. Едуард III благоразумно бе изпратил свои хора в двореца на граф Луи, за да попречат на сближаването на младия граф с френския крал.

— Съжалявам, че толкова скоро ще те напусна отново, Филипа, но тези проклетите шотландски селянци се нуждаят от по-сериозен урок. Ще им го дам, и то така, че дълго ще ме помнят! Обещавам ти, ще се върна веднага щом приключа с Дейвид и неговата сбирщина, а междувременно да не забравя да ти напомня, че искам да се приготиш за път. Ще дойдеш с мен във Франция. Нали мога да се надявам, че си добре и ще понесеш несгодите на пътуването по море? — Кралят намекваше за десетото им дете, с което Филипа бе бременна.

— Познаваш ме много добре, Едуард, аз си оставам фламандка! Нима забрави колко са плодовити фламандските жени? Винаги съм се чувствала щастлива, когато усетя да мърда следващият потомък на славната династия на Плантагенетите.

Крал Едуард III си каза, че Всевишният заслужава благодарност от него за тази прекрасна съпруга и майка. С жена като нея може да се гордее всеки монарх, който е решил да основе могъща династия. Дали да се захване със строеж на нова, по-величествена катедрала? Нали Кръглата кула е готова за освещаване?

— Надявам се управлението на кралството да не е стоварило много тежести на крехките ти женски рамене, докато бях във Франция.

— Любими мой, та ти отсъства само един месец. Не се случи нищо особено, като изключим отговора на папата за двамата претенденти за ръката на Джоан. Негово светейшество благоразумно е спрял избора си на сър Джон Холънд. Но все още не съм го съобщила на Катерин де Монтегю — невинно добави кралицата. — Струва ми се, че е по-добре ти лично да ѝ съобщиш тази лоша новина.

Кралят рядко бе изпитвал страх, но в този момент смелостта му внезапно се изпари.

— Ще натоваря моя стар приятел Уилям с тази деликатна задача. Освобождаването на съпруга ѝ от плен ми струваше войната с Шотландия. Това трябва да утеши лейди Катерин.

— Надявам се младият Уилям де Монтегю да не остане прекалено разочарован от съдбата си.

Крал Едуард III знаеше, че за разлика от майка си младежът няма да се утеши така лесно. Въздъхна уморено и започна да се съблича.

— Любов моя, нека тази нощ да помислим най-после и за нас двамата.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Три дни неуморна езда бяха необходими на краля и свитата му, за да прекосят тристата километра до северния град Йорк. Принц Едуард и Кристиан Хоуксблъд яздеха, без да спират дори за нощувка.

— Тези шотландци са прочути скъперници — сподели принцът със своя приятел. — Всеки потегля на бой, нарамил торба с храна за себе си и още две със зоб за коня си, за да не се бръкнат в кесиите си.

— Чувал съм, че в битките са много свирепи — замислено отбеляза Кристиан.

— О, да, особено техните елитни бойци, така наречените хайлендърс^[1]. Истински диваци, само че възседнали понита. За тях нашите църкви и манастири не представляват свети убежища, а места за плякосване. Най-много се радват, когато оставят всичко зад себе си в руини. Освен това са ужасно недисциплинирани. Подлагат всичко по пътя си на огън и меч, изнасилват всички жени.

— Напомнят ми за турците — отговори Хоуксблъд, а Пади и Али си размениха тревожни погледи.

В Йорк се присъединиха към английската армия, събрана от лордовете на северните провинции. Целта им беше Дърам, на около сто и двадесет километра на север. На 16 октомври Уилям Дъглас, пратеник на шотландския крал, се изкачи с коня си на един от хълмовете до Йорк и съзря дългите редици от палатките на британската войска, потеглящи от лагера край Невил Крос. Огледа с тревожен поглед просторната равнина, гъмжаща от противникови войски, и веднага се втурна към стана на шотландската армия.

Крал Дейвид посрещна с буен смях съобщението на разтревожения вестносец.

— Английската армия сега е във Франция, страхливецо. В Англия не е останал нито един мъж, годен да носи оръжие, а само разните му там обуцари, кърпачи, селянци и свинари!

Сутринта на 17 октомври, след първата атака на англичаните, мнението на шотландския крал бе коренно противоположно. Сега

Дейвид беснееше от ярост. Изкрещя да му донесат бронята и меча въпреки усилията на най-близките му приближение да го възпрат.

— Нямате представа, сир, на какво са способни тези стрелци с дългите лъкове. С техните стрели могат да постигнат чудеса! Нали се говори, че при Креси тъкмо те са решили битката и са спечелили войната за слава на Едуард!

Крал Дейвид стисна зъби и сърдито им кресна:

— Ще отсека главата на следващия от вас, който ми спомене за боя при Креси! — Махна на оръженосците си и препусна към най-разгорещеното място на сражението.

Самият крал бе улучен с две стрели преди конят му да грохне под него, поразен от безпощадните английски стрелци. Когато се изправи на крака, видя пред себе си най-свирепото мургавото воинско лице, пред което бледнееха кошмарите от сънищата му. Изплашен до смърт, крал Дейвид отчаяно запрати тежката си бронирана ръкавица в лицето на непознатия. Кристиан Хоуксблъд се усмихна презрително — рицарят прекрасно знаеше в чии гърди е опрял върха на острия си меч.

Граф Дъглас се опита да помогне на своя крал, но принц Едуард се изпречи на пътя му, повали го с два замаха от коня и го принуди да се предаде в плен. Към залез англичаните плениха също сър Малкълм Флеминг и графовете на Файф и Монтейт.

Кристиан Хоуксблъд доведе височайшия си пленник пред палатката на краля на Англия. Едуард III Плантагенет веднага заповяда на Кристиан да коленичи, докосна с меча си дясното му рамо и го провъзгласи за рицар, заради големите му заслуги пред английската корона в този славен ден.

Кристиан се опита да протестира, че отдавна е бил удостоен с рицарско звание, но Едуард III гордо го прекъсна:

— Но не си бил награден лично от мен.

Оръженосците на принц Едуард и Хоуксблъд с усмивка наблюдаваха как Кристиан коленичи, за да приеме рицарското звание от ръката на краля.

Бриана посети Джоан веднага след като кралят и свитата му потеглиха към Шотландия.

— Какво каза Едуард, когато му съобщи за детето?

— Не му казах — унило отвърна Джоан.

— Не си му казала? — Бриана не може да повярва на ушите си.

— Не ме упреквай. Не намерих сили. Срецнахме се за много кратко. Ще замина за Франция с принцеса Изабел и тогава ще му кажа и всичко ще се уреди.

— О, скъпа, разбира се, че всичко ще се уреди, но трябва да го уведомиш. Нямах друг изход.

— Знам. Обещавам, че ще му кажа. Нека поговорим за сватбата ти, Бриана. Искам сватбената ти рокля да накара принцеса Изабел да пребледнее от завист.

Бриана въздъхна и сетне тихо се засмя. Приятелката ѝ обичаше да мисли само за хубавите неща в живота. Понякога ѝ се искаше и тя да бъде като нея. Това бе много по-приятно, отколкото непрекъснато да се измъчваш и тревожиш за бъдещето.

Към края на октомври кралят и принцът се завърнаха с победа в Уиндзор. В замъка цареше празнична атмосфера. Вечерите в голямата зала се огласяваха от песните на трубадурите, възхваляващи смелостта на английските рицари, на техния благороден и доблестен крал и на новия герой — Черния принц. Дните бяха заети с трескави приготовления за пътуването до Франция. Плантагенетите се чувстваха непобедими и всемогъщи.

Кралицата изпрати да повикат Джоан. Девойката изтръпна от мрачно предчувствие. Помоли Бриана да я придружи.

— Какво ще правя, ако тя е разбрала за състоянието ми?

— Разбира се, че не е разбрала — успокои я Бриана. — Нищо не ти личи и все още си слаба като тръстика. Само аз, Адел и Глинис знаем тайната ти, а никоя от нас няма да те предаде, скъпа.

Бриана тръгна с нея, но кралицата пожела да говори насаме с Джоан.

— Кралят изпрати молба до папата да разреши спора между Уилям де Монтегю и сър Джон Холънд за вашия годеж, лейди Кент. — В тона на кралицата се чувстваше явно неодобрение. Не можеше да прикрие факта, че не харесва тази красива млада жена.

Джоан почтително я слушаше. Думите на кралицата сякаш не достигаха до съзнанието, като че ли не се отнасяха до нея.

— Негово светейшество е решил въпроса в полза на сър Холънд. Това слага край на този неприятен спор. Надявам се, че в бъдеще няма

да има повече разговори за вашето странно поведение.

Джоан се поклони, прошепна някакъв неясен отговор и побърза да намери Бриана.

— Нека да се махаме по-бързо оттук — прошепна тя.

— Какво стана? — загрижено попита приятелката ѝ, докато вървяха по коридора на замъка.

— Нищо... просто бих искала майката на Едуард да ме харесва.

— Джоан, има други по-важни неща, за които да се безпокоиш. Трябва да кажеш на принц Едуард, че си бременна.

Срещу тях се зададе новият камерхер на двореца. Той официално се поклони на Джоан.

— Милейди, новините ме направиха най-щастливия човек в кралството.

Лейди Кент машинално му подаде ръка и промърмори:

— Милорд, радвам се да ви видя.

Той поднесе ръката ѝ до устните си, но не я докосна. Извади писмо от жакета си и ѝ го подаде, придружено с още един официален поклон.

Бриана разбра какво е казала кралицата на Джоан — приятелката ѝ официално бе сгодена за сър Джон Холънд. Трудно можеше да си представи този набит и червендалест мъж да пише любовни писма. Сърцето ѝ се сви. Положението на приятелката ѝ с всеки изминат ден се влошаваше. Нима не разбираше какво бъдеще я очаква?

Джоан отвори писмото чак когато влезе в стаята си. За учудване на Бриана лицето ѝ светна от радост.

— От Едуард е. Той иска да се срещнем в къщата на Фиш стрийт.

— Но нали брат ти е в Кале? Какво извинение ще измислиш, за да отидеш в Лондон?

— Нали трябва да купим някои неща, преди да отпътуваме за Франция. Ще вземем с нас Адел и Глинис.

Бриана мълчаливо въздъхна. Не ѝ се искаше да участва в тази среща, но нали Джоан бе най-близката ѝ приятелка. Кой друг да ѝ помогне? Ала ако искаше да бъде честна пред себе си, би трябвало да признае, че се страхува да не срещне Кристиан Хоуксблъд.

— Ще дойда с теб, Джоан, но само ако ми обещаеш, че ще признаеш всичко на Едуард.

— О, да — обеща тя.

Най-после, когато останаха сами в стаята на горния етаж, младото момиче намери сили да говори с Едуард. Принцът я прегърна през кръста и я завъртя във въздуха:

— Сладка моя, винаги забравям колко си слаба и крехка.

— Няма да бъда задълго така слаба, Едуард... Ще имам дете от теб.

— Наистина ли? — Той се засмя и я завъртя още по-силно около себе си. Внезапно лицето му стана сериозно. — Толкова съм груб, нали не те нараних, скъпа?

— Не, не. — Джоан се засмя и влюбено погледна красивото му лице. Очите ѝ се напълниха със сълзи. — О, Едуард, толкова тревожех, не знаех какво да правя.

— Кой знае за детето?

— Бриана и прислужницата ми.

— Добре. Моите врагове могат да го използват срещу мен.

— За какви врагове говориш? — смаяно попита тя. — Едуард, ти нямаш врагове.

Невинността ѝ го разсмя.

— Това не те засяга, Жанет. — Свали мантията ѝ и я взе в скута си. — Ще дойдеш с мен във Франция. Там имам къща. Ще бъде истинско блаженство да бъдеш до мен — погали косата ѝ и зарови лице в нея. — Винаги ухаеш на свежи цветя.

— Едуард, нима ще живеем открито заедно? — учуди се девойката.

— Не, скъпа моя, няма да бъде открито. Папата е решил спора в полза на Джон Холънд.

— Да, знам. Той ми предаде писмото ти, но не виждам какво общо има той с нас.

Едуард не можеше да повярва, че е толкова наивна. Наистина понякога се държеше като малко момиченце.

— Джон ще бъде твоят съпруг, но само формално. Той ще купи къща във Франция, но ние ще живеем в отделно крило. В действителност цялата къща ще бъде на наше разположение. Скъпа, не разбираш ли, че няма значение колко бебета ще имаме. Те ще бъдат законни. Когато станеш лейди Холънд, никакъв скандал няма да заплашва името ти.

— Разбирам... — промълви Джоан.

— Това е идеалното решение. Аз съм добър тактик. Не е лесно да заблудя краля и кралицата. — Принцът забеляза, че любимата му не е възхитена от тази идея. Той не ѝ каза, че трябваше да даде доста солиден подкуп на папата, за да реши в полза на Джон Холънд. — Джоан, знаеш, че искам да се ожения за теб, но знаеш също, че това е невъзможно.

Тя нещастно кимна.

— Тъй като си бременна, трябва да имаш съпруг. Омъжените жени имат много повече свобода, скъпа. Джон Холънд ми е предан. Аз го назначих за главен камерхер на двореца, затова съм абсолютно сигурен в него. Трябва да се омъжиш за него, понякога да се появявате заедно в двореца, но аз съм готов да платя тази цена и се надявам, че и ти ще се съгласиш.

— Ще направя всичко, за да бъда с теб, Едуард. Но се страхувам да се омъжа за мъж, когото почти не познавам и дори не харесвам.

— Скъпа моя, не се страхувай. Той ще бъде твой смирен слуга — засмя се Едуард. — Искам брачната церемония да се състои веднага.

— Защо? — недоволно попита девойката.

— Защото тогава ще бъдем заедно. Вярвай ми, моя малка Жанет, няма от какво да се боиш. Аз винаги ще те пазя.

Джоан зарови лице в рамото му.

— Прегърни ме, Едуард. Прегърни ме силно!

Всички членове на кралското семейство присъстваха на брачната церемония на лейди Джоан Кент и сър Джон Холънд. Младоженката беше изключително красива, сякаш с месеци се бе приготвяла за този ден, докато всъщност бяха само няколко часа. Роклята ѝ бе в любимия ѝ розов цвят, а отгоре имаше три пласта бяла прозрачна дантела. Резултат беше зашеметяващ. В прекрасната ѝ платиненоруса коса нямаше никакви украшения, според строгите изисквания на дворцовия етикет, и тя се спускаше свободно до кръста ѝ като сребрист водопад. Тънката ѝ талия бе пристегната с колан, украсен с перли. Перлите са като сълзи, а този ден бе един от най-тъжните за Джоан.

Бриана Бедфорд бе единствената близка от нейна страна. Девойката бе облякла рокля от розово кадифе, за да съответства на

роклята на младоженката. Повечето дрехи и на двете момичета бяха опаковани за пътуването до Франция.

Когато набитата фигура на сър Джон Холънд се изправи до Джоан, тя се уплаши, че ще припадне, но зад младоженеца стоеше принц Едуард и това ѝ вдъхна сили. В сърцето си тя посвети брачната си клетва на Едуард и знаеше, че Бог в своята мъдрост ще я разбере.

Бриана смяташе, че приятелката ѝ върши ужасна грешка. Сега почти съжаляваше, че не я бе посъветвала да направи аборт. Тогава нямаше да има нужда да се омъжва за този неприятен и чужд човек. Ала Бриана знаеше, че е тежък грях да се прекъсва бременността. Затова се бе съгласила с тази сватба, ала в сърцето ѝ се надигна гняв към принц Едуард, който така лесно се отказа от Джоан.

Тъй като всички в двореца бяха заети с предстоящото пътуване до Франция, сватбената гощавка бе доста скромна. Присъстваха само най-близките. Сър Джон Холънд в длъжността си на главен камерхер на Уиндзор разполагаше с луксозен апартамент. Когато младоженците влязоха в него, там ги чакаше принц Едуард. Холънд побърза да излезе през задната врата.

Когато се намери в обятията на любимия си, Джоан се почувства щастлива и безгрижната ѝ натура взе връх. Беше прекрасно, че могат да прекарат цялата нощ заедно, в тайно блаженство. Това бе достатъчно, за да прогони всички мрачни мисли от ума ѝ.

Седнал на най-задната пейка в параклиса, Кристиан Хоуксблъд наблюдаваше брачната церемония с цинична усмивка. Това, което бе извършил престолонаследникът, не бе морално, но навярно трябваше да се избере по-малката злина. Членовете на кралските семейства много рядко се женеха по любов. Трудно се съчетават държавните интереси с личното щастие. Кристиан знаеше, че прелестната Джоан Кент е много подходяща за принца, който бе наследил буйния нрав на Плантагенетите. След срещите си с Джоан Черния принц винаги бе в приповдигнато настроение и лицето му грееше от щастие. Хоуксблъд щеше да направи всичко, което е по силите му, за да помогне на тайната им връзка.

Погледът му се отклони към принцеса Изабел, която скоро щеше да се омъжи за Луи, граф Фландърски. Интуицията му подсказваше, че не всичко ще бъде наред и с тази двойка. Отпъди мислите за бъдещето.

Бъдещето се основава на настоящето. На причините и следствията. Винаги е било така.

С тези мисли той погледна към Бриана Бедфорд. Представи си я изправена пред олтара в някоя църква във Франция, а до нея брат му Робер. Отново причини и следствия. Трябва да направи нещо в настоящето, за да промени бъдещето.

На вечерята Кристиан се опита да остане насаме с Бриана, но Адел не се отделяше от нея. Когато я помоли да поговорят само двамата, Бриана решително отказа и бързо излезе, придружена от леля си.

Кристиан ѝ написа писмо с молба за среща, но не получи отговор. Дните до заминаването във Франция се стопяваха един след друг. Остана само един ден. Хоуксблъд бе открил пролука, откъдето да следи вратата ѝ, без никой да го забележи. Зае поста си още преди зазоряване. Облегна се на стената и се приготви да чака дори до вечерта.

Бриана и Адел съставиха списък на вещите за пътуването. Накрая всичко бе опаковано, включително и сватбената рокля на Бриана — същата, в която Джоан бе изглеждала като красавица от приказките. Лелята на Бриана не забрави да сложи и листа от лавандула между нагънатите дрехи.

Бриана грабна една кафява ябълка от купата, за да я занесе на бялата си кобила. Не можеше да понесе мисълта, че трябва да се раздели с Папийон, но нали всички придворни дами щяха да получат нови коне във Франция. Взе наметката си и тръгна към конюшната. Даде ябълката на Папийон и я погали с любов.

— Ще ми липсваш, красавице моя — прошепна Бриана и се засмя, когато кобилата настръхна и извърна големите си очи към нея. — Така ми се искаше да те взема с мен... Никой не знае кога отново ще бъдем заедно — въздъхна девойката и се замисли. Внезапно тръсна глава и реши, че може да пояди за последен път. — Хайде, моя красавице, да се поразходим из парка на Уиндзор. — Повика един коняр да оседлае кобилата и пое навън в кристалночистия утринен въздух.

Кристиан Хоуксблъд я последва. Изчака търпеливо, докато тя изчезна от погледа му, влезе в конюшната и оседла жребеца си.

Бриана се обърна и видя в дъното на парка някакъв ездач. Знаеше кой е той. Макар че беше прекалено далеч, за да различи лицето му, девойката бе сигурна, че това е Кристиан Хоуксблъд. Не се изплаши, но се ядоса на себе си, че е забравила колко упорит може да бъде този мъж. Направи първото, което ѝ дойде наум — препусна с все сила, за да избяга от него.

Арабският рицар се усмихна. Беше направила грешка. Трябваше да се насочи към него и да потърси убежище в Уиндзор.

Бриана смуща кобилата си и Папийон се понесе в галоп. Когато наближи гората, младото момиче погледна бързо назад и с тревога забеляза, че Хоуксблъд бързо скъсява разстоянието. Сви по пътеката наляво с надеждата, че ниските клони ще го забавят. Ала той безпогрешно пое във вярната посока.

Бриана излезе на една поляна и пришпори кобилата си към дърветата. Отново се обърна, за да провери дали Кристиан я следва. Той препускаше към нея. Сърцето ѝ се сви от страх. Тя се понесе като вихър, за да избяга от преследвача си.

Но той не се отказваше. Девойката имаше чувството, че всеки миг ще я настигне. Кристиан беше като хищна птица, а тя — негова плячка. В гърдите ѝ се надигна ужас, когато чу силния тропот на коня му съвсем близо. Обърна се и видя как мургавият ездач надвисва над нея, протяга хищните си ръце и я сграбчва за раменете. Тя замахна към него, за да го отблъсне, но това беше безнадежден опит. Не можеше да избяга от всепоглъщащата му сила.

[1] Планински стрелци, подбирани от планинските части на Шотландия. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Хоуксблъд вдигна Бриана, за да я сложи на седлото пред себе си, въпреки че тя бясно размахваше ръце и крака и не спираше да крещи. Очите му, безмилостни като парчета лед, не се откъсваха от красивото ѝ лице. Девојката примирено затвори очи. Не издържаше на хипнотизиращия му поглед, от който волята ѝ се стопяваше с всеки изминал миг. Опита се да забие нокти в мургавото му лице, което вселяваше ужас в душата ѝ.

Кристиан Хоуксблъд никак не бе изненадан от бясната ѝ съпротива. Познаваше я добре, познаваше и свръхчувствителните ѝ инстинкти, които навярно в този миг ѝ подсказваха, че е изправена пред смъртна опасност. „Да — мрачно си помисли той, — инстинктите ѝ не я лъжат...“ Разтвори ръцете ѝ, за да се предпази от острите ѝ нокти. Тогава тя започна да крещи в лицето му, изрече срещу него всички обидни думи, които можаха да ѝ хрумнат в заслепението на яростта думата — „копеле“ бе сред най-нежните.

Успя да я покори само благодарение на необикновената си сила. Това не можеше да бъде сторено с нежност — съпротивата на обезумялата девојка изключваше такава възможност. В мига, когато Бриана успя да се изтръгне от желязната му хватка, тя веднага се нахвърли отново с нокти срещу него. Искаше да го нарани, да го издере, но гордият рицар предпочете да изтърпи всичко, само и само да не я изпусне от прегръдката си. Знаеше, че съпротивата ѝ ще угасне, ако успее да покори душата ѝ.

Бриана втренчено го изгледа. По лицето ѝ се изписа смесица от страх, ужас и ненавист. В замъгленото ѝ съзнание за миг се прокрадна поразяващата мисъл, че Кристиан отново ще я омагьоса, независимо от неистовите ѝ опити да се освободи. Мускулестите му ръце не ѝ позволяваха да помръдне от седлото, а коленете му пришпорваха коня да препуска напред. Нейната кобила следваше жребеца на Кристиан като послушно добиче и това още повече раздразни притежателката ѝ.

Трябва да крещи с все сила, трябва да я чуе някой, за да ѝ се притече на помощ и да я спаси от наглия похитител!

Мъжът усети намерението ѝ и преди още да бе напрегнала дробовите си, устните, жестоки като ръцете му, затулиха устата ѝ в мига, в който щеше да изкрещи. Когато той отдръпна устните си, тя се отпусна, покорена от натиска му, и изнемощяла въздъхна:

— Защо правиш всичко това с мен?

Гласът му звучеше твърдо и самоуверено, а в погледа му се долавяше желязна неумолимост.

— За твое добро, Бриана, заради твоето щастие.

Излязоха от гъстата гора и Кристиан протегна ръка към юздата на нейната кобила.

— Върни се, Папийон, върни се! — извика Бриана.

Но кобилата доверчиво се приближи към жребеца на Хоуксблъд и той успя да хване поводите. Привърза ги към седлото на коня си, а после премести ръката на Бриана върху ръба на седлото и промърмори:

— Дръж се здраво.

Кристиан Хоуксблъд пришпори жребеца си и силният кон препусна като вихър напред. Девојката реши, че никога повече няма да го заговори. Мислеше си, че той иска да я отведе в някакво скрито място, за да я съблазни и прелъсти. Ала тя никога нямаше да се покори отново на Кристиан Хоуксблъд де Бошан! Жестоко се лъже, ако си въобразява, че ще я накара да откликне на любовта му, като обсеби съзнанието ѝ и обезоръжи волята ѝ! Може би в Арабия мъжете са свикнали да постъпват така с жените, но сега са в Англия, където свободата е по-ценна от всичко.

Бриана помисли, че препускат на север, и когато разбра, че той няма намерение да спира, се зачуди къде ли е решил да я отведе. Тъкмо щеше да го попита, но прехапа устни, защото си спомни, че бе решила да не му говори. След един час усилен езда девојката крадешком го погледна. Лицето му бе непроницаемо, изпълнено с решителност. Той също не проронваше нито дума.

Мислите ѝ също бясно препускаха, но тя не можеше да намери отговор на тревожните въпроси. Сърцето ѝ се свиваше от страх, ужасяваше се от този мургав мълчалив воин, който притежаваше

покоряваща сила. По гърба ѝ полазиха тръпки, усети предизвикателния мирис на мускулестото му тяло.

Трябваше да се успокои и да мисли трезво. Той няма да може да направи нищо против волята ѝ, ако тя запази самообладание и достойнство. Отново му хвърли бърз поглед. Трябваше да признае в себе си, че ястребовото му лице излъчваше благородство. Всяка черта на лицето му и всяка извивка на тялото му подсказваха за необикновена сила. Бяха съвсем близко един до друг и девойката усети как мъжествената му хубост възпламенява сетивата и душата ѝ. Споменът за любовната им нощ се събуди и в гърдите ѝ боязливо се надигна желание отново да бъде в обятията му.

Бриана напрегна волята си, за да се пребори с това чувство, ала усети как съпротивата ѝ бавно се стопява. В далечината изникнаха очертанията на кулите на замъка Бъркхемстед и младото момиче се запита защо я бе довел в имението на принц Едуард. Да не би да е свързано с Джоан? Обаче Кристиан Хоуксблъд не спря коня и те отминаха замъка. Гледката ѝ се стори позната, знаеше, че бе минавала през тази местност. Яздеха вече от няколко часа и тя почувства умора. Тогава внезапно разбра — той я водеше в Бедфорд. Водеше я у дома!

Бриана смаяно го изглежда.

— Утре заминаваме за Франция. Не можеш да ме водиш в Бедфорд!

Младият рицар погледна красивото ѝ лице и се взря в лешниковите ѝ очи.

— Дворът заминава за Франция — поправи я той.

Тогава разбра. Той я бе отвлякъл, за да не я пусне във Франция, да не я пусне при Робер!

— Не можеш да направиш това! — отчаяно извика тя.

— Вече го направих — спокойно отвърна Кристиан.

Девойката яростно започна да го удря по гърдите. Все едно, че удряше по каменните скали на Бедфорд.

Когато силите я напуснаха и тя безпомощно се отпусна на седлото, Хоуксблъд спря край потока, за да напои коня. Извади от торбата, привързана на седлото, хляб, сирене и парче месо, увити в бяла кърпа, и я свали от коня.

В мига, в който краката ѝ докоснаха земята, Бриана се спусна да бяга. Кристиан я настигна с няколко скока и я сграбчи за ръката.

— Къде бягаш?

— По-добре да попиташ от кого бягам — озъби се тя.

— Не можеш да избягаш от съдбата си!

— Тази съдба е по-лоша от смъртта! — извика девойката.

Гневът ѝ го забавляваше.

— Мислех, че изнасилването е по-лошо от смъртта. Аз няма да те изнасиля, Бриана.

— Значи очакваш да ти бъде благодарна, така ли? — подигравателно запита тя.

— Благодарността е последното нещо, което искам от теб — тихо рече Кристиан.

— Какво искаш от мен?

„Всичко! Сърцето ти, душата ти, любовта ти!“

— Искам да хапнеш нещо.

Бриана твърдо стисна устни. Ако си въобразява, че тя ще яде с него, много се лъже.

— Аз съм пленница и ще се опитам да избягам! — решително заяви тя и очите ѝ блеснаха. — Проклетата да бъде, ако се оставя да ме съблазниш!

Сърцето му се изпълни с възхищение от нея — тя бе горда и властна като кралица.

Жаждата я измъчваше по-силно от глада. Ако той ѝ предложи, тя, разбира се, ще откаже, но ако сама поиска да пие, това не би накърнило достойнството ѝ.

— Искам да ме пуснеш до потока. Жадна съм. Искам да пия чиста вода, за да съм сигурна, че не си сложил някоя от дяволските си отрови в нея.

Хоуксблъд не можа да се сдържи и се усмихна на необузданото ѝ въображение.

— Заради дяволската отрова ли се влюби в мен? Тя ли е причината да извършиш смъртен грях и да ми се отдадеш?

— Престани да ми се подиграваш, арабино! Ти разби живота ми!

Кристиан стисна устни. Не биваше повече да я дразни. Беше прекалено жестоко. Наведе се, напълни чаша вода и ѝ я подаде.

Продължиха да яздят. Хоуксблъд се питаше дали някога тя ще му прости това, което бе извършил днес. Не се отчайваше лесно, но знаеше, че ще трябва да чака доста дълго.

Свечери се и девойката се отпусна на седлото. Кристиан разбра, че е задрямала. Вероятно е съвсем изтощена, щом си е позволила да се отпусне и да заспи на гърдите му. Лицето му се отпусна. Тя бе най-ценното нещо в живота му.

До Бедфорд оставаше само час езда, когато заваля. Първите едри капки по лицето ѝ я събудиха. Дъждът бе студен и Хоуксблъд я уви в наметалото си, но въпреки това се измокриха до кости.

Най-после пристигнаха в замъка Бедфорд. Кристиан я вдигна от седлото и я понесе на ръце към замъка.

— Тя е изтощена. Ще я оставя в стаята ѝ — заяви той на смаяния сър Бърк.

— Елате с мен, сър Бърк.

Молбата в очите ѝ и трепетът в гласа ѝ подсказаха на управителя, че нещо не е наред.

Възрастният мъж ги последва по стълбите, без да обръща внимание на водата, която се стичаше от тях. Когато влязоха в някогашната стая на майка ѝ, която сега бе нейна, Хоуксблъд я остави в едно кресло и се зае с камината.

— Сър Бърк, този мъж ме похити! Не ми позволи да взема нищо със себе си. Никой не знае къде съм, дори и Адел!

— Адел е на път към Бедфорд с целия багаж на лейди Бриана. Дворът заминава за Франция. Доведох лейди Бедфорд в нейния дом, защото само тук ще бъде в безопасност.

Обяснението напълно задоволи сър Бърк.

— Той е много опасен човек! — гневно извика Бриана.

Хоуксблъд се приближи и погледна възрастния мъж в очите.

— Сега е по-опасно лейди Бриана да не изстине с тези мокри дрехи.

Бърк кимна и двамата мъже напуснаха стаята, за да я оставят да се преоблече. Бриана веднага сложи резето и затегли един тежък сандък, за да барикадира вратата. Приседна, за да поеме дъх, и видя, че още е с наметалото на Хоуксблъд. Бързо го свали от раменете си. Обувките ѝ бяха съсипани от дъжда, кадифената ѝ туника бе в същото състояние — мокра и кална. Бельото и чорапите ѝ бяха подгизнали. Бързо свали всичко от себе си и грабна една кърпа, за да избърше тялото и косата си.

Седеше гола пред огъня, притиснала кърпата към гърдите си. Беше толкова изтощена — и емоционално и физически — че топлината на огъня я унесе. Тревогите ѝ бяха твърде много и сега не ѝ се искаше да мисли за тях. Клепачите ѝ се затвориха, раменете ѝ се отпуснаха и девойката потъна в тъмната бездна на съня.

Събуди се и видя, че огънят отдавна бе угаснал. Осъзна, че още е гола, отвори вратата на гардероба и извади червената роба. По ръкавите и по краищата на робата със златна нишка бяха избродирани гръцки мотиви. Всички дрехи на Риана бяха много добре запазени. Бриана облече робата и завърза златистия колан. Взе една от четките на майка си. Косата ѝ бе разрошена и сплъстена. Огледа се в голямото сребърно огледало и видя, че отсреща я гледа златисто видение — приличаше на магьосница.

Помисли си за Кристиан Хоуксблъд и на устните ѝ заигра лека усмивка. Този принц Дракар отново нахлу в живота ѝ. Мисълта не ѝ бе неприятна. Бавно пристъпи към завесите на леглото. Спомените отново нахлуха в главата ѝ. Погали нежно покривката на леглото.

Защо още не е разбил вратата, защо не е нахлул в стаята ѝ? Знаеше, че и тя притежава хипнотична сила също като него, и сега щеше да изпита могъществото ѝ. Започна да изгражда образа му във въображението си. Сетне се фокусира върху всеки детайл от красивото му мургаво лице. И накрая го повика, шепнейки името му.

Желанието и копнежът се надигаха в гърдите ѝ, изпълваха сърцето ѝ, разливаха се по вените ѝ като разтопено злато. Пулсът ѝ се ускори, гърдите ѝ учестено се повдигаха, а слабините ѝ изгаряха от огън. Хоуксблъд бе изключителен мъж. Нямаше друг като него и той беше неин. Колко прекрасно би било да се люби отново с него!

Отмести сандъка и вдигна резето. Между тях не биваше да има никакви прегради. Отпусна се на креслото и зачака. Копнежът по него стана мъчително нетърпим. Искаше да бъде в обятията му, да се люби с него, искаше да се омъжи за него, да има деца от него. Заедно ще превърнат Бедфорд в уютно гнездо и ще бъдат щастливи.

Не можеше да издържа повече. Скочи от креслото и неспокойно закричи из стаята, проклинайки го, че все още се бави. Накрая реши, че тя трябва да отиде при него. Посегна към дръжката на вратата, като си каза, че когато между двама души съществува толкова силна любов, няма място за гордост.

Стаята, в която бе спал преди, сега бе празна. В коридора срещна сър Бърк.

— Къде е Кристиан? — дръзко запита тя.

— Нали казахте, че ви е отвлякъл, милейди? — колебливо попита сър Бърк.

— Той ме искаше толкова отчаяно, че бе принуден да ме отвлече — засмя се Бриана. — Нали е много романтично? О, Джеймс, струва ми се, че той е моята съдба.

Сър Бърк изумен я погледна. Риана винаги го наричаше Джеймс и в червената роба на майка си Бриана бе като призрак от миналото.

— Той си замина, милейди.

— Замина ли? Къде замина?

— Предполагам, че е отишъл да се присъедини към английската армия край Кале.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Втурна се обратно към стаята си и затръшна тежката врата. В заслепението си накъса робата и се хвърли на леглото, избухвайки в отчаяни ридания.

Скъсаната роба бе първото, което попадна пред погледа ѝ на сутринта, когато се събуди. Всичко ѝ изглеждаше от мрачно по-мрачно. Толкова бе разгневена на Кристиан Хоуксблъд, че отново залости вратата и отново довлече тежкия сандък. Ала щом облече една от роклите на майка си, отношението ѝ към Кристиан отново се промени — както при предишното му гостуване в Бедфорд. Девојката се замисли, припомняйки си драматичните събития от изминалия ден. Знаеше, че след като облече някоя от дрехите на покойната си майка, в нея се вливаха мистични сили и всичко се променяше до неузнаваемост. Сега можеше много по-добре да преценява събитията. Признаваше, че Кристиан има право да се сражава за своята любов. Сърцето ѝ внезапно се сви от страх — разбра, че е безнадеждно влюбена в странния мургав рицар, но нали бе сгодена за неговия природен брат Робер де Бошан? Нали бе длъжна да се ожени за Робер и да му бъде вярна до края на живота си? За бога, истинско щастие бе, че в този миг Хоуксблъд бе далеч от нея, защото знаеше, че няма да устои и ще сподели леглото му.

Напрегна се, за да прогони тези изкушаващи видения, и се замисли за пътуването до Франция. Искаше да види тази страна, за която толкова често се говореше в Уиндзор, но в същото време не

желаеше да избързва, защото знаеше, че там ще я чака Робер, за да я отведе пред олтара. Въздъхна сломена. Ето че сега се открива възможност да отложи фаталното пътуване през Ламанша. Натисна звънеца, за да повика прислужницата си.

— Донеси ми някакви дрехи, за да се преоблека. Достатъчно е само една скромна туника. Може би някоя от слугините ще бъде така добра да ми даде една от нейните.

Следобед пристигна Адел с целия багаж и проблемът с дрехите бе решен. В първия миг се помисли дали да не каже на Пади да ги заведе обратно в Уиндзор, ала сетне реши да се покори на съдбата си. Може би съдбата бе решила Бриана да остане в Бедфорд.

Пади веднага си тръгна, а Бриана радостно прегърна леля си.

— Така се радвам, че отново сме заедно. Този демон Хоуксблъд ме доведе тук, за да не мога да отида във Франция. Какво ще каже кралицата, когато разбере, че ме няма?

— Аз предадох извиненията ти на Нейно Величество. Кралица Филипа е мъдра жена. Тя разбра, че навярно се нуждаеш от време за размисъл, преди да се омъжиш, макар и да е сигурна, че не си се разколебала. А освен това има достатъчно грижи с предстоящия годеж на принцеса Изабел.

Бриана отвори един от сандъците и избра костюм за езда.

— Може би е добре, че сме тук. Интересно ми е дали ще се справя с ролята на управител на замък.

Когато разбра, че Бриана няма да замине с нея във Франция, Джоан изпадна в паника. За нея тя не бе само приятелка, а и изповедник, сестра и майка едновременно. В първия миг реши, че и тя няма да замине, но при дадените обстоятелства това бе невъзможно. Сега тя бе лейди Холънд и трябваше да придружава съпруга си, а и нали основната причина, за да стане лейди Холънд, бе желанието ѝ да бъде във Франция с принц Едуард.

Пътуването премина спокойно. Черния принц се качи на отделен кораб и тъй като сър Джон Холънд бе в неговата свита, напълно естествено бе той и съпругата му да пътуват с принца. Джоан почти не виждаше съпруга си и прекарваше по-голяма част от времето с любимия си. Двамата се наслаждаваха на всеки миг от морското пътешествие.

Когато пристигнаха в Кале, принц Едуард нае голяма къща в града, където се настаняха лорд и лейди Холънд. Сър Джон Холънд живееше в едно отдалечено крило, а останалата част от къщата бе изцяло на разположение на Джоан и принц Едуард.

При завръщането си в английския лагер пред стените на Кале крал Едуард III преживя дълбоко разочарование — френският град продължаваше да устоява на всички опити на англичаните да го превземат. Веднага събра Военния съвет. След краля пръв заговори Уорик.

— Пристанището на Кале е блокирано от осемдесет наши кораба. Миналата седмица Филип Валоа изпрати френската флота с четиридесет и четири кораба, за да пробият блокадата на пристанището. Успяхме да потопим повечето от тях, а десет кораба пленихме. Едно е сигурно: в Кале са изчерпани запасите от храни, дори, струва ми се, са изiali всички коне, кучета и котки зад стените на обсадения град. Предполагам, сир, че най-много до три дни усилията ни ще се увенчаят с успех.

— Защо да не взема двама от верните ми корнуолски стрелци, за да се опитам да проникна в обсадения град и да проверя какво е настроението на защитниците му — предложи Хоуксблъд.

— Ще дойда с теб — намеси се принц Едуард.

Но Хоуксблъд не желаше да нарушава медения месец на Джоан и принц Едуард.

— Не, Ваше Височество, вас веднага ще ви познаят. Освен това вие сте много по-полезен пред стените на града. Убеден съм, че французите няма да издържат дълго.

Робер де Бошан яростно стисна зъби, щом му съобшиха, че Бриана не е пристигнала със свитата на кралицата. Не искаше да попита омразния си незаконороден брат, нито принц Едуард. Явно бе, че двамата са се съюзили срещу него. Затова издебна удобен повод да поговори насаме с Джоан.

Джоан не знаеше какво да му отговори.

— Аз съм изненадана не по-малко от теб, Робер. Мислех си, че е на някой от другите кораби. Аз... аз съвсем наскоро се омъжих и преди да потеглим от Англия, бях много заета с грижите около съпруга си и багажа си.

Робер мислено изруга лекомислената развратница. Трябваше да очаква, че няма да научи нищо от приятелката на годеницата си. Накрая реши да се обърне към кралицата, но забрави, че Филипа от дълги години бе усвоила тънкото изкуство на дипломацията.

— Така съжалявам, сър Робер, но не можахме да осигурим място на корабите за всички дами — някои дори пътуваха в каютите на бавачките. Мога да разбера причините за безпокойството ви, но след превземането на Кале и след сватбата на принцеса Изабел с граф Луи Фландърски ние веднага ще се върнем в Уиндзор.

Робер трябваше да се задоволи с това обяснение и реши, че не му остава нищо друго, освен да посвети цялата си енергия за каузата на принц Лайънъл, с което да си осигури издигането в английския двор.

Англичаните мислеха, че жителите на Кале изнемогват и едва ли ще издържат по-дълго от седмица. Но французите устояха, защото бяха готови да умрат, но да не се предадат на врага. Възникна опасност обсадата да се проточи, а приближаваше зимата. Крал Едуард III се разгневи и обсипа французите с ругатни, каквито придворните отдавна не бяха чували от устата му.

Междувременно граф Луи Фландърски не бързаше да подписва брачния договор с принцеса Изабел. Макар че кралят и кралицата дипломатично се опитваха да скрият истината от нея, принцеса Изабел бе много раздразнителна и правеше непоносим живота на придворните дами. За щастие кралят и рицарите разполагаха с доста свободно време в очакване на свалянето на обсадата, затова устройваха през вечер балове и пиршества, за да разсеят скуката.

Хоуксблъд се върна от обиколката във френските градове в околността и веднага докладва на краля:

— Филип полага отчаяни усилия да събере нови войски, да привлече френските благородници на своя страна, но става все по-непопулярен заради тежките данъци, наложени на населението. Крие се в Париж. Изглежда, че вече само столицата е на негова страна.

След няколко дни, в една студена сутрин, губернаторът на Кале изпрати вестоносец при крал Едуард III с признанието, че силите на обсадения град са окончателно изчерпани.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Съобщението на сър Джон де Виен вбеси крал Едуард III.

— Кале е мой, Кале е в ръцете ми! Как смеят да ми поставят условия за капитулацията! Това проклето пиратско гнездо ми струва много скъпо! Хиляди бойци и коне, десетки кораби, цяла армия трябваше да струпам пред стените му в продължение на седмици! Знаете ли колко ми струваше тази дълга обсада? Ще заповядам да опустошат града и да сринат стените му заради дързостта на жителите му!

Граф Уорик отлично разбираше, че от всички френски крепости, които бяха в ръцете им, това пристанище имаше най-голямо стратегическо значение, затова се опита да убеди краля да не го разрушава.

— Ако гражданите на Кале бяха по-страхливи, отдавна щяха да се предадат, но с това щяха да спечелят само презрението ви, сир. Не може ли да изчакате с отмъщението, докато не проучим как можем да използваме това стратегическо пристанище за нашите бъдещи цели?

— Уорик многозначително погледна към сина си и Хоуксблъд веднага схвана намеренията му.

— Всяка проява на кралска милост помага за популярността на владетеля — тихо каза Кристиан на принц Едуард.

— Нека да накараме водачите им да заплатят за упорството си, но да не причиняваме повече страдания на простолюдието — заговори Едуард. — Ще поискаме шестима от най-видните граждани на Кале да дойдат при нас гологлави и боси, с примки на шията, за да ни предадат ключовете на града. После ще ги обесим на градските стени за наизидание на останалите.

Уорик и Хоуксблъд тревожно се спогледаха, но не посмяха да възразят.

След разпускането на Военния съвет принц Едуард и Джоан поканиха Хоуксблъд на вечеря. Кристиан не се поколеба да заговори в

присъствието на Джоан за необходимостта от снизхождение към победените, защото бе уверен, че младата дама ще го подкрепи.

— Те ще изпратят като парламентъори най-изтъкнатите първенци в града. Разбира се, старейшините ще са на почтена възраст, изтощени от гладуването в обсадения град. Ако кралят реши да ги екзекутира, ще се превърнат в мъченици.

— Нима очакваш кралят да измени на обещанието си, дадено пред всички членове на Военния съвет? Баща ми вече не може да се отметне от думата си.

— О, моля те, Едуард! — възкликна Джоан. — Ако кралица Филипа го помоли да им пощади живота, нима очакваш да ѝ откаже? Тя е бременна, а той е извънредно загрижен за нея и се стреми да задоволи всяко нейно желание.

— Не познаваш нрава на баща ми, скъпа. Но понеже аз самият нищо не мога да ти откажа, ще говоря с майка си за това.

— Прекрасно! — отвърна Кристиан. — Винаги съм вярвал, че с добросърдечност се постига много повече, отколкото с отмъщение. Никой смъртен не може да проумее колко силно оръжие е славата на благородния характер. Мога да ви се закълна, Ваше Височество, че ако пощадите живота на първенците на Кале, жителите на града ще приветстват с фанфари вас и баща ви, когато се появите начело на тържественото шествие по улиците на града.

На следващата сутрин принц Едуард се среща с краля и кралицата. Необходима му бе доста голяма доза смелост, за да се опълчи срещу баща си — един от най-темпераментните владетели от династията на Плантагенетите, но след като успя да го убеди да прояви снизходителност, склонността на Едуард III към пищни зрелища отново взе връх и кралят заповяда да се организира спектакъл, за който бъдните поколения да разказват с възторг.

Кралят, заобиколен от своите пълководци и от най-добрите воители, заедно с кралицата сред многобройната ѝ свита от бляскави придворни дами прие шестимата пратеници на обсадения град. На крепостната стена се открояваше зловещата фигура на кралския палач с ужасяващата секира в ръка. Шестимата парламентъори бяха изтощени от глад, прегърбени, с изпити лица. Първият, Джон Дер, падна на колене, а останалите побързаха да последват примера му.

— Ние ви поднасяме ключовете на града и се оставяме на вашата милост, за да спасим живота на останалите наши съграждани, които изтърпяха нечувани страдания.

Красивото лице на краля се изкриви от гняв. Вдигна ръка и палачът наостри слух в очакване на последната кралска заповед.

— За вас милост няма да има. Останалите жители на града ще бъдат пощадени.

В следващия миг кралица Филипа падна на колене пред крал Едуард III и изрече сърцераздирателните слова на предварително съчинената молба. Шестимата нещастници ахнаха от изненада, но не посмяха да поемат дъх в очакване на кралската воля. Кралят се замисли, без да бърза с отговора, накрая вдигна ръка към палача. Ала в следващия миг промени решението си и предаде пленниците на милостта на кралицата.

От тълпата се надигнаха възторжени възгласи в чест на смелата кралица и милостивия крал. Макар да очакваха, че Едуард III ще остави свой гарнизон в града, за жителите му сега този изход бе за предпочитане от възвръщането им под скиптъра на френския крал.

Джон Дер, притежател на най-хубавата къща в Кале, предложи гостоприемството си на Нейно Величество — ако тя благоволи да отседне в града — и Филипа побърза да се възползва от любезната покана.

От този ден Кале стана владение на английската корона. Луи, граф Фландърски, също бе принуден да стане васал на Едуард III. Часове наред пълководците и най-заможните жители на Фландрия убеждаваха графа, че бъдещето на страната е немислимо без съюз с Англия. Техните тъкачници не можеха да работят без английската вълна.

— Къде се намира Брюге? — обърна се принцеса Изабел към майка си.

— На около сто или сто и двадесет километра оттук, по протежение на бреговата линия. Не е далеч от Гент, моя любим град, където се роди брат ти Джон.

— Но защо Луи не е дошъл в Кале? — сърдито попита Изабел.

Търпелива като всяка любяща майка, Филипа започна да й обяснява:

— Годажът трябва да се извърши във Фландрия, понеже това е родината на граф Луи. Освен това манастирът в Брюге е древен, изграден върху осветена земя. Всеки годеж е преди всичко религиозна церемония, а след това акт за сключване на граждански договор.

— Реших да пътуваме по море дотам — намеси се кралят. — В нейното състояние майка ти не може да язди сто километра в такава студена зима. Освен това ми се струва, че ти и дамите от свитата ти ще се чувствате по-удобно на борда на кораба „Томас“. Има и още нещо, за което съм се сетил, за да допринеса за удобството ти. — Кралят даде знак на един слуга, който донесе някакви кутии и ги остави в нозете на принцесата.

Принцеса Изабел вдигна капака на една от кутиите, надписани с нейното име, и извади разкошна самурена наметка с качулка, безкрайно полезна за студените зими във Фландрия. Същия подарък получи и кралица Филипа, но нейната самурена наметка бе по-светла.

— Скъпи мой, не биваше да харчиш толкова пари за мен! Нали трябваше да пестим всеки грош за довършване на кампанията във Франция?

— Стига, Филипа! Какъв крал съм аз, ако не мога да подаря на своята кралица една кожена наметка? Ето, вземи пример от дъщеря си — тя въобще не се замисли за цената.

— Нямах право да говориш така, татко — възрази принцесата и изтича до огледалото. — Но все пак не ти ли се струва, че повече ще ми отива, ако дам да поръбят качулката с кожи от синя лисица?

— Твоята красота не се нуждае от нищо, за да изпъква — отвърна Едуард III, галантен както винаги.

Но щом се качиха на борда на кораба, на път към Брюге, принцеса Изабел едва се сдържа да не одере лицето на Джоан, обвито в качулката на наметка от синя лисица, поръбена с хермелинова кожа.

По време на морското пътешествие принц Едуард не си позволи да стои непрекъснато до нея, макар че безопасността и удобството на любимата му бе най-важното за него. Разбира се, сър Джон Холънд бе натоварен с почетната задача да надзирава гарнизона в Кале. Принцът му напомни да се погрижи за осигуряването на неколцина от най-преданите му сержанти като телохранители на младата дама. За Едуард тя бе най-скъпият му трофей от кампанията във Франция и той не

скъпеше време, пари и хора, за да задоволява дори и най-дребните ѝ прищевки.

Робер де Бошан, също задължен да остане в Кале, се постара така да уреди служебните си задължения, че винаги да дежури заедно със сър Джон Холънд. Макар де Бошан да се опитваше да го разсейва с анекдоти за французите и особено за нрава на дамите във френския двор, Холънд долавяше, че зад добродушните шеги на Робер се спотайваше неукротима амбиция. Освен това двамата млади благородници бяха принудени да споделят обща участ.

— Разбирам защо не си пожелал да придружаваш лейди Холънд до Брюге... Нали Черния принц се е нагърбил с всички грижи за нейната скъпоценна особа!

Холънд настръхна. Дълбоко в душата си копнееше за ласките и тялото на Джоан не по-малко отколкото обичаше богатството и службата си в двора, но не желаше някой да наднича в спалнята му.

— Тя е братовчедка на принца. Освен това са приятели от детинство — тихо промълви Холънд.

— Не е необходимо да се преструваш пред мен, приятелю. Макар да се стараеха да го опазят в най-строга тайна, аз успях да науча, че бракът ти с Джоан е бил само за прикритие на незаконната им връзка. Иначе в борбата между претендентите за короната би настъпил драматичен обрат.

Холънд с дебелия бичи врат почервения като рак. Разбираше много добре, че синът на граф Уорик няма да си позволи този дързък упрек, ако не разполагаше с някакви улики.

Робер де Бошан продължи да сее семената на омразата.

— Изслушай ме, приятелю мой, нещастieto на един мъж винаги е за сметка на нечие чуждо щастие. Нито ти, нито аз няма да загубим, ако принц Едуард се провали в битката за английската корона. Принц Лайънъл ще наследи кралството и ще бъде следващият английски монарх, а ние с теб, Джон, ще се издигнем като първи благородници в двора. Властта ни ще бъде безгранична.

Едва сега сър Холънд започна да проумява колко опасен може да бъде този иначе привлекателен млад рицар.

— Само трябва да бъдем нащрек и да дебнем за първата благоприятна възможност. Струва ми се, че ще се разбираме отлично. Нашето приятелство може да се окаже доста изгодно и за двамата ни.

Кралското семейство пристигна в стария манастир, лъхаш на строгост и аскетизъм. Благородниците от съвета на граф Луи и магистратите на Фландрия ги приеха с всичките подобаващи почести. Плантагенетите и тяхната свита бяха настанени в най-хубавите стаи на манастира, обаче не можеше да бъде прикрит мизерният стил на обзавеждането. В тяхна чест устройха пиршество в голяма трапезария, но бе немислимо да ги развличат с пищни и леконравни забавления под сводовете на древната обител, построена върху свещена земя.

Принцеса Изабел побърза да забрави за разочарованието си от ниския сан на бъдещия ѝ съпруг, когато зърна изключително красивото му лице, обкръжено от златисторуси къдрици, с които приличаше на полубог. Радостта ѝ нямаше граници, когато острият ѝ слух долови въздишките на придворните дами. Луи се държеше към нея прекалено официално, но тя бе толкова суетна, че веднага си го обясни с огромното страхопочитание, което той изпитва към нея.

Всъщност истинската причина за сковаността на граф Луи бе смъртта на баща му, предишния граф Фландърски, в битката при Креси. Омразата, затаена в сърцето на младия Луи към тези натрапници, англо-норманите, нямаше граници. Младежът бе отраснал във френския двор и по дух бе истински парижанин. Крал Филип Валоа мечтаеше да го сватоса за Маргарита Брабантска — тази благородна дама бе много по-близка на Луи, защото бяха от съседни имения и говореха един език.

Денят на годежа на кралската дъщеря от сутринта се очертаваше студен и мрачен, но дамите от бляскавата свита на принцеса Изабел бяха прекалено заети, за да обръщат внимание на навъсеното небе. Гodeжният ѝ тоалет не отстъпваше по изящество на сватбени одежди. Върху златистата рокля принцесата облече лазурна наметка с избродирани по нея леопардите на английския герб и лилиите на френския герб. На главата ѝ поставиха малка златна корона, обсипана с тъмносини сапфири.

Вече приключваше многочасовото церемониалното обличане на височайшата годеница, когато виновницата за тържеството тръсна глава и заяви, че дрехите не ѝ стояли добре. Дамите се засуетиха около нея с игли и конци, за да нагласят тоалета според строгите ѝ

претенции, но тя отново не остана доволна и поиска да развалят набързо добавените подплънки и бодове. Фризурата ѝ отне още повече време и тъкмо когато дамите бяха готови да припаднат от изтощение, принцеса Изабел внезапно рече, че сега е готова да застане срещу годеника си, което бе поканата всички да се засуетят, за да не пропуснат тържествения миг.

Годежът бе изключително тържествен и внушителен. По време на церемонията Джоан и Едуард не престанаха да кръстосват погледи. И двамата бяха копнели за такава пищна церемония, на която да бъде поканен целият английски двор, но ако бъде организирана за тях, а не за Изабел и Луи. Джоан въздъхна, като си припомни за тайния обет помежду им, и подари на любимия принц най-милата си усмивка. За нищо на света не би помислила да тъгува за избора си.

Принц Едуард безпомощно стисна юмруци, приковал поглед върху прелестното ѝ лице. Закани се, че и тази нощ ще я посети в стаята ѝ въпреки строгите монашески правила, които задължаваха дори брачните двойки да спят отделно.

Независимо от суровия интериор на древния манастир принцеса Изабел внезапно изпита необяснимо желание да остане тук цяла седмица — струваше ѝ се, че няма по-приятно място от тази тиха обител, където тя и Луи ще могат да се опознаят по-добре. Кралят и кралицата задоволяваха всеки неин каприз, тъй като за Англия бе много важен съюзът с Фландрия, английските търговци възлагаха големи надежди на фламандските тъкачи, а пълководците не желаеха за нищо на света да се откажат от стратегически важната роля на Фландрия като плацдарм за бъдещите войни срещу Франция.

След тържествената вечеря граф Луи пожела да се оттегли в апартамента си. Младият фламандец не можеше да отрече, че годеницата му беше много красива и безукорно облечена, когато се изправиха пред игумена на манастира. Нещо повече, дори привлекателна въпреки капризите ѝ, но тоалетът ѝ, обсипан със скъпоценности, го изплаши — нямаше да му стигнат два живота, за да успее да събере пари за нейните приумици. По време на вечерята принцесата нито за миг не спря да бърби. Говореше му за какви ли не дреболии, които изпълваха живота ѝ, та Луи остана с твърдото убеждение — бъдещата му съпруга е най-суетната, празноглава и лекомислена жена на света.

Когато се прибра в апартамента си, принцеса Изабел въздъхна замечтано, очарована от привлекателния и изящен профил на графа. Още повече ѝ харесваше сдържаното му, подчертано мъжествено държане. Вече бе започнала да си фантазира как ще се люби с него. Брътвежите и въздишките ѝ досадиха до смърт на изтормозените компаньонки — всички придворни дами, за които нямаше тайни в сърдечните лабиринти, отдавна бяха разбрали, че принцесата е влюбена до забрава в граф Луи, и се бяха примирили с мисълта, че ще трябва да изтърпят всички романтични фази, през които тепърва ще премине страстта ѝ. Едва скриваха прозевките си, но се строполиха изтощени в леглата си чак когато Изабел реши да ги отпрати от спалнята си.

Късно след полунощ мрачна монашеска фигура се прокрадна през лабиринта от каменни коридори, за да изчезне безмълвно през един от сводестите портали на манастирските стени.

Джоан ахна, когато човекът се вмъкна в спалнята ѝ, но в следващия миг извика сподавено, щом качулката се смъкна и очарователното лице на принц Едуард се усмихна пред нея. Той свали расото и погали устните си с треперещи пръсти, за да ѝ подсказе, че трябва да бъдат съвсем тихи и предпазливи. Тя кимна разбиращо, измъкна се от завивките и се завтече в прегръдките му. Устните ѝ се притиснаха тъй плътно към неговите, че той едва успя да ѝ прошепне:

— Никой не трябва да ни усети, скъпа, дори и слугите!

Принцът знаеше, че при най-незначителния намек за тайната им връзка любимата му ще бъде подложена на страхотни душевни мъки, ще бъде заклеямена като развратница и неблагодарница, а това за него би бил най-ужасният изход от обърканата ситуация в двора.

Преди изтичането на тази драматична седмица граф Луи Фландърски вече бе успял да се добере до френската провинция Артуа, а оттам избяга в Париж, където Филип Валоа го посрещна с отворени обятия. Случи се нещо немислимо — принцеса Изабел, потомка на надменните Плантагенети, бе изоставена!

Кралското семейство веднага отплава обратно за Кале. През цялото пътуване унижената Изабел не спря да крещи — мразеше Фландрия, ненавиждаше Франция, искаше час по-скоро да се върне у

дома. Уиндзор ѝ предлагаше уют и спокойствие, сигурност и безоблачно съществуване, още повече че оставаха броени дни до началото на пролетта.

Кралят склони да подпише договор за деветмесечно примирие с французите от Кале. Това му осигуряваше достатъчно време, за да се върне в Англия и да дари армията си с отдавна заслужената почивка. Едуард III много добре знаеше, че щом привърши приготовленията за следващото нахлуване във Франция, флотата му ще дебаркира в Кале без никакви усложнения. След бляскавите победи при Креси и Кале покорните фламандски васали ще го посрещнат него, Едуард III, както и сина му, принц Едуард, като герои и освободители. Копнееше по-скоро да провъзгласи учредяването на новия рицарски орден — това ще му помогне да свика под знамената най-голямата войска, която е виждала добрата стара Англия. Когато една армия жъне победа след победа, няма мъжко сърце, което да устои на съблазънта да се присъедини към победителите и да се облагодетелства с толкова богатата плячка.

В Кале, разбира се, щяха да оставят многоброен гарнизон. Кралят предостави на граф Уорик задачата да подбере най-достоините мъже за тази мисия. Графът веднага повика сър Джон Холънд, защото главният камерхер вече бе приет в кръга на висшите военни чинове и досега бе показал изключително старание при изпълнението на поверените му операции. След като Уорик не спомена, че някой от кралските синове ще остане в Кале, принц Едуард побърза да го посети и сам предложи кандидатурата си.

— Не говорите сериозно, Ваше Височество. Кралят желае да бъдете неотстъпно с него при завръщането му в Лондон. Та вие сте един от най-славните герои на нашата кампания, един от победителите при Креси! И ще останете в историята като безстрашния Черен принц!

Изгледите да се раздели с неговата малка Жанет го изпълниха с отвращение към всички празненства, с които щяха да ги посрещнат Лондон и Уиндзор.

— В името на Бога, Уорик, та нали баща ми подписа договора за деветмесечното примирие! Не мога да отсъствам от Кале цели девет месеца!

— Баща ви не ми е казал, че възнамерява да чака толкова дълго, Ваше Височество. Никога досега не е спрял от страх, че ще наруши

някой договор за примирие. Да не забравяме, че залогът е доста висок става дума за короната на Франция. Завръщането в Уиндзор и пищните тържества по случай победата ни не са нищо друго, освен неизбежния данък, който всеки владетел трябва да плаща на тълпите. Кралят ще организира грандиозен турнир, ще посвети най-добрите си рицари в новия Орден, а след това ще се върне тук и ще довърши делото си.

— Да, Уорик, имаш право, разбира се — продължи да упорства Едуард, — но не ми се струва разумно да оставим нашите гарнизони от другия бряг на Ламанша без представител на кралското семейство. Нима няма да въодушевява войските присъствието на принц с кралска кръв?

— Съгласен съм, Ваше Височество. Затова избрах Едмънд, граф Кент, за главнокомандващ нашите войски във Фландрия и Северна Франция, разбира се, само докато ние не сме се завърнали от Англия. На него ще бъде подчинен сър Джон Холънд. Пък и не трябва да се безпокоим толкова — ако възникнат някакви затруднения, нали само двадесет мили делят Дувър от Кале?

Принц Едуард го погледна в очите и разбра, че е загубил сражението с мъдрия стар воин. Трябваше да се раздели с Джоан, да я изостави в ръцете на недодялания ѝ съпруг... освен ако възложи на брат ѝ Едмънд грижата за нея, но с какви думи, за бога, ще ѝ обясни, че им предстои нова, още по-продължителна раздяла?

Опита се да отлага заминаването си колкото бе възможно повече, стараяше се да не мисли за драматичния миг на раздялата, но настъпи денят, когато не можеше повече да отлага. Докато тя се обличаше, принцът с възхищение забеляза как тялото ѝ разцъфтява от бременността през последните три седмици, откакто се бяха завърнали от фламандския манастир. Приблечи се към нея и я погледна загрижено.

— Всичко наред ли е с детето ни, скъпа?

Тя погледна подутия си корем и грациозните ѝ ръце прикриха венериния хълм.

— От ден на ден наедриявам все повече и повече. Скоро ще заприличам на свиня! Моля те, не ме гледай, когато съм гола, Едуард...

Хвана я за ръцете и ги отдръпна, за да не може да се прикрива.

— Мила, та ти имаш най-прелестната фигура на този свят. — Сърцето му се сви. Нима е възможно да я изостави? Нежно я притисна

към себе си и погали косите ѝ. Тогава му хрумна как е най-разумно да ѝ поднесе горчивата вест. — Едно пътуване до Англия няма да ти се отрази добре, скъпа. Пък и аз няма да идвам непрестанно в леглото ти, ако сме разделени от Ламанша. — Тя бе тъй крехка и деликатна, че той внезапно се запита дали ще оживее след раждането.

Изгледа го с широко разтворени от изненадата очи.

— Ще се върнеш в Уиндзор?

От гърлото му се изтръгна хрипкав звук, когато се наведе над нея, за да я вземе на ръце и да я понесе към леглото. Легна до нея и силната му ръка я притисна към рамото му.

— Поисках от Уорик да ме остави начело на гарнизона в Кале, но той ме убеди, че съм длъжен да се върна с краля в Англия. — Устните му погалиха веждите ѝ. Гърлото му се задавяше от мъката, че не може да бди над нея, над нея и над детето им. — Накрая разговарях с брат ти. Едмънд се съгласи да се премести в твоята къща до връщането ми.

Тя усети страданието в гласа му и разбра, че трябва да събере сили, за да му помогне.

— Аз съм добре, Едуард. Дай ми ръката си... може би ще усетиш как мърда нашето бебе.

Изуменият и разтреперан Уелски принц постави дланта си върху корема ѝ и си припомни, че няма по-необяснимо чудо под слънцето от способността на жената да дава начало на нов живот.

Внезапно се изплаши и зашепна отчаяна молитва: „Мили боже, нека да имаме дъщеря... не ни дарявай със син, който никога няма да има правото да сложи на главата си бащината си корона“.

— Струва ми се, че го усещам как рита — промърмори Едуард.

— Не той, а тя — нежно го поправи Джоан.

Той се усмихна, а сърцето му преливаше от любов.

— Да, ще бъде прекрасно да си имаме една малка дъщеря, красива като теб.

В Бедфорд Бриана се чувстваше много щастлива, но досега не бе оставала в имението през суровата северна зима. А може би ѝ липсваше топлото приятелство на Джоан. Дните, прекарани от двете приятелки в двореца в Уиндзор, биваха претоварени със задължения и за удоволствия оставаше твърде малко време. Придворните дами

можеха да танцуват и да се забавляват само вечер, след тържествената трапеза, в присъствието на кралското семейство.

Потръпна при тези спомени, разтърси косите си и реши, че ще се стопли, щом се сгуши в леглото си. Но сред ледените чаршафи ѝ беше още по-студено. Трудно ѝ бе да заспи сама. Смущаваше я споменът за жарките прегръдки на Кристиан Хоуксблъд. Достатъчно беше да притисне мъжественото си тяло до нейното, за да спре дъха ѝ. Опита се да си представи как го очаква да влезе внезапно в спалнята и да легне до нея, за да стопли и тялото, и душата ѝ. Очакването се оказа сладко мъчение. Накрая той се плъзна покрай нея сред студените чаршафи, обгърна я отвсякъде и устните страстно я зацелуваха — по шията, по раменете, по лицето, по устата.

В един миг устните му усетиха, че кожата ѝ е настръхнала. Тогава започна да я сгрива с парещи длани. Започна от вкочанените ѝ крака. Разтри ги, стопли ги с дъха си, продължи да ги гали, докато започна да ѝ се струва, че се разтапя в ръцете му. Дългите му пръсти нежно погалиха бедрата ѝ, слабините, къдриците между краката. Ръцете му се протегнаха към високите ѝ гърди и след миг тя се изпъна, прободена от сладострастен порив — толкова възбуждащ бе деликатният допир на устните му към розовите ѝ зърна. Кристиан ги обгърна с дланите си и те веднага се втвърдиха в ръцете му.

Докосванията му я заляха с вълна от наслада, неудържима, тъй властна, че девойката не можа да издържи и заохка от страст, а устните му попиваха любовните ѝ стенания. Можеше ли да забрави мига, когато прекрасно сложеният рицар я сгуши в обятията си и твърдата му кожа я накара да настръхне, но вече отдавна забравила за студа. Разтвори бедрата си, а туптящият му член се приближи към венериния ѝ хълм, нежно погали малките къдрави косъмчета, докато ръцете му като стоманени обръчи пристегнаха кръста ѝ. Устните ѝ замряха за миг под силните му гърди, за да се впият след миг в мястото, където биеше като бясно сърцето му.

Сега тя усети съвсем ясно как прониква в нея, дързък и пламтящ, докато тя се извиваше под него, полудяла от желание, а той не спираше, измъчваше я с безумно сладката любовна игра, за да я изведе до върха на насладата. Той остана в нея, докато Бриана се унасяше сред виденията си, изпъстрени с еротични сцени.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Завръщането на армията от Франция бе отбелязано с възторжени чествания в цяла Англия. По крайбрежието запалиха грамадни клади. Във въздуха се носеше уханието на пролетта и хората танцуваха по улиците, пред окичените с гирлянди врати и прозорци.

Кралят обяви, че за една седмица Уиндзорският замък ще бъде отворен за всички желаещи да присъстват на празненствата, които ще започнат с бал в чест на победителите. Освен това ще се отпразнува учредяването на новия рицарски Орден на честта, в който ще бъдат посветени най-достойните рицари. Като кулминация на тържествата кралят обяви, че ще организира най-внушителния рицарски турнир, какъвто Англия не е виждала досега. Вече бяха изпратени кралски вестonosци с покани към рицари от много страни, за да пристигнат в Уиндзор и да участват в турнира, като междувременно се насладят на гостоприемството на Плантагенетите. Добре дошли щяха да бъдат дори и рицари от френското кралство — кралят гарантираше безопасно пребиваване в Уиндзор и в пределите на Англия на смелчаците, които дръзнат да кръстосат копия и мечове с цвета на английското рицарство.

Слуховете за провалянето на годежа на принцеса Изабел бяха изместени от мълвата за неவிжданото зрелище, до което оставаше по-малко от месец. Дотогава кралица Филипа навярно щеше да се освободи от поредната бременност и кръщаването на новия принц или принцеса щеше да засили блясъка на празненствата. Очакваше се на кралския пир след големия турнир да бъдат обявени още няколко годежа сред най-знатните благородници. Празнично настроение обхвана Уиндзор и всички в двора решиха, че се нуждаят от нови тоалети за предстоящите тържества.

Бриана прекара в Бедфорд най-хубавата зима, откакто се помнеше. Отначало Уиндзор ѝ липсваше и особено Джоан, но тя се отнасяше напълно сериозно към задълженията си на господарка на голямо имение — бе заета с работа от сутрин до късно вечер.

От продажбата на вълна спечелиха така необходимите златни монети, а кралската хазна ѝ заплати щедро за камъка, доставен от каменоломната в Бедфорд за Кръглата кула в Уиндзор. С част от парите Бриана купи ленено платно и с помощта на Адел и прислужниците в замъка уши нови чаршафи и покривки за леглата. Купи сукно от Линкълн и след седмици всички слуги в замъка бяха пременени в нови ливреи. Освен това научи прислужниците как да леят ароматни свещи и как да полират мебелите с ароматизиран пчелен восък.

Сър Бърк имаше доста работа в цветарника и в зеленчуковата градина — доставяше семена и луковици, грижеше се за съхранението им, за разсадите и поливането. Бриана реши, че в Бедфорд може да се отглеждат много повече цветя от преди и когато пролетта настъпи, имението заприлича на райска градина.

Тази зима не можеха да се оплачат от недостиг на храна. Дори селяните имаха месо на трапезата си — благодарение на зайчарниците, изградени по настояване на Хоуксблъд. За Коледа лейди Бриана покани всички обитатели на имението да отпразнуват най-вълнуващия християнски празник в голямата зала на замъка. Хората ядоха, пиха, танцуваха и се веселиха до насита. Всяко дете си тръгна от замъка с кожена кесия, натъпкана с пенита и сладкиши.

През цялата зима нямаше никакви вести от Франция. Бриана се опитваше да разсее тъгата си, като обличаше чудодейната нощница на покойната си майка, за да провери дали отново ще я осенят вълшебните видения. Успехът от последния сеанс я бе насърчил и девойката не се уморяваше отново и отново да отваря сандъка на майка си. В една зимна вечер реши да изпробва въздействието на синьо-зелената рокля. Повика и Адел.

Младата жена застина, а погледът ѝ стана замрежен, сякаш се взираше в нещо далечно.

— Какво става? Какво виждаш? — нетърпеливо попита леля ѝ.

— Не съм сигурна дали това е видение. Струва ми се, че научих нещо, което наистина е станало...

— Какво е то?

— Ами може да ти прозвучи абсурдно, но принцеса Изабел е изоставена. Граф Луи Фландърски се е съгласил да се сгоди за нея, но след това е избягал!

— О, не! Да благодарим на Бога, че не сме присъствали на тази позорна сцена. Сега принцесата ще търси на кого да излее гнева си.

— Така е. Тежко и горко на този, който се изпречи пред погледа ѝ. Нашите рицари се връщат от Франция — продължи Бриана, — но Джоан е нещастна, макар да прикрива мъката си.

— Да не би да се е разболяла? — разтревожи се Адел.

— Не, не, здрава е, с детето ѝ всичко е наред, но мисля, че принц Едуард се е върнал, а тя е трябвало да остане във Франция.

— А какво става с Робер? — полюбопитства леля ѝ.

— Той е... добре... скоро ще се върне... ох, Адел, помогни ми да сваля тази рокля. Не искам да знам нищо повече.

Няколко дни по-късно, докато съзерцаваше първите нарциси в градината, Бриана чу конски тропот зад гърба си, обърна се и видя, че някакъв конник се появи във вътрешния двор на замъка. Вцепени се, когато разбра, че този конник е Робер де Бошан.

„Пристигнал е, за да ме отведе оттук!“ — панически си помисли девойката.

Пристъпи унесено, като в транс, за да го поздрави. Краката ѝ натежаха като налети с олово. Вдървените ѝ крайници се движеха автоматично, независимо от волята ѝ. Сякаш инстинктивно предусещаше някаква неприятност.

Припомни си, че досега Робер не е идвал в замъка ѝ.

— Добре дошъл в Бедфорд, милорд. Нямах представа, че си се върнал от Франция.

Той я измери със студен поглед.

— Наистина ли, Бриана? Наистина ли съм добре дошъл в твоето имение?

— Разбира се. Нали след като се оженим, ти ще бъдеш новият господар на Бедфорд?

— Ако беше дошла при мен във Франция, отдавна щяхме да сме женени. Но вместо това ти предпочете да се върнеш в Бедфорд, за да се опиташ да отложиш венчавката ни!

— Не е истина! — възмути се девойката. Не смееше да му признае, че Кристиан насила я бе довел в замъка — и без това братята

де Бошан се мразеха. За щастие ѝ хрумна как да се оправдае. — Принцеса Изабел никога не ме е обичала, затова не ме включи в списъка на придворните дами, които я придружаваха във Франция. — Бриана усети сигурна почва под краката си — инстинктивно бе налучкала най-добрата линия на поведение, защото думите ѝ почти отговаряха на истината. Изабел не можеше да я понася, а Робер никога нямаше да се осмели да попита принцесата защо е оставила годеницата му в Англия.

Той присви подозрително очи и сухо отбеляза:

— Започвам да мисля, че нямаш намерение да се омъжиш за мен.

— Робер, не си прав. Аз дори съм приготвила сватбената си рокля.

— Покажи ми я!

Лицето ѝ пребледня. Той я упрекуваше, че го лъже, настояваше за доказателство на думите ѝ. Очевидно не ѝ вярваше!

— Но... нали съществува поверие, че преди венчавката младоженецът не бива да вижда сватбената рокля на избраницата си? — прошепна смутената девойка.

— Да не би това да е поредният ти опит да скриеш нещо от мен, Бриана?

— Не. Ще ти покажа роклята, Робер, ако това ще те успокои.

„А защо трябва да го успокоявам?“ Въпросът напираше в нея, ала тя прикри раздразнението си с усмивка, хвана го за ръка и го поведе към замъка.

Сър Бърк забеляза, че двама от придружителите на Робер де Бошан бяха служили в Бедфорд, когато главен управител бе Невил Уигс. За щастие самият Уигс не бе пристигнал с Робер. Но душата на възрастния човек бе изпълнена с тревога — никой не знаеше какви промени ще настъпят в Бедфорд, когато Робер де Бошан стане господар на имението.

Бриана даде знак на сър Бърк да се приближи към тях.

— Това е Робер де Бошан, моят годеник. Робер, това е сър Бърк, моят управител, без когото нямаше да се справя с поддържането на имението.

Робер критично огледа Бърк.

— Нима? — подигравателно се подсмихна той. — А кой води сметките на имението?

— Аз, милорд — спокойно отговори управителят. — Искате ли да ги видите?

— Ще разполагам с достатъчно време, когато се върна тук. — Робер небрежно махна с ръка. Всъщност искаше да допълни: Тогава ще ми ги предадеш, за да водя сам сметките на имението си, но си припомни, че понякога Бриана бе доста своенравна. По-добре първо да се ожени за нея, да я направи изцяло своя и след това ще въведе ред в този замък. Усмихна ѝ се и галантно ѝ подаде ръка: — Хайде, искам да ми покажеш сватбената рокля.

Тя го поведе към стаята си. Когато влязоха, девойката отиде до сандъка край стената и вдигна капака. Посегна да извади роклята, но Адел извика:

— О, агънцето ми, не я показвай! Горко на младоженката, която позволи на жениха си да зърне булчинската ѝ рокля преди венчавката! Това е лоша поличба!

След като видя доказателството за правотата на думите на годеницата си, Робер се успокои и галантно се поклони на Адел.

— С всяка нова среща се разхубавяваш все повече. Ще можеш ли да приготвиш багажа на милейди, за да тръгнем утре сутринта?

Адел погледна въпросително към племенницата си и отговори едва след незабележимото утвърдително кимване на Бриана:

— Разбира се, че ще приготвя всичко, милорд — промълви тя с почтителен реверанс.

Бриана от опит знаеше, че най-добре може да отвлече вниманието на Робер, като заговори за успехите му.

— Бих искала да изкажа възхищението си от твоите рицарски подвизи, милорд. Ще ни разкажеш ли за преживяното във Франция? — С тези магически думи тя успя да го преобрази за миг. Робер се оказа много забавен и словоохотлив събеседник.

Следобедът премина в разговори за бойните подвизи, за славните битки, в които бе участвал Робер, за наградите и почетните му отличия, за пляката и трофеите, които бе донесъл от Франция. Вечерята посветиха на разгорещено обсъждане на предстоящите едноседмични тържества в Уиндзор. Темата за грандиозния турнир се оказа неизчерпаема. Годеникът ѝ не скри, че очаква с нетърпение да бъде награден с новия рицарски орден, учреден от краля. Не пропусна

да спомене, че ще се венчаят в деня след турнира. Бриана нямаше друг изход, освен да се съгласи с него.

От всички пътища към Уиндзор се стичаха селяни и занаятчии, рицари и оръженосци, карети и каруци. Сред тълпите се открояваха чудноватите костюми на жонгльорите, трубадурите, гадателките, проститутките, както и скромните дрехи на монасите и дрипите на просяците и джебчиите.

Когато от Бедфорд стигнаха до поляните около замъка Уиндзор, пред очите им се разкри невъобразимо пъстроцветно множество от палатки и набързо сковани навеси, над които игривият пролетен ветрец разпъваше десетките флагове. Преди да се отдели от групата, Робер ѝ обясни:

— През деня няма да мога да бъда с теб, но всяка вечер ще се срещаме в залата за кралските пирове.

— Благодаря, милорд, че ме придружи до Уиндзор — със смирен поклон отвърна Бриана. Думите ѝ бяха искрени. Робер имаше много недостатъци, но беше силен, смел и достатъчно привлекателен, за да накара женските сърца да се разтуптят. Закле се, че ще му бъде примерна съпруга, а освен това се надяваше, че след като се оженят, любовта ще разцъфти в сърцето ѝ.

Бриана отвори сандъка, за да извади дрехите си, когато Адел, без да иска, изтърва тежкия капак. Девойката едва успя да отдръпне ръката си.

— О, агънцето ми, извини ме за несръчността.

Ръцете на младото момиче трепереха. Тя много добре знаеше защо.

Причината бе Кристиан Хоуксблъд.

Страхуваше се, че той ще направи нещо. Бе я отвел насила в Бедфорд, за да ѝ попречи да замине във Франция и да се омъжи за Робер. Какво щеше да предприеме сега? Утре вечер щеше да бъде балът на победителите, с който започваха тържествата, които щяха да завършат с грандиозния рицарски турнир. На следващия ден щеше да бъде нейната сватба. Опасяваше се, че Кристиан отново ще я похити. Знаеше, че непрекъснато трябва да бъде нащрек, затова реши нито за миг да не остава сама.

Вече бяха издигнали трибуните около арената, където щеше да се състои турнира. Над кралската ложа и ложите на придворните дами

беше опънат нов балдахин. Оградата бе много по-добре скрепена от обичайното, защото очакваха два пъти по-многобройна публика в сравнение с последния турнир.

Принцеса Изабел събра всички дами от свитата си, включително Бриана и Адел, за да я придружават по време на предстоящите тържества. Паркът на Уиндзор бе преобразен в сцена, която сякаш бе излязла от приказките — навред се разнасяха викове и смях, чет нямаха пътуващите актьорски трупни, акробатите, огнегълтачите, имаше дори циркови кучета. Амбулантните търговци се надвикваха над шумната тълпа, за да привлекат купувачи към сергиите си, отрупани с всевъзможни лакомства. Във въздуха се примесваха миризмите на печени кестени, варени охлюви, грахова чорба, мариновани туршии, свинска пача.

Придворните дами скоро разбраха защо принцеса Изабел ги е събрала около себе си. Нейно Височество ги отрупа с покупките си, тъй като не пропусна нито една сергия. Купуваше наред, без да се замисля за парите — нанизва мъниста, украшения за коса, гребени, ветрила, огледалца. На една сергия не пожела да плати за костите на някакъв светец и за отломки от Светия кръст, но даде пълна кесия със злато за молитвена броеница от някакви помътнели семена, обковани в сребро, защото били донесени от градината на света Тереза.

На друга сергия се предлагаха всевъзможни предмети за игри и развлечения. Изабел си купи комплект плочки за домино от абаносово дърво с изящни инкрустации от слонова кост, а сетне похарчи баснословна сума за чифт зарове, чиито дупчици — според разпалените уверения на търговеца — били запълнени с диаманти. Принцеса Жанна си позволи да изкаже съмнение относно диамантите, но Изабел веднага я сръза:

— Разбира се, че са истински! При такава висока цена!

Бриана безмълвно вдигна очи към небето. После намигна на Бланш Ланкастър и двете незабелязано се отделиха от свитата. След минута съзерцаваха в захлас павилиона, отрупан с чорапи и жартиери. Собственикът се кълнеше, че дамите от френския двор купували само от него. Жартиерите бяха приказно красиви, от сатен и дантела, някои украсени с бродерия, други — с пайети, а трети — с втъкани в тях изумрудни. Имаше дори жартиери, подплатени с кожа и украсени с шарени пера във всички цветове на дъгата. Нито една от дамите не

можа да устои на изкушението да не си купи поне един чифт. Изабел веднага си взе цяла дузина.

Мъжете се тълпяха около бараките, пред които разгорещените продавачи бяха струпали камари от мечове, щитове, копия. Най-много се търсеха мечовете от толедска стомана. Наблизо имаше няколко сергии с малки, но богато украсени арагонски ками, специално предлагани за по-заможните дами. Всички ахнаха, когато принцеса Изабел хвърли две кесии със златни монети за един кинжал, чиято ножница бе обсипана със смарагди. Изабел знаеше, че всички знатни дами в Европа притежават кинжали с богати инкрустации и орнаменти. Следователно крайно време бе някоя високопоставена дама да въведе тази мода и в Англия.

Бриана остана очарована от един малък нож с извито острие. Бе изработен във формата на миниатюрен ятаган и веднага привлече погледа ѝ. Бе спестила пари за бои и четки, но забрави за тях и се впусна в оживен пазарлък с испанеца, придружен с обичайните ръкомахания и отчаяни усилия да свали цената. Накрая ѝ хрумна една блестяща идея:

— Ако се появя с това бижу довечера на бала в чест на победителите, още утре тук ще дойдат всички придворни дами и ще изкупят цялата ви стока.

Испанецът мигом схвана изгодата и продаде миниатюрния ятаган на половин цена. Бриана бе на седмото небе от щастие. Освен това извитият нож ѝ вдъхваше сигурност — с него би могла да отблъсне всеки нападател.

Принцеса Изабел веднага се зарадва:

— Ето виждате ли! Успях да наложя новата мода! Бедфорд побърза да последва примера ми!

Принцесата си хареса една чучулига и купи птицата, заключена в клетка. Безсърдечният продавач увери Нейно Височество, че птицата ще пее от изгрев до залез-слънце. След няколко минути на Изабел ѝ омръзна да носи клетката и я тикна в ръцете на Бриана. На тръгване си спомни за покупката и обърна глава назад към клетката, която за нейна изненада се оказа празна.

— Ключалката е била счупена! — излъга Бриана. Сърцето ѝ бе запяло от щастие, когато мъничката чучулига се зарея в синьото небе.

На бала в чест на победата облеклата на кавалерите бяха не по-малко разкошни от тези на дамите. Мнозина от рицарите бяха захвърлили наметалата, стигащи чак до бедрата, и сега се перчеха в изящни жакети, къси и пристегнати в кръста. Ясно се очертаваха извивките на прасците и бедрата, но най-скандална гледка представляваха набъбналите очертания на половите им органи. Духовенството се сдоби с повод за нова вълна от проповеди срещу суетата, разгула и безнравствеността.

Кралското семейство, заемащо издигнатия подиум в дъното на залата, привличаше неудържимо погледите на всички присъстващи. Никой не можеше да отрече, че кралят бе блестящ в царствения си костюм в лазур и злато, толкова прилепнал, сякаш бе изрисуван с бои върху тялото му. Едуард III не отстъпваше по изящност на всеобщия любимец — Черния принц. Тази вечер принцът както винаги се появи в черен жакет, но тесните опънати панталони изумиха придворните дами — едното му бедро бе скрито под бяла коприна, а другото — под черна.

Късата туника на принц Джон, скроена по последната мода, бе с бродерия във вид на зелени листа. До него седеше ефирната Бланш Ланкастър с туника, чиито ръкави бяха украсени със смарагди. И този път нейният баща, Хенри Ланкастър, бе избран за маршал на турнира — той единствен от присъстващите в залата бе скромно облечен в дълга мантия, поръбена с хермелинова кожа.

Кралица Филипа бе толкова наедряла, че всички в двора с трепет очакваха раждането на следващия Плантагенет. До нея принцеса Изабел никак не приличаше на девойка, чието сърце е разбито. Тя флиртуваше с един млад гасконски благородник, сражавал се при Креси под бойните знамена на Англия. Бернар Ези бе син на граф д'Албре^[1], отдавнашен съюзник на англичаните. Изабел почти не докосна вечерята си. Не откъсваше поглед от мъжествения гасконец, който също ѝ бе посветил цялото си внимание.

Изабел изгаряше от желание да причини болка на някой мъж. Измяната на граф Луи Фландърски я бе наранила за пръв път в живота ѝ. Единственият лек за засегнатото ѝ самолюбие бе отмъщението. Избра си жертва и се зае да разбие сърцето му.

Бриана и Робер седяха до принц Лайънъл. За щастие принцът все още не бе успял да се напие. „Може би е започнал да се вразумява“ — помисли си девойката. През цялата вечер принцът и годеникът ѝ не спряха да бърбят за двубои, турнири и мечове, така че на нея не ѝ оставаше нищо друго, освен да слуша, прехласната, романтичните балади на трубадурите, които сновяха с лютните си между масите. Един млад певец ѝ се поклони и запя песен, съчинена специално за нея, възхваляваща необикновената ѝ красота и добродетел. Бриана мигом се изчерви и крадешком погледна към другия край на залата, където Хоуксблъд седеше до граф Уорик. Лицето му бе застинало в загадъчна маска. За миг младото момиче затаи дъх. Нима се бе осмелил да поръча тази любовна песен, за да раздразни ревнивия ѝ годеник? Но веднага се успокои с мисълта, че Кристиан Хоуксблъд бе последният мъж на земята, който ще отстъпи на друг мъж щастието да ѝ нашепва нежни слова.

Подари благодарствена усмивка на Робер — навярно годеникът ѝ се е бръкнал доста надълбоко, за да убеди поета да съчини толкова нежна любовна балада в нейна чест.

Слугите чевръсто разчистиха масите и прибраха дървените подпори, така че балът можеше да започне. Кралица Филипа изчака кралят да открие бала — първият му танц бе с принцеса Изабел — след което се оттегли в покоите си. Бе усетила силна болка в кръста, но с нито един жест не издаде страданието си — не искаше да разваля празненството на съпруга си. Всички придворни дами застинаха в очакване да бъдат удостоени с покана за танц от Негово Величество или от приказно красивия Уелски принц.

Бриана прие поканата за танц на принц Лайънъл и още от втората стъпка разбра защо го наричат Лайънъл Вола. Въздъхна с облекчение, когато Робер ѝ се притече на помощ. Макар че годеникът ѝ бе прекалено едър, за да бъде грациозен танцьор, Бриана бе благодарна, че сега танцуваше с него.

Танцът бе общоприета форма на ухажване и флиртуване, защото етикетът позволяваше доста интимности — докосване, шепот и дори някоя и друга бегла целувка. Не бяха изключение смелчаците, които си изпросваха чорап или жартиера, за да ги окачат с нескрита гордост на ризниците си преди началото на турнира. Бриана отказа на молбата на принц Лайънъл да му даде някоя по-интимна част от тоалета си. За

щастие вниманието на Робер бе погълнато от сложните фигури на танца.

Докато танцуваше с принц Едуард, Бриана побърза да се осведоми за Джоан.

— О, тя се чувства прекрасно. Двамата решихме, че искаме една малка дъщеричка.

— Толкова ми липсва Джоан — тъжно промълви Бриана.

Ръцете му болезнено стиснаха нейните.

— За бога, ако знаете на мен колко ми липсва, лейди Бедфорд. Да се разделя с нея за мен е все едно да ми отрежат ръката. Брат й, Едмънд, ми обеща да се грижи за Джоан до завръщането ми. Нямам търпение да я видя отново и много скоро ще замина за Франция.

— Нима цялата армия ще се върне във Франция?

— Да. Славните победи ни осигуриха значително предимство. Аз ще отплавам за Франция веднага след турнира, а след няколко дни ще потегли и армията. Ще се радвам, ако дойдете при нас във Франция, Бриана. Знам, че Джоан много ви липсва, както и вие на нея.

Внезапно в средата на залата настана суматоха. Танцът бе прекъснат и вместо музика се разнесе тревожен шепот. Кралят танцуваше с Катерин де Монтегю, когато жартиерата й от синя коприна, бродирана с диаманти, падна в краката на Негово Величество, плъзна се и се завъртя на полирания под.

Бузите на Катерин пламнаха от срам. Едуард III Плантагенет, кавалер до мозъка на костите си, се наведе, взе жартиерата и я закрепил за ръкава на жакета си. Улови многозначителните погледи на присъстващите и възкликна:

— Срам и позор за онзи, който таи недостойни мисли!

Галантно подаде ръка на графиня Солсбъри и я отведе при съпруга й.

След минута кралят се качи на подиума и вдига ръка. Всички притихнаха.

— В нашите земи жартиерата отдавна се смята за символ на чест и благородство. Моят велик предшественик Ричард Лъвското сърце е разрешавал само на най-храбрите от рицарите си да носят жартиера на ризниците си при щурмуването на Сен Жан д'Акр. Рицарите, отличаващи се с доблест и смелост, са били прочути като рицарите на

Синята лента. Аз обявявам учредяването на Ордена на жарттиерата. Нека неговият девиз бъде: *Honi soit qui mal y pense*^[2].

За следващия танц Робер отново покани Бриана.

— Няма мъж в тази зала, който да не копнее да бъде удостоен с това най-високо отличие на английското рицарство, но щастливците ще бъдат само двадесет и пет.

От думите му девойката разбра, че годеникът ѝ вече се счита за един от избраниците. Мислено се помоли мечтата му да се сбъдне, защото бе убедена, че в противен случай Робер ще бъде безкрайно разочарован.

— Познавам един мъж, който изгаря от желание да ми отнеме всичко, което притежавам. Незаконороденият син на баща ми не ни изпуска от погледа си въпреки загадъчната физиономия, която е застинала на лицето му. Но под тази маска, сигурен съм, той безспирно крои пъклени планове как да ме ограби. Успя да се приюти под крилото на баща ми с надежда да докопа някое от именията на рода Уорик. Представям си как ще се пръсне от злоба, когато един ден титлата остане за мен!

— О, Робер, не вярвам, че той таи лоши мисли към теб — протестира Бриана, като се опита — уви, без успех — да потисне чувството на вина, че тя е най-главната причина за свирепата омраза между двамата братя.

— Не можеш да ме разубедиш — зловещо се засмя де Бошан. — Надявам се, че в деня на сватбата ни ще се пръсне от злоба!

Пребледнялата девойка предприе отчаян опит да насочи разговора в по-безобидна посока.

— Робер, ти още не си ме помолил да ти подаря нещо мое, за да го сложиш на ризницата си като знак на моето благоволение в деня на турнира.

— Няма да приема нищо друго, освен една от жарттиерите ти.

Сърцето ѝ се изпълни със смут, не знаеше дали да се чувства обидена или поласкана. Сетне с онзи внезапен порив на дързост, на който е способна само дълбоко обърканата душа, девойката бръкна под полите на роклята си и измъкна една от жарттиерите си.

— Бих предпочел сам да си я взема — дръзко заяви Робер, — но знам колко си горда и няма да ми позволиш да те разсъблека преди първата ни брачна нощ.

— Благодарна съм за търпението ти, Робер — изрече го напълно сериозно, макар и със свито сърце. — Високо оценявам сдържаността ти. Ти си истински кавалер.

Принц Лайънъл отново заприказва Робер и Бриана махна с ръка на Адел, за да се измъкнат незабелязано.

На следващата сутрин всички камбани забиха, за да съобщят на поданиците, че тяхната кралица ги е ощастливила с още една принцеса. Бриана и леля ѝ посетиха кралицата и бяха удостоени с честта да зърнат за миг най-младата английска принцеса, заспала във великолепната си люлка. Изабел, раздразнена от вниманието към новородената ѝ сестричка, побърза да събере придворните дами, за да я придружат до арената на турнира. Поляните и пътищата около Уиндзор бяха претъпкани от прииждащи зрители. За участие в двубои се събраха най-смелите и най-опитните рицари от цяла Европа. Принцеса Изабел настоя всички дами да бъдат в нейната ложа и да приветстват победите на Бернар Ези. Ала Бриана не мислеше да се подчини на заповедта — щеше да се чувства много по-безопасно сред тълпата.

[1] Един от предшествениците на бъдещия велик крал на Франция Анри IV Наварски (1553–1610 г.), съпруг на кралица Марго. — Б.пр. ↑

[2] *Honî soit qui mal y pense* — Срам и позор за онзи, който таи недостойни помисли (фр.). — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

На сутринта в деня, предшествашащ празника на свети Георги, маршалът на двора обяви списъка с най-смелите рицари на кралството, които на следващия ден ще бъдат удостоени като първите благородници, отличени с Ордена на жарттиерата. Списъкът се оглавяваше, естествено, от Негово Величество крал Едуард III и Едуард, Уелския принц. Трети бе сър Уолтър Мани, довереният рицар на Нейно Величество, пристигнал преди години от Фландрия в свитата на кралица Филипа. Следваха чичото на краля — Хенри, херцог Ланкастър, граф Уорик и Уилям де Монтегю, граф Солсбъри. След тях се изброяваха още деветнадесет благородници — херцози, графове и барони — герои от битката при Креси, включително и двамата рицари, сражавали се рамо до рамо с Черния принц: сър Джон Шандо и сър Кристиан де Бошан.

За всеобща изненада бяха пренебрегнати такива знатни особи като граф Херфорд, лорд Пембрук, херцог Нортхемптън... Липсваха имената и на по-младите принцове, както и името на техния братовчед Едмънд, граф Кент.

Дългоочакваният празник започна доста смущаващо. Дворецът Уиндзор напомняше за гнездо на усойници. Според някои списъкът с кавалерите на Ордена на жарттиерата съвсем точно изброявал най-прославените герои от войната, но според други с него се отдавала почит само на победителите от Креси. Повечето от знатните рицари бяха твърдо убедени, че около разкошната кръгла маса в най-горния етаж на новопостроената Кръгла кула могат да се съберат поне двеста мъже, следователно нищо не пречеше още десетки достойни воители да бъдат удостоени с новото рицарско звание.

В голямата зала за пиршества бяха изложени рицарски брони и костюми. Всичко бе съвсем ново, изработено специално за височайшата изложба. Всеки новопосветен рицар бе задължен да носи безукорно чисти бели копринени панталони, плътно прилепнали на бедрата, както и снежнобяла риза, символ на чистота и благородство, а

върху нея — пурпурна туника с хермелинова кожа по краищата, символизираща готовността да се пролива кръвта на противника. Най-важната част от одеянието на всеки кавалер на Ордена бяха златните рицарски шпори. За случая кралят бе поръчал да изсекат двадесет и пет златни медальона с лика на свети Георги, пронизващ змея с копието си, и двадесет и пет жартiera от тъмносиньо кадифе с избродирания върху тях девиз на Ордена на жартиерата: *Honi soit qui mat y pense*.

Малко преди полунощ в навечерието на празника на свети Георги от замъка Уиндзор към параклиса потегли тържествено шествие начело с краля и останалите кавалери на Ордена на жартиерата. Всеки рицар положи ризницата си до стената, а мечовете бяха събрани в олтара. Кавалерите прекараха нощта в бдение на колене. На разсъмване оръженосците им дойдоха с кърпи и кани с вода, за да се погрижат за освежаването на господарите си — омаломощени, но пречистени, да им помогнат да се преоблекат в новите ризници и да им сложат бронираните доспехи.

Крал Едуард III ги обяви за кавалери на новия Орден, като докосна рамото на всеки от тях с Меча на Кралството, започвайки със сина си:

— Изправи се, Едуард Плантагенет, принц на Уелс. Обявявам те за кавалер на Ордена на жартиерата.

Сложи медальона на врата му, окачи жартиерата на коляното му, а накрая го целуна за опрощаване на греховете. Принц Едуард взе меча си от олтара и се изправи до иконата на свети Георги, а кралят се насочи към следващия благородник.

Когато церемонията за посвещаване в новопровъзгласеното рицарско звание свърши, двадесет и петимата избраници възседнаха конете си и поеха към новопостроената Кръгла кула на Едуард III. Изкачиха стоте стъпала и заеха почетните места около грамадната кръгла маса, а слугите им сервираха закуска с незапомнена тържественост и пищност.

— Проклети копелета, кучи синове! — злобно просъска Робер де Бошан, хвана стола и го запрати в стената. Столът се нацепи на трески, но от това на вбесения мъж не му олекна. — Как е възможно да изберат онзи смрадлив арабин? — изкрещя той.

Когато гневът му утихна и разумът му започна да се възвръща, омразата му се прехвърли към Уелския принц.

— За всичко е виновен онзи кучи син! Явно е решил да вкара всичките си приятелчета в Ордена! Винаги е било едно и също — силните на деня уреждат само любимците си.

Затръшна вратата и тръгна с бързи крачки към апартамента на принц Лайънъл. Но тежката врата се оказа залостена отвътре. Изруга, но се досети, че принцът му бе дал ключ, извади го и отключи. Завари Лайънъл до масата, отрупана с гарафи, пълни с вино.

— Така нищо няма да постигнете, Ваше Височество — промърмори де Бошан.

— Нищо не може да се постигне в това проклето кралство, Робер. — Лайънъл обезнадеждено махна с ръка. — За всички в Уиндзор брат ми е бог, а аз — простосмъртен.

— Не е вярно! — кресна Робер. — Вие сте принц по рождение! И имате много способности, само не сте ги използвали.

— Баща ми е заслепен от любов към първородния си син. Не виждаш ли как само се старае да го издигне? Никога не мога да стигна до тези висоти. — Лайънъл се задави и се разхълца. Чашата с вино се изплъзна от ръката му, принцът залитна, но Робер пристъпи към него и го хвана за раменете. Лайънъл се разрида като дете. Но колкото повече отпадна принцът, толкова повече гняв се натрупваше в душата на Робер.

— Стига си пил, Лайънъл, стига! — изръмжа Робер.

— Какво? — изфъфли Лайънъл.

В този миг му хрумна, че никога този принц няма да бъде толкова уязвим и безпомощен в ръцете му. Сега бе моментът да се рискува. Трябваше да си разменят ролите: ако досега Робер де Бошан бе слуга на принц Лайънъл, то от днес принц Лайънъл ще бъде слуга на Робер де Бошан!

— Брат ти не е бог, Лайънъл, а само плът и кръв, също като теб и мен. И ако го ранят, от раните му ще зашурти кръв като при всички останали простосмъртни люде. Ако раната е смъртоносна, веднага ще издъхне!

Лайънъл вдигна глава и избърса устни с ръкава си.

— Властта, Лайънъл, само властта е единственото важно нещо в този живот. Без нея си нищожество. Бъркотията, която придружава

големите рицарски турнири — когато всеки ламти само за нови почести и победи — ни предоставя златна възможност да изпълниш мисията си!

Лайънъл изгледа Робер с помътнели очи.

— Аз... аз не мога да го сторя.

— А аз пък мога! Само ми дай своята дума.

Гърлото на принца пресъхна.

— Дай ми някакъв знак!

Лайънъл безмълвно кимна.

Най-после Робер го държеше в ръцете си. Принц Лайънъл ще остане наследник на трона, а след години и крал на Англия, и тъй като даде съгласието за убийството на по-големия си брат, няма да може нищо да откаже на Робер де Бошан до края на живота си. Робер не бързаше да му разкрие следващата част от коварния си план — да го накара да унищожи незаконородения му брат, проклетия арабин с черното смразяващо лице. Най-после съдбата, като че ли бе започнала да проявява благосклонност към Робер де Бошан.

Всички участници в турнира прекараха нощта в палатките си, за да могат още призори да се заемат с подготовката на оръжията, броните и конете. Принц Едуард и Кристиан Хоуксблъд и този път заповядаха да опънат палатките им една до друга. Но сега на Хоуксблъд се бе паднал злочестият жребий да поеме повече предизвикателства за двубои, отколкото бе в състояние да изпълни. Поради небивалия наплив от кандидати за рицарски шпори великият маршал на турнира обяви, че на всеки рицар ще бъде разрешено да се сражава най-много в три двубоя.

Вечерта преди откриването на турнира рицарите се струпаха пред палатката на маршала и с вълнение изслушаха съобщението, че се разрешава да се язди на другия ден с шпори. Идеята принадлежеше на краля. Негово Величество желаше поданиците му да се сражават в условия, напомнящи за истинските битки, а правилата за рицарските турнири съдържаха доста ограничения, за да се намали опасността за живота на бойците, от което обаче страдеше зрелищността на спектакъла.

Рендъл Грей се втурна в палатката на принц Едуард. От бързото тичане момчето бе останало без дъх. Червен кичур от косата му бе паднал върху лицето.

— Ваше Височество, вие сте в смъртна опасност!

Сър Джон Шандо го сграбчи за раменете и понечи веднага да го изхвърли от палатката.

— Принц Едуард няма време да слуша твоите глупости, момко!

Рендъл яростно изруга.

— Оставете да говоря с него!

— Той вече започна да слага ризницата си. Ще закъснее за арената.

Рендъл нямаше време за препирни. Втурна се към палатката на Хоуксблъд, но там врхлетя на Пади, който не се оказа по-милостив от сър Джон Шандо. Обаче Рендъл успя да се промуши под ръката на Пади и започна да вика към Хоуксблъд, който оглеждаше стремената на жребеца. Кристиан свали шлема си, за да чуе думите на пажа.

— Става дума за принц Едуард! Те се готвят да го убият!

— Кой замисля смъртта му? — намръщено попита Хоуксблъд.

— Не знам. Успях да чуя разговора на някакви мъже в дъното на поляната, до високите дървета.

— Ела с мен. — Хоуксблъд поведе момчето със себе си към палатката на принц Едуард. — Ваше Височество, това момче е чуло как някакви мъже са заговорничели да убият някого. Според него непознатите са кроели план за вашето убийство, сир.

— Така беше! — извика Рендъл. — Никога не бих се осмелил да ви излъжа, Ваше Височество!

— Да се надяваме, че така ще бъде и занапред, Рендъл — насмешливо отговори принцът. — А сега ни разкажи по-спокойно какво си чул.

— Ами... бях отишъл до поляната... онази, от източната страна, зад арената... още не се бе развиделило. Оглеждах пътеките между палатките, нали ми бяха заповядали да пазя конете, когато чух разговор между някакви мъже.

— Да не би да си се опитвал да откраднеш нещо? — намръщи се Кристиан.

— Не... да — призна Рендъл, убеден, че ако иска да му повярват, трябва да каже цялата истина.

— Колко бяха? — попита Едуард.

— Не зная... но помня, че различих три гласа.

— А позна ли лицето на някой от тях?

— Не съм сигурен, сир. Не, струва ми се, че не мога да съм сигурен. Не можах добре да ги огледам... Не знам също дали и те са ме видели.

— Тогава кажи ми какво чу.

— Говореха, че лесно щели да се справят. Никой нямало да заподозре замисъла им. Казаха още, че на всеки турнир са ставали нещастни случаи. Накрая казаха, че рицарят с черната броня трябва да загине.

Едуард и Хоуксблъд тревожно се спогледаха.

— Благодаря ти за предупреждението, Рендъл. Ще се погрижим за всичко. Но не споменавай на никой друг нито за това, което си чул, нито за този разговор.

— Вярвате ли на това хлапе? — попита Пади скептично, след като Рендъл напусна палатката.

— Не можем да пренебрегнем предупреждението — замислено промълви Хоуксблъд.

— Е, най-опасните двубои са насрочени за късно следобед, затова можем да се позабавляваме дотогава — усмихна се принц Едуард.

Ложите, запазени за благородните дами, бяха застлани със скъп червен килим. Сред простолюдието настана небивала суматоха — явно местата не достигаха, поради прекалено многото желаещи да присъстват на зрелището. Придворните дами не спираха да оглеждат дрехите на съседките си — всяка се бе постарала да се покаже в най-новия си и най-скъп тоалет. Повечето от дамите носеха букети, предназначени за победителите в двубоите.

Пролетното слънце блестеше по фанфарите на херолдите, по шлемовете и бронираните нагръдници на съперниците. Покрай оградата на арената се развяваха десетки флагове. Небивалото разнообразие от брони и ризници, щитове и мечове, коне и конници предлагаше въодушевяваща, пъстроцветна, незабравима гледка.

За кралица на турнира бе избрана принцеса Изабел, защото Филипа не се бе възстановила от раждането. На Изабел се падаше честта да връчва наградите и да се разполага на почетното кресло в

кралската ложка, а това означаваше, че всички погледи щяха да се насочват към нея при изкачването на всеки победител по стъпалата към ложата на Плантагенетите. Затова принцесата се бе постарала за всяка подробност в тоалета си в червено и сребристо. Бриана си каза, че принцесата никога не е изглеждала по-блестящо от днес.

Бриана отметна кичур от челото си и с тъга си помисли, че може би това е последния ден, когато може да носи разкошните си коси свободно разпуснати. Утре, след сватбата, ще трябва да слага на главата си шарф или шапка. В гърдите ѝ се надигна неясно чувство — смес от възбуда, копнеж и неувереност. За нея моминските години свършваха и започваше семейният живот. Какво ли ѝ е писано? Ако отнякъде се бе появила вълшебница с кристална топка в ръка, за да ѝ предложи да надникне в бъдещето си, навярно в този миг би ѝ отказала...

Струваше ѝ се, че времето тече прекалено бързо. Нима утре ще трябва да се изправи пред олтара в параклиса, за да произнесе свещената клетва? Успокояваше я само мисълта, че преди нея и Робер ще се венчават още две двойки, а след нейната церемония ще кръщават новородената принцеса.

Публиката се изправи на крака, за да приветства воините, които се появиха на арената, пеейки старинен боен химн. Дамите отрупаха с цветя пътеката пред смелите мъже, а въздухът ехтеше от възгласи в чест на смелите победители, сразили цвета на френското рицарство. На първия двубой на арената се появи секундантът на един от двамата рицари, които щяха да се сражават в първия двубой, за да насърчи благородното съперничество, както се изискваше според древния обичай.

— Пред вас е барон де Бърс, смел рицар от прочут род. Нека го погледнат всички, които държат на доблестните мъже. Може би няма да е зле неговият съперник отсега да започне да събира златни монети за откупа си. Защото днес неговите приятели ще потънат в земята от срам!

От другия край на арената се разнесе гръмовитият глас на секунданта на съперника:

— Стига с това самохвалство! Баронът ще трябва да се прости с шпорите си и да забрави мечтата си за рицарски почести, ако въобще оцелее след кръстосването на копията.

Тези двубои на остроумните, язвителни и дръзки секунданти продължаваха до края на турнира.

Докато Черния принц се сражаваше с последния от претендентите да се сдобие с победа не срещу кой да е, а срещу самия престолонаследник, Бриана въздъхна и се обърна към Адел:

— Така ми се искаше Джоан да е тук, за да се люби на своя герой.

— Пади ми рече, че скоро ще се върнат във Франция. Но този път и ние ще заминем с тях.

Бриана се замисли. Кристиан Хоуксблъд веднъж вече бе предприел отчаяно рискован ход, за да предотврати сватбата ѝ с Робер, а ето че сега нищо не се случваше, въпреки смутните ѝ очаквания. Оставаше ѝ да се надява, че най-после се е примирил с неизбежната ѝ сватба с Робер де Бошан.

В този миг на арената се появи Кристиан Хоуксблъд и девойката стисна ръце. Знаеше, че ще успее да срази всичките си съперници — в Уиндзор нямаше по-опитен воин от него. От другия край на арената се показва другият рицар и Бриана силно сграбчи ръката на Адел. Срещу Кристиан яздеше Робер де Бошан. Годеникът на Бриана се постара да направи бляскаво впечатление с доспехите си, наперената стойка и отличната езда. И успя. От всички ложи и трибуни към него се посипаха цветя. Дамите се развикаха, а някои дори си позволиха такива пиперливи забележки относно стройната му фигура и привлекателното му лице, че Бриана се изчерви.

След първоначалните схватки за елиминиране на по-слабо надарените бойци започнаха индивидуалните двубои. Кралят се дуелира със своя приятел Уилям де Монтегю, граф Солсбъри, и трябваше да претърпи огорчението от поражението си, а после тълпата побесня от радост, когато графът на свой ред бе сразен от всеобщия любимец — Черния принц.

Когато дойде време за боя с копия. Бриана ужасена се отдръпна. Не искаше да гледа възпроизвеждането на кървавата битка от Креси.

— Нека да се поразходим, Адел — предложи тя.

— Добре, можем да пийнем нещо разхладително. Гърлото ми пресъхна.

В палатката на Черния принц Едуард и Кристиан разговаряха с оръженосците си, докато обличаха чисти ленени туники.

— Ще си разменим доспехите, сир. Имам лошо предчувствие. — Хоуксблъд очакваше, че принц Едуард ще му възрази, и затова се бе договорил със сър Джон Шандо да го спрат насила, ако се наложи.

— Да, съгласен съм, и аз имам нещо наум — кимна Едуард. — Ако облека твоите месингови доспехи, ще мога да видя кой ще опита да убие рицаря с черната броня. Не се страхувай, Кристиан, ще унищожа всеки, който замисля смъртта ми.

Кристиан облекчено въздъхна. Той бе напълно уверен, че ще се справи и с най-силния противник.

Ревът на тълпата бе оглушителен. Бриана се върна в ложата, стискайки в ръка чаша студена медовина. Ударите на копията, тропотът на конете и виковете на рицарите хипнотизираха зрителите. Ръцете ѝ, които стискаха металната чаша, се вледениха, а дъхът ѝ секна, когато ожесточението на арената нарасна. Съперниците отначало си разменяха леки удари, но постепенно се настървиха и ставаха все по-жестоки, въздухът се изпълни с мирис на кръв и пот. Сред праха от копитата на конете проблясваха мечове и копия.

— Света Дево, те ще се избият помежду си!

— Не, не, агънцето ми. Това е само имитация на истински бой. Нали знаеш какви са мъжете. Не им е интересно, ако не си счупят някоя ръка или крак.

Вниманието на Бриана бе привлечено от рицаря в месингови доспехи, който се открояваше сред останалите. Сега не бе със сивата наметка на майка си и не разбра, че мъжът под доспехите не е Кристиан.

Принц Едуард не повярва на очите си. В мига, в който Хоуксблъд, облечен в черните доспехи, излезе на арената, към него се насочиха трима рицари. Намеренията им бяха очевидни. Едуард си проправи път към Кристиан и със силен удар по главата повали единия от тримата. Шлемът падна и принцът видя лицето на един от благородниците в свитата на брат му, херцог Кларънс.

Гневът едва не го задави! Извика, за да предупреди Хоуксблъд, но видя, че приятелят му без усилие се бе справил с третия нападател. В този миг пред ужасения поглед на Едуард един едър рицар връхлетя в гръб върху Хоуксблъд, размахвайки копие и меч. Принцът обезумя от ярост и се спусна към мъжа. Ще убие този подлец!

Едуард вдигна копието си, замахна и го хвърли към нападателя. Острият връх прониза гърдите на непознатия рицар и излезе откъм гърба му. Той се строполи в праха, всички около него ужасени се отдръпнаха и боят затихна.

Четирима оръженосци вдигнаха тялото, облечено в тежка ризница, и го понесоха към палатката на лекаря. Двамата рицари, единият в черните доспехи и другият в месинговите, тръгнаха след тях. Кралят и сър Уорик влязоха в палатката на лекаря и слугите спуснаха платнището зад тях.

Уорик се наведе над тялото на сина си, но веднага разбра, че вече е твърде късно.

— Защо, за бога, сте си разменили доспехите? — властно попита кралят.

— Знаехме, че ще се опитат да ме убият — обясни Едуард.

Едуард III пребледня.

Хоуксблъд помогна на баща си да извадят копието от тялото на Робер. Лицето на Уорик бе непроницаемо като гранит.

— Бяха трима, и всички са от свитата на Лайънъл! — гневно възкликна Черния принц.

Кралят излезе от палатката и махна към един оръженосец.

— Веднага ми доведи принц Лайънъл. — Към палатката дотича придворният лекар Джон Брей, но кралят го спря с ръка. — По-добре използвай друга палатка за ранените.

Брей се поклони и тръгна към съседната палатка.

Миризмата на пот и кръв се примеси със зловещото ухание на смъртта. Въздухът кънтеше от виковете на ярост, болка и ужас.

Лайънъл се поколеба, преди да влезе в палатката. Видя тялото и тронаво пристъпи вътре.

— Роб? Роби? — Сълзи потекоха по прашното му лице. — Кой го уби?

Принц Едуард пристъпи към него и гневно размаха юмрук.

— Ти го уби, кучи сине! Ти си му наредил да ме нападне в гръб!

Кралят застана между тях.

— Стига! Имало е заговор срещу Едуард. Ти замесен ли си? — прогърмя гласът му.

— Не! Не, татко, кълна се, че не съм!

— Ти си долен лъжец! И тримата нападатели са от свитата ти! — изкрещя принц Едуард. — Единият беше Фицрой... не мога да си спомня името на другия, но ще позная този мерзавец навсякъде!

Кралят се разяри.

— Това е позор за Плантагенетите! Всички ще говорят за нас като за глутница вълци, които са се вкопчили гърло за гърло, заслепени от жажда за власт!

— Татко, кълна се, че съм невинен! — извика Лайънъл.

— Клетвите нямат значение. В очите на света ти ще си виновен!

Хоуксблъд пристъпи напред.

— Сир, зрителите видяха, че рицарят в месинговите доспехи запрати копието към Робер де Бошан. Те ще помислят, че аз съм убил брат си.

Кралят втренчено го изгледа, сякаш не можа веднага да проумее думите му.

— Нима искаш да поемеш вината върху себе си?

— Това е най-добрият изход за всички нас — отвърна Хоуксблъд. — Черния принц е всеобщ любимец. В живота има твърде малко герои и не трябва да помрачаваме образа им, Ваше Величество.

— Искам всичко, което се случи да остане в пълна тайна. Филипа няма да понесе мисълта, че Лайънъл е замислял смъртта на брат си. — Кралят се обърна към Уорик. Старият воин мълчаливо кимна. — Забравих за теб, приятелю. Съжалявам за загубата на сина ти, Ги. Можеш ли да живееш с тази тайна?

Графът знаеше, че нищо няма да върне мъртвия му син, а разследването щеше да погуби живота на принц Лайънъл.

— Мога да живея с тази тайна, но не мога да понеса срама, сир.

— Не, никой от нас не може да промени лошото в човешката природа — обърна се към Лайънъл. — Искам Фицрой и другият нападател веднага да бъдат арестувани. Ти трябва да се погрижиш за това!

Хоуксблъд се наведе към Уорик и прошепна:

— Как се чувстваш? — За миг аквамариновите очи на графа се изпълниха с болка и страдание. Кристиан и баща му излязоха от палатката и се упътиха към палатката на Хоуксблъд, където го очакваха оръженосците му. Кристиан настави баща си в едно широко

кресло, а Али му поднесе чаша с медовина. — Оставете ни сами — обърна се Хоуксблъд към Пади и Али.

— Трябва да го погребем — тихо рече Уорик.

— Искаш ли аз да се заема с това? — попита Хоуксблъд.

— Не, аз ще се погрижа. — Графът остави празната чаша. — Знам, че помежду ви нямаше обич, но се радвам, че ти не си виновен за смъртта му.

— И аз чувствам същото, но принц Едуард спаси живота ми. Робер щеше да ме убие, вярвайки, че под бронята се крие Едуард.

Уорик тъжно поклати глава.

— Аз съм виновен. Имах много поводи да се съмнявам в него, но упорито отказвах да приема истината. Утре щеше да бъде сватбения му ден. Бедната лейди Бедфорд.

— Договорът за бракосъчетанието на лейди Бриана Бедфорд и сина на граф Уорик е съставен и е подписан от краля. Трябва да го изпълня.

Баща му продължително го изгледа. На устните му напираха неизказани въпроси.

— Искам да се ожения за нея. Никой друг няма да я притежава — закле се Кристиан.

— Хората вече са убедени, че си убил брат си. Сега ще решат, че си го сторил, за да вземеш годеницата му.

— Не ме интересува какво ще кажат хората — рязко отвърна Хоуксблъд.

— Ако дамата пожелае да се омъжи за теб, аз нямам възражения. Отдавна я смятам за моя дъщеря — въздъхна Уорик.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Бриана се вцепени. Гледаше хаотичното струпване на бойците в средата на арената, без да посмее да извика. Разширените ѝ от ужас очи оставаха приковани в бляскавите му месингови доспехи. Въпреки праха и суетнята в средата на арената девойката успя да види как копието на рицаря в месинговите доспехи прониза гърдите на съперника му. Ще бъде истинско чудо, ако раната в сърцето не се окаже смъртоносна!

Със свито гърло и насълзени очи проследи как оръженосците изнесоха поваления рицар. Шлемът скриваше лицето му, но в сърцето ѝ като отровна змия пропълзясва ужасно подозрение. Нима под бронята е бил нейният годеник Робер! Не, Кристиан де Бошан не е способен на такава подлост! Обаче защо от седмици сърцето ѝ тръпнеше, обзето от смътни предчувствия, че Хоуксблъд ще направи всичко, на което е способен, за да провали сватбата ѝ с Робер?

Ужасената Бриана се спусна към стъпалата, изскочи от трибуните и се завтече към палатките на кралския лекар. Адел се опита да я настигне, без да разбира за какво е тази необяснима тревога, изписана по лицето на племенницата ѝ. Около палатката на сър Джон Брей се бяха скупчили неколцина рицари и оръженосци. Съседната палатка също бе претъпкана с рицари, но те бяха само леко ранени. Бриана се втурна в палатката и затърси с поглед Робер. Видя граф Солсбъри, легнал до платнището с рана под коляното, но никъде не откри годеника си.

— Кого докараха на ръце от арената? — попита тя.

— Сина на граф Уорик, лейди — отговори ѝ един оръженосец.

Всички благородници знаеха, че е годеница на Робер, и я изгледаха състрадателно. Тези погледи бяха по-красноречиви от всякакви думи. Нима годеникът ѝ е мъртъв? Краката ѝ се подкосиха, палатката се олюля пред смаяния ѝ поглед, политна към земята и оръженосецът до нея побърза да я подхване.

Сър Джон Шандо видя цялата сцена и заповяда да я изнесат отвън на тревата. Бриана се съвзе и първото, което се изпречи пред все още замътения ѝ поглед, бе разтревоженото лице на леля ѝ.

— Ще се оправя... — прошепна тя. — Благодаря ти, Джон.

— Ще ви съпровожда до апартамента в замъка, лейди Бедфорд.

— Но какво се е случило? — запита изумена Адел.

— Робер де Бошан загина по време на бойната сцена на арената — тихо отвърна Джон Шандо.

— Всемиловичи боже! — изпищя Адел и се прекръсти с трепереща ръка.

Бриана лежеше на леглото в спалнята си, приковала немиждащ поглед в тавана. В размътеното ѝ съзнание изплува споменът за деня, когато между двамата братя де Бошан започна да се разгаря безмилостно съперничество. И то заради нея! Още при първата им среща Хоуксблъд безцеремонно бе заявил, че тя ще бъде негова и само негова.

След първата им любовна нощ в Бедфорд той я бе заставил да се закълне, че ще се откаже от годежа с Робер. Но ако бе изпълнила клетвата си, това щеше ли да спаси живота на годеника ѝ? Самата мисъл за пропуснатата фатална възможност ѝ бе непоносима. Нали Кристиан се беше заклел: „Трябва да запомниш нещо важно, лейди: никога няма да принадлежиш на Робер де Бошан, нито на този свят, нито на другия!“.

Той бе изпълнил клетвата си!

Бриана разбираше, че никога не бе обичала Робер, но, странно защо, това само увеличаваше страданията ѝ. В пристъп на безумно безразсъдство се бе отдала на брат му, но не се реши да развали годежа. Обаче и Робер имаше вина — много злини причини с неистовата злоба, която изпитваше към брат си. При последната им среща той ѝ бе казал: „Надявам се, че в деня на сватбата ни ще се пръсне от злоба!“.

А ето сега се оказва, че няма да има никаква сватба...

Бриана захлупи лице във възглавницата и горчиво заридя:

— Мили боже, не ме оставяй да изпитам облекчение от смъртта му! Не ми позволявай да злорадствам и да се държа като безсрамница!

Някакъв паж ѝ донесе официално писмо от секретарите на Негово Величество, с което Едуард III ѝ поднасяше своите височайши

съболезнования за злополуката по време на турнира, при която бе загинал годеникът ѝ, сър Робер де Бошан. Един час по-късно пристигна писмо от граф Уорик с молба да го приеме в удобно за нея време.

Бриана, в черна туника върху сивата си роба, със сплетени коси, бавно и унило пое от ниското крило на замъка към апартамента на рода де Бошан. Един от слугите покани нея и Адел в кабинета на графа. След като се поклони, Адел деликатно се оттегли в съседната стая и ги остави да разговарят насаме.

Лицето на стария граф си оставаше непроницаемо, като изсечено от гранит. Бриана не знаеше за какво ще разговарят.

— Милорд, безкрайно дълбоко съжалявам за загубата ви... — смутено прошепна тя.

Граф Уорик уморено поклати глава.

— Кралят заяви, че в Уиндзор повече няма да се пресъздават бойни сцени по време на рицарските турнири. Много са опасни. Загубихме прекалено много млади и смели рицари в тази кръвопролитна война, за да даваме още жертви при такива безсмислени злополуки.

Тя отвори уста, за да протестира, че не е било нещастен случай, но думите застинаха в гърлото ѝ. Нима може да заяви пред сломения и нещастен баща, чийто син бе загинал тази сутрин, че другият му син е убиец?

— Лейди Бедфорд, за мен вие все още си оставате моя снаха.

— Аз... не ви разбирам, графе...

— Синът ми Кристиан иска утре да се ожени за вас.

— О, за бога, не! — извика Бриана. — Та нали Робер все още не е погребан!

— Мила моя, това е обичай в нашия род. Когато се подпише брачен договор и смъртта ни отнеме сина, другият син е длъжен да го замести.

— Не мога да се омъжа за Хоуксблъд — прошепна тя.

Лицето на стария граф отново се вкамени.

— Той е решен да те вземе за своя съпруга, а и двамата знаем, че не е от тези, които лесно се примиряват с неуспехите.

— Аз... аз бих искала само да се извиня и да се оттегля, милорд...

— Не ми давайте отговора си сега. Наспете се, лейди Бедфорд. Може би утре ще се съгласите, че Хоуксблъд е разумен избор за вас.

Бриана излезе от кабинета и заедно с леля си се върна в ниското крило. Уиндзор бе претъпкан с посетители, очакващи празненствата. От десетките свещи в огромните свещници в залата за кралските пиршества се разнасяше ярко сияние — както всяка вечер, когато кралският двор се огласяше от празнични възгласи, весела глъч и женски смях, а залата се изпълваше с танцуващи двойки. Животът продължаваше въпреки смъртта или може би, за да се надсмее.

Когато се върна в стаята си, Бриана се замисли за разговора с графа. Явно Хоуксблъд не си бе губил времето и бе успял да изпроси бащината благословия. Имаше ли на този свят човек, който да го спре? Уорик ѝ бе споменал, че Кристиан след смъртта на баща си ще владее всичките му замъци и земи. Още един мотив за убийството на законния наследник! И можеше ли да отрече, че Кристиан се бе държал в Бедфорд, в нейното родово имение, като пълновластен господар? Може би отдавна е кроил планове да заграби всичко! Нима само тя е била досега толкова заслепена, че не е подозирала каква изгода има Кристиан от смъртта на брат си? С един замах на копието той стана наследник на неописуемо богатия род на графовете Уорик!

Някакви гласове в съседната стая я откъснаха от мрачните ѝ мисли. Вратата на стаята ѝ се отвори и високата фигура на Кристиан Хоуксблъд изпълни рамката ѝ.

— Какво искаш? — твърдо запита тя.

— Искam теб, Бриана.

— Никога няма да ме притежаваш — решително заяви девойката.

Той пристъпи към нея.

— Мога да те притежавам и ще те притежавам.

— Нима не изпитваш никакви угризения? — изкрещя Бриана, невярваща на ушите си. Отново ли сънува?

— Не, никакви — спокойно отвърна мургавият рицар.

— Но аз бях сгодена за Робер!

— Обаче не го обичаше! Всъщност ти непрекъснато се опитваше да отложиш сватбата, дори се стараеше да не мислиш за нея.

Заля я непоносимо чувство за вина. Но можеше ли да отрече правдата в думите му?

— Щях да го обикна! — изрече тя с пресъхнали устни.

— Не, Бриана, ти обичаш мен!

Тя го погледна в очите, дишането ѝ се накъса, високите ѝ гърди неспокойно се развълнуваха.

— Аз те обичах, Кристиан. Но ти уби любовта ми — безмилостно, с един удар, както уби и брат си!

Кристиан се приближи към нея и твърдо я стисна за раменете.

— Той се оказа замесен в заговор, за който никой от нас не бе подозирал. Дал съм клетва да пазя тайна. За теб остава само да разчиташ на рицарската ми дума.

Погледна боязливо към мургавото му лице. Стори ѝ се като изсечено от камък. Трябваше да събере всичките си сили, за да му се противопостави. В сърцето ѝ пролази страх. След като го бе обвинила открито, след като бе казала в лицето му, че е убиец, сега той ще ѝ отмъсти.

— Не ти вярвам... — прошепна тя.

Помисли си, че ще я залее с водопад от гневни обиди, от пламенни самооправдания, но Кристиан само стисна устни с мрачна решителност.

— Ще бъде доста интересно да се оженим, без да си имаме доверие — неочаквано се пошегува той.

— Няма да се омъжа за теб, арабино! — избухна красивата девойка, а в следващия миг се сепна от дързостта си и застина като поразена от мълния.

— Ще се омъжиш за мен, ще се омъжиш! — закле се Кристиан.

Тя го изгледа с открита ненавист.

— Не можеш да ме заставиш!

— Но кралят може да ти заповяда.

— Тогава ми донеси кралската заповед! — изкрещя Бриана, разгневена, убедена, че той още веднъж се опитва да я измами.

Хоуксблъд хладнокръвно бръкна в жакета си и измъкна пергамент, скрепен с кралския печат. Хвана ръката ѝ, разтвори дланта ѝ и остави документа, после се обърна и безмълвно напусна стаята.

Бриана усети как ноздрите ѝ се изпълват с миризмата на свещите от олтара в параклиса. Цяла нощ не можа да затвори очи. Церемонията

преминаваше като насън пред замъгления ѝ поглед.

Този свят наистина принадлежеше на мъжете. Какво струваха нейните желания в сравнение с волята на тези четирима властни рицари, гордо изправени в средата на параклиса? Уорик бе застанал до Хоуксблъд, а кралят — до принц Едуард, защото принцът бе поканен като шафер на сватбата на Хоуксблъд. Докато свещеникът монотонно напяваше молитвата на латински, Бриана крадешком плъзна поглед надолу по сватбената си рокля, която Джоан бе скицирала с такова въодушевление. Ох, как мразеше тази рокля!

Пророчески се оказаха думите, които тогава, в Бедфорд, тя бе казала на Робер: „Преди венчавката младоженецът не бива да вижда сватбената рокля на избраницата си...“. Мислите ѝ отново се върнаха към Джоан. Тя също бе принудена да сподави желанията си и да се подчини на волята на всемогъщите мъже. Нима това беше справедливо? Нима жената няма право сама да решава съдбата си?

Бриана се сепна. Кралят се приближи до нея и я хвана за ръката. Свещеникът продължаваше с въпросите, повтаряни от незапомнени времена:

— Кой дава тази жена?

— Аз! — гордо отговори крал Едуард III Плантагенет и сложи ръката ѝ в дланта на Кристиан де Бошан. Само Негово Величество имаше правото да я предаде на младоженеца, тъй като Бриана бе негова повереница от деня на осиротяването си.

Като насън Бриана повтаряше тържествените слова на свещеника, обричайки верността си, бъдещето си, живота си... докато смъртта ги раздели. Заклеваше се да го обича, да го почита и да му се подчинява, коленичила, за да целуне ръката му, повтаряйки думите:

— Ще се подчинявам на твоята власт, господарю мой.

Нямаше друг избор, освен да промълви тези свещени слова. Обърна се и подаде сватбения си букет на Адел, за да протегне ръка към венчалната халка.

Дълбокият глас на Кристиан я обгърна като кадифе.

— С този брачен пръстен аз се венчавам за теб, с моята плът те призовавам...

Мислите ѝ препускаха в обърканото ѝ съзнание. Той наистина веднъж я бе призовал с тялото си и ако още веднъж му се подчини, за

нея това би било пълно безчестие! Тогава чу тържествените слова на свещеника:

— А сега ви провъзгласявам за съпруг и съпруга в името на Отца, Сина и Святаго Духа.

Хоуксблъд се приведе към нея и устните му се приближиха към нейните. Тя не повдигна лице, за да приеме целувката му, но младоженецът напираше неудържимо към устните ѝ. Очите му светеха като два блестящи аквамарина върху мургавото лице. Този воин бе твърде горд, за да се поклони пред когото и да било, но ето че пред нея сведе глава. Целувката му бе кратка и целомъдрена. Бриана отново взе букета от ръцете на леля си и застина като мраморна статуя, изчаквайки да се изредят всички присъстващи, за да поздравят младоженеца и да целунат младоженката.

Крал Едуард III поднесе извиненията си:

— Вчера бе ранен моят приятел Уилям де Монтегю. Много съм разтревожен, защото състоянието му се влошава с всеки изминат час.

Кралят си тръгна заедно с принц Едуард, но когато тя се опита да ги последва, Хоуксблъд я хвана за китката и тихо, но решително ѝ прошепна:

— Не, ние ще останем тук.

Тя недоумяващо го изгледа. В този миг от страничната врата на храма се показаха четирима рицари, понесли богато украсен ковчег. Само шестима, заедно със свещеника, присъстваха на опелото на Робер. Бриана си каза, че е срамота за принц Лайънъл и за рицарите от рода Кларънс да не почетат за последен път своя приятел. Нали Робер бе служил всеотдайно на принца до последния си дъх? Не можеше да знае, че в този миг Лайънъл лежи в леглото си напълно пиян, отчаян от презрението на баща си и брат си.

Трябваше да събере всичките си сили, за да издържи на тази опечалваща церемония. Стоеше неподвижна, мълчалива и замислена, докато свещеникът монотонно редеше заупокойните молитви на латински. Когато най-последно изрече и последната дума, Бриана се приближи до олтара и застана до ковчега. Извади бяла роза от сватбения си букет, но остър шип прободe пръста ѝ и кръвта покапа по белите листенца на розата. Наведе се и положи самотното цвете върху ковчега.

— Прости ми, Робер... — отрониха пребледнелите ѝ устни.

На излизане от параклиса яркото слънце я заслепи и трябваше да вдигне ръка над очите си.

— Милорд — обърна се Адел към Хоуксблъд, — бихте ли изпратили Пади да ми помогне, за да съберам вещите на лейди де Бошан?

Трябваше ѝ цяла минута, за да осъзнае, че тя е лейди де Бошан. Но не ѝ прозвуча странно, което пък вече ѝ се стори забавно.

— Не, Адел. Аз ще дойда да помогна за багажа — реши Кристиан.

Бриана влезе в апартамента на съпруга си и стаите ѝ се сториха познати. Напрегна паметта си и си припомни, че вече е била тук — по-рано този апартамент принадлежеше на брата на Джоан, Едмънд, херцог Кент, и един следобед приятелката ѝ я беше поканила при брат си. Стаите бяха обзаведени с разкош, защото Едмънд бе наследник на много богат и знатен английски род и братовчед на кралските синове. Освен двете просторни стаи в апартамента имаше и стая за преобличане с огромен гардероб по цялото протежение на стената. В най-широката стая се ширеше грамадно легло, скрито зад полупрозрачни завеси. В ума ѝ изплуваха думите на Хоуксблъд: „Ще посея моето семе в теб, Бриана, можеш да не се съмняваш в това“. Винаги е бил безкрайно уверен, че ще се венчаят! Странно, но нито веднъж не ѝ спомена, че Робер ще им попречи да се оженят. Нима е пристигнал в Англия, за да му отмъсти? Постъпките му говорят тъкмо за подобни намерения. Или се е стремил към нея, само защото тя вече е била обещана на сина на граф Уорик?

Кристиан пренесе и последния сандък от багажа на Бриана, след което се обърна към Адел с подчертано загрижен тон:

— Вече съм прибрал всичките си дрехи от гардероба в стаята за преобличане. Остава да се надявам, че ще се чувствате удобно в скромния ми апартамент.

— Благодаря ви, милорд. Тук всичко е прекрасно.

— Много сте любезна, Адел, но знаей, че апартаментът е твърде тесен за новото ми семейство. Обаче скоро ще замина за Франция. Тогава ще се освободи още една стая.

Ленените чаршафи на Бриана бяха от най-доброто качество, всичките избродирани с „Б“ — Бедфорд. Адел си помисли, докато

оправяше грамадното сватбено легло за първата им брачна нощ, че „Б“ може да означава и Бошан.

В другата стая двамата младоженци останаха сами за пръв път след разменянето на брачните клетви. Бриана гордо вирна глава.

— Много по-щастлива бях в Бедфорд. Предпочитам да се върна в бащиното ми имение, вместо да те придружавам във Франция.

Кристиан се приближи до нея, но не посмя да я докосне.

— Бриана, аз се ожених за теб, за да споделяме дните си и в щастие, и в нещастие, до последния ми дъх. Ще дойде и този прекрасен ден, когато двамата ще заминем за Бедфорд. Но все още е далеч пред нас. Първо трябва да заминем за Франция. И то двамата заедно.

Тя с яростен замах отметна кичурите от раменете си и очите ѝ гневно блеснаха.

— Нали ти ме научи да бъда коварна? Ще се постарая да избягам от Уиндзор още в същия ден, в който отплаваш за Франция!

Сега не се сдържа и я докосна. Силните му ръце нежно погалиха раменете ѝ, а след това я притеглиха към гърдите му. Гласът му бе потих, но много по-вълнуващ.

— Когато настъпи денят, в който ще трябва да отплаваме за Франция, ти няма да мислиш повече за раздяла, скъпа. Защото ще мислиш само за мен, ще копнееш за мен, ще заспиваш с моето име и с моя образ.

Наведе глава и докосна устните ѝ със своите толкова нежно и същевременно властно, че смаяната жена наистина си помисли, че е невъзможно да се устои на обаянието и мъжествената красота на този загадъчен арабски принц.

Когато най-сетне устните им се разделиха, Бриана дръзко заговори:

— Ако си въобразяваш, че ще ме омагьосаш само с целувки и нежност, това означава, че не ме познаваш. Можеш да притежаваш тялото ми, а дори и съзнанието ми благодарение на мистичните ти способности, но никога няма да владееш дори едно кътче от душата ми. — Още не бе привършила, когато женският ѝ инстинкт я предупреди, че не биваше да му казва тези думи. Не бе благоразумно открито да предизвиква мъжкото му достойнство.

Но той, като че ли не обърна внимание на думите ѝ. Очите продължаваха да я милват с любовен поглед, който се плъзгаше по лицето, косите и тялото ѝ.

— Нека да ти помогна да свалиш сватбената си рокля — тихо рече Кристиан.

Обхваната от паника, че ще поиска да се възползва от съпружеските си права още преди падането на нощта, тя изплашено извика:

— Не, искам да остана с нея!

Веждите му леко се повдигнаха.

— Нима си решила, скъпа, да се появиш в сватбения си тоалет на тържественото кръщаване на най-младата принцеса на Англия? Нима ще се появиш в тези дрехи пред погледите на целия кралски двор? Или си забравила, че трябва да отидем в параклиса?

Бриана се изчерви.

— О, не, разбира се, че не съм забравила! Адел ще ми помогне да се преоблека. — Преглътна с усилие. — Само бих желала да остана за малко сама, милорд.

Кристиан разбираше, че няма да ѝ е лесно да издържи още една церемония, трета за днес, в параклиса на замъка Уиндзор. Този ден наистина бе наситен със събития.

— След малко ще се върна при теб, за да те придружа до параклиса. А сега можеш да се наслаждаваш на самотата си, защото от днес нататък твърде рядко ще бъдеш самотна — добави той и иронично се усмихна.

Всъщност тя с радост смъкна сватбената си рокля. Адел ѝ помогна да се преоблече в бледосиня роба и тъмносиня туника върху нея, а върху златистата си коса тя сложи малка диадема, обсипана с диаманти. Не можеше да носи ярки цветове в деня, когато бе погребението на Робер, обаче, от друга страна, кралят и кралицата нямаше да останат доволни, ако се появи на кръщаването на последната им рожба в траурни дрехи. За нейния тоалет и за тоалета на Адел бяха необходими час и половина.

Кристиан влезе в стаята тъкмо когато Адел вече поставяше последните игли в косата ѝ.

— Изглеждаш царствено, мила моя — галантно се поклони рицарят.

— Достатъчно ли съм красива, за да очаровам някой принц? — хапливо попита тя.

— Несъмнено — кимна той, без да се засяга от тона ѝ.

Параклисът бе изпълнен докрай, но хората се отдръпнаха, за да сторят път на младоженците. Всички бяха ужасени, че арабският принц бе убил брат си и в същия ден се бе венчал с годеницата му, но кралят очевидно приемаше смъртта на Робер де Бошан за причинена от нещастно стечение на обстоятелствата и затова бе дал благословията си за сватбата на Бриана Бедфорд и Кристиан Хоуксблъд. На кръщавката присъстваха всички членове на кралското семейство. За кралица Филипа бяха донесли специално кресло, а крал Едуард III държеше новороденото в ръце. „Държи го като трофей, спечелен след битка — помисли си Бриана. — Всички мъже са суетни, особено когато става дума за тяхната мъжественост!“

Тъй като бе твърде висок, принц Едуард се отличаваеше отдалеч сред останалите принцове и принцеси. Когато Джоан роди своето дете, принцът няма да може да го признае за свое. Сега Джоан е лейди Холънд и детето ѝ от Едуард ще бъде обявено за дете на Джон Холънд. Сърцето ѝ се сви от мъка за приятелката ѝ. Към Едуард не изпитваше състрадание. Той бе достатъчно знатен, силен и богат, така че можеше прекрасно да се грижи за себе си. Защо трябваше да прелъстява бедната Джоан, щом като не можеше да се ожени за нея!

Погледна за миг мъжа, който само от няколко часа бе неин съпруг, и остана изненадана от израза на лицето му. Високият ръст позволяваше на Кристиан да вижда далеч напред над главите на околните. Вероятно сега съзерцаваше новородената принцеса, защото на иначе суровото му лице бе изписана необичайна нежност. Освен това ѝ се стори доста замислен. Може би в този миг мечтаеше за бъдещите си деца. Бриана внезапно потрепери от страх. Странно, но в същата секунда младата жена усети как силната му ръка я подхвана, очите му се извърнаха към нея — изпълнени с непозната за нея нежност, можеше да се закълне в това — а в следващия миг на лицето му отново се появи безизразната маска.

След привършването на церемонията множеството се отправи към залата за пиршествата. Хоуксблъд през целия път не пусна ръката ѝ от своята. Огромната зала бе пълна с маси, огъващи се от всевъзможни ястия, блюда, чаши и кани, плодове и цветя. На

специална дълга маса, опъната пред кралския подиум, върху сатенените покривки бяха подредени десетки подаръци, поднесени от всички присъстващи.

— О, боже, забравих да донеса подарък! — сепна се Бриана.

— Аз вече съм изпратил подарък от името на двама ни.

— Какъв? — любопитства тя.

— Медальон с формата на сърце, с едър рубин в средата, заобиколен от перли — съвсем тихо каза Кристиан. — Ето го там, в левия край на масата.

При вида на рубина Бриана ахна. Сигурно бе страхотно скъп. Нима вече бе завладял хазната на рода Уорик, или, Боже опази, бе посегнал и към скъпоценностите на рода Бедфорд?

Съпругът ѝ издърпа стола пред нея, за да я настани до масата, а тя уморено прошепна:

— Всъщност вече едва издържам... Бих искала да си тръгнем.

— Скоро ще успеем да се измъкнем — увери я той.

Сега внезапно ѝ се прииска да не напускат залата!

— Днес успя ли да хапнеш нещо? — тревожно я попита той, когато започнаха тостовете с пожелания за щастие и дълъг живот на новата принцеса.

Бриана поклати глава — наистина не бе сложила залък в устата си и може би това обясняваше припадъка ѝ в параклиса.

— Тогава не пий от виното — предупреди я Кристиан.

Но тя отпи решително от чашата си — като че той ѝ бе казал да направи обратното.

— Ти вече веднъж наруши клетвата да ми се подчиняваш, Бриана. При това съзнателно я наруши.

Бриана разтърси рамене. В гърдите ѝ сякаш нещо се скъса.

— Понеже бях заставена насила да изрека брачната клетва, може би ще е по-добре да се отрека от нея, преди да съм изпълнила всички брачни задължения, произтичащи от тази клетва. Повече не желая да слушам за никакви клетви!

Тя вдигна чашата в очакване да бъде напълнена отново от прислужника зад гърба ѝ, но Кристиан веднага посегна към китката ѝ и здраво я стисна. Чашата се изплъзна от ръката ѝ и се счупи.

— Не ставай смешна. Въобще не става дума за твоята брачна клетва. Когато ти заповядам нещо, ще се подчиняваш, или ще те

принудя да ми се подчиниш. Изборът е твой. — Очите му гледаха с изгарящ поглед.

„О, как го мразя!“ — помисли си тя.

— Не е вярно — натъртено рече той.

За бога, той отново бе прочел мислите ѝ. Сега ѝ се струваше, че стократно повече. И при това се страхуваше от него.

Устните му се изкривиха в иронична усмивка.

— Не е необходимо да се страхуваш от мен, лейди, освен ако не ме принудиш да се държа недостатъчно вежливо.

Бриана се опита да се съсредоточи върху вечерята — вкуси от агнешките котлети, артишока, пореча. Насили се да сдъвче храната, но едва преглъщаше от вълнение и умора.

Кристиан се наведе към нея.

— Не разбираш ли, че това е афродизиак^[1]?

Тя бързо отдръпна чинията от себе си, а Хоуксблъд запази каменното изражение на лицето си. Слугите сервираха сирене и торта. Този път успя да го издебне — когато Али поднесе на господаря си купичката с розова вода, за да си изплакне пръстите, тя се възползва от мига, в който Кристиан се бе извърнал с гръб към нея, и изпи виното от чашата му на един дъх.

С внезапно прозрение Хоуксблъд схвана, че Бриана се нуждае от нещо, което да ѝ вдъхне смелост за всичко, което ѝ предстоеше. Повика Али и му прошепна нещо, но тя чу всяка негова дума. Може би именно това беше намерението му.

— Пригответи банята за моята лейди, а след това си свободен до сутринта.

[1] Вещества, които стимулират половата дейност. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Тръгваме си — промърмори Кристиан.

— Ако си тръгнем, ще обидим кралското семейство — тихо възрази Бриана.

— Всички знаят, че сме се оженили сутринта, а тази вечер е специална за нас. Хайде, Бриана.

Той се изправи и взе ръката ѝ. Докато прекосяваха залата, тя на няколко пъти леко залитна и Кристиан разбра, че виното я е замаяло. Почувства, че ръката ѝ в неговата трепери.

— Искam уединение, докато се къпя — заяви Бриана, докато минаваха през дългия коридор.

Младият мъж стисна ръката ѝ и наведе мургавото си лице над нейното:

— Ще бъдем само двамата, любима. Али знае, че искаме да бъдем сами.

— Нямах това предвид! — протестира тя.

Когато влязоха в стаята, тя видя, че Али бе приготвил ваната, а слугите тъкмо излизаха с празните ведра.

— Оставил съм ароматно масло и чисти кърпи, господарю — рече Али. — Желаете ли още нещо?

— Моята лейди иска уединение, пълно уединение. Моля те, погрижи се тази нощ да не ни безпокоят.

Али се поклони и затвори вратата. Бриана се олюля, бузите ѝ пламтяха, а очите гневно блестяха.

— Много добре знаеш какво исках да кажа! Искam уединение, но от теб!

Кристиан приближи към нея. Без да откъсва очи от нейните, той вдигна ръка, за да свали диадемата от косата ѝ. През последния час бе мислил само за това — как ще разпусне прекрасните ѝ коси и ще се наслаждава на цялото им великолепие.

— Не мога да разбера защо се срамуваш, любима моя. Ние вече сме били любовници, а ти все още се нуждаеш от малко вино, за да

добиеш смелост.

— Не се нуждая от смелост, нуждая се от уединение! — Бриана се опита да се отскубне от ръцете му, но пръстите му се бяха заплели в косата ѝ и я заболя.

— Ние ще се наслаждаваме на пълно уединение. Никой няма да види какво ще правим тази нощ. Никой няма да чуе любовните ни викове. Никой няма да знае какво става в тази стая, в това легло.

Младата жена настръхна от гняв. Това бе и неговата цел. Гневът щеше да прогони страха. Прекрасните ѝ очи сякаш изпускаха зелени искри.

— Няма да се съблека и няма да се къпя в твоє присъствие!

Пръстите му разрошиха златистата ѝ коса и я разпиляха по раменете.

— Не е необходимо. Аз ще те съблека и аз ще те изкъпя — докато говореше, пръстите му започнаха да развързват връзките на туниката ѝ.

Тя се задъха от ярост.

— Ти си дявол... арабски дявол!

Уверените му пръсти свалиха туниката ѝ и се насочиха към долната дреха.

— А ти си невеста на арабския дявол.

Думите му я накараха да потръпне. Топлината на ръцете му проникваше през тънкия плат. Едната му ръка обхвана облите ѝ гърди, а другата се плъзна под полата и потърси топлото място между бедрата ѝ. Тръпки разтърсиха тялото ѝ.

— Моя красива, красива Бриана. Искам цялата да те опозная. Искам да те видя да беснееш от ярост, да се смееш и да крещиш от удоволствие. Искам да те накарам да се извиваш от страст, да тръпнеш от моите докосвания. Искам да галя прекрасното ти голо тяло. — Ръцете му почти бяха свалили долната ѝ риза.

— Не! — извика тя, като отчаяно се опитваше да задържи прозрачната дреха.

— Не? Нима ти трябва смелост, преди да предприемеш пътуването, което ще те направи истинска жена?

Бриана не знаеше какво да му отговори. Хоуксблъд отиде в кабинета в дъното на стаята и наля вино в една изящна чаша. После се приближи да ѝ я подаде. Тя протегна ръка, за да поеме златната чаша,

но той взе ръката ѝ я постави на мускулестите си гърди, а сетне сам поднесе чашата до устните ѝ.

— Ще си я поделим — рече дрезгаво. — Любовниците си поделят всичко.

Бриана сведе дългите си тъмни мигли и жадно започна да пие златистата течност. Той не ѝ попречи.

— Пий до дъно чашата на живота, чашата на любовта — тихо промълви Кристиан, а плътният му дълбок глас сякаш я галеше като кадифе.

Когато се погледна, Бриана видя, че е гола. Кога бе свалил долната ѝ риза? Кристиан бе изпил последната капка на дъното на чашата и сега наведе устните си над нейните. Устата му имаше вкус на вино. Той бе бог и дявол едновременно. Мразеше го, обичаше го, ненавиждаше го.

Кристиан сякаш искаше да изпие с очи красотата ѝ. Повдигна разкошните ѝ коси и сетне ги пусна да се разпилят по тялото ѝ. Приличаха на златна коприна върху бял атлаз. Взе лицето ѝ в ръце, дългите му пръсти нежно погалиха страните, очертаха извивката на скулите, докоснаха бенката върху тях. Езикът му вкуси от свежестта на кожата ѝ, а сетне устните му се впиха в нейните.

Дълбоката чувствена целувка завладя сетивата ѝ толкова пълно, че тя не усети кога ръката му се плъзна между краката ѝ. Разбра чак когато горещата силна длан обхвана слабините ѝ. Другата му ръка галеше гърба ѝ под дългата коса и най-после се спря на малкия ѝ закръглен задник.

А след това той я повдигна.

— Хоуксблъд, не! — извика Бриана и се вкопчи в него, за да не падне.

— Кристиан, кажи ми Кристиан. Искам да усетя вкуса на името си, когато е на устните ти — прошепна той.

— Дявол! Дявол! Дявол! Какъв е този вкус?

— Този вкус е прелестно греховен и чувствен.

Бриана се задъха от гняв, когато той я вдигна високо и после я пусна в топлата ухаеща вода, като внимателно разстла косата ѝ около ваната. Сетне коленичи и посегна към гъбата.

— Не! Моля те, Хоуксблъд, позволи ми сама да се изкъпя.

— Кажи Кристиан.

— Моля те, Крис... — Ала преди да довърши устните му се впиха в нейните.

След миг се отдръпна, усмихна се и ѝ подаде гъбата. Въздишка на облекчение се изтръгна от устните ѝ, но облекчението ѝ бе мимолетно. Господи, той се бе отдръпнал, за да се съблече. Бриана не смееше да си поеме дъх, страхуваше се какво ще направи сега този съпруг, който едновременно я вбесяваше и объркваше.

Очите ѝ се разшириха, когато видя великолепното му голо тяло. Бе забравила физическото му съвършенство. Приличаше на древен бог. Светлината на огъня хвърляше отблясъци по мургавата му кожа и подчертаваше всеки мускул и всяка извивка на твърдите му бедра.

Топлата вода и виното я замаяха. Тялото ѝ потръпна от спомените за чувствената наслада, която бе изпитала в обятията му. Испита болезнен копнеж да го почувства в себе си, кожата ѝ жадуваше за докосванията му, искаше ѝ се да закрепци от желание.

Наблюдаваше го как се движи из стаята. Постла голяма кърпа пред огъня и постави една алабастрова гарафа до нея. След това се приближи към нея. Когато я извади от топлата вода, Бриана потръпна от студ.

Кристиан внимателно я положи върху кърпата до огъня, разстла златистите ѝ къдрици около главата ѝ като ореол. Водата по тялото ѝ бавно започна да се изпарява от топлината на огъня. Ала няколко капки останаха да блестят между гърдите ѝ, около пъпа и върху нежните руси къдрици между бедрата ѝ. Кристиан се наведе и започна да пресушава с устни блестящите капки от мокрото ѝ тяло. От допира на устните му я разтърсиха тръпки и дишането ѝ се учести.

— О, боже, о, боже — простена тя. Искаше да спре, искаше никога да не спира.

Кристиан изля върху дланта си малко ароматизирано масло от гарафата, стопли го на огъня и бавно започна да я разтрива. Започна от шията, спусна се по вдлъбнатината между гърдите ѝ, после по стегнатия ѝ корем, докато накрая стигна до бедрата. Ароматът на смирна и лимон замая сетивата ѝ, по кожата ѝ се разля топлина, а той продължаваше да разтрива стегнатото ѝ младо тяло, проблясващо на светлината на огъня.

— Искам да изпитаме нещо по-дълбоко от любовта, искам не само телата, но и душите ни да се слоят. — Гласът му трептеше от едва

сдържана страст. — Любовта, както и нейният символ — брачната халка — няма начало и край. Дълбоката страст не може да бъде спряна. Когато те отнесе в леглото, зад завесите, в тъмнината, ще стигнем до най-съкровени дъбини на любовта. Трябва да се отдадеш докрай, да забравиш себе си, да забравиш за всичко останало.

Тялото ѝ изгаряше в трескаво желание. Той я вдигна и я понесе към леглото. Ала желанието, което напираше в гърдите ѝ, бе чисто физическо, нямаше нищо общо с онова сливане на душите, за което ѝ бе говорил Кристиан. Усещаше как твърдата му гореща мъжественост се триеше между бедрата ѝ.

Нежно я сложи на леглото, легна до нея, прегърна я и тя сякаш потъна в силните му ръце. Бриана тихо започна да плаче от безсилие и срам. Кристиан толкова лесно бе събудил чувствеността ѝ, толкова лесно я бе накарал да изгаря от желание и страст. Тя беше жена, той беше мъж и Бриана жадуваше да му се покори.

Езикът му докосна твърдото ѝ възбудено зърно, а ръката му се плъзна между бедрата ѝ и дългите му пръсти започнаха бавно да галят нежната розова пъпка между тях.

Тя беше като топла и влажна коприна и макар Хоуксблъд да се владееше како никой друг, в този миг разбра, че не може да устои на желанието да проникне дълбоко в нея. Самообладанието му се разби на хиляди парчета. Когато пръстите му се отдръпнаха, Бриана недоволно извика.

— Какво искаш, любима? — задъхано прошепна той и легна върху нея.

— Кристиан, Кристиан, искам да ме вземеш! — Ноктите ѝ се забиха в кожата му.

Той бе полудял от възбуда. Проникна дълбоко в нея, забравил за всичко, отдаващ тялото и душата си на тази девойка, надарена с чувствеността и страстта на зряла жена. Тя го погълна в себе си, едновременно взимайки и давайки. Любовта им бе бурна като пролетен ураган. Тя бе предизвикателство за сетивата.

За всичките седем сетива.

Издигнаха се до висините на насладата и изкрещяха едновременно, когато достигнаха кулминацията, а сетне се отпуснаха заедно в кадифената мекота на успокоението. Лежаха неподвижни, вкопчени един в друг, с изцедени докрай сили.

После сякаш се случи чудо. Кристиан се чувстваше възроден, изпълнен с жизнена мощ и още нещо... Радост, задоволство, душевен мир, какъвто никога не бе изпитвал. Отдръпна се от Бриана, обгърна я и я притисна до сърцето си, заровил лице в златистата ѝ коса.

От гърдите ѝ се изтръгнаха тихи ридания и сълзите ѝ покапаха по голата му гръд. Той я бе дарил с наслада, на която тя нямаше право, бе задоволил плътското ѝ желание, а това бе смъртен грях.

Кристиан разбираше обърканите чувства на любимата си. Знаеше, че сълзите ще ѝ донесат облекчение и ще пречистят душата ѝ. Сърцето ѝ бе изпълнено със скръб и вина, с любов и омраза. Знаеше, че ще ѝ е нужно доста време, за да успокои обърканата си душа. И макар да бе търпелив мъж, се надяваше да не чака много дълго мига, когато тя ще признае пред себе си, че го обича и вечно ще му принадлежи, както и той на нея. Трябваше да ѝ даде време да приеме мисълта, че брачният им съюз е предопределен от съдбата. И на този, и на онзи свят никой нямаше да ги раздели.

Бриана бе толкова емоционално и физически изтощена, че потъна в непробуден сън. Когато се събуди, в стаята все още бе тъмно. Усети присъствието на мъжа, който спеше до нея. Пред очите и изплуваха спомените от изминалата нощ. Нима всичко бе само сън? И тогава внезапно си припомни.

Спомените оживяха пред очите ѝ!

Тогава Кристиан воюваше във Франция, а тя бе сложила сивата кадифена наметка на майка си, за да го призове във виденията си. С ужас осъзна, че това не е било сън, било е предсказание. Кристиан бе убил Робер пред очите ѝ, а тя не бе направила нищо, за да му попречи. Припомни си, че тя бе примамила Робер в кулата, където Хоуксблъд го очакваше, за да го убие. После се любиха, а тялото ѝ бе опръскано с кръвта на Робер. Всичко се бе сбъднало!

Бриана затвори очи, ужасена от себе си. Нима се бе отдала на Кристиан, за да я спаси от брака с Робер? Не, не го бе сторила съзнателно, но това не намаляваше вината ѝ.

Съпругът ѝ се обърна в съня си и бедрата им се докоснаха. В гърдите ѝ се надигна страх. Но това не беше толкова страх от него, колкото страх от самата нея. Страхуваше се от дълбокото желание, което изпитваше към този арабски рицар. Страхуваше се от мрачния копнеж, завладял тялото и душата ѝ, който само той можеше да

задоволи. Нима той беше безсмъртен? Нима бе продал душата ѝ на дявола? Никога не биваше да му позволи да разбере, че бе завладял и тялото, и душата ѝ. Трябваше да съхрани поне малка част от себе си, поне малкото достойнство и чест, които ѝ бяха останали. Никога не биваше да узнае, че жадува за докосванията му, че изгаря от страст по него. Ако узнаеше всичко това, тя щеше да се изпълни с отвращение към самата себе си и да се презре завинаги.

Когато Кристиан се събуди, Бриана все още спеше. Бе толкова прекрасна в съня си. Дългите ѝ извити мигли хвърляха леки сенки върху нежните бузи и сърцето му се сви от болка при мисълта, че когато отвори очи, те ще бъдат замъглени от чувството на вина и самообвинение. Изруга тихо. Сянката на Робер щеше дълго време да стои между тях. Можеше да се бори с някого от плът и кръв, но мъртвият съперник притежаваше тайнствена сила, някакъв мистичен ореол, с който трудно можеше да се справи.

Кристиан отлично разбираше, че Бриана ще се опита да запази част от себе си недосегаема за него. Знаеше, че може да проникне отвъд тази преграда, но искаше тя сама да го направи. Трябваше да му вярва докрай, да му отдаде сърцето си докрай. Закле се да я защитава, да се грижи за нея, да я обича толкова силно, че тя постепенно да преодолее чувството на вина и срам и да заживее с мисълта, че са родени един за друг.

Бриана се събуди, но не посмя да отвори очи, докато не усети, че съпругът ѝ не бе до нея. До слуха ѝ достигна шумът на вода и тя леко повдигна клепачи. Почти нищо не знаеше за Кристиан Хоуксблъд. Погледна към него и страните ѝ се изчервиха. Поне едно нещо бе научила — той обичаше да се бръсне без дрехи!

Кралят прекара нощта край леглото на своя приятел Уилям де Монтегю заедно със съпругата му. Дълбоката рана на крака му, която бе получил на турнира, бе нищо в сравнение с раните, които бе получил в битките. Ала състоянието на граф Солсбъри рязко се влоши вечерта след турнира. Сър Джон Брей, придворният лекар на Едуард III, не се отделяше от леглото на болния. Късно вечерта помоли да събудят Негово Величество, защото знаеше, че граф Солсбъри няма да издържи до сутринта.

— Нищо ли не може да се направи? — попита кралят със свито сърце, измъчен от вината и болката в очите на Катерин.

— Не, Ваше Величество. Като че ли върхът на копието е бил намазан с отрова и тя бързо се е разпространила по цялото му тяло.

— Оставете ни сами. Искам да остана с него до последния му дъх, поне това му дължа. — Кралят хвана ръката на Уилям де Монтегю, с другата хвана ръката на Катерин, сякаш искаше да вдъхне сили и живот на умирация си приятел.

Но Уилям не се върна в съзнание. Издъхна минути преди зазоряване. Паднали на колене пред леглото му, кралят и Катерин тихо заплакаха.

— Любав моя, повече не бива да се срещаме — прошепна Едуард III. — Злите езици ще говорят, че аз съм го убил, за да те притежавам, и репутацията ти ще бъде опетнена. Слуховете за отравянето му ще се разпространяват много бързо, затова трябва да се разделим още сега. Искам да бъда почтен с теб и Уилям. Не искам да опозоря името ти...

Катерин измъчено погледна краля. „Имах и двамата, а сега ги загубих!“

Душата и сърцето ѝ се разкъсваха от двойна мъка. Кимна примирено. Ако духът на съпруга ѝ още витаеше край тях, той щеше да знае, че и двамата са го обичали. Щеше да знае, че никога не са искали смъртта му. Ала уви, щеше също да узнае, че тя му е изневерявала, а най-добрият му приятел е злоупотребил с доверието му. Но Бог знае, че прелюбодеянието е слабост, присъща на хората.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кралят на Англия не можеше да намери спокойствие след смъртта на приятеля си от детинство Уилям де Монтегю. Уиндзор го задущаваше. Не можеше да спре да мисли за преходността на човешкия живот, за края, който очакваше и него. Нима бе сгрешил, подчинявайки целия си живот на стремежа да завоюва Франция? Сега бе на върха на славата си. Десетки години след него поколенията ще празнуват славните му победи на френска земя. Основал бе новия Орден на жарттиерата, за да раздава почести на най-благородните рицари в кралството, а съветниците се надпреварваха да му внушават, че няма по-достоеен от него монарх, който може да установи вечен мир над размирния континент.

Дори и след победите при Креси и Кале войната продължаваше да изисква огромни разходи. Много скъпо удоволствие се оказа грандиозният турнир в замъка Уиндзор в чест на победителите. Кралската хазна отново бе празна. Последните събития във Франция внезапно промениха обстановката — крал Филип умря и на трона го наследил синът му Жан. Смъртта прибра и папата в Авиньон, но скоро след това на папския престол се възкачи следващият папа Инокентий.

Крал Едуард III свика Кралския съвет, за да съставят план за действие в близкото бъдеще. Членовете на Кралския съвет категорично се противопоставиха на предложението на Едуард III за нов, още по-голям заем за продължаване на войната във Франция. Затова решиха да изпратят херцог Ланкастър при новия папа в Авиньон с условията на английската корона за мира с французите — най-важното от тях бе признаването на крал Едуард III за пълновластен суверен на всички френски провинции, завоювани до момента от англичаните. Отделна делегация изпратиха при наварския крал Шарл, за да се затвърди съюзът между Англия и Навара, защото на всички бе известна омразата на Шарл Наварски към новия френски крал.

Принцеса Изабел все още бе влюбена в Бернар Ези, сина на гасконския граф д'Албре, и дворцовите секретари побързаха да

съставят брачния договор, а преговорите напредваха с обнадеждаваща скорост. Носеха се слухове, че по-младата ѝ сестра, принцеса Йоанна, ще бъде предложена на Педро, наследника на кастилския престол. Понеже преговорите за бъдещето на двете принцеси изискваха активна дипломатическа дейност в Южна Франция, кралица Филипа предложи целият английски двор да се пренесе в Бордо. Приготовленията започнаха още на другия ден след одобрението на Кралския съвет.

Но Черния принц бе решил да събере своя армия от десет хиляди калени рицари и да се върне в Кале, за да продължи войната. Всички разходи трябваше да бъдат покрити от собствените му доходи — принц Едуард владееше калаените мини в графство Чешир. Обаче кралят, загрижен преди всичко за сигурността и благосъстоянието на всички членове на кралското семейство, заповяда на Черния принц да дебаркира с армията си в Бордо. Повечето от именията, за които претендираше английската корона, бяха в Южна Франция и напълно разумно бе там да се търсят нови завоевания, а не владенията да се разпръсват из цялата територия на Франция и Фландрия.

Уелският принц не можеше да отрече целесъобразността и държавническата мъдрост в думите на баща си, но Джоан бе останала в Кале и раздялата с любимата го гореше отвътре денем и нощем! Опита се да възрази на баща си с довода, че все пак трябва да посети Кале, за да провери как се поддържа гарнизона, но кралят веднага отхвърли опасенията му:

— Не, Едуард, няма защо да отиваш в Кале. Всеки ден ми докладват, че в най-новото английско пристанище всичко е наред. Местните жители дори са по-доволни от нашето управление, отколкото от предишната си независимост. Флотата ни охранява подстъпите към пристанището и търговията се разраства от ден на ден. Кале е наш град и завинаги ще остане наш. Много повече си ми необходим на юг. И граф Уорик е на същото мнение.

На младия принц не му оставаше друго, освен да капитулира пред кралската вода. Още същия ден седна зад писалището си и написа писма до любимата си Джоан, до брат ѝ Едмънд и до сър Джон Холънд.

Холънд седна до дългата маса, отрупана с пергаменти и свитъци. Длъжността главен камерхер на двора се оказа за него истинска благодат — богато заплатена, а всъщност от него не се изискваше почти нищо. За Джон Холънд се трудеха десетки секретари и писари, управители и куриери — трябваше да се надзирават многобройните кралски замъци, да се следят разходите, да се назначава и уволнява прислугата. Холънд винаги бе боравил много добре с цифрите и светкавично надушваше всяка възможност за забогатяване. Стотици търговци и десетки гилдии се стремяха да бъдат удостоени с честта да станат кралски доставчици, а публична тайна бе, че това не може да се уреди без внушителен подкуп, по-голям от подкупа на конкурентите.

От прозореца пред масата Холънд виждаше в парка пред замъка високия разцъфнал кестен, в чиято сянка се гушеше кокетна беседка, а в нея съпругата му, Джоан, четеше унесено някаква балада. Гледката бе тъй прелестна, че дори суховатият Джон не можа да издържи и захвърли свитъка пергаменти. Искаше му се да излезе и да седне в беседката до Джоан, но проклетият ѝ брат навсякъде я следваше като хрътка.

Очите му злобно се присвиха, когато си спомни за граф Кент. Този развратник пръскаше огромни суми, за да поддържа по три, а понякога и по четири любовници. Съдбата го бе дарила с баща, в чиито вени течеше кралска кръв — наистина старият граф Кент бе обезглавен за държавна измяна, но въпреки това синът му Едмънд никога не бе изпитвал парични затруднения. Холънд отново посегна към пергамента и зашари с дебелиите си пръсти по списъка. Ето, тук бе записано, че освен богатството на знатния род Кент проклетият Едмънд притежава и всички имения на графствата Уейк и Дидъл, които му осигуряваха огромни приходи. Ако граф Едмънд умре, преди да се ожени, сестра му, съпругата на сър Джон Холънд, ще наследи всичко.

Продължаваше да следи брата и сестрата със завистлив поглед. Искаше да притежава не само богатството на Едмънд, искаше да притежава и Джоан. Тя бе очарователна и красива дори и сега, при напредването на бременността ѝ. За Холънд тя беше още по-желана, защото бе забранен плод за него. Напоследък често се замисляше за последния си разговор с Робер де Бошан. Нима бе толкова трудно да се подготви покушение срещу принц Едуард? Но дали няма да се озове

под секирата на кралския палач още на другия ден? Не е ли по-разумно да не се забърква във всичко това? Вече се съмняваше, че ще дочака от Лондон тъй важната вест: заговорът на Робер де Бошан срещу Уелския принц е успял и принц Лайънъл остава наследник на английския престол.

На Холънд не му оставаше нищо друго, освен да чака и да се надява, но все пак и тук, в Кале, можеше да предприеме нещо, с което да облекчи бъдещия си възход. Нали съдбата е благосклонна към смелите? Трябваше да протегне ръце, за да заграби поне част от огромното богатство на граф Кент.

Докато съзерцаваше Джоан в беседката в парка, той не преставаше да фантазира за всичко, което ще направи с тялото ѝ, с гърдите ѝ, с бедрата ѝ. Кокетният ѝ смях оживяваше стаите и коридорите на замъка, а дори една нейна усмивка можеше да го накара да забрави за всичко останало на света. Слабините му се издуха похотливо само като я гледаше, но когато принц Едуард отсъстваше, цялото ѝ внимание бе посветено на проклетия ѝ брат. Ръката му неволно се пхна в панталона. Ще трябва да се облекчи, преди да продължи с досадните пергаменти, но се закле в душата си, че ще дойде денят, когато ще се облекчи в нея.

Когато се върна при масата с документите, видя, че навън слънцето залива безлюдния парк с ярките си лъчи. Навярно граф Кент се бе прибрал в покоите си, за да се подготви за нощните си похождения, а Джоан е седнала да вечеря в стаята си, в компанията само на преданата си уелска прислужница. Джон Холънд се протегна към кожената чанта с дипломатическата поща и измъкна от нея един плик, скрепен с внушителния печат на краля и с надпис „Да се прочете веднага след получаването!“. Когато го отвори, ръцете му се разтрепериха от безсилна ярост. Подписана от Уелския принц, заповедта започваше с обяснението, че целият английски двор е отплавал за Бордо и спешно се нуждаят от неговите услуги — като главен камерхер на двора. Затова трябвало незабавно да потегли на юг, към Бордо, за да се постави в услуга на Негово Величество.

— Чумата да ги тръшне всички принцове! — злобно промърмори Джон Холънд.

Ако онзи страхливец Робер де Бошан не събере достатъчно смелост да нанесе смъртоносния си удар, изглежда, ще трябва той,

Холънд, да му докаже, че кралската кръв може да се пролива не по-зле от кръвта на простолюдието!

Писмото му предоставяше удобен повод да потърси Джоан. Прекоси стайте от своя апартамент и се упъти към крилото, в което бяха покоите на Джоан. В този час на деня не се виждаха много слуги, затова се запъти с решителна крачка към вратата и леко почука.

Глинис отвори и враждебно го изгледа. Никога не бе крила отвращението си към дебелия му врат и набитото му тяло с къси крака. Неведнъж го бе хващала как хвърля дебнещи погледи към жена си, която се приготвяше за среща с принц Едуард.

— Какво желаете, сър?

— Имам съобщение за лейди Джоан Холънд.

— Тя си почива в момента и надали ще може да ви приеме — начумерено рече Глинис.

— Нали в края на краищата е моя съпруга! Отстранете се от пътя ми! — В цялата му набита фигура се долавяше смътна заплаха, толкова яростна, че прислужницата не посмя да му се противопостави.

— Кой е дошъл? — долетя гласът на Джоан от дъното на стаята.

— Джон Холънд, милейди.

Джон бързо изтича до вратата.

— Влезте, милорд. — Ръката ѝ тревожно се притисна към гърдите. — Да не се е случило нещо с Едуард?

— Писмото наистина е от Уелския принц, милейди. Но по-добре ще бъде да поговорим насаме.

Глинис му изпрати унищожителен поглед.

— Всичко е наред, Глинис. Не се безпокой за мен.

Джоан се усмихна, като че ли се опитваше да се извини пред съпруга си заради нетактичността на прислужницата си, но всъщност беше загрижена само за вестите в писмото на Едуард.

Когато останаха сами, Холънд внезапно се преобрази в загрижен и предан съпруг.

— Моля ви, седнете, лейди Джоан. На мен са поверени грижите за вашето здраве, затова безкрайно съжалявам, че ви обезпокоявам по такъв дребен повод...

— Е, благодаря ви за загрижеността, Джон, но все пак се надявам, че ми остава поне още един месец или повече... И така, какви вести ми носите?

— Кралското семейство ще отплава за Бордо и аз получих заповед да се явя във френската резиденция на двора. Обаче не ми се струва особено разумно да ви предлага да пътувате предвид деликатното ви състояние, милейди.

— О, та аз съм напълно здрава, Джон! Ако Едуард иска да ме види, аз веднага... още утре ще се кача на кораба!

Нищо не можеше да го разяри повече от тази нейна неукротима готовност да се втурне по следите на принц Едуард при първия знак от негова страна.

— Милейди, немислимо е да се впуснете в такова опасно и дълго пътешествие по море. Очевидно Негово Височество не разбира на какви рискове може да се изложите и вие, и детето!

— Джон, много любезно от ваша страна, че сте тъй загрижен за мен, но не бива да обвинявате принц Едуард. Той винаги е искал да бъде щастлива, а за мен това означава да се срещна с него колкото е възможно по-скоро.

— Лейди Джоан, явно не си давате сметка, че аз съм вашият законен съпруг и ще дам името си на детето, което сега носите под сърцето си. Ако се случи някакво нещастие по време на пътуването ни до Бордо, няма да мога да го преживея!

Тя благовъзпитано избягна прекия отговор.

— Ще помоля брат ми да се погрижи за осигуряването на кораба. Ще пътуваме с всички удобства, разбира се. Ако пристигнат писма от Уиндзор, Едмънд ще се погрижи да ми ги препрати в Бордо. — Тя се втурна към вратата на съседната стая, все още грациозна въпреки напълнялата си фигура. — Глинис, скъпа, ще отидеш ли в кабинета на сър Джон да вземеш писмото ми?

Бриана и Адел прекараха целия ден в приготвяне на багажа за пътуването до Бордо. Пади и Али трябваше по десет пъти да слизат до трапезарията и да се качват до спалните, помъкнали сандъци и кошове с дрехи и други вещи, много от които принадлежаха на Хоуксблъд. Бриана погледна към статива си за рисуване, поставен в една от нишите в гостната стая. Около него се виждаха четки и кутии с бои, скици на древногръцки богове и недовършени портрети на викинги — някогашните обитатели на Ирландия.

— Съжалявам, Пади. Трябваше сама да изчистя статива и всичко около него, а преди това да отделя четките и боите, които ще взема със себе си.

— Не, милейди, не се тревожете. Господарят ми нареди да не прибирам нещата ви до утре сутринта. Каза ми, че предпочитате да рисувате късно следобед или след вечеря.

— О, благодаря ти.

Кристиан бе толкова внимателен към любимите ѝ занимания. Предусещаше всичко, което щеше да ѝ липсва, отгатваше настроенията ѝ дори преди самата нея, от разстояние познаваше дори дали има главоболие... Нима бе възможно да съществува такъв нежен, загрижен и влюбен съпруг? И все пак ги разделяше едно непреодолимо препятствие, което изчезваше само когато се скриваха зад завесите, обгръщащи огромното им легло. Там, в тяхното легло, Кристиан умееше както никой друг да предразполага любимата си към физическа интимност и да я накара да забрави за пропастта между тях. Всяка вечер се стараше да изобретява нови и нови начини за съблазняване и те бяха като двама партньори в танца, които се редуват да променят стъпките и движенията, ала въпреки това да остават в синхрон. Бриана не можеше да се владее и страстно откликваше на всеки негов допир. Може би трябваше да е по-въздържана, но горещото ѝ младо тяло отказваше да се подчинява на повелите на разума. Обаче с първите лъчи на слънцето в съзнанието ѝ отново изплуваше мъчителната сцена, в която Хоуксблъд безмилостно беше сразил своя съперник.

Щом се прибраха в стаята си след вечерята, Бриана се усамоти в будоара си. Там бе пренесла последната си рисунка, започната днес следобед, и гореше от нетърпение да я довърши. Сюжетът беше свързан с пристигането на викингите в Ирландия. Вече беше нахвърляла силуета на замъка високо над морския бряг, а в бушуващите под него вълни се издигаше викингски кораб, изпълнен с високи стройни воители със сурови лица, вперили алчен поглед в дамата, застинала пред вратите на замъка. От картината лъхаше на дивашки страсти и на съблазън, но според Бриана липсваше още нещо, нещо много важно, което обаче досега ѝ се изплъзваше.

Внезапно от унеса ѝ я изтръгна нечий смях. Остави четката си и излезе от будоара. Завари го да чете някакъв свитък от пергаменти.

Сърцето ѝ се разтуптя. Той беше толкова млад и красив.

Веднага я заговори.

— Попаднах на един от рапортите до краля, съставен от неизвестен писар. Нямах представа колко смешно е написан! Макар че имената съзнателно са променени, за да не се разбере името на виновника, лесно успях да се досетя за кого става дума. Трябва да го прочетеш, Бриана.

— Довърших картината си... но все ми се струва, че нещо ѝ липсва.

— Говориш за картината с викингските воини?

Бриана остана изненадана от осведомеността му. Но не, не би трябвало да се учудва — нали Кристиан винаги бе проявявал жив интерес към всичко, с което тя се занимаваше, а най-вече към творбите ѝ.

— Може ли да я видя?

Тя го заведе в будоара си, разтревожена, че няма да спечели одобрението му.

Той взе скиците на боговете от старогръцката митология.

— Хм, та това е Протей от „Одисеята“, който непрекъснато се превръщал в най-различни животни — змия, лъв, а веднъж дори се вселил в дърво. — Очите му потърсиха нейните очи. — За да постигнем хармония, трябва всичко да променим... да започнем отначало. Трябва да можем да се разбираме с хора от други цивилизации, да изпробваме всички възможности за общуване.

Бриана разбра, че в думите си Хоуксблъд влагаше и намек за отношенията между тях двамата.

— Ще се опитам — тихо отвърна тя.

Кристиан се надяваше, че заминаването за Бордо ще промени доста живота им. Може би ще успеят да забравят неприятните спомени от миналото. Отново се загледа в рисунката ѝ.

— Твоят талант е дар от боговете. Притежаваш невероятно умение за детайлите. — Макар вождът на викингите да беше с руси коси и много по-светла кожа от неговата, Кристиан позна, че тя е използвала неговото тяло като модел. — Знаеш ли, Бриана, тези викинги, макар да са пристигнали в Ирландия като нашественици, много от техния бит, обичаи и традиции са запазени и до днес на този

остров. Дори и изкуството им... тези плетеници по облеклата им, възлите по коланите им, към които са прибавили зооморфни мотиви.

— Какво означава „зооморфни“?

— Когато боговете се изобразяват като животни... например като орел или дракон. — Хоуксблъд взе парче въглен и започна да нанася скица върху пергамента. След малко се появи птица-рибар с дълъг клюн, захапала риба, с шия, преплетена с шията на втора птица от същия вид. — Арабите са много изкусни в тези декоративни изображения. Често се преплитат цветя, плодове и дървета, а дори и екзотични танцьори. Ето този стил се нарича еротика.

Бриана леко се изчерви.

— Мога да се опитам да нарисувам ленти с келтски мотиви около картината с викингите, за да символизира смесването на двете култури в миналото. А какво ще кажеш да добавя дракони и ирландски детелини?

— Ще бъде възхитително — прошепна Кристиан и замислено я изгледа.

Бриана срамежливо сведе очи и се върна при статива си. Хоуксблъд се доближи зад гърба ѝ и силните му ръце я обгърнаха с любов. Устните му нежно се притиснаха към врата ѝ.

— Само не стой до късно тази вечер, скъпа. Не забравяй, че те чакам в нашето любимо ложе.

Тръпки на щастие пробягнаха по гърба ѝ. Така ѝ се искаше да се скрие в прегръдките му, да се унесе и да забрави за миналото... Защо да не притисне страстно мускулестото му тяло и да се слее с него? Защо трябва да чака той да измисля все нови и нови начини да я разсейва и отпуска, за да я накара най-сетне да се разнежи и да му позволи да проникне в нея? А след страстния, безумен сеанс отново да го принуждава да я милва с часове, да ѝ шепне гальовни слова, да се напруга как да я разсмее, да я забавлява неуморно, за да я възпламени още веднъж, и още веднъж... и най-накрая да се търкулнат задъхани в двата края на обширното легло, изпотени и безпаметни от лудостта, в която ги впримчват телата им, независимо от волята и разума на всеки от тях. Не може ли тогава тя да започне да го съблазнява, да използва магията на пръстите си, устните си, езика си, да изтръгне от гърдите му нова стръв за наслади и изкушения, за нов водопад от чувства, докато навън започне да се развиделява? Повече от всичко на този свят

Бриана желаше да вкуси с език аромата на кожата му, там, от вътрешната страна на бедрото му, където се извиваше онзи загадъчен чуждоземен белег. Да проследи извивката на острието на ятагана, да се отдръпне назад към масивната му дръжка... и още по-назад. Това беше най-еротичната фантазия, която я бе спохождала, понякога дори и при бленуването на дневна светлина!

Остана да рисува още два часа и накрая клепачите ѝ започнаха да се слепват от умората. Понякога ѝ се струваше, че по-добре се успокоява, като рисува, вместо да е в леглото до него. Нима огънят в кръвта на другите жени загасва също толкова бавно? Уморената жена не усети как главата ѝ се отпусна и клюмна върху картината. Тъкмо се бе унесла в поредния сън, когато някакъв жесток убиец без лице я грабна и тя се притисна към гърдите му, изпълнена обаче с отвращение към себе си.

От устните ѝ се отрони приглушена въздишка. Усети как мощните му ръце я вдигаха все по-високо. Съблече я с нежни движения и я положи гола в леглото. Легна до нея и зашепна на ухото ѝ:

— Ще се влюбиш в град Бордо. Това е едно от най-прекрасните места на земята, Бриана. — Гласът му бе тъй сладен, изкушаващ, плътно кадифен, омекотен. Възбуждаше я дори само начинът, по който този глас нашепваше името ѝ. Изкушаваше я да забрави коя бе тя, кой бе той, да забрави за небето и за земята, за деня и нощта... да забрави за всичко на света, освен за едно — че се е изпънала гола върху прохладните гладки чаршафи, а той, любимият насилник, гол като нея, я оплита в обятията си. Щом заговореше, в нея се стопяваше и последният остатък от недоверие и студенина. — До този приказен град ще стигнем по течението на една голяма река, нарича се Гарона, по чиито сребристи води се плъзгат безброй платноходки. Къщите и кулите, заобиколени от бели стени, са като кубчета захар понякога бели, понякога розови, с покриви от червеникави плочи. Там всичко е потънало в цветя и зеленина. Топлият въздух ухае на жасмин. Ще стоиш на висока тераса и ще очакваш да дойде слугата, за да ти долее в чашата изстудено тръпчиво вино от Медок. То ще завладее сетивата ти. — Устните му докоснаха шията ѝ и доловиха трескавия ѝ пулс. — Там, на юг, слънчевите лъчи се изсипват като златни стрели от тюркоазното небе. Понякога, в ленивите летни следобеди, ще

затваряме дървените капаци на прозорците, за да спрем наплива на горещия южен въздух, а аз ще те отнасям в нашето легло, за да ти покажа какво означава да преживееш истински празник.

Любов в късен следобед? Бриана впи устни във възглавницата, за да не изохка на глас.

— Ще те храня с грозде и праскови, налети с нектар, толкова сладък, че от следите по устните ни нашите целувки ще бъдат повкусни от всякога. — Устните му най-после се впиха в нейните и тя го допусна в устата си. Пръстите му потънаха в нейната женственост, плъзнаха се навътре, за да проникнат все по-дълбоко, докато накрая тя не издържа и сетивата ѝ се възпламениха от разливащата се страст.

Той още веднъж бе успял да я упои, да я подлъже, да я очарова, да я обладае!

Бордо се оказа точно такъв град, какъвто ѝ го бе описал Кристиан Хоуксблъд — блестящ под яркото южно слънце. Екзотичните храсти я опияняваха с дъха си, а гъстият аромат на ярките цветя изпълваше ноздрите ѝ. Самото пристанище бе приказен пейзаж от гъсто замрежени мачти на десетки кораби, а зад камарите стоки от цял свят се опъваха тихи сенчести алеи, но само на стотина крачки от тях започваше шумно тържище, миришещо на риба и вино, пълно с хора и мулета. Сергиите и бараките бяха препълнени със смокини, праскови, гирлянди чесън, купчини пъпеши. Продавачите на цветя тикаха в ръцете ѝ кошници с лилии, пеонии, фрезии. Жените по уличките носеха яркочервени кърпи с гребени с орнаменти по тях, а девойките се разхождаха, закичили цветя в косите си.

Навремето величествената сграда на кралската резиденция е била използвана за сграда на абатството Сен Андре. Сега обаче цялото пространство зад замъка бе застроено с високи къщи с великолепни фасади. Кристиан трябваше да се види със своите корнуолски стрелци и рицарите от графство Уорик, затова повери Бриана и Адел на верния си оръженосец Пади. Макар че всички смятаха армията на принц Едуард за малобройна — десет хиляди копиеносци, и то само една трета от тях на коне — трябваша им два дни, за да ги стоварят от корабите и да ги устроят в лагера край Бордо.

Всеки от членовете на кралското семейство бе пристигнал със своята лична прислуга. Този път само принц Джон бе останал в Лондон като регент. Постараха се да избягнат скандала с принц Лайънъл, но нищо не можеше да промени факта, че бе заговорничил срещу брат си, затова завинаги изгуби доверието на баща си. Крал Едуард III реши, че херцог Кларънс и хората му трябва да го придружават в Бордо, за да може да го държи под око.

Кралица Филипа бе довела по-младите принцове, включително и най-малката принцеса, заедно с всичките бавачки, гувернантки и кърмачки. Понеже се очакваше скоро да отпразнуват сватбите на принцесите Изабел и Йоанна, английският двор пристигна в Бордо с огромни сандъци и ракли, претъпкани с платове, сребърни съдове, накити и подаръци. Принцеса Йоанна, която щеше да замине от Бордо за Кастилия, донесе сватбено легло със завеси от арабска коприна, колесница, тапицирана с пурпурно кадифе, столове и кресла, масички и килими, златни прибори и сребърни чаши. Всички предмети бяха украсени с английските кралски гербове. Макар че бе само на тринадесет години, свитата на принцеса Йоанна наброяваше стотина прислужници, пажове, стюарди, предани рицари за личната ѝ охрана, управители, носачи, чистачки.

Бриана бе настанена в дома, в който бе отседнала принцеса Изабел. Свитата на принцесата беше по-многобройна от свитата на сестра ѝ Йоанна. Адел увери племенницата си, че тя и Пади ще се грижат за нейния багаж и ще се постараят да го пренесат на кораба на Кристиан Хоуксблъд, когато дойде денят на завръщането в Англия. Бриана трябваше да придружава принцеса Изабел. Това означаваше да не разчита на свободно време нито през деня, нито вечерта, защото разглезената принцеса не обичаше да остава с по-малко от десет придворни дами около себе си.

Затова едва на следващия ден след пристигането си Бриана успя да открадне няколко часа, за да подреди квартирата, в която я бяха настанили. Изкачи се по разкошните мраморни стъпала и се озова на просторна тераса, но в първия миг си помисли, че е сбъркала къщата. Тогава чу ядосания глас на Пади.

Оръженосецът се оказа на тераса на втория етаж, потънал в разгорещен спор с някого, чието лице не се виждаше. Бриана го повика:

— Пади, та това тук е истински палат. Нима принадлежи на принц Едуард?

— Не, милейди! Собственост е на лорд де Бошан. — Гласът му звучеше почти гневно.

— На граф Уорик?

— Не, дворецът на граф Уорик е съседният до нас. Този е собственост на Кристиан, милейди.

До перилата на терасата се появи някаква мургава, рядко привлекателна жена. Непознатата красавица погледна надолу с подигравателна усмивка.

— Това ли е английската лейди? Колко жалко... тази лейди е последното, от което се нуждае Хоуксблъд.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Затвори си устата, кучко, за да не ти я затворя аз! И се измитай оттук!

— Но какво е това? Какво става тук? — попита смаяната Бриана, но мъжът и жената бяха прекалено възбудени, за да ѝ обърнат внимание. Тя се изкачи по изцялата вита стълба, зави наляво и излезе на горната тераса. Пади и непознатата жена спореха за нещо с такъв разгорещен вид, че в първия миг Бриана се сепна на прага. Подът на съседната стая бе осеян с разхвърляни рокли. — Какво става тук? — повтори Бриана.

И двамата заговориха едновременно, но отговорите им бяха различни.

— Тя е пленница на господаря — рече Пади.

— Аз съм баронеса Лизет дьо Сен Ло — гордо заяви чернокосата красавица.

Пади презрително изсумтя.

— Тя не е нищо повече от най-обикновена френска уличница, която си беше позволила най-нахално да се разположи в спалнята на господаря. Почакайте, милейди, ей сега ще я изхвърля навън!

Лизет се настани върху сандъка с решителен вид.

— Хоуксблъд е този, който ще реши коя от нас ще споделя леглото му!

Бриана се вцепени. Погледна изумено французойката. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Но въпреки изненадата тя успя да се съвземе и бързо рече:

— Хайде, Пади. Ще се настани в някоя стая в другото крило на къщата. Пренеси нещата ми там.

Тръгна замаяна по коридора, а Пади я последва, като продължаваше да ругае Лизет и себе си, че не бе успял още вчера да я изхвърли от стаята на господаря. Ала бе ядосан и на Хоуксблъд, че бе изпратил тази жена в Бордо. Тя беше опасна и можеше да създаде

много неприятности. Пади знаеше, че Кристиан обича лейди Бриана и ако проклетата французойка я разстрои, щеше да му издере очите.

— Хоуксблъд държи някаква жена тук, Адел. Тук, в тази къща — разстроена събщи Бриана на леля си.

— Ела при мен, агънце, седни и се успокой. Не се разстройвай от тази лека жена. — Адел погледна към Пади, който безпомощно сви рамене. — Коя стая искаш да ти приготвя?

Объркването в душата на Бриана отстъпи място на гнева. Изглежда, всички, освен нея знаеха за тази баронеса!

— Няма значение в коя стая ще се настаня. Всички стаи са хубави. Искam вратата да се заключва добре.

Пади тръгна да изпълни желанието ѝ.

— Той държи тук и нея, и брат ѝ, барона, за откуп — бързо обясни Адел. — Тя е негова пленница... а не нещо... друго.

— О, така ли? За какво друго намекуваш, Адел?

Леля ѝ се изчерви.

— Е, нали знаеш, че... исках да кажа, че не е негова любовница.

— Нима? Или може би трябва да се каже една от неговите любовници? Той е арабин, не забравяй!

— О, агънцето ми, не ѝ позволявай да помрачи престоя ти в това прекрасно място. Има баня с мраморен басейн и градини, от които дъхът ти ще спре. Има малко езерце, покрито с нефритени плочки, с красив фонтан в средата, в което плуват златни и сребърни рибки.

— Разбира се, че няма да ѝ позволя да развали удоволствието ми. Пади каза ли ти как този арабин е успял да си купи това прекрасно място?

Адел знаеше, че Бриана говори за съпруга си по този начин само когато е много ядосана.

— Още когато за пръв път са дошли в Бордо, Хоуксблъд е видял замъка на Уорик, който е наблизо, и е решил да купи съседното имение. Тогава не се е срещал с граф Уорик и само е подозирал, че е негов син. Пади ми каза, че Хоуксблъд е купил къщата, за да задоволи самолюбието си — искал е да има по-красива и по-голяма къща от тази на Уорик.

— Но откъде е намерил пари?

— Пади ми каза, че господарят му е платил в злато.

— Хм, Пади изглежда знае всичко за Хоуксблъд. А не спомена ли от кого господарят му е откраднал златото?

Адел прехапа устни. Племенницата ѝ никога не бе говорила толкова язвително.

— Ще отида да видя къде е оставил сандъците, а ти по-добре си почини.

Адел откри Пади в една приятна слънчева стая с бледорозови стени от другата страна на коридора.

— Ако лейди Бриана смята да заключва стаята си от Хоуксблъд, мисля, че тя изобщо не познава съпруга си.

— Ти си голям глупак, Пади. Защо не си отпратил любовницата му преди Бриана да пристигне в Бордо?

— Защото тя е много проклета жена! Жените винаги създават неприятности и главоболия.

— Така ли? Много си любезен, няма що!

— Извини ме, скъпа, нямах предвид теб. Знам, че избягваш разпериите. Затова послушай съвета ми и по-добре не се изпречвай пред очите на господаря, когато се върне в къщата. Той ще ѝ даде да се разбере на тази проклетница Лизет, но ако и лейди Бриана му създава главоболия, и тя няма да избегне гнева му. Ето проклетия ключ, макар че едва ли ще има полза от него! — Той подаде на Адел ключа за стаята на Бриана. — Пожелай ми късмет, скъпа. Трябва да изхвърля тази францужойка и да я затворя в някое отдалечено място.

Лейди Джоан Холънд потегли с огромен багаж за Бордо. Дрехите, кожите и скъпоценностите ѝ бяха опаковани в дузина сандъци. На борда на кораба качиха дори широкото ѝ пухено легло, за да ѝ осигурят всички удобства по време на пътуването. Джоан прекара последната нощ на кораба, за да могат да потеглят рано сутринта.

Когато се сбогува с брат си, тя се разплака.

— Бих искала и ти да дойдеш с мен, Едмънд.

— Аз съм представителят на английската корона тук, в Кале, Джоан, и не мога да замина — неохотно отвърна младият граф.

— О, не се преструвай, че си нещастен тук. Твоят висок пост привлича всички францужойки като пчели на мед и те са луди по теб.

— Постът е много важно нещо, скъпа, не го забравяй, но в един мъж има и други ценни неща — намигна ѝ той.

— О, защо мъжете винаги сте толкова вулгарни?

— Не ми казвай, че майчинството те е направило благочестива като стара мома — подразни я той.

— Време е да помислиш за брак и за деца, Едмънд. Моята малка дъщеричка ще иска да има братовчеди, с които да си играе. — Тя го целуна. — Сбогом, ще ми липсваш.

— Бордо ще ти хареса. Южна Франция е истински рай. — Той внезапно стана сериозен. — Грижи се за себе си, Джоан. — Обви раменете ѝ с кожената наметка и я прегърна.

— Бог ще ме пази, Едмънд — тихо отвърна тя.

— Да се надяваме, скъпа моя.

Джоан и Глинис се придружаваха от шестима оръженосци от свитата на Холънд. Последната нощ преди отплаването сър Джон остана на брега, в щаба на гарнизона.

Едмънд излезе от къщата на сестра си и се отправи към английския гарнизон в центъра на Кале. Холънд сърдечно го поздрави.

— Радвам се, че се отбихте при мен, графе. Наредих на сър Невил Уигс да поеме командването тук. Той е доста твърд мъж и ще се справи с французите.

— О, не вярвам да имам неприятности в Кале. Градът вече придобива английски вид. Въпреки че трябва да призная, че в някои бордеи по пристанището има доста проститутки, заразени от срамни болести.

Холънд поклати глава.

— Имахме същите проблеми и в най-скъпите публични домове и трябва да се наблюдават. Ако искате, тази вечер мога да ви разведа.

— По едно приятно съвпадение тази вечер и аз съм тръгнал в същата посока. Разходката преди вечеря се отразява много добре на апетита ми, сър Джон.

Двамата мъже тръгнаха на юг, към квартала, в който живееха по-заможните граждани на Кале. Минаха покрай внушителната къща, в която бе отседнала английската кралица, и завиха по една странична алея.

— Тези задни улички се охраняват. О, ето, виждам, че един от нашите войници е на поста си.

Към тях се приближи един въоръжен мъж, ала в този миг Холънд измъкна остър нож и го заби в гърба на граф Едмънд. Младият граф нададе предсмъртен вик и падна на улицата. Холънд завъртя ножа и го извади от тялото му. Кръвта бликна от раната и потече по камъните.

— В този богат квартал на Кале често стават грабежи и убийства. — Наведе се към жертвата си. Очите на Едмънд вече бяха замъглени от смъртта. Холънд злоецо се усмихна. — Не се тревожи за сестра си. Моята съпруга току-що стана богата. — Избърса окървавения нож и се обърна към другия мъж. — Сър Невил, ако тази нощ забележите някакво произшествие, ще докладвате едва след отпътуването на кораба.

Уигс кимна и отдаде чест със сабята си.

— Сбогом, сър. Благодаря ви за доверието. Няма да съжалявате за това.

Пади завари Хоуксблъд да разговаря с граф Уорик в конюшната. Току-що лекарят бе прегледал раните на конете, получени по време на дългото пътуване по море от Англия до Бордо. За щастие раните им не бяха опасни — скъпите бойни коне можеха да си счупят краката, ако се спънеха в дупките по долната палуба.

Целият ден бе посветен на разтоварването на багажа на членовете на кралското семейство и прибирането на конете им в конюшните на брега. Конете на останалите рицари бяха заведени в оградените поляни зад пристанището. Хоуксблъд разбра, че се е случило нещо неприятно, още щом видя разтревоженото лице на Пади.

— Какво е станало?

— Трябва да говоря с вас, милорд.

Али, който бе изморен от разтоварването на багажа и от грижите за конете, намръщен го изглежда.

— Ние тук се оправихме с три хиляди коня, а ти не можеш да се справиш с две жени.

— С три жени — уточни Пади. — По-лесно е да се справиш с три хиляди коне, отколкото с три жени!

— Три? — попита Хоуксблъд и се плесна по челото. — Колко съм глупав! Съвсем забравих за Лизет Сен Ло.

Уорик учуден вдигна вежди.

— Струва ми се, че тази францужойка, която държиш за откуп, прилича повече на твоя любовница, отколкото на затворничка.

— По дяволите, не е така! Тя никога не ми е била любовница. За бога, допуснах само една грешка, а сега ще трябва да плащам цял живот за нея! — Той замислено погледна към баща си. — Ще я прибереш ли при себе си заедно с брат й, докато получа откупа за тях?

— Май тази вечер няма да е много спокойна за теб — усмихна се Уорик.

Четиримата мъже тръгнаха към къщата на Хоуксблъд. По пътя Уорик се отдели от групата и се отправи към своята къща.

— След малко ще дойдем при теб — извика Кристиан след него.

— Много ли е разстроена моята съпруга? — обърна се Кристиан към Пади, когато влязоха в двора на къщата.

— Бясна е като фурия. Не можете да държите две жени под един и същи покрив, господарю — наиздателно рече Пади.

— В Арабия това е възможно — обади се Али. — Един мъж може да има четири съпруги и колкото си иска наложници.

— Опитай се да го обясниш на лейди Бриана — саркастично отвърна Пади.

— Къде настани баронесата?

— Заведох я в стаята на брат й. Заплаших го, че ще го кастрирам, ако не укроти сестра си.

— Заведи ги в имението на граф Уорик — нареди Хоуксблъд.

Кристиан Хоуксблъд огледа стаите и одобрително кимна — всичко бе изрядно приготвено за посрещането на неговата съпруга. Пади се бе справил добре със задачата си. Стените на спалнята блестяха от белота, широкото ниско легло бе покрито със снежнобяла ленена покривка и отрупано с малки възглавнички, по които със златни нишки бяха избродирани инициалите им „К“ и „Б“. Леглото бе скрито зад бели копринени завеси.

Белите дървени капаци на прозорците бяха разтворени и откриваха красива гледка към широката тераса. Едната стена бе заета от вграден гардероб с огледала по вратите. Подът от бял карарски мрамор, изпъстрен със златисти ивици, обещавахе прохлада през горещите нощи.

Мраморните стъпала в ъгъла водеха към банята с широк правоъгълен басейн. На едната стена на банята имаше широка врата,

която извеждаше към малка заградена градина. Зад басейна нефритеният фонтан пръскаше във въздуха кристални водни капки. Къщата бе осветена с големи ароматни свещи, поставени в красиви стъклени свещници. Обстановката бе много романтична и някак тайнствена.

Ала Кристиан Хоуксблъд не изглеждаше никак романтично. Дрехите му бяха просмукани от пот и кръв и той жадуваше за топла баня, но да бъде проклет, ако се къпе сам сега, когато Бриана бе в тази красива къща, която ѝ бе обещал.

Махна нетърпеливо с ръка и се опита да се успокои.

— Къде е стаята на господарката? — обърна се той към Пади.

Оръженосецът му обясни къде е настанил съпругата му и промълви:

— Желая ви лека нощ, господарю.

Хоуксблъд се изкачи по извитата стълба и се спря пред вратата на Бриана.

— Бриана, искам да те приветствам с добре дошла в нашия нов дом — тихо, но твърдо рече той. — Очаквах да ме посрещнеш, както се полага на господар на дома. Искам да се изкъпя, да се нахраня и да си легна. В този порядък. Отвори вратата.

Заклучена зад стените на стаята си, Бриана избухна:

— Ти, арабска свиньо! Не мога да повярвам, че се осмеляваш да ми говориш! Няма да ти приготвя банята, нито вечерята и мога да се закълна, че никога повече няма да легна с теб! Изкъпи се сам! Нека слугите те нахранят, нека онази френска проститутка стопли леглото ти! Ти нямаш нужда от съпруга и отказвам да бъда твоя жена, ако онази жена не напусне веднага къщата ми! Разбрахте ли, лорд Дракар?

Кристиан разбра, че Бриана е извън себе си от гняв и го предизвиква да разбие вратата. Ала нямаше да ѝ достави това удоволствие. Той извади кинжала и с лекота си отвори.

Бриана не можеше да повярва на очите си.

Хоуксблъд я изгледа така яростно, че тя потрепери от страх. Той заговори тихо, но в гласа му се долавяше заплахата:

— Тъй като баронесата вече не е тук, смятам, че можеш да се заемеш със задълженията си на съпруга... или имаш още някакви претенции?

Думите му я обезоръжиха и желанието ѝ за съпротива угасна. Не знаеше какво да каже.

— Имаш ли още възражения? — повтори той.

Бриана поклати глава.

— Тогава ела с мен. Веднага.

Тя изглеждаше безпомощна като малко дете сред кутиите и сандъците, разхвърляни из стаята, но Кристиан нямаше настроение да си губи времето с подреждането на багажа.

Когато излязоха на осветената тераса, тя забеляза, че дрехите му бяха изцапани с кръв.

— Да не си ранен? — тревожно попита Бриана.

— Не. Само не се докосвай до мен. Ей сега ще се измия.

Младата жена тръгна след него по коридора, минаха покрай банята и излязоха в градината. Бриана мълчаливо наблюдаваше как той свали дрехите си и влезе в басейна. Кристиан взе парче сапун и започна да се търка. Гневът в сърцето ѝ се стопи. Той явно нямаше намерение да я насилва да се къпе с него, но може би тъкмо заради това ѝ се прииска да го направи. Тя беше единствената жена, която имаше право да се къпе с него, да му поднася храната, да споделя леглото му, да се събужда до него. Той беше неин съпруг и тя нямаше да го отстъпи на никоя друга. Свали роклята си и остана по прозрачната долна риза. Протегна ръка и го помоли:

— Подай ми сапуна.

— Благодаря за съпружеските грижи, но ти си права, мога и сам да се изкъпя. Ала ако искаш, можеш да дойдеш и да поплуваме в басейна след вечеря.

Бриана се изчерви.

— Аз... аз не мога да плувам.

— Добре, тогава няма да плуваме — усмихна се той. — Ще правим нещо по-приятно.

— Ще отида да проверя какво става с вечерята — смутено отвърна Бриана.

— Кухнята е в задната част на къщата. Доколкото си спомням, готвачът е много добър. При този топъл климат по-добре е ястията да се сервират студени.

Когато Бриана се върна, съпроводена от един от слугите. Кристиан бе седнал край една маса в градината в широко бяло кресло

за двама. Наоколо ухаеше на екзотични цветя. Около бедрата му бе препасана бяла кърпа, която подчертаваше мургавата му кожа. Пред него горяха две малки свещи, поставени в големи бели купи.

Слугата подреди върху масата табли със студено месо, прясно сирене, препечен хляб и най-разнообразни плодове и ядки, на повечето от които Бриана не знаеше имената. Хоуксблъд извади от студения басейн една глинена стомна с вино и сръчно измъкна корковата тапа от гърлото ѝ.

Кристиан се отдръпна, за да ѝ направи място, и Бриана седна до него. Не смееше да гледа красивото му голо тяло и се престори, че цялото ѝ внимание е погълнато от храната върху масата. Хоуксблъд започна да ѝ изброява имената на различните лакомства.

— Това са смокини, фурми, мандарини, бадеми и шамфъстък — намаза малко от сиренето върху хляба и го поднесе към устните ѝ. Бриана остана приятно изненадана от вкуса и посегна за още.

— Май наистина си гладна — каза той, озадачен, че тя не бе вечеряла.

Младата жена, като че ли прочете мислите му.

— Бях прекалено ядосана, за да ям — обясни.

Отговорът ѝ му достави истинска радост. Щом го ревнува, значи чувствата ѝ към него са много по-силни, отколкото иска да признае. Копнееше да му каже, че го обича, но тя бе толкова упорита, че едва ли щеше да го стори. Питаше се дали ще доживее, за да чуе любовни думи от устата ѝ.

Кристиан изпитваше удоволствие само като я гледаше. Тя си отхапваше от плодовете и отпиваше от виното и изглежда въобще не осъзнаваше колко е прекрасна. Великолепната ѝ коса се бе разпиляла като златен водопад по раменете, а розовите връхчета на гърдите ѝ напираха под прозрачната материя на долната риза. Когато облиза виното от устните си, Кристиан усети, че дълго потисканото желание всеки миг ще избухне в гореща страст. Искаше да се люби с нея. Представи си преплетените им тела, а сетне как прониква дълбоко в нея. Слабините му се обляха в топлина, а членът му се втвърди.

Протегна ръце и свали ризата ѝ, ала Бриана бързо стана и изтича в сенчестия край на басейна. Хоуксблъд взе няколко екзотични цветя и ги хвърли във водата. Бриана изпита внезапно желание да му се отдаде.

Пристъпи към басейна и леко нагази във водата. Вдигна ръце и разпусна косата си, която я обви цялата и стигна почти до глезените ѝ. Кристиан бавно се приближи към нея. Около басейна бе тъмно и Бриана не го виждаше, но усещаше, че той идва към нея.

Чу плясък на водата и колебливо пристъпи. Направи още една крачка и усети ръцете му, които се обвиха около глезените ѝ, после се плъзнаха нагоре по краката ѝ, а горещите му устни обсипаха с целувки бедрата ѝ.

Страстните му ласки я изпълниха с желание и тя се изви към него. Езикът му я галеше все по-настойчиво. Бриана изохка, неспособна повече да се сдържа, и се притисна към него. Той я взе на ръце и я изнесе от басейна.

— Не искам косата ти да се намокри — прошепна той. — Искам да си играя с нея. Искам да те отнеса в леглото.

Кристиан я повдигна нагоре и я плъзна покрай мокрото си тяло. Едната му ръка я придържаше към гърдите му, а другата започна да я гали между бедрата. Бриана обви ръце около врата му и той дрезгаво прошепна:

— Увий и краката си около кръста ми.

Тогава той проникна дълбоко в нея, много по-дълбоко, отколкото досега. Като придържаше бедрата ѝ с две ръце, той бавно се отправи към спалнята. Мили боже, този мъж бе способен да я възбуди против волята ѝ! Усещаше го в себе си, пулсиращ и горещ, не можеше да мисли за нищо друго, тялото ѝ сякаш се обливаше от страстни вълни, които прииждаха все по-силни и по-силни. Когато Кристиан започна да се изкачва по стъпалата, лекото триене на мускулестия му орган я възбуди толкова силно, че на най-горното стъпало Бриана достигна до своята кулминация, изви се назад и извика от удоволствие.

Движенията ѝ го подлудиха. Кристиан усещаше как пулсирането на горещата ѝ плът изсмуква и последните му сили. Застина неподвижен, за да могат и двамата да се насладят на върховния миг. Сетне я отнесе в леглото и продължи да я гали, отново и отново, много бавно, като че ли тази нощ нямаше да има край.

Сякаш измина цяла вечност, преди тя да изохка и тялото ѝ да потръпне от неописуема наслада. Приличаше на изригване на вулкан и като че ли бяха погълнати от разтопена лава. Ръцете му я обгръщаха като стоманени обръчи, не можеше да си представи, че може да има

друг мъж като него, никой друг не можеше да дари такава наслада на една жена.

Лунната светлина обливаше леглото им.

— Кристиан, бях полудяла от ревност, искаше ми се да я убия...
— прошепна Бриана. — Аз... започвам да разбирам защо си убил Робер...

Той отдръпна ръцете си от нея и седна на ръба на леглото. Лицето му се вкамени и Кристиан се извърна от нея. Бриана съзря очертанията на гордия му профил, преди той да стане и да изчезне в мрака.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Бриана лежеше и гледаше втренчено копринените завеси на леглото. Трябваше да се научи да сдържа езика си. Не бива повече да споменава името на Робер. Ала въпреки това мислеше, че никога няма да прогонят тъмната сянка на мъртвия, застанала между тях, ако не си изяснят всичко, което се бе случило. Сърцето ѝ бе изпълнено с чувство на безкрайна вина и навярно и Кристиан чувстваше същото. Ако ѝ се довереше, ако ѝ признаеше какво бе извършил, дори да ѝ кажеше, че го е сторил от любов към нея, тя щеше да намери сили в себе си да му прости. Можеше да го разбере и да прояви състрадание.

Ако успееш да говорят открито за всичко, може би щяха да съумеят да започнат нов живот. До слуха ѝ достигна нежната песен на славей, толкова трогателна, че на гърлото ѝ сякаш заседна буца и сълзи потекоха по лицето ѝ.

На следващата сутрин съвсем неочаквано я посети принц Едуард.

— Съжалявам, Ваше Височество, но Хоуксблъд не е тук.

— Така ли го наричаш? — усмихна се Едуард. — Бедният дявол! Навярно е станал още преди разсъмване. Дойдох да ти съобщя, че корабът на Джоан вече е в пристанището. Искаш ли да я посрещнеш и после да я доведеш тук, за да можем да се видим насаме?

Сърцето на Бриана подскочи от радост.

— О, разбира се, че искам. Толкова много ми липсва! Адел, корабът на Джоан е пристигнал! — весело извика тя. — Веднага ще отидем да я посрещнем. Слугите ще се погрижат за вас, сир. Моля ви, чувствайте се като у дома си.

— С удоволствие ще ви почакам в тази красива къща. Прилича на дворец от приказките.

Когато лодката приближи към пристана. Бриана се втурна по мостчето. Видя Джоан и ахна от изненада.

— О, скъпа, не е трябвало да пътуваш. Всеки момент може да родиш!

— Бриана, мислех само как по-скоро ще пристигна в Бордо. Нямах да ѝ позволя да се роди, преди да пристигнем.

— Той те чака в моята къща — прошепна Бриана на ухото ѝ.

Лицето на Джоан помръкна.

— Не искам да ме види в този вид. Страх ме е, че ще се отврати от мен и ще ме разлюби! Чух, че в Бордо е пълно с красиви и млади жени.

— Тук сме само от няколко дни и още не е имало прием в двореца. А освен това според мен изглеждаш прекрасно и Адел и Глинис могат да го потвърдят.

Адел загрижено изгледа Джоан.

— Страх ме е, че лейди Джоан не бива да върви пеша.

— Ще взема карета — каза Бриана. — Тук, в Бордо, каретите се теглят от магарета. Ще видиш, че ще ти хареса.

Бриана се качи на палубата. Сър Джон Холънд ѝ поднесе извиненията си, че се е забавил с капитана на кораба и затова не е успял да слезе на кея и да я поздрави. Но причината бе съвсем друга — Холънд се дразнеше от красивата и горда дама, която на всичкото отгоре помагаше за уреждането на тайните любовни срещи между Джоан и принц Едуард. Когато Бриана се изправяше пред него, той едва се сдържаше да не я удари — винаги го принуждаваше да се чувства потиснат и унижен. Някой ден ще я накара да хленчи в нозете му и да моли за милост... И тогава ще ѝ докаже, че той, сър Джон Холънд, струва много повече, отколкото тя си въобразява!

— Предполагам, че вече трябва да ви наричам лейди де Бошан, нали?

Бриана пребледня.

— Добре дошли в Бордо, милорд. Дойдох да взема Джоан с мен. Тя ще отседне в моята къща, докато... исках да кажа... докато слугите подготвят вашите апартаменти.

— Аз сам ще се погрижа за нея. Освен това трябва да говоря с вашия съпруг, Робер.

Цветът на лицето ѝ рязко се промени.

— Сър Джон, съжалявам, но трябва да ви съобща, че Робер де Бошан бе убит на турнира в Уиндзор.

Джон Холънд застина от изненада.

— Принц Едуард е убил Робер?

— Не... Робер загина от копието на брат си, Кристиан Хоуксблъд. — Тя сведе очи, засрамена от себе си. Как да му каже, че е омъжена за брата на Робер.

През спуснатите си клепачи Бриана не забеляза злобната искра в очите на Джон Холънд. Молеше се само да не припадне на палубата.

Каретата с четирите жени спря пред красивата къща на Кристиан. Бриана и Глинис помогнаха на Джоан да се изкачи по мраморните стъпала.

— Господи, никога не съм виждала такава красота... какви цветя, какво слънце... Та това не е къща, а истински палат! — Джоан се задъхваше от възторг. — Нима всичко това е твое?

— Е, ако трябва да бъда съвсем точна, всичко тук принадлежи на съпруга ми — промълви Бриана и се изчерви.

— Скъпа, но нима се оженихте? — възкликна приятелката ѝ.

— Ох, мила, историята с моята... с нашата женитба е много объркана. Робер де Бошан беше смъртоносно ранен на турнира и кралят даде благословията си за венчавката ми с Кристиан Хоуксблъд. Баща му, старият граф, ми каза, че трябва да се спази договорът, с който съм се сгодила за наследника на рода де Бошан...

— И тогава се омъжи за Кристиан? О, Бриана, та ти си най-щастливата жена на света! Така се радвам за теб!

Бриана се опита да ѝ възрази. Нима Джоан не разбираше каква жестока шега ѝ бе скроила съдбата? Всяка жена би била щастлива, ако успее да се омъжи за любимия си мъж. Бриана си каза, че е получила незаслужена награда, вместо да бъде наказана за греховете си. Но в следващия миг си припомни, че приятелката ѝ не обича да затормозява красивата си глава с толкова дълбоки мисли, затова само глухо промълви:

— Благодаря ти, скъпа.

Слугите поднесоха освежителни, отлично изстудени напитки и огромна фруктиера, пълна с южни плодове. Бриана помогна на Джоан да вдигне уморените си ходила върху ниското столче пред нея и подложи възглавнички зад кръста ѝ. Въпреки горещината и напредналата си бременност Джоан изглеждаше възхитително в бледосинята си рокля от най-фин памук. От дълбокото деколте

надничаха очарователните ѝ гърди, които никой мъж не можеше да забрави, след като веднъж ги е зърнал.

— Ще видиш, че кралският дворец в Бордо е огромен. В миналото е бил манастир и има около петстотин стаи. Ще отидем да проверим дали багажът ти е разопакован и дали са сглобили леглото ти. — Бриана излезе от стаята, за да повика принц Едуард. Намери го да крачи неспокойно на терасата, от която се откриваше изглед към градината. — Тя ви очаква, Ваше Височество, но аз незабавно трябва да потърся акушерката на кралицата.

— Господи, нима раждането е започнало?

— Не, но всеки момент може да започне.

— Побързай тогава! Аз ще остана при нея.

В мига, в който я видя, сърцето на Едуард се изпълни с безкрайна нежност. Коленичи пред нея и поднесе фините ѝ ръце към устните си.

— Скъпа моя, сякаш измина цяла вечност. Прости ми, моля те, че бяхме разделени толкова дълго.

Устните на Джоан потръпнаха.

— Обичаш ли ме все още?

— Моя малка Жанет, аз те обожавам. Сърцето ми ти принадлежи изцяло. Не трябваше да пътуваш, скъпа.

— Не можех да чакам повече. Искях да бъда тук за твоя рожден ден.

Принцът прехапа устни. На другия ден щеше да има тържество по случай рождения му ден и той трябваше да бъде в двореца, но в сърцето си щеше да бъде с нея. Ръцете му нежно докоснаха корема ѝ.

— Ти си много смела, любов моя.

Младата жена леко погали челото му.

— Не се тревожи за мен. Майка ти е родила десет деца — усмихна се Джоан и се опита да потисне прозявката си.

— Ти си преуморена, скъпа. Очите ти се затварят. Трябва да си починеш.

— Тази горещина ме приспива. — Тя отново се прозя.

Едуард я прегърна и ѝ помогна да се настани по-удобно.

— Аз ще те пазя. Опитай се да поспиш.

Джоан се отпусна в ръцете му и заспа. Устните на Едуард леко докоснаха красивите ѝ вежди. Припомни си интимните мигове между

тях и мълчаливо се помоли раждането да мине добре.

Главният камерхер на кралския двор се настани в отделно крило на двореца, доста отдалечено от апартаментите на краля и кралицата.

Джон Холънд бе озлобен на съдбата, която сякаш се бе подиграла с него. Слугите побързаха да му докладват с пълни подробности за смъртта на Робер де Бошан и на най-добрия приятел на краля Уилям де Монтегю. Носеха се слухове за заговор срещу Черния принц, който бил предотвратен от Кристиан Хоуксблъд чрез убийството на собствения му брат.

Холънд гневно ругаеше и гневът му се изля върху нещастните слуги, които внасяха тежките сандъци. Значи проклетият арабин е виновен за неговото нещастие. Ако не беше този кучи син Хоуксблъд, сега принц Едуард щеше да бъде мъртъв, а Джоан щеше да бъде само негова. Закле се да поправи тази несправедливост. Ала сега трябваше да се овладее и да се преструва на предан служител на принца. Очакваше го аудиенция при краля, а освен това бе длъжен да поднесе почитанията си на кралица Филипа. Трябваше да използва високия си пост и да спечели благоволенieto им.

Когато Холънд влезе в приемната на кралицата, тя го поздрави за предстоящото събитие — раждането на детето му. Сър Холънд прие с благодарност предложението на Филипа да се възползват от услугите на кралската акушерка. Бриана крадешком го погледна и в очите му блесна гневен пламък. Кралицата никога нямаше да узнае, че Джоан ще роди нейна внучка или внук, но тази кучка Бриана знаеше позорната тайна.

Придворните дами го отрупаха с оплаквания за стаите си, искаха по-големи спални и повече слуги. Накрая го спаси намесата на кралица Филипа.

— Сър Джон, не искам да ви затруднявам още от първия ден, но наистина се нуждаем от услугите ви. Тук сме от три дни, но все още не сме се настанили удобно. Половината от сандъците липсват, леглата и мебелите са занесени в погрешни стаи, а в тази сграда има повече от петстотин помещения. И като че ли не стига това, но и храната, която ни се сервира, е доста необичайна. О, знам, че тук има плодове и подправки от цял свят, но ние сме свикнали с добрата стара английска кухня. Страхувам се, сър Джон, как ще се справим — вече пристигат

гостите за утрешното тържество, а в двореца цари пълен хаос. Ще ни помогнете ли?

— Ще направя всичко, което е по силите ми, Ваше Величество. Ще ви докладвам подробно за изпълнението на вашите заповеди. Незабавно ще се заеме с прислугата. Оставете всичко на мен, Ваше Величество.

Когато Бриана се върна в къщата, принц Едуард ѝ каза, че болките на Джоан са започнали.

— Трябва да намеря носилка, за да отведе Джоан в двореца. Но как да я оставя? — тревожно попита той.

Бриана се опита да го успокои.

— Аз ще остана при нея, а с мен са Адел и Глинис. Ще се погрижим за нея. Мъжете обикновено са безполезни в такива ситуации.

— Бриана, съобщи ми, когато пристигнете. Господи, как ще дочакам утрото — прошепна той и отчаян зарови пръсти в златистите си къдрици.

— Носилката дойде, сир!

Раждането продължи целия следобед и вечерта. Около нея непрекъснато сновяха придворни дами. Едни я успокояваха, а други изказваха съмнения, че няма да е много леко, тъй като младата жена е доста дребна и крехка. Повечето обаче използваха случая да си разменят последните клюки, без да обръщат особено внимание на родилката.

Бриана стоеше до възглавницата ѝ и стискаше ръката ѝ, когато приятелката ѝ се присвиваше от силните контракции. Бриана ѝ говореше успокоително, разказваше ѝ смешни истории и дори викаше заедно с нея до последния миг преди раждането на детето. Най-после бебето се роди, Бриана се отдръпна от леглото и изтощено се отпусна в едно кресло.

Акушерката пое новороденото, отрязва пъпната връв, изми го, пови го и го сложи в люлката до леглото. След това измиха Джоан, преоблякоха я в чисти дрехи, смениха чаршафите и подредиха стаята. Едва тогава допуснаха сър Джон Холънд. Акушерката се изненада, че той не е ядосан от факта, че съпругата му бе родила дъщеря. Всъщност Холънд никога не се бе чувствал по-щастлив. В душата си тайно се присмиваше, че великия Черен принц не бе могъл да създаде син.

Според етикета трябваше да посети съпругата си. За пръв път я виждаше в леглото и слабините му се издуха от похотливо желание. Как успяваше, за бога, да изглежда толкова красива и крехка веднага след раждането? Жените го изведоха от спалнята, за да може Джоан да си почине, а Бриана остана да прекара нощта край леглото на приятелката си.

— Опитай се да намериш принц Едуард — прошепна Бриана на Глинис, взе малкото вързопче от люлката и внимателно го положи в ръцете на щастливата майка.

— Толкова се молих да бъде момиче! Ах, Бриана, виж каква е красавица!

— Как би могла да не бъде? — Бебето приличаше на малко ангелче със сребристоруси къдрици.

— Не мога да повярвам, че аз съм я родила! — промълви Джоан, изпълнена с гордост.

Бриана чу тихо почукване по вратата и скочи да отвори.

Едуард коленичи до леглото. Сърцето му щеше да се пръсне от любов и обожание.

— Колко е часът? — прошепна Джоан.

— Минава полунощ — едва отвърна Едуард.

— Честит рожден ден, любими!

Принц Едуард не можеше да се сдържа повече. Зарови лице в косите ѝ и сълзи на радост потекоха по лицето му.

Празненството по случай рождения ден на Черния принц бе изключително бляскаво. Сякаш целият Бордо бе поканен. Англонорманите, които от години живеяха тук, бяха страстни поклонници на културата и изкуствата. Дворецът бе изпълнен с художници, поети, писатели и музиканти, към които се отнасяха с високо уважение. Присъствието им в кралския двор бе прекрасна възможност за изява на талантите им.

Френското влияние се чувстваше навсякъде — от музиката и танците до изисканите разговори и изящните маниери, а особено в тоалетите и на жените, и на мъжете.

От голямата бална зала се излизаше в прекрасна градина. Алеите бяха осветени от факли и гостите можеха да излязат да се насладят на

прохладния нощен въздух. В градината имаше езеро с малки лодки във формата на лебеди, в които влюбените двойки се усамотяваха, за да се наслаждават на блясъка на звездите.

Родителите на Бернар Ези — граф и графиня д'Албре от Гаскон — бяха сред почетните гости на кралското семейство. Придружаваха ги многобройните им роднини и принцеса Изабел имаше достатъчно публика, пред която да покаже голямата си любов към младия гасконец. По-малката ѝ сестра, принцеса Йоанна, завиждаше на Изабел за красивия годеник и страстно се молеше и дон Педро Кастилски да не отстъпва по красота на Бернар.

Кристиан седеше от едната страна на Бриана и се държеше толкова изискано и любезно, та ѝ се стори, че между съпруга ѝ и останалите има огромна пропаст. Той беше арабин, представител на друга култура, но по ирония на съдбата се държеше много по-възпитано от всички англичани. Можеше да говори на различни теми, независимо дали се отнасяше до астрономия, изкуство или философия. Всички придворни дами я гледаха завистливо и Бриана за сетен път се убеди, че той е изключително привлекателен за нежния пол. Много от тях открито се опитваха да го прельстят.

Младата жена се почувства много нещастна. Той ѝ бе предложил сърцето и душата си, но тя не можеше да ги приеме, защото се измъчваше от угризения на съвестта. Наблюдаваше как жените кокетничеха с Хоуксблъд и принц Едуард и сърцето ѝ се свиваше от мъка за Джоан и за самата нея.

Кралят и граф Уорик бяха заобиколени от благородници, които разпалено говореха за войната. Изглежда, французите бяха опожарили и разграбили именията на английската корона по долината на Гарона и вбесеният принц Едуард заяви, че няма да чака никакви мирни преговори, а незабавно ще потегли с войските си към вътрешността на страната, за да се разправи с проклетите французи.

Бриана въздъхна облекчено, когато разбра, че Хоуксблъд ще замине с армията, но в същия миг сърцето ѝ се сви от чувство на вина. Що за съпруга бе тя, след като изпраща с радост мъжа си на смъртен бой? Ала напрежението между тях бе толкова силно, че тя предпочиташе за известно време да бъде сама.

Бриана прекарваше много часове с Джоан и малката ѝ дъщеричка, която нарекоха Джена. Приятелката ѝ се възстанови много

бързо и сега бе по-красива от всякога. Протестира, когато кралицата ѝ изпрати кърмачка и бавачка. Обикновено придворните дами не се грижеха сами за децата си, които се отглеждаха в отделно крило на двореца от многобройни бавачки и кърмачки. Джоан искаше сама да се грижи за дъщеря си, но трябваше да се подчини на етикета.

Дните ѝ се нижеха монотонно. Всяка сутрин тя и Бриана посещаваха малката Джена. Следобед Джоан се оттегляше да подремне в спалнята си, а Бриана се прибираше в белокаменната си къща, за да порисува на яркото южно слънце.

Младата майка непрекъснато мислеше за своя принц. След две седмици възвърна тънката си фигура и започна с копнеж да очаква връщането на своя любим. Искаше ѝ се той да види колко се е разхубавила. Тъй като през последните месеци на бременността бе станала доста тромава, тя се страхуваше, че ще загуби завинаги ефирната си красота, от която той толкова се възхищаваше. Бленуваше за нощите, когато ще се върне при нея и ще ѝ шепне дръзки комплименти, ще обгърне крехката ѝ талия с едрите си ръце, ще покрие плоския ѝ корем със страстни целувки.

Джоан чу как се отваря вратата на стаята и лениво се запита защо Глинис се е върнала толкова рано от пазар. Внезапно усети нечие заплашително присъствие. Изправи се в леглото и се покри с чаршафа.

— Какво искате? — рязко попита тя.

— Не е ли ясно? Дошъл съм, за да се възползвам от съпругеските си права — Джон Холънд похотливо я измери с поглед.

Джоан започна да крещи, но той я удари силно през лицето. Тя падна ужасена върху леглото. За пръв път в живота ѝ ѝ причиняваха болка.

Той се наведе над нея.

— Можеш да викаш колкото искаш. Това крило е най-изолираното, никой няма да те чуе, освен мен, и смятам да се насладя докрай на прелестите ти.

— Сигурно сте полудели! — извика нещастната жена. — Ще заповядам да ви арестуват!

— По какво обвинение? Че спя със собствената си съпруга ли? Ако напънеш за миг красивата си празна главичка, ще разбереш, че няма на кого да се оплачеш.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Джоан лежеше безмълвна и скована. Искаше да умре. Съгласието ѝ за този отвратителен брак я бе оставило във властта на един покварен изверг. Едуард никога не трябваше да узнае какво се бе случило днес в спалнята ѝ. Не, не само Едуард, никой не трябваше да узнае!

Надигна се и изпълзя от леглото. Наля няколко кани ароматизирана вода във ваната и се изкъпа, като търкаше ожесточено кожата си до зачервяване, после се облече, избра бяла роба и бяла копринена туника. Отново се почувства чиста в тези дрехи. Застла леглото с огладените вчера от Глинис ленени чаршафи и скри измърсените завивки в един кош зад вратата на гардероба.

Седна пред огледалото и внимателно прикри драскотините по лицето си с пудра и лек руж от сандалово дърво. Устните ѝ бяха подути, но не можеше да отстрани издайническото доказателство. Само времето можеше да се справи с подутините ѝ. Огледа се с присвити очи. Това бе най-ужасният ден в живота ѝ! Страданието беше непоносимо. Но още със сядането си пред огледалото Джоан стисна зъби и си каза, че трябва да продължи да живее, да се справи с тази беда, да изтласка кошмарния спомен. Обаче отчаянието отново я победи и тя се отпусна безчувствена и вцепенена в едно от креслата. Но поне едно беше сигурно — след това изпитание вече нищо не можеше да я нарани.

Оказа се, че се лъже.

По лицето на краля се изписа недоверие. Прочете още веднъж съобщението от Кале и се намръщи. Веднага изпрати да повикат сър Джон Холънд.

— Получих ужасна вест — мрачно започна крал Едуард III, като се опитваше да скрие скръбта си. — Младият Едмънд, херцогът на Кент, е намерен мъртъв в Кале.

— Как се е случило? — припряно попита Холънд.

— Открили са го в една алея, пронизан с нож в гърба!

Холънд навреме си спомни, че Плантагенетите от десетилетия бяха прочути с избухливия си нрав.

— Явно не е било достатъчно да ги заставя да ме молят на колене! Трябваше камък върху камък да не остане от Кале! Трябваше да избия всичко живо в този проклет град! И да набуча главите на жителите му върху копията на крепостните стени! Да ги накарам да се окъпят в собствената си кръв! Проклетите французи са като червеи. Никога не са притежавали доблест!

— Сир, никак не ми е приятно да го кажа, но лорд Едмънд често посещаваше домовете с лоша репутация. Неведнъж съм го предупреждавал за опасностите от тези отвратителни бордеи.

Кралят го изгледа презрително и Холънд неволно отстъпи крачка назад. Веднага се отказа от намерението да продължи да коментира пороците на лорда.

— Едмънд, херцогът на Кент, е от рода на Плантагенетите! Младият ми братовчед беше достоен мъж, смел воин, истински кавалер и рицар. Загинал е при изпълнение на дълга си пред короната, все едно че е паднал при Креси!

— Можете да разчитате на мен, Ваше Величество. Той бе мой роднина и скъп приятел. Ще заловим убийците и ще ги предадем на правосъдието. Няма съмнение в това. Ако ми простите дързостта, сир, може ли да ви предложи сър Невил Уигс да се заеме с разследването? Може би трябва да удвоим стражите в Кале, за да не бъде застрашен някой английски поданик...

— За бога, а кой ще съобщи тази печална вест на сестра му? Те двамата осиротяха още невръстни. Тя си няма никого другогото на този свят...

— Нали има мен, сир — вежливо напомни Холънд.

— Да, да, разбира се. Трябва да се погрижиш за нея, да бъдеш извънредно внимателен, за да преживее тази трагедия. — Крал Едуард III захвърли донесенията на масата. — Сега ще дойда с теб. Трябва заедно да ѝ го съобщим. Трябва да направим всичко възможно да облекчим страданията ѝ.

Джоан чу тропането на вратата и веднага се скова. Гърлото ѝ пресъхна. А щом вратата се отвори и кралят влезе, а след него се показа и Джон Холънд, ужасяваща мисъл прониза мозъка ѝ: „Той знае! Кралят знае, че този звяр ме е изнасил, и сега ще го арестува!“. Сърцето ѝ бясно затуптя, ушите ѝ заглъхнаха в очакване на кралската заповед.

— Скъпа моя, имаме тъжна новина за теб. Трябва да бъдеш силна. Брат ти е убит в Кале.

Ръцете ѝ се вдигнаха към гърлото, сякаш някой я душеше, и в следващия миг загуби съзнание. Крал Едуард повдигна братовчедка си.

— Господи, при падането е наранила красивото си лице — прошепна той и я притисна към гърдите си. — Загубила е съзнание. — Обърна се към Холънд: — Иди и веднага доведи моя лекар Джон Брей. Тя е толкова крехка. Къде са прислужниците ѝ? Кажи на кралицата да изпрати няколко от придворните дами — извика той след излизания Холънд.

Едуард нежно я залюля в ръцете си и младата жена отвори очи. Сърцето му се сви от мъка, когато видя уплашения ѝ поглед.

Джоан се вкопчи в него.

— Не ме оставяйте сама, сир.

Състраданието му към това нежно и безпомощно създание нямаше граници.

— Успокой се, Жанет, Едмънд не би искал да се поболееш от скръб. Трябва да бъдеш силна заради малката си дъщеря.

Джоан вцепенено кимна и се притисна още по-силно към широките му гърди. Кралят толкова много приличаше на принц Едуард, че тя се почувства сигурна в ръцете му. Стаята внезапно се изпълни с жени. Първа влезе Глинис, последвана от кралица Филипа и още десетина придворни дами. Те настаняха нещастната жена в леглото. Глинис приготви приспивателно, както бе предписал лекарят на краля и после изпрати един паж да съобщи на Бриана.

Джоан се страхуваше да заспи, тъй като в съня щеше да бъде уязвима и беззащитна. Глинис се притесни, че тази скръбна новина веднага след раждането ще се отрази пагубно на здравето ѝ. Господарката ѝ се нуждаеше от пълна почивка.

Бриана се сепна, когато Нешър се покатери на масата, покрита с рисунките ѝ.

— Откъде се взе? — Огледа се и видя луничавото лице на Рендъл Грей. — О, Рендъл, не знаех, че си в Бордо. Толкова си пораснал, че не можах да те позная.

— Лорд Хоуксблъд и Пади ще ме обучават за оръженосец, милейди, но сигурно няма да ме вземат в Каркасон. — Невестулката отново се настани на рамото на момчето.

— И аз мисля, че не бива да те вземат. Бойното поле не е място за деца.

— Лейди Бриана, не искам повече да бъда паж. Мразя да нося лоши вести на хората.

Ръката ѝ посегна към гърлото.

— Какво се е случило?

— Отнася за лейди Кент, искам да кажа, лейди Холънд. Току-що узна, че брат ѝ е мъртъв.

Когато Бриана се надвеси над леглото, Джоан отчаяно се вкопчи в нея и умоляващо простена:

— Не ме оставяй сама, обещавай ми, че няма да ме оставиш сама, моля те!

— Джоан, разбира се, че няма да те оставя сама. Сега искам да поспиш, заклевам се в живота си, че когато отвориш очи, аз ще бъда тук.

Джоан се отпусна успокоена назад и се унесе в сън. Кралицата и придворните дами тихо напуснаха спалнята. След като Джоан спа спокойно два часа, Бриана освободи Адел и Глинис, за да си починат. Младата жена остана да бди до леглото на приятелката си.

Бриана гледаше умореното лице на Джоан и пред погледа ѝ се редяха картини от щастливите дни в Уиндзор, които бе прекарала с Джоан и Едмънд. Младият граф бе толкова весел и жизнерадостен и винаги флиртуваше с нея, ала сега спомените имаха горчив привкус. Защо винаги най-ужасните неща в живота се случваха с най-добрите хора? Защо трябваше да има нещастия? Нима можеше да има нещо по-жестоко от смъртта на един млад човек?

Защо французите и англичаните воюваха от години? Защо принц Едуард не беше тук, когато Джоан се нуждаеше от него? Колко човешки живота ще бъдат жертвани в името на победата над Франция? Какво ще стане, ако убият Едуард? Джоан нямаше да го преживее! А ако убият Кристиан? Очите ѝ се замъглиха от сълзи.

„Господи, не позволявай да ми го отнемат — сега, когато можем да бъдем щастливи!“ — мълчаливо отпрати гореща молба към небесата.

Когато на следващата сутрин Джоан се събуди, първото нещо, което видя, бе лицето на Бриана, надвесено над нея. Приятелката ѝ бе спазила обещанието си да остане с нея през нощта, но Джоан се ужасяваше от мисълта, че през деня ще бъде сама. Бриана ѝ обеща, че ще дойде към обяд, но Джоан отчаяно я хвана за ръката.

— Не! Не искам да оставам сама дори и за пет минути!

— Няма да бъдеш сама, Джоан. Глинис е тук, а кърмачката ще ти донесе Джена, ако се чувстваш по-добре.

Джоан се вкопчи в думите ѝ като удавник за сламка.

— Да, да, искам дъщеря ми да е при мен. Искам да остане тук, не искам да я връщат в детската стая. Бриана, трябва да отидеш при кралицата и да я убедиш, че е по-добре дъщеря ми да е при мен. Не искам да оставам сама!

Бриана разбра, че Джоан е пред прага на истерията. Навярно приятелката ѝ се страхуваше да не се случи нещо лошо с детето ѝ. Бриана се запъти към детската стая.

Просторното помещение се огласяше от щастлив детски смях, примесен с викове и плач. Кралица Филипа люлееше люлката на своята най-малка дъщеря, а до нея кърмачката държеше бебето на Джоан.

— Ваше Величество, Джоан моли да разрешите Джена с една бавачка и една кърмачка да останат в спалнята ѝ за няколко дни.

— О, но тя се нуждае от почивка, докато се възстанови след трагичната вест за смъртта на Едмънд — възрази Филипа.

— Ваше Величество, Джоан изпадна в истерия. Мисля, че ако бебето е при нея, ако го притисне до гърдите си, това ще я успокои и ще ѝ помогне да се съвземе.

— Да, разбира се. Ти си много умна жена, Бриана. Спомням си, че когато загубих едно от децата си, искаха да ме накарат да остана в леглото, за да преживея болката, но аз не се успокоих, докато не се върнах в детската стая при другите си деца. Ще сложим люлката до леглото ѝ, а бавачката и кърмачката ще се настанят в съседната стая. Кой би допуснал, че толкова лекомислено създание като Джоан ще се превърне в любяща майка?

След като дъщеря ѝ вече бе при нея, Джоан като че ли започна да се примирява със смъртта на Едмънд. Тя дълго плака, но Бриана знаеше, че сълзите ще успокоят душата ѝ и ще ѝ помогнат да надживее скръбта. Двете приятелки често говореха за Едмънд, за щастливите дни, които бяха прекарвали заедно. Ала Бриана забеляза, че приятелката ѝ дори не се усмихваше и понякога долавяше в очите ѝ ужас, напомнящ страха на подгонено животно.

Явно страхът нямаше да изчезне от погледа на Джоан, докато не се върне принц Едуард. Черния принц бе не само най-смелият воин в английската армия, но и единствената опора на Джоан, нейният непобедим рицар в блестящи доспехи.

Кралят получи съобщение от маршал Уорик, че са превзели и оплячкосали Каркасон и английската армия се връща в Бордо. Уорик го уверяваше, че повече няма да имат неприятности от юг. Кралят и кралицата дадоха пищен прием по случай официалния годеж на принцеса Изабел и Бернар Ези. Празненството бе великолепно организирано и кралицата лично благодари на сър Холънд. Той беше най-добрият главен камерхер, който бяха имали досега. Надзираваше кралската кухня — следеше за доставяне на продуктите от всички краища на Европа и Изтока, както и винаги да има прясно агнешко от Англия, еленско месо, яребици, фазани, пъстърва, съомга и вкусни стриди.

На следващия ден след пищния прием принцеса Изабел обяви, че разваля годежа с Бернар Ези. Кралят и кралицата я умоляваха да промени решението си, но тя остана непоколебима. Бяха я разгледали прекалено много и никой не можеше да въздейства на капризната и своенравна принцеса.

Изабел бе изоставена от предишния си годеник, но сега си бе отмъстила! Целият свят щеше да узнае, че и тя е сторила същото. Бернар бе унижен в очите на всички, а принцесата се смееше. Семейството му изрази протест, ала тя се наслаждаваше на скандала. Когато Бернар ѝ каза, че сърцето му е разбито и той ще постъпи в манастир, Изабел безсърдечно му каза да се моли и за нея! Най-после принцесата бе щастлива. Най-после бе накарала един мъж да страда — така както бе страдала и тя от обидата, която ѝ бе нанесъл граф

Фландърски. Честта ѝ бе отмъстена и гордостта ѝ задоволена. Кралят и кралицата се утешаваха с мисълта за предстоящата сватба на принцеса Йоанна. Тя бе послушно дете и щеше изпълни всичко, което се иска от нея. Никога нямаше да стане причина за скандал.

Войската на Черния принц се завърна в Бордо и донесе тревожни слухове за страшната чума, която бе избухнала в Константинопол и бе опустошила пристанищата на Черно море.

Неколцина от войните на граф Уорик умряха в ужасни мъки и страшна агония. В последните мигове преди смъртта повърнаха кръв и накрая лицата им почерняха до неузнаваемост. Принцът и Уорик се постараха да спрат слуховете, тъй като болестта едва ли щеше да се разпространи толкова далеч на запад. Обявиха, че войниците са яли развалена храна, от която са се натровили, и заплашиха със смъртно наказание всеки, който спомене думата чума.

Кристиан Хоуксблъд и Али тихо разговаряха. Те знаеха причината за смъртта на войниците, но благоразумно мълчаха, за да не предизвикат всеобща паника.

Бриана и Адел шиеха в градината. Наближаваше лятото и цветята бяха разцъфтели. Край белите стени се виеха храсти с розови и червени цветя, топлият бриз разнасяше уханието на бял жасмин и жълти рози, привличайки пеперуди и птици, каквито никога не бяха виждали в Англия.

Бриана обичаше градината. Това бе истински оазис на спокойствието, красотата и тишината, където забравяше за дворцовия шум и суета. Наслаждаваше се на студените води на басейна, които я успокояваха и разхлаждаха през горещите следобеди. След като излезеше от хладните води, седнаше в едно кресло на слънце и шиеше, докато косата ѝ изсъхне. Слънцето бе изсветлило косата ѝ и сега беше още по-красива. Светлозлатистите къдрици около слепоочията ставаха тъмnozлатисти към краищата на косите ѝ, които се стелеха по раменете ѝ. Бриана си шиеше къса бяла туника, с която да седи около басейна, а Адел бродираше бебешка нощница.

— За Джена ли е?

Лицето на Адел се озари от щастие.

— Не, не е за бебето на Джоан, за друго бебе е... за моето бебе!

— Адел! О, за бога, не знам какво да кажа!

— На моята възраст! Можеш ли да си представиш? Това е истинско чудо!

Бриана видя щастието в очите на леля си и изпита моментна завист.

— Пади знае ли?

— Не още. Света Богородице, представяш ли си как ще се перчи и ще се надува пред бедния Али?

Бриана се поколеба, но накрая се реши да я попита:

— Мислиш ли, че може да откаже да се ожени за теб?

Адел самодоволно се усмихна, бе сигурна в своя Пади.

— Ще го натупам здравата и ще му дам да се разбере! Стана доста горещо — въздъхна Адел и погали с ръка корема си. — Ще отида да си полегна.

Бриана свали дрехите си, облече късата бяла туника, която току-що бе ушила, и се плъзна в примамливите тюркоазни води на басейна. Беше доволна от себе си, тъй като се бе научила да се отпуска във водата и да плува по няколко метра. Единият край на басейна бе в сянка, затова тя отиде в другия край, огрян от слънчевите лъчи. Затвори очи и повдигна лице към слънцето. Дългата ѝ коса плуваше около нея като златно сияние.

Кристиан гледаше заплепен прекрасното видение. Красотата ѝ винаги го бе поразявала, ала в този миг, сред тази романтична обстановка, тя бе омагьосваща. Бриана не го бе забелязала, тъй като той стоеше скрит в сянката, абсолютно неподвижен, и жадно пиеше с очи тази невероятна красота.

Сърцето му преливаше от нежност и любов. Дори и да бе на стотици километри от нея, тя неизменно владееше мислите му — странно ли бе, че очакването на мига, в който отново ще я притисне до гърдите си, бе за него най-вълнуващото усещане? Нима имаше пощастлив мъж на този свят? Тя въплътяваше всичко, за което бе бленувал, за което и сега копнееше и от което всеки ден и всяка нощ се нуждаеше: красива, щедра, прозорлива, чувствена и най-важното — смела. А освен това си оставаше по детски романтична, безпределно вярваща в честността и благородството на хората около себе си.

Трогната усмивка се изписа на устните му. Тъкмо това най-много харесваше в нея. Макар че непоносима мъка гризеше сърцето му, не

можеше да я обвинява... Не можеше да очаква, че Бриана ще му отдаде цялото си сърце, след като вярваше, че Робер де Бошан е загинал, пронизан в гърдите от неговото копие. Дори се гордееше със строгия ѝ морал и непреклонните ѝ изисквания. Не можеше да си представи посъвършена майка за децата, които щяха да имат — децата, които вече познаваше от бляновете си. Тя ще им предаде безупречните си разбирания за чест, добродетели и морал.

Рано или късно Бриана ще се убеди, че той не е убил брат си, за да я спечели за своя съпруга. Но докато настъпи този мечтан ден, трябва да изтърпи всичките ѝ съмнения и колебания.

Бриана се сепна от издрънчаването на стоманената ризница върху мраморните плочи. Дъхът ѝ секна, като го видя да излиза от сянката на дърветата. Нима се бе върнал от похода? Застина във водата и се загледа смаяно в Кристиан, който забързано сваляше дрехите си. Нима ще се хвърли при нея в басейна?

Хоуксблъд се гмурна под водата и преплува почти цялата дължина на басейна, преди да изскочи над синкавата водна повърхност на сантиметри от нея. Изтръска капките от смолисточерните си коси и закачливо се усмихна:

— Дали не сънувам? Струва ми се, че ти не си моята Бриана, а приказна нимфа, изплувала от подводното царство... Е, поне се убедих, че не си морска сирена — току-що зърнах под водата две прелестни крачета, както и други съблазнителни части от женското тяло. — Винаги го очароваше начинът, по който тя се изчервяваше. Приблужи се към нея, изкусен да продължи да я предизвиква. — Сигурно си разбрала, че съм се върнал в града. Надали друга жена може да измисли по-приятен начин за посрещането на любимия ѝ мъж.

— Аз не трябва... не мога да...

— Не искаш да ме приемеш? — Лицето му помръкна в горчиво разочарование. — Нима предпочиташ да се сражавам някъде сред безкрайните равнини на Франция?

— Не, разбира се, че не искам! Така се радвам, че се завърна жив и здрав...

Обаче в думите ѝ той чу прекалена любезност и разочарован се отдръпна от нея. Не подозираше, че в сърцето си тя жадуваше да го прегърне страстно и всеотдайно, но не смееше да си го позволи. А той

би дал всичко на света за една нейна прегръдка, за мига, в който ще чуе признанието ѝ, че за него е готова дори да умре.

— Сърцето ми изтръпна от радост, като те видях в басейна — прошепна ѝ той.

— О, в горещите следобеди къпането тук е несравнимо удоволствие! — радостно възкликна Бриана. — А цветята в градината ухаят великолепно. Около фонтана прехвъркват птици, каквито никога не съм виждала в Англия. Дори и пеперудите тук са по-пъстри... Не мога да ти опиша какъв възторг предизвикват тези багри в душата ми!

— А защо мислиш, че всички пеперуди са бели?

Бриана се вцепени.

— Нима четеш всичките ми мисли?

— Бриана, аз много добре си спомням бялата ти кобила Папийон. Кой би нарекъл бял кон с френската дума, която означава пеперуда, ако не мисли, че пеперудите са бели?

— Аха, сега разбрах — засмя се тя заедно с него, макар да се почувства доста неудобно.

— Но още нещо ме тревожи. Явно трябва не само да ти помогна да научиш повече за животните и растенията, но и да се поупражняваме с френския — на френски „Папийон“ е от мъжки род и не е подходящо име за кобила. — Наведе се към нея и нежно я целуна. — Ще се заемем по-сериозно с езика, скъпа — дръзко се усмихна той и започна да ѝ преподава първия урок.

Вдигна я на ръце и я понесе по стъпалата към ръба на басейна. Но внезапно долови в красивите ѝ очи стаена страст и реши, че няма защо да стигат чак до леглото. Защото за него тя не беше само най-съблазнителната жена на света — за него тя си оставаше също най-милата компаньонка, най-искрената приятелка, най-преданата съмишленичка. Кристиан реши този път да се опита да се въздържа и да се наслади на очакването на върховния миг, заредено с нарастване на сексуалното напрежение между тях.

Остави я на мрамора до ръба на басейна и се изтегна до нея. Разроши прекрасната ѝ коса — не очакваше така бързо да просветлее от южното слънце — за да изсъхне по-бързо, и устните му инстинктивно се присвиха в предвкушване на насладите, които му обещаваха сочното ѝ загоряло тяло. Мократа ѝ бяла туника повече

разкриваше, отколкото прикриваше формите ѝ, въпреки че Бриана може би не подозираше това.

— Защо да не изчакаме тук, край басейна, докато слънцето изсуши капките вода по телата ни? Мога да се закълна, че за мен едно от най-приятните усещания е да подложат тялото си на галещите слънчеви лъчи. Ще ти донеса малко бадемово масло. Не ми се иска кожата ти да почернее чак толкова много като моята.

Бриана обърна глава и го проследи с поглед. Хоуксблъд обиколи басейна и тръгна по стъпалата към спалнята им. Той излъчваше някакъв необяснима притегателна сила, някаква магнетизъм може би, странен, но всемогъщ като лунното привличане, на което се подчиняват океанските приливи и отливи. От нея се искаше само да изкачи тези стъпала до тяхната спалня и след минута ще се озове в горещата му прегръдка, а след това той ще я люби така алчно, че ще прогони всички мисли от главата ѝ. Целувките му винаги я отвеждаха в страната на чудесата, в която нямаше място за други, освен за тях двамата — блаженство само за двама, без сенки и без призраци. Макар и за кратко, тя се забравяше напълно в този техен рай.

Но защо не я понесе на ръце към леглото? Нима вече не искаше да се люби с нея? Бриана затвори очи, за да пропъди тази тревожна мисъл, а когато отново ги отвори, той вече се надвесваше над нея, захвърлил всичките си дрехи, великолепен, с изваяни мускули, с очи, присвити от сподавеното желание.

— Обърни се — прошепна Кристиан и тя едва сега забеляза мускалчето с бадемово масло в ръката му.

Започна да я разтрива от ходилата, но скоро след това с плавни движения се насочи към колената. Когато достигна горната част на бедрата ѝ, вече никой не можеше да я разубеди, че на този или на който и да е друг свят има мъж с по-чувствителни ръце от неговите. Силни и стегнати, но заедно с това нежни и топли, те я накараха да потръпне от предчувствие и очакване.

Дланите му се плъзнаха под кръста, а пръстите му игриво се впиха в слабините ѝ, за да я изпълнят с трескав копнеж. Жената изохка и се изви, а той обсипа с целувки бедрата ѝ, после опитните му ръце полазиха по гърба ѝ към раменете, без да спират омайните си движения. Напрежението в гърба ѝ веднага се стопи и изчезна, тялото ѝ се отпусна и тя тихо простена от наслада.

Кристиан легна до нея, вперил огнен поглед в трепкащите ѝ мигли, същински крилца на пеперуди, докато дочака сладострастната извивка да превземе устните ѝ, а тръпки да се разнесат по кожата ѝ, залята от южното слънце.

— Ние с теб сме двама сибарити^[1] — дрезгаво прошепна Кристиан, безкрайно щастлив, че и сега успя да ѝ осигури блажено политане в техния рай, далече от всякаква земна суета, далече от жестоката реалност на живота около тях. Ръката му се протегна към нейната и те сплетоха пръстите си. Нямаше по-голямо щастие за тях от мигове като този, под ласкавото слънце край бистрите води на басейна, сред пърхането на птиците и ромоленето на фонтана, зад който пеперудите прелитаха от цвят на цвят.

[1] Жители на древния град Сибарис в Южна Италия, любители на разкоша, прословути с разпуснатия си живот. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Принц Едуард не можеше да се появи в спалнята на любимата си, пълна с бавачки, кърмачки, прислужници, та дори и придворни дами от свитата на кралицата, затова изпрати набързо написана бележка по Рендъл Грей. Когато я прочете, лицето на Джоан в първия миг засия от радост, но веднага се сгърчи от страх. Нима Холънд е разкрил опозоряващата ѝ тайна пред Едуард?

Потръпна само при мисълта за всички кошмарни последици от подлостите, на които бе способен съпругът ѝ. От човек като него с черна злоба в душата всичко можеше да се очаква.

Но внезапно ѝ хрумна една спасителна мисъл — Холънд никога нямаше да се осмели да я компрометира, защото това би означавало край на възхода му в двора. Това веднага я успокои и тя, под претекст, че желае да си почине, набързо отпрати всички жени, освен Глинис, понеже нямаше търпение да се срещне със своя принц.

Вярната ѝ прислужница излезе, за да доведе принца. Едуард още от вратата отрупа Глинис с въпроси за състоянието на господарката ѝ. Баща му го беше осведомил за трагичната гибел на Едмънд, а майка му загрижено бе добавила, че лейди Джоан е сломена от скръб и дори някои от придворните дами се опасявали дали тя ще понесе тази трагична вест. Най-близко до истината беше Глинис — тя отдавна жадуваше да каже на принца, че Джоан не е на себе си още от женитбата за сър Джон Холънд, обаче не се осмеляваше. Проницателната прислужница веднага бе надушила нечистите помисли на Холънд — тръпки я побиваха при всеки сблъсък с дебеловратия и алчен дворцов служител. Дори си намери отнякъде странен талисман — гвоздей от ковчег на някакъв уелски светец — за да се предпазва от зловредното му влияние. Но благородната Джоан нито веднъж не си позволи да се оплаче от съпруга си в нейно присъствие и Глинис не заподозря колко се страхува господарката ѝ от сър Холънд.

— Моята господарка още се възстановява от жестоката новина за смъртта на брат ѝ, лорд Едмънд. Все пак имаме радостна новина за вас, Ваше Височество. — Тя много бързо си възвърна предишната фигура и пак е изящна като порцеланова статуетка. Но защо не мога да разбера какво я мъчи? Нещо я яде отвътре... Сега не е тъй безгрижна, пък и ужасно се страхува да остане сама дори за миг. — Принцът и прислужницата стигнаха до спалнята на Джоан и тя му отвори вратата. — Надявам се, че ще я успокоите, Ваше Височество.

— Скъпа, ще ми простиш ли, че не бях с теб тъкмо когато най-много си имала нужда от мен?

— О, Едуард, да благодарим на Бога, че се завърна невредим!

Ръцете му нежно се склениха около нея. Мислеше си, че разбира какво я измъчва — бе изгубила брат си и се страхуваше, че той ще бъде следващата жертва.

Джоан се вкопчи в ръката му и го поведе към люлката, където се бе сгушила малката Джена. Едуард я вдигна, безкрайно учуден как е възможно той да е създал такова крехко и миниатюрно същество. Залюля я в силните си ръце, докато сините му очи, така характерни за всички Плантагенети, не можеха да си отлепят от прелестното лице на бебето. Слушаше в захлас подробния разказ на Джоан за раждането, но в един миг забеляза тъмните сенки под очите ѝ и чак сега разбра, че тя не само е отслабнала, не, тя просто се е стопила поради някаква необяснима за него причина. Остави дъщеря си в люлката и се обърна към Джоан.

— Сърце моя, Жанет, кажи ми какво те измъчва?

— Едуард... — Очите ѝ се насълзиха. Мили боже, за малко да му признае всичко! — Няма нищо... само ме прегърни — изхлипа тя.

Едуард се отпусна в широкото кресло и я взе в скута си. Джоан сложи глава на широките му гърди, а силната му ръка нежно погали косата ѝ. Тя се притисна към него и заплака.

Вечеряха в стаята на Джоан, а когато се стъмни и никой не можеше да ги види, излязоха да се разходят в градината. Когато се върнаха и си легнаха, принцът не направи опит да се люби с нея. Разбираше, че тя се нуждае само от силата и утехата му. Джоан най-после заспа в прегръдките му, а Едуард дълго лежа буден, изпълнен със съжаление за това, което бе сторил на човека, когото най-много обичаше на този свят.

Бе превърнал веселата, палава девойка в едно уплашено и тъжно създание. Нима той не беше непобедимият Черен принц? Нима не беше най-силният рицар в християнския свят? Трябваше да убеди краля и кралицата да приемат брака му с неговата братовчедка. А вместо това той я омъжи за друг. Това бе срамна постъпка, постъпка на един страхливец.

Може би трябваше да разтрогне този брак. Щеше да отнеме години и навярно щеше да предизвика ужасен скандал, но в сърцето си бе уверен, че това е единственият почтен изход. Нямаше да казва нищо на Джоан, преди да разбере какво е необходимо за разтрогването на брака ѝ. Не биваше да събужда в душата ѝ напразни надежди, ако се окажеше, че анулирането на брака ѝ със сър Джон Холънд е невъзможно. Сега, когато Едмънд бе мъртъв, сестра му имаше много по-високо положение. Тя бе графиня на Кент и лейди Уейк Дидъл и огромното ѝ богатство можеше по някакъв начин да убеди папата да обяви брака ѝ за невалиден.

Слуховете за разпространението на черната чума по всички пристанища в Средиземно море ставаха все по-упорити. Двама от войниците заболяха от мистериозната болест и умряха след двадесет и четири часа. През цялата вечер Хоуксблъд и Уорик разговаряха за болестта.

— Телата на умрелите трябва да бъдат изгаряни, за да се спре разпространението на болестта. Всички заболели трябва да бъдат изолирани.

Уорик кимна в знак на съгласие:

— Ще отделим една сграда за болница и всеки от войниците ми ще работи доброволно там.

— Не — възрази Хоуксблъд, — така заразата ще плъзне в цялата армия. Болницата трябва да бъде извън града, край някое малко село. Разбира се, че трябва да има доброволци, но те не бива да се редуват. Никой не трябва да влиза и излиза от този район.

Графът се намръщи и Кристиан отгатна мислите му. И бащата, и синът се тревожеха, че чумата се е разпространила из целия Изток и може да поразии и принцеса Шарон, майката на Хоуксблъд.

— И аз непрекъснато се тревожа за нея — рече Кристиан и сложи ръка на рамото на баща си.

Аквамариновите очи се втренчиха в очите на сина му.

Това бе един от редките мигове, когато разговаряха като баща и син.

— Страхувам се, че никога повече няма да я видя, поне не на този свят — примирено отрони Уорик.

Хоуксблъд се усмихна и се опита да го успокои.

— Аз мога да се помоля и на Аллаха, и на християнския Бог да я запазят жива и здрава. Надявам се, че молитвите ми няма да останат без отговор. — Ала не беше сигурен в думите си. Имаше предчувствие, че нещо лошо ще се случи с родителите му, но се опита да отхвърли мрачните мисли.

Когато кралят и принц Едуард влязоха със сериозни лица, Уорик и Хоуксблъд разбраха, че тревогите не са свършили. Съгледвачите на краля му докладвали, че новият крал на Франция, Жан, е решил да изтрие позора на баща си от битката при Креси. Френският крал разбрал за учредяването на новия орден на честта, наречен от Едуард III Орден на жартиерата, и побързал да основе подобен във Франция. Благородниците от най-знатните френски фамилии с нетърпение очаквали да заслужат на бойното поле новото отличие. Докато англичаните се опитваха да сключат мир, френската армия застрашително нараствала.

Крал Едуард III с възмущение им показва съобщенията, които бе получил от херцог Ланкастър след посещението му при папата в Авиньон. Папският дворец бил пълен с французи — френски кардинали, служители, писари, строители и търговци.

Новият папа Инокентий не се е съгласил със сроковете за примирието, предложени от Едуард III, и отхвърлил претенциите му за френския трон. В замяна на това папата е обещал, че ще потвърди пълния суверенитет на английските владения в Южна Франция. За пръв път в живота си принц Едуард видя сянка на поражение върху лицето на баща си. Едуард III бе изморен от нескончаемите войни и искаше мир, а сега отново бе принуден да се бие за интересите на Англия.

Принцът погледна едно от съобщенията, които баща му бе хвърлил на масата, и го подаде на Уорик:

— Новините не са напълно отчайващи. Щом Ланкастър е разбрал за увеличаването на френската армия, той е побързал да събере своята войска и може би вече е пристигнал в Шербург.

— Мислите ли, че можем да се обърнем за помощ към нашия съюзник — владетеля на Навара? — попита Уорик.

— Най-близкият съсед на наварския владетел е Карл Испански, а той е съюзник на Франция. Според мен Навара ще изчака развоя на събитията — предупреди ги Хоуксблъд.

— Както обикновено трябва да разчитаме само на себе си — намръщи се принц Едуард.

— Нима това някога ни е спирало? — ухили се Хоуксблъд.

— Ще изпратя съгледвачи, за да узнаят точния брой на френските войски и тяхното разположение — реши Уорик.

— А през това време аз ще поведя моята войска на север, за да се присъединя към армията на Ланкастър — кимна принц Едуард.

Принц Едуард предпочиташе да се сражава с французите, отколкото да съобщи на Джоан, че отново трябва замине далеч от нея. Сега той бе единствената ѝ опора и тази вест щеше да я срази напълно. Едуард знаеше, че трябва да я подготви за предстоящата раздяла, вместо да я изненада в последния миг.

— Скъпа моя, армията на Ланкастър е дебаркирала в Шербург и се е насочила на юг. Аз ще поведя моите бойци на север, за да съберем двете армии. Това ще удвои числеността ни, защото вероятно отново ще се бием с французите. — Те лежаха в леглото, а Джена, настанена между тях, риташе с крачета и сладко гукаше.

Джоан силно пребледня и потрепери.

— Но аз мислех, че скоро ще се сключи мир с Франция.

Той я хвана за ръцете и се опита да ѝ вдъхне увереност.

— Изглежда, че французите нищо не са научили от удара в Креси и трябва да им дадем още един суров урок. Ако обединим двете армии, вече никога няма да го забравят.

Гърлото ѝ се сви от страх. Искаше да го помоли да остане при нея, ала не знаеше как да го стори.

— Жанет, ти винаги си вярвала, че аз съм непобедим воин и добър пълководец. Само заради Джена ли се страхуваш? Не биваше да имаме дете.

— О, Едуард, никога не казвай това! — извика тя. — Джена не е бременна за мен. Докато имам Джена, ще имам и частица от теб. Когато съм без теб, тя ми дава сили и увереност.

— Тогава може би все още не можеш да преживееш смъртта на Едмънд. Знам колко близки бяхте, скъпа, но само времето ще облекчи болката ти.

Тя се вкопчи в него.

— Моля те, обещавай ми, че Джон Холънд никога няма да получи титлата на брат ми!

Едуард учудено повдигна вежди.

— Титлата сега е твоя, не знаеш ли? Сега ти си графинята на Кент. — Внезапно усети, че тревогите ѝ са свързани с Холънд. — Да не би сър Джон да те е обидил с нещо, любима?

— О, не, не — припряно го увери тя. — Просто мразя да го гледам как се перчи в двореца, че е мой съпруг и баща на Джена. — Джоан затаи дъх и прехапа устни, уплаши се да не е казала твърде много.

Едуард я прегърна.

— Ще се почувстваш ли по-щастлива, ако взема Холънд с мен?

— О, да! А и нали се нуждаеш от всички свои хора, за да се справиш с французите.

— Скъпа моя, за пръв път, откакто се върнах, виждам усмивка на лицето ти.

— Струва ми се, че не ти обърнах достатъчно внимание. Защо не кажеш на Глинис да вземе Джена, а ние да се сбогуваме така, както сме свикнали?

— Аз не тръгвам утре, а чак вдругиден, ала нищо не може да ни попречи да се сбогуваме два пъти!

Когато Глинис влезе в стаята да вземе бебето, Едуард вече сваляше жакета и ботушите си.

Рендъл Грей влезе в къщата. Търсеше Хоуксблъд.

— Здравей Рендъл! Къде е Нешър? — Бриана никога не ги бе виждала един без друг.

— Всяка нощ гони женски невестулки. Страхувам се, че някоя сутрин няма да се върне. Хоуксблъд казва, че за него е по-добре да

живее на свобода, но на мен ще ми липсва. Може ли да говоря с Хоуксблъд, милейди?

— Съжалявам, но той не е тук. Вероятно ще го откриеш в къщата на граф Уорик, обсъждат военни планове.

— Тогава мога ли да говоря с Пади?

Бриана се поколеба, сетне решително отговори:

— Не. Пади и Адел се ожениха тази сутрин. Ако се опиташ да ги безпокоиш, той ще ти откъсне ушите.

Момчето изглеждаше толкова тъжно, че Бриана го съжали.

— Мога ли аз да ти помогна с нещо, Рендъл?

— О, да, лейди Бриана! Моля ви, помолете съпруга си да ме вземе във войската.

Макар Кристиан да не ѝ бе казал точно кога заминават, тя разбра, че вече е предстоящо. Сигурно затова Пади и Адел побързаха да се венчаят.

— Кога заминава войската? — предпазливо попита Бриана.

— Утре. Имам кон, меч и доспехи. Ако го помолите заради мен, той няма да ви откаже.

Бриана разбираше, че момчето си е изградило невярна представа за войната, за него тя бе символ на рицарство, достойнство и чест.

— Рендъл, войната не е само слава и доблест, тя е кръв и смърт.

— Никога няма да стана мъж, ако не окървавя меча си. Моля ви, милейди, помолете го сега да ме вземе със себе си.

— Остани тази нощ да спиш тук, а аз ще говоря с него утре сутринта. Хоуксблъд винаги се връща късно от срещите си с Уорик.

— Оставил съм отвън меча и доспехите си. Може ли да ги донеса в къщата, за да не ги откраднат?

Бриана се усмихна, защото разбра, че по този начин момчето искаше да се подсили.

— Не се ли задушаваш в тези доспехи? Как ще ги носиш в горещината?

— Хоуксблъд ме научи на самоконтрол. Телесните неудобства лесно се превъзможват. Всичко зависи от състоянието на духа, милейди.

Един час по-късно Бриана седеше замислена в градината, заобиколена от благоуханни цветя. Все повече и повече се убеждаваше, че всичко зависи от състоянието на духа на човека — смелостта,

страхът, щастието, скръбта, любовта, омразата. Ала тя бе затворила сърцето си за Кристиан и той почти нищо не споделяше с нея.

Нима е криел деня на заминаването, за да не я тревожи, или пък е мислел, че това не е женска работа? Те споделяха леглото, но не споделяха надеждите и мечтите, мислите и чувствата си. Кристиан не разговаряше с нея нито за миналото си, нито за бъдещето. Живееха заедно, но душите и сърцата им бяха разделени. Тя не знаеше какво да направи, за да промени това състояние.

Кристиан я откри в сенчестата градина.

— Закъснях. Не мислех, че още ще си будна. Да не би да ме чакаш? — Въпросът му бе израз на учтивост, но в него не се долавяше любовен копнеж.

— Аз... беше много горещо и не можах да заспя.

— Бриана, радвам се, че те виждам. Трябва да ти кажа нещо. — Той седна до нея, но не я докосна. — Наблюдавах тази сутрин Адел и Пади. Никога не съм виждал по-щастлива двойка. Струва ми се, че нашият брак ти донесе много малко щастие. Сега разбирам, че не е трябвало да те принуждавам да се оженим, ала тогава мислех само за желанията си, а това беше грешка. Когато обичаш някого, трябва да докажеш любовта си, като поставиш неговите желания над своите. Ако искаш, можем да разтрогнем брака си. Там, където съм роден, това е много лесно. Мъжът само казва: „Развеждам се с тази жена“, и с това всичко приключва. — Думите му звучаха студено и равнодушно.

Господи, никога не бе искала подобно нещо! Искаше той да я вземе в прегръдките си и да се закълне: „Ще те накарам да ме обичаш независимо дали искаш или не!“. Искаше тази война най-после да свърши. Искаше да живеят в Бедфорд, заобиколени от децата си, а повече от всичко на света искаше Кристиан де Бошан да бъде баща на тези деца!

Между тях се възцари неловка тишина.

Бриана разбираше, че щастието ѝ зависи от това какво ще му отговори. Въздъхна дълбоко. Нали току-що бе стигнала до извода, че смелостта зависи от състоянието на духа? Събра цялата си смелост и прошепна:

— Искам дете от теб, Кристиан.

Той я грабна със силните си ръце и я понесе към спалнята. Нетърпеливите му пръсти започнаха трескаво да свалят дрехите ѝ.

Никога не я бе желал така страстно. Трябваше отново да призове на помощ необикновено силната си воля, за да се сдържи да не разкъса дрехите ѝ. Успя да си наложи да свали туниката ѝ бавно, докато треперещите му пръсти се плъзгаха по гладките ѝ рамене, а очите му се любуваха на все по-разголващото се тяло пред него. Накрая устните му се присъединиха към ръцете му.

Нощта беше много гореща и Кристиан разбираше, че от буйната страст телата им ще се облеят в пот, затова постави на мраморния под две възглавници, за да ги подложи под кръста ѝ и главата ѝ. Мраморът бе приятно студен и в първия миг кожата ѝ потръпна от хладината.

Той се излегна до нея и покри с целувки най-чувствителните места по тялото ѝ. Стори ѝ се, че се докосва до смес от огън и лед. Кристиан допираше ръце до студения мрамор, преди да ги поднесе към гладката ѝ кожа и към заоблените ѝ гърди. Редуването на горещина и студ я изпълни с желание да се притисне към него, да се стопи в обятията му, да се слее с него.

Кристиан забрави за разума, забрави за предпазливостта. Тази нощ копнееше да проникне в тялото ѝ, да завладее сърцето ѝ, да покори душата ѝ. Шепнеше задъхано любовни думи, редуваше ги с накъсани възклицания, толкова напрегнато, че Бриана се отпусна в някаква омая, очарована от горещината на порива му, омаяна от допира на мъжественото му тяло... до нейното тяло, до нейното желание, до нейната любов. Не можеше да се скрие от този смел и покоряващ мъж, не искаше да се скрие от него... нито сега, нито в бъдеще.

Шепотът му беше изпълнен с тъй дръзка еротика, че сетивата ѝ се замъглиха от сцените, които преминаха пред очите ѝ.

— Искам те! — Гласът му трепереше от страст.

Бриана се изви, за да го обгърне докрай, отвори уста, за да позволи на горещия му влажен език да я завладее. Не искаше страхът да помрачи последните им часове преди заминаването му там, откъдето никой не бе сигурен дали ще се завърне. И той, и тя се стремяха като обезумели към пълното сливане, търсейки върховния екстаз на чувствата, които само заедно можеха да постигнат.

За него Бриана бе най-голямата му скъпоценност, смисълът на живота му. Копнееше тайно и той да е същото за нея. Усещаше, че тръпнещата жена в ръцете му жадува огнените му ласки по-силно от всеки друг път. Сега бе изцяло негова, но все пак долавяше, че някъде

дълбоко в нея, в мислите ѝ, остава някаква врата, заключена за него. Може би тя самата не подозира, забравила за ключа на тази загадъчна врата, на този скрит кът от душата ѝ, но Кристиан, призовал свръхестествения си усет, го отгатна и не можеше да намери спокойствие.

Тя усети как слабините му се подуват и вдървяват, бедрата му обгърнаха нейните и в следващия миг тя изкрещя, вкусила докрай пълната сила на изключителната му мъжественост. Виковете ѝ заглъхнаха сред страстните стенания, които се отрониха от потръпващите ѝ устни, когато горещото му семе я изпълни цялата, дари я с неговата любов, с неговия живот. Остана на мраморния под, задъхана и изпотена, сломена от напора на този необуздан самец. Кога би се сетила, че любовният акт върху студения мраморен под може да е толкова възбуждащ и опустошителен? Обгърна силния му врат и се отпусна в блажен сън, а той остана да я съзерцава под звездното небе, облян от лунна светлина.

Кристиан не можа да заспи. В аквамариновите му очи още играеха пламъчета, макар че умората вече свеждаше черните му мигли. Спящата под него жена и този път едва не го бе довела до лудост. Скоро, много скоро, обеща си той, ще я притежавам цялата. Внезапно се надигна отвътре, от гърдите му някакъв загадъчен глас: „Но ако тя не ти разреши?“. Рязко се изправи и нервно закрачи към терасата. Не искаше в този миг да взима окончателното решение. Какво е тя за него — спасение или проклятие? Знаеше само, че ако не завладее цялата ѝ душа, без остатък, няма да може да понесе мъчителните си съмнения.

Принц Едуард изпадна в екстаз. Джоан отново бе същата, каквато я помнеше и обичаше, отново го прегръщаше и целуваше в захлас. Двамата се смяха и любиха през цялата нощ — последната им нощ преди новия поход на армията — весело се шегуваха за малката си дъщеря, блажено заспала в люлката, после станаха и заплаваха сред езерото в лодката с форма на лебед. Дори и там, сред затихналото езеро, намериха сили за още един любовен акт.

Розовите завеси на зората вече се отдръпваха от небосклона, когато той я понесе на ръце обратно към спалнята ѝ, целуна я за

сбогуване, но не издържа и покри с десетки целувки прелестното ѝ лице.

— По-тихо... — прошепна Джоан — тази стая след минути ще се напълни с безброй бавачки и прислужници.

Едуард хвърли последен поглед към люлката на дъщеричката си.

— Пази я, мила. Искам пак да ѝ се полюбувам, когато се върна.

— Ще я пазя, скъпи. Ще бдя над нея, докато отново се върнеш при нас двете.

— Обичам те с цялото си сърце — закле се принцът.

— И аз теб, Едуард. И нека Бог да те пази!

Хоуксблъд и оръженосците му бяха на крак много преди зазоряване. Докато Пади се сбогуваше с насълзената Адел, Бриана внезапно си припомни за молбата на младия Рендъл Грей.

— Кристиан, забравих да те помоля да вземеш още един оръженосец със себе си. Ето го там, младия Рендъл. Горкото момче си е въобразило, че няма да ми откажеш, ако те помоля да те придружава в новия поход.

Хоуксблъд тъжно се усмихна.

— Този хитрец е налучкал слабото ми място. Знае, че нищо не мога да ти отказвам, скъпа. — Обърна се и силно извика към младежа: — Рендъл!

— Тук съм, милорд! — веднага се отзова младият Грей и пристъпи към лейди Бриана.

Хоуксблъд се беше приготвил да му се скара, но щом видя оръженосеца в бойни доспехи, внезапно си припомни какво бе изпитвал на неговата възраст.

— Имаш ли кон? — намръщи се Хоуксблъд.

— Да, милорд — задъхан отвърна Рендъл.

— А имаш ли седло за коня?

Лицето на младежа помръкна, но той не посмя да излъже, изплашен от строгия поглед на господаря си.

— Не, милорд.

— Али ще се погрижи да ти намери седло — рече Хоуксблъд.

Лицето на Рендъл грейна от щастие. Той падна на колене пред господарката.

— Благодаря ви, милейди. Никога няма да мога да ви се отплатя, но, кълна се в честта си, ще ви бъда предан до гроб.

Хоуксблъд се почувства неудобно и се извърна към войниците. Момчето бе толкова въодушевено, че дори му дожаля за него.

— Когато Нешър се върне от скитанията си из задните дворове на замъка, ще го прибереш ли при себе си? Искам да съм спокоен за това мило зверче. Ти си единствената жена, към която моята невестулка успя да се привърже. Не беше още пристигнала в Бордо, за да видиш как злобно ухапа баронесата. Тя искаше да убием Нешър веднага, при това пред очите ѝ.

— Баронесата? За Лизет Сен Ло ли говориш? — попита Бриана и в гърдите ѝ отново се надигна ярост. — Къде е сега тази проклета францужойка?

— Настанил съм я в къщата на граф Уорик — отвърна Кристиан, като се стараеше гласът му да прозвучи колкото може по-равнодушно. Огледа се тревожно, за да си подготви път за отстъпление, преди да избухне бурята.

— Ти наистина си решил да ме унижаваш докрай, Кристиан Хоуксблъд! А аз, глупачката, си въобразявах, че онази уличница е изхвърлена извън стените на Бордо, докато ти си я криел в съседната къща и се надсмивал над мен! — Очите на Бриана заблестяха от гняв. — Дори си въобразявах, че вече сте я прогонили чак на другия край на Франция, докато всъщност ни е разделяла само стената около градината. Много удобно ти беше, нали? И затова ли се бавеше до късно вечер в дома на Уорик?

Хоуксблъд дори не се опита да се оправдае. Бриана въобще не искаше да го изслуша. Отново между тях се разтвори старата рана — недоверието простря пипалата си в душата ѝ. Но имаше само два изхода — тя или ще му вярва докрай, или не. Засега очевидно бе избрала второто.

Но като разбра, че той не се опитва да възрази на обвиненията и, тя веднага си помисли, че Кристиан е гузен и крие още нещо от нея.

— Проклет развратник! — гневно изфуча тя и ядосано тръсна разкошните си златисти коси. Искаше ѝ се той да падне на колене и да отрече обвиненията ѝ. Но вместо това видя само как аквамариновите му очи потъмняха от обидата. Ебонитовочерната му коса се тръсна и закри раменете му. По дяволите, никога друг път не бе виждала толкова привлекателен мъж! Нима в следващия миг ще чуе от твърдо стиснатите му устни жестоките думи за развода им? — Подъл арабски

измамник! — кресна тя. — Махай се от очите ми! Ще се разведе с теб, ще се разведе!

Втурна се нагоре по стълбите и ядно затръшна вратата на спалнята си. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха като платна на кораб, люшкан от буря. Задъхано се отпусна на леглото. Как е могъл така да си играе с нея! Потръпна от страх, че може би няма да дойде в спалнята ѝ. И той не дойде. Най-после Бриана преглътна наранената си гордост и се показа на най-горното стъпало. Пред вратите на къщата нямаше и следа от Хоуксблъд и тримата му оръженосци.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Крал Едуард III завиждаше на сина си, че потегля на бой срещу омразните французи. Почти бе решил той лично да оглави похода, когато пристигна вестта, че френският крал Жан е напуснал Париж и се е отправил с армията си на юг, право към Бордо. Едуард III не потегли срещу врага само защото беше прекалено загрижен за безопасността на кралицата и на членовете на многобройното му семейство: принцеса Йоанна внезапно се бе разболяла, а кралица Филипа с такъв ужас очакваше диагнозата на придворните лекари — страхуваше се чумата да не е стигнала до Бордо — че крал Едуард III не посмя да остави съпругата си сама в толкова тежко състояние на духа.

Хоуксблъд яздеше между принц Едуард и граф Уорик. Тъй като войската на херцог Ланкастър беше почти със същата численост като тяхната, двете армии напредваха приблизително с еднаква скорост. Английските благородници очакваха да съберат двете половини от силите си някъде в околностите на френския град Поатие. Но френската армия и този път превъзхождаше по численост английската, затова принц Едуард и херцог Ланкастър с основание очакваха, че френският крал Жан Валоа, наричан Жан Добрия, ще закъснее за срещата на трите потока от войници, устремили се към крепостните стени на Поатие.

— Според мен именно тук, около Поатие, е най-удобното за нас място за следващото ни решително сражение с французите — заяви принц Едуард и се усмихна на Хоуксблъд. — Този древен френски град е в центъра на провинцията Поату, прочута с виното си, затова трябва зорко да следиш войниците си да останат трезви, преди да се съберем на тържествено пиршество, за да отпразнуваме новата си победа.

Уорик намигна на принца.

— Като гледам намръщеното лице на сина си, започвам да си мисля, че още не е изтрезнял, само гдето не мога да разбера от какво е

бил опиянен... От много вино или от много любов — закачливо подхвърли графът.

— От много любов, разбира се — мрачно промърмори Хоуксблъд.

— О, да не би твоята лейди все още да е ядосана заради френската баронеса? Нима все още не вярва, че обичаш само нея?

— Не — кисело отвърна Хоуксблъд, — само другите го разбраха! Станах за смях на всички мъже в къщата. Възможно ли е един мъж да бъде подлаган на такива мъчения и унижения?

— Е, в сърдечните дела всички мъже са много по-глупави от жените, колкото и да се опитват да се променят нещата.

Тримата мъже замълчаха. Всеки от тях се замисли за своята дама. Уорик горчиво съжаляваше, че преди години се беше съгласил любимата му да остане далеч от него, в тъмния Ориент. Въпреки толкова дългата им раздяла нейният образ много често смущаваше сънищата му. „Никога не трябва да се позволява на една жена сама да решава бъдещето си“ — каза си графът. Жената обикновено не знае какво иска, преди мъжът да ѝ го покаже. Трябваше да я метне на седлото на коня си и да я отведе в Англия. Уорик си помисли как биха живели тогава щастливо той, Кристиан и майка му, и тъжно въздъхна.

Принц Едуард не можеше да намери спокойствие след раздялата с Джоан. Защо допусна фаталната грешка да я подтикне да се омъжи за противния Джон Холънд? Трябваше да се пребори с баща си, без да се плаши от кралското му величие, и да я направи своя съпруга. Да, точно така трябваше да постъпи — първо да се оженият тайно и после щеше да постави височайшите си родители пред свършения факт. Не биваше да забравя, че и тогава би му се наложило да се пребори и с Кралския съвет, но нима Джоан не заслужава да се бори за нея? Какво можеха да му сторят? Едуард мрачно въздъхна, като си представи как съвсем другояче би могъл да се подреди личният му живот.

Хоуксблъд не можеше да си прости, че в пристъп на ярост заради наранената си мъжка гордост бе тръгнал, без да се сбогува с Бриана. Трябваше да изхвърли от Бордо онази натрапчива френска баронеса, а не да я крие в къщата на граф Уорик. Ако можеше любимата му да чуе горчивите упреци, с които се обсипваше вътрешно Кристиан, всичките ѝ съмнения в неговата безпределна любов веднага щяха да се стопят като пролетен сняг.

Щом трябваше да решава как да постъпи с Бриана, Хоуксблъд винаги се вслушваше в гласа на сърцето си и бе сигурен, че няма да сгреша. Знаеше, че я обича както никога не бе обичал досега, знаеше, че и тя копнее за същото, за което мечтае и той — да имат щастлив дом, пълен с прекрасни деца. Техните деца! Смушка коня си и препусна пред останалите рицари, за да скрие от погледите им напиралите в очите му сълзи, недостойни за суров воин, потеглил на смъртен бой. А гласът на сърцето му не спираше да му нашепва за нейната всепоглъщаща любов, за дивната ѝ красота, без която за него нямаше минало, настояще и бъдеще.

Джоан подаде Джена на кърмачката и се облегна в креслото, за да може камериерката да ѝ довърши фризура.

— Стегни панделките по-здраво, Глинис, защото искам днес да поия заедно с Бриана. Тя ще дойде да ме вземе след половин час. Вчера ми каза, че иска да обиколим всички красиви околности на Бордо.

Глинис не можеше да се нарадва на промяната, настъпила в настроението на господарката ѝ през последните дни. Отново пред очите ѝ се появи онази весела и лъчезарна дама, с която прислужницата бе свикнала. На вратата се почука и в будоара влезе Мери Сейнт Хилъри, една от придворните дами на кралицата.

— Добро утро, лейди Холънд. Изпраца ме Нейно Величество с молба за помощ.

— Седни на това кресло до мен, Мери, и поими дъх. Пребледняла си като платно.

Глинис ѝ наля малко вино в кристална чаша, добави и розова вода, а Мери изпи питието на един дъх.

— Принцеса Йоанна има много тежък пристъп... Кралицата желае Глинис да дойде веднага в спалнята на нещастното момиче и да помогне да я накараме да изпие малко бульон, а след това да ѝ приготви лек. Всички знаем, че никой в двореца не познава билките по-добре от твоята Глинис.

— О, разбира се, че веднага ще отида при горката принцеса. Само да си взема ковчежето с билките.

— Нейно Величество нареди да ви предам, че придворният лекар е наредил да се спазва карантина в покоите на Йоанна, за да не разпространява заразата в целия дворец. Дано не се потвърдят мрачните слухове, че е чума... Господ да ни е помощ тогава! — Мери трескаво се прекръсти с трепереща ръка.

— Но ще трябва ли Глинис да остане в покоите на принцеса Йоанна, докато тя оздравее? — попита Джоан.

Мери кимна утвърдително и продължи:

— Нейно Величество едва не полудя, когато ѝ съобщиха за опасността от чума. Веднага заяви, че тя лично ще храни дъщеря си, но кралят се съгласи с придворния лекар, който настояваше да се изолират покоите на кралица Филипа, за да не се заразят и други членове на кралското семейство.

Джоан дръпна Глинис настрана и възбудено ѝ прошепна:

— Не трябва да отиваш, Глинис. Ще напиша извинително писмо до Нейно Величество и ще обясня в него, че не мога да се лиша от теб.

— Не се безпокойте, милейди. Аз не се страхувам. Но е разумно да не се срещаме за известно време, за да не заразя вас или Джена.

Страх пропълзя в душата на Джоан. Гледаше втренчено как Глинис приготви нещата си и излезе с лейди Мери. Страхуваше се не за себе си, а за Джена. Рязко се обърна и уплашено погледна към кърмачката, която оставяше момиченцето в люлката. Не е възможно черната смърт да е стигнала до кралския дворец в Бордо! От тази смъртоносна болест страдаха само моряците, завърнали се от далечните пристанища. Нима ще се потвърдят зловещите слухове, че безмилостната зараза не е пощадила една от принцесите в династията на Плантагенетите?

Видя, че вратата е останала отворена след излизането на Глинис и веднага се втурна да я затвори. В следващия миг се вцепени. Не би била по-изненадана, ако на вратата се беше изправил самият ангел на смъртта. На прага стоеше Холънд!

— Аз... аз си мислех, че сте заминали с войската на принц Едуард — заекна смаяна лейди Холънд.

Съпругът ѝ язвително се усмихна.

— Кралицата лично ме помоли да остана в двореца. Нейно Величество заяви, че не може да се справи без помощта ми в това смутно време.

За нея той бе по-страшен дори и от чумата. Стоеше пред него като заек, парализиран от вида на приближаващ се вълк. Сърцето ѝ се качи в гърлото, особено когато зърна как Джон Холънд с тихи стъпки се приближи към люлката на дъщеря ѝ.

— Според мен трябва да върнем дъщеря ни в детските стаи при другите бебета и малки деца от двореца, докато не премине опасността от разрастване на епидемията. Мога да ви уверя, лейди Холънд, че никъде другаде не се спазват такива строги предпазни мерки.

— Не! — изкрещя Джоан. — Тя е в пълна безопасност само тук, в спалнята ми!

Холънд тихо нареди на кърмачката:

— Бих желал да остана насаме с моята съпруга. Нищо чудно, че тя толкова ревностно държи дъщеричката ни да остане при нея. Всички знаят, че лейди Холънд никога не е понасяла самотата.

Кърмачката се поклони на сър Джон Холънд и побърза да се скрие в съседната стая.

— Остави детето ми, проклето чудовище! — изпищя Джоан.

Той вдигна Джена от люлката и тръгна към нея. Младата жена потрепери.

— Бебетата са толкова крехки. Много от тях не оцеляват през първата година, доста често се случват различни инциденти. Само едно леко завъртане на тънкото краче на Джена, и тя ще остане саката за цял живот, а ако си удари главата, може да се превърне в идиот.

Устата на Джоан пресъхна, гърлото ѝ се сви, не смееше да диша. Трябва незабавно да освободи Джена от него! Трябва да каже на кралицата, че той е заплашил детето ѝ. После си спомни, че в този миг Филипа бе изпълнена с тревоги за собственото си дете. Всички предполагаха, че Холънд е баща на дъщеря ѝ и никой не би повярвал, че ще заплашва собственото си дете. Ще кажат, че е полудяла след смъртта на Едмънд. Само един човек на света щеше да ѝ повярва — Бриана!

— Ще направя всичко каквото искате — прошепна тя.

— О, знам, че ще го направиш, ангел мой. Когато се върна, искам това дете и проклетите бавачките да са се махнали от спалнята. Имаме нужда да бъдем сами, за да можем да се опознаем по-добре. Отблизо! Ще трябва да се научиш да ми доставяш удоволствие, и то по такива начини, които дори не си и сънувала. — Изглежда я и разбра, че е готова

да изпълни всичките му желания. — А сега можеш да извикаш кърмачката от съседната стая.

Холънд остави Джена в ръцете на кърмачката. Джоан се опита да подбере най-безопасните думи, с които да задоволи желанието му да властва над нея.

— Моят съпруг успя да ме убеди, че за нашето бебе ще бъде безопасно, ако го пренесем в детските стаи, в които са прибрани всички бебета и малки деца на знатните благородници. Ще донеса дрешките и пелените, а после ще повикаме някой от слугите да пренесе и люлката. Задълженията на моя съпруг като главен камерхер на двора са толкова отговорни и сложни, че той желае да не бъде смущаван от бебето.

Холънд самодоволно целуна Джоан по челото.

— Благодаря ти, ангел мой. Решението ти е много мъдро. Ще се върна при теб след около един час.

Джоан бе толкова изтощена след тази мъчителна сцена, че колената ѝ се подгъваха, докато съпровождаше кърмачката до детските стаи. Поне Джена ще бъде в безопасност. Кърмачката се плашеше от чумата така, както Джоан се плашеше от Холънд, и по целия път не спря да разказва на господарката си за слуховете, които се носеха сред слугините в двореца.

Джоан целуна Джена поне десет пъти, преди да събере сили да я остави в ръцете на бавачките. Успокояваше я само мисълта, че опитните жени, през чиито ръце бяха преминали всички малолетни потомци на кралското семейство и на най-знатните лордове в английския двор, щяха да се погрижат за здравето и храненето на нейната малка дъщеричка. След това се втурна към спалнята на приятелката си.

— Джоан, научи ли ужасяващите новини за принцеса Йоанна? — попита я Бриана.

Джоан кимна и сподели:

— Кралица Филипа поиска от Глинис да остане при горката принцеса до края на карантината.

— Господи, какво смело момиче е Глинис! — възкликна Бриана. — Аз самата не мога да се реша на такава постъпка.

Джоан избухна в плач.

— Бриана, ти си най-смелата жена, която познавам. Аз съм много по-слаба и по-страхлива от теб. За бога, така се срамувам от себе си, че искам аз да съм на мястото на нещастната принцеса Йоанна!

— Скъпа, но какво толкова се е случило? — извика Бриана и прегърна приятелката си. — Света Дево, та ти трепериш като лист! Да не би и ти да си се заразила?

— Не... да, зле ми е! Толкова ми е зле, че сигурно ще умра! Джон Холънд ще ме убие! — изхлипа нещастната Джоан.

— Но какво ти е сторил? — намръщи се Бриана.

Джоан се отпусна уморено в най-близкото кресло и притисна една възглавница към гърдите си, може би за да замести детето си или за да се защити от невидим враг.

— Когато Едуард замина на предишния поход, Холънд ме изнасили.

— Исусе Христе! — ахна Бриана. — Сигурно не си казала нищо на Едуард.

— Не, за бога, не. Холънд ме заплаши, че ще излъже Едуард, че аз доброволно съм отишла в леглото му. — Гласът на приятелката ѝ бе тъй покъртителен, че сърцето на Бриана се сви от мъка. — В онази нощ, в която кралят дойде да ми съобщи за смъртта на брат ми, аз припаднах, а тогава в спалнята ми се събраха придворните дами и само това ме спаси от незадоволената похот на Холънд. Затова те помолих да не ме оставяш сама, не помниш ли, а ти успя да убедиш кралицата да взема Джена и кърмачката в спалнята си.

Бриана ѝ наля голяма чаша вино и я накара да го изпие до дъно.

— Мислех, че оттогава съм в безопасност. Едуард ми беше обещал, че ще вземе Холънд с войската, но той не замина!

— Но защо досега нищо не си ми казала? Или на някой друг?

— Как да се оплача? Да съобщя, че Холънд иска да упражнява съпружеските си права?

— Но трябваше да го споделиш поне с мен!

— Толкова ме беше срам, пък и си мислех, че няма да се повтори. Но ще се повтори, ще се повтори!

— Не, няма да се повтори! Адел, тази нощ ще спя в спалнята на Джоан — извика Бриана на леля си в съседната стая. — Моля те, пригответи ми дрехите.

— Страх ме е от него, Бриана. И Глинис се страхува от него, дори си намери талисман с гвоздей от ковчег, за да я предпазва от Холънд.

— За бога, Джоан, имам по-добро средство от гвоздей от ковчег — отсече Бриана. — Адел, къде е извитият кинжал, който купих от панаира в Уиндзор в деня на турнира?

— Ще го намеря и ще ти го донеса. Но ми се струва, агънцето ми, че ще е по-добре и аз да дойда с теб.

— Не, Адел, не трябва да идваш при твоето деликатно състояние. Адел е бременна — обясни Бриана на приятелката си. — Пади ще ме обеси на жартиерите ми, ако нещо се случи с бъдещата му рожба. Освен това Холънд няма да посмее да посегне с мръсните си ръце на Джоан в мое присъствие.

— А какво ще стане, ако се опита да те нападне? — сърдито попита Адел.

— Не може лесно да се укроти едно чудовище. Или бик. Единственият изход е да го нападнеш смело и да се получи заслуженото. Джоан, никога не трябва да позволяваш на някого да те унижава, нито да те насилва.

Адел отлично познаваше племенницата си и знаеше, че с нея много трудно се излиза на глава, щом веднъж си науми нещо. В този миг съзря невестулката Нешър.

— Да вържа ли Нешър, или ще го вземеш със себе си?

— Хм, знаеш ли, Адел, че това е чудесна идея. Той е по-полезен от куче-пазач.

Хоуксблъд препускаше като бесен далеч пред войската, неспособен да изтрие от съзнанието си покоряващото видение, в което централната роля отново се владееше от Бриана. Виждаше я как посяга към ятагана. Образът ѝ беше кристално ясен, дори успя да види решителния израз на красивото ѝ лице. Веднага разбра, че любимата му е в смъртна опасност.

Рязко обърна жребеца си назад и се приближи към Уорик.

— Трябва да се върна в Бордо — съобщи той на баща си, без да го удостои с повече обяснения. Отново смушка коня и се насочи към

принц Едуард и оръженосеца му, сър Джон Шандо. — Бриана е в смъртна опасност! Трябва да се върна при нея!

Едуард знаеше, че понякога странни видения спохождат приятеля му. Освен това никога не би се усъмнил в доблестта на Хоуксблъд, за да го обвини, че се опитва да дезертира от похода.

— Ще се върна колкото е възможно по-бързо, сир. Ще ви настигна по пътя за Поатие. Заклевам се в Светия Кръст.

— Нямам нужда от тези клетви, Кристиан. Знам, че си абсолютно предан воин.

Хоуксблъд обърна жребеца си в обратна посока и извика на Пади и Али:

— Ще се върна веднага щом я спася от опасността — посочи с кимване към Черния принц. — Бдете над него така, както бдите над мен.

Джоан въздъхна с облекчение, когато видя, че Холънд не е в апартамента. Надяваше се, че ще бъде зает през целия ден. Присъствието на Бриана й даваше смелост и младата жена се закле, че по-скоро ще умре, отколкото отново да му позволи да я изнасили.

Бриана освободи Нешър от сребърната верижка, за да може да свикне с новата обстановка, и се зае да подрежда дрехите си в гардероба в стаята, съседна със спалнята на Джоан. Двете разговаряха, докато сменяше чаршафите на леглото, в което бе спала кърмачката. Споделяха тревогите си за принцеса Йоанна и се питаха защо това добро дете бе повалено от коварната болест, а злите хора остават незасегнати.

И двете мразеха тази война, тя можеше да погуби мъжете, които обичаха. После поговориха за Адел и бебето, което очакваше. Бриана призна, че завижда на приятелката и на леля си — едната вече имаше дете от любимия мъж, а другата очакваше.

Очите на Джоан се напълниха със сълзи.

— Не ти казах какви заплахи отправи Холънд към Джена. Той каза, че ако не я изпратя в детската стая, за да останем сами, ще й извие крака, за да остане саката за цял живот, или ще я изтърве с главата надолу.

— Господи, този мъж е луд! Как можа Едуард да те омъжи за подобно чудовище? — Бриана мислено благодари на Провидението, че имаше предан съпруг като Хоуксблъд.

— Едуард няма представа за това, което се случи, и аз не възнамерявам да му казвам. Искане ми се Холънд да е мъртъв! Защо той не се разболе от тази проклета чума и не умре?

Бриана я прегърна през раменете.

— В живота не става така. Баща ми обичаше да казва, че ако всички наши молби към Бога се сбъдваха, хората щяха да се молят по цял ден. Божествената намеса е рядко явление. Светът е пълен и с добро, и със зло. Ще победим Холънд само ако обединим усилията си и твърдо му се противопоставим. Ако сме нерешителни, ще загубим.

Джоан кимна.

— Обичам те, Бриана. Как ще мога да се отблагодаря за преданото ти приятелство?

— Ти внесе радост и веселие в моя живот. Има неща, които никога нямаше да узная без теб. Твоето приятелство е много ценно за мен.

— Ние можем всичко да си кажем, колкото и да е ужасно, и аз знам, че нищо няма да разруши това, което чувстваме една към друга.

— Ние сме щастливи с нашето приятелство — промълви Бриана и избърса сълзите й.

Кралица Филипа повече не можеше да стои далеч от дъщеря си. С една от придворните си дами влезе в голямата розова сграда, в която бяха преместили принцеса Йоанна. Пазачът на входа почтително й направи път.

Вътре цареше идеален ред. Няколко жени носеха гореща вода от кухнята, чисти завивки и кърпи. Останалите придворни дами от свитата на принцесата стояха заключени в стаите на горния етаж. От кухнята се показва Глинис. Носеше шише с билки и едва не го изтърва, щом видя кралицата.

— Ваше Величество, моля ви веднага да напуснете тази сграда!

— Глинис, и аз мога да рискувам като теб. Трябва да видя моята малка Йоанна!

Глинис не искаше Филипа да вижда дъщеря си в такова ужасно състояние. От сутринта Йоанна бе започнала да повръща слюз, примесена с жлъчна течност и под мишниците ѝ се бяха появили черни грозни петна. Глинис бързаше да ѝ даде от своето лекарство с надеждата, че ще неутрализира отровните сокове в тялото на младата принцеса.

— Ваше Величество, ако се докоснете до нея, може да предадете заразата на краля, на Изабел или на останалите си деца. Йоанна ме помоли да не ви пускам при нея. Тя знае, че я обичате, и ви моли само да отидете в параклиса и да се помолите за нея — излъга в отчаянието си Глинис.

— Веднага отивам да се помоля за моето бедно дете. Моля те, предай ѝ, че аз и баща ѝ я обичаме.

Когато Филипа и придворната ѝ дама излязоха, Глинис се обърна към пазача:

— Залости вратата. Никой не трябва да влиза тук.

Кралят бе получил ужасяващи новини. Ранен вестоносец му донесе спешно съобщение от херцог Ланкастър. Армията на херцога влязла в жестоко сражение с французите и била принудена да отстъпи в Шербург. Французите били много повече от тях и няма да е възможно армията на Ланкастър да се съедини с тази на Черния принц.

Кралят повика един слуга, но дойде Джон Холънд.

— Сър Джон, мислех, че сте заминали с принц Едуард!

— Аз... не, Ваше Величество. Мислех, че кралицата ще се нуждае от моите услуги, сега, когато принцесата е болна.

— Благодаря ти, Холънд. Благодаря и на Провидението, че си тук. Трябва спешно да изпратя куриер до моя син или до граф Уорик. Армията на Ланкастър не може да пробие обръча на французите. За армията на Едуард ще бъде гибелно да се сражава с тях без помощта на Ланкастър. Принцът веднага трябва да се върне в Бордо.

Докато се покланяше на краля, Холънд мислено изруга.

— Ела с мен. Ще почакаш да напиша съобщението.

Холънд реши да се преструва, че наистина ще занесе съобщението. В душата му се надигна дива радост, че Черния принц може да загине. Какъв късмет кралят да възложи тази задача тъкмо на

него! Холънд чувстваше, че този път съдбата е на негова страна. Ще се позабавлява с красивата си млада жена, а после ще се поразходи покрай Гарона.

Първото лице, което видя, когато влезе в апартамента си, беше лицето на Бриана. Тази проклетница най-нахално се бе настанила в спалнята му и му пречеше да се наслади на съпругата си.

— Какво, по дяволите, правиш тук, кучко?

— Искам да съм сигурна, че си разбрал къде ти е мястото в тази къща, гадно псе!

— Ако си въобразяваш, че можеш да играеш ролята на ангел-пазител, дълбоко се лъжеш. Ти не си нищо друго, освен уличница, а може би и по-лошо! Спиш с двама братя, а после прилъгваш единия да убие другия!

— Това не е истина! — извика Бриана. Искаше ѝ се да издере с нокти противното му грозно лице.

Холънд я зашлеви толкова силно, че тя залитна, главата ѝ се удари в ръба на леглото и Бриана падна в безсъзнание на пода. Той я грабна, занесе я в съседната стая и заключи вратата.

Джоан седеше с пребледняло лице, с широко разтворени от ужас очи, като подгонена от вълк кошута.

Холънд бе вбесен, че е разказала всичко на Бриана и че двете са решили да му се противопоставят. Джоан изкрещя ужасено, когато огромната му ръка хвана туниката ѝ я съдра с един замах. Великолепната тъкан се свлече на пода и разкри нежните гърди и стройните ѝ бедра. Тя отскочи и се опита да прикрие голото си тяло с косата си, но Холънд обвини косата ѝ около ръката си и жестоко я дръпна. Другата му ръка погали плоския ѝ корем.

— Искам тази утроба да се надуне с моя син. Той ще бъде следващият граф на Кент благодарение на мен!

В този миг Джоан разбра, че по някакъв начин той е убил Едмънд. Огледа се диво за нещо, с което да го удари. Сега Бриана не можеше да ѝ помогне, трябваше сама да се справи. Обезумелият ѝ поглед откри кинжала на Бриана, който бе паднал върху леглото, когато Холънд удари приятелката ѝ. Джоан знаеше, че след секунди той ще я събори върху леглото. Знаеше, че ще я изнасили. Знаеше какво да направи!

Бриана постепенно идваше в съзнание. Опипа челюстта си, пулсираща от непоносимата болка. Струваше ѝ се, че е била ударена с чук по лицето. Простена тихо и Нешър веднага се втурна към нея, сви се до коленете ѝ и я докосна леко с лапата си, сякаш усети, че е наранена. Тя с мъка се надигна от пода.

Седна и се огледа, за да разбере къде се намира. За бога, колко дълго е била в несвяст? Джоан е останала съвсем беззащитна и Холънд можеше да я насили, а дори и да стори нещо още по-лошо! Изпълзя към вратата и се опита тихо да я отвори. Не се изненада, че вратата е заключена.

Бриана се помъчи да си припомни какво ѝ бе казала Адел за заключените врати. Главата започна да я боли. Притисна я с ръце, за да прогони болката. В този миг пръстите ѝ напипаха фуркета в косата ѝ. Точно за иглата говореше Адел!

Предпазливо го пъхна в ключалката и леко го завъртя. Стори ѝ се, че изтече цяла вечност, преди да чуе изщракването на ключалката. Бриана затаи дъх, дано онзи звяр не е чул прещракването. Потърси кинжала. Господи, бе решила да убие Холънд! Застина от ужас, когато разбра, че ножницата е празна. Огледа се трескаво, но не го откри в стаята. Нямаше да се предаде! Грабна масивния бронзов свещник, подпрян до стената, и отвори вратата.

Холънд трескаво се събличаше. След миг щеше да се озове върху нея. Джоан стискаше кинжала в малката си ръка. Гледаше с погнуса отвратителния му член. Искеше да го отреже, за да не може никога повече да я осквернява. Щеше да се бори за живота си и за живота на Бриана. Знаеше, че Холънд ще се опита да убие приятелката ѝ, за да не го издаде.

Когато Холънд се хвърли върху нея, Джоан заби кинжала в гърлото му. В същия миг Нешър се стрелна през вратата, скочи върху леглото и заби остриите си зъби в слабините на Холънд. От гърлото му изригна агонизиращ вик, но се удави в хриптене, щом кръвта бликна от раната. Бриана се спусна след Нешър, замахна с тежкия бронзов свещник и го стовари върху главата на ранения мъж. Той потъна в локвата кръв, заляла белите чаршафи.

— Иисусе! Джоан, жива ли си?

Приятелката ѝ скочи ужасена от леглото, все още стискайки окървавения нож.

— Убих ли го? — задъхано прошепна тя.

— Струва ми се, че аз го убих — промълви Бриана и погледна към смазания череп на мъжа в леглото.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Хоуксблъд яздеше като бесен. В съзнанието му непрекъснато проблясваха като мълнии виденията за опасностите, които застрашаваха любимата му жена. Видя съвсем ясно как Бриана политна на пода от жестокия удар на Джон Холънд, но силата на свръхестествените му способности се простираше само дотук — отдалечен на десетки километри от нея, Кристиан беше безсилен. В следващия миг образите в пламналия му мозък избледняха и той едва не изпадна в истерия. Разбра, че се е случило нещо страшно, нещо неописуемо, пред което се смразява кръвта на човека... знаеше само едно: трябва да пришпори изтощения си кон, да изчерпи и последната капчица от сила в него, да препуска до сетния си дъх, но да се добере час по-скоро до Бордо.

Двете жени се вкопчиха отчаяно една в друга, ужасени от това, което бяха извършили. Но в същото време съзнаваха, че ако се наложи, отново щяха да го направят. За щастие Холънд не помръдна в окървавеното легло. Нещастните приятелки нямаха друг избор — трябваше или да го убият, или да загинат и двете от злодейската му ръка!

Едва бе отминала едната опасност, когато се зададе следващата. Започнаха да осъзнават последиците от безумно смелата си постъпка и страхът ги парализира. Бриана отиде до гардероба и измъкна една роба за Джоан, после нави края на килима и дотътри наред стаята тежкото тяло на Холънд.

Нямаха представа какво да правят с окървавения труп. Опасяваха се, че не могат дори да го вдигнат от пода — бившият съпруг на Джоан беше много набит и мускулист — но нямаха друг избор.

— Ще изчакаме, докато се стъмни — прошепна Бриана. — Може би ще успеем да го замъкнем в градината.

В този миг усети с шестото си чувство, че приятелката ѝ сега ще се строполи на пода в безсъзнание. Веднага се хвърли към нея, успя да я подхване под мишниците и я довлече до креслото при прозореца.

Ако Джоан я изостави в този решителен миг, тя ще изпадне в безизходно положение. Паника се надигна в гърдите ѝ. Струваше ѝ се, че нещо се е вкопчило в гърлото ѝ и яростно я души. Разумът ѝ се замъгли от отчайващата мисъл, че е изправена пред смъртна опасност. Всеки момент бе готова да закреши.

Черният му жребец бе плувнал в пот и бяла пяна се стичаше от бърните му, когато Хоуксблъд потропа на портата на белокаменната си къща.

— Къде е тя? — изкрещя той от седлото.

— Отиде при Джоан — стреснато измънка Адел, но се успокои, като видя как рицарят се понесе към кралския замък. Адел знаеше, че нищо няма да застраши любимата ѝ племенница, ако Хоуксблъд е край нея.

Кристиан на един дъх изкачи хълма, на който се извисяваше величественият кралски дворец. Спря коня до ъгъла на оградата и от седлото се метна върху нея, скочи в градината и се завтече през три стъпала по стълбата нагоре към апартамента на Джоан.

Вратата с трясък се разтвори и Бриана изпищя от ужас. Ала в следващия миг, задъхана и смаяна, се озова в прегръдката на Кристиан. Зарида като малко дете на гърдите на майка си. Нима бе отново при нея, и то тъкмо в мига, когато отчаяно се нуждаеше от помощ! Това бе чудо, истинско чудо! Отпусната в сигурните му ръце, вече не трябваше да се тревожи за нищо. Под неговата закрила можеше да разчита, че всичко ще се уреди... не знаеше как, но бе уверена, че всичко ще свърши добре за нея и за Джоан.

Приятелката ѝ не продума, загледана в невероятната сцена на нежност и неизказани любовни признания. Думите бяха излишни. Джоан дълго стоя така, не смеейки да наруши блажените мигове на тяхното душевно сливане.

Кристиан вдигна мокрото ѝ от сълзи лице и прошепна с безкрайна нежност:

— Искам да събереш силите си, любима, искам да бъдеш силна. Заради Джоан. И заради мен!

Бриана кимна през сълзи и едва чуто промълви:

— А ти... как... откъде разбра, че искам да се върнеш при мен?

— Дочух вътрешния си глас, гласа на сърцето. Прости ми, че не пристигнах по-рано. Щях да ти спестя ужасната кървава драма.

Бриана отново потрепери и се вкопчи в него. Той бе нейната опора, нейната надежда.

— Трябваше да го сторя, Кристиан...

— Не ми обяснявай! Обичам те и ще те обичам каквото и да сториш! Защото нищо на този или онзи свят не може да ни раздели!

— Едуард не трябва никога да узнае, че той е изнасилил Джоан.

— Никой няма да научи за това престъпление — твърдо изрече Кристиан.

— А сега какво да правим?

— Ти нищо няма да правиш. Първо трябва да се възстановиш след това ужасно изпитание. Аз ще се погрижа за останките на Холънд. Вие двете се скрийте в другата стая. Измийте се и хвърлете тези окървавени дрехи.

Бриана послушно кимна. Неговото самообладание ѝ вдъхна необяснимо спокойствие. Кристиан се наведе и устните му съвсем нежно докоснаха нейните.

— Сега трябва да свърша нещо много важно. Обещавах ли, че ще ме изчакаш, без да изпадаш в паника?

— Обещавам. — Бриана вдигна глава и закрепил клетвата си с гореща целувка, влажна от непресъхналите още сълзи.

— И аз обещавам — обади се Джоан, напълно уверена в безупречната му почтеност.

Кристиан отново се приближи до Бриана.

— Сега съм по-спокоен, защото за вас двете опасността вече е отминала. Повярвай ми... имам опит в тези неща...

— Кристиан, аз ти вярвам напълно — изрече Бриана и веднага си помисли: „Чак сега разбирам какво означава да убиеш някого, за да защитиш свой близък. Ти, любими, си бил принуден да убиеш Робер, за да спасиш живота на принц Едуард, а аз, глупачката, едва не убих нашата любов заради моето подозрение“.

Кристиан я изгледа сурово. Мислите ѝ проехтяха в главата му, все едно че ги бе произнесла на висок глас.

— Бриана, моля те, вслушай се в гласа на сърцето!

Хоуксблъд уви в килима трупа на Холънд и го метна на рамо, след което веднага напусна двореца по същия път, откъдето бе влязъл.

С трупа в килима, праметнат върху седлото, смелият рицар язди почти два часа. Стигна в една пуста местност и слезе от коня, разви

килима и огледа трупа. На шийната вена на Холънд се виждаше остър разрез от хладно оръжие и това очевидно бе причината за смъртта му... освен ако не е издъхнал от страхотния удар в тила, от който е била отнесена задната половина на черепа му.

В този миг видя, че от жакета на убития се подава свитък с някакъв пергамент, опръскан с кръв. Измъкна го, видя кралския печат и разбра, че държи някакъв много ценен документ. Разчупи внушителното восъчно клеймо, още незасъхнало добре, и прочете заповедта на Едуард III. Думите бяха зацапани със съсирена кръв, но общият смисъл веднага му стана ясен.

Армията на Ланкастър няма да стигне до Поатие! Кралят нареждаше на сина си, принц Едуард, веднага да се върне в Бордо. За Черния принц бе равносилно на самоубийство да се изправи срещу французите само с десетхилядната си войска! Хоуксблъд изглежда с презрение мъртвия враг, проснат в нозете му, разбирайки, че Холънд никога не би съобщил на принц Едуард за тази заповед на краля — така би обрекъл Черния принц и бойците му на неминуема гибел.

Хоуксблъд вече нямаше право да прахосва нито време, нито сили, за да зарови в земята останките на презрения предател. Изправи глава, зарея поглед в небесната синева и напрегна цялата си воля, за да излъчи посланието си колкото бе възможно по-надалеч. След миг зърна самотен лешояд да кръжи над полето. Към първата птица се присъединиха втора, трета, после още и още, цяло ято, описващи широки и бавни, но постепенно стесняващи се кръгове. Мрачните птици щяха да сложат най-естествения край на тази мрачна история: плът при плътта, пръст при пръстта, но мършата при лешоядите.

Хоуксблъд пришпори жребеца си и се понесе в галоп към стана на принц Едуард. Стисна зъби и се постара всецяло да се концентрира и да мисли само за благородната си цел — не трябваше да позволи умората след двадесетчасовата езда да надделее над него и да му попречи да спаси от гибел съратниците си.

Щом приближи Ангулем, сякаш камък падна от плещите му — под хълма се белееха палатките на английските рицари. Скочи от коня и едва не извика към най-близкия страж, когато леден ужас скова гърлото му. Пред него не беше станът на английската армия, а лагерът на французите! Яростно изруга и веднага притаи дъх. Защо бе забравил да повика на помощ шестото си чувство? Може би защото е

мислил през целия път само за Бриана, изтощен от отчаяното препускане, измъчен от страха за майка си, останала в далечния Ориент сред заплахата от чумна епидемия. Как, за бога, френската армия е успяла толкова бързо да достигне до Ангулем?

Скри се в сянката на дърветата. За щастие дрехите и конят му бяха черни и се сливаха с мрака. Трябваше да се възползва от тази случайност и да разбере какъв е броят на френските войници.

Хоуксблъд пристъпи предпазливо напред, като водеше коня след себе си. След два часа установи докъде се простират границите на противниковия лагер.

Легна на земята в сянката на дърветата и започна да се концентрира. Последователно преодоля бариерите на времето, пространството, звука и разстоянието и постигна състоянието, допринасящо за неговите видения. Пред него се откри невероятна гледка. Жан, френският крал, бе повел армия от четиридесет хиляди воители! Водеше със себе си четиримата си сина, двадесет и шестима от най-знатните благородници на Франция — херцози и графове — и около петстотин рицари, удостоени с новия орден на честта, които по-скоро биха умрели, отколкото да отстъпят и педя земя от родината си. Ала това, което беше още по-лошо, бе фактът, че тази армия се намираше между армията на Едуард и Бордо и отрязваше всеки път за отстъпление.

Хоуксблъд се насочи на север, за да се срещне с принц Едуард и Уорик, които се намираха на няколко километра от Поатие.

— Най-добре е да съберете всички военачалници. Рицарите трябва да знаят, че сме изправени пред смъртна опасност.

Пред Военния съвет Хоуксблъд съобщи лошите вести: херцог Ланкастър е трябвало да отстъпи към Шербург и двете английски армии няма да успеят да се срещнат. Армията, предвождана от принц Едуард и граф Уорик, е напреднала прекалено много на север и французите са отрязали пътя за отстъпление на юг към Бордо. И накрая съобщи, макар и със зле прикрита неохота, за ужасяващата многочисленост на френската армия.

— Ще ни избият до крак! — отчаян извика граф Солсбъри.

Едуард тресна с юмрук по бронята на гърдите си.

— Никога няма да им се дам жив!

Уорик се надигна от пейката.

— Някоя армия не може да устои на английските стрелци! Техните дълги лъкове са най-страшното оръжие в Европа!

— Ще предупредя моите воители, че ни чака жестока битка, битка на живот и смърт — обади се лорд Пембрук.

— Не! — изкрещя Хоуксблъд. — Нима не още не сте разбрали, че всяка битка се решава много преди да е започнала? Нашите бойци не трябва да влизат в бой, предварително обезкуражени от далеч по-многобройния неприятел!

— В добрата стара Англия винаги се е спазвала традицията да се сблъскваме с какви ли не трудности и винаги да побеждаваме — гордо заяви принц Едуард.

Накрая последната дума остана за най-опитния воин. Каленият в безброй битки граф Уорик заговори с решителен, нетърпящ възражения тон:

— От тук до Поатие се простират десетки възвишения с лозя. Ще изберем най-удобната позиция в тази местност — лозята ще им попречат да разгърнат конницата си. Ще заставим всеки военачалник да прикрие хората си зад два реда лози.

Графът веднага повика двама ординарци да разнесат заповедта му за окопаване на войските сред лозята.

На следващата сутрин кардиналът на Поатие, Талейран де Перигор^[1], уплашен за съдбата на красивия град, издаде едикт, в който обявяваше, че чумата е Божие наказание, сполетяло нещастната Франция заради греховете на жадните за власт крале и принцове. Накрая кардиналът призоваваше крал Жан Валоа да започне преговори за вечен мир.

Френският крал и знатните благородници от неговия двор не желаеха и да чуят за примирие. Принцовете и херцозите копнееха час по-скоро да прогонят отвъд Ламанша омразните английски псета, които се осмеляваха да претендират за престола и короната на Франция. А и не можеше да се пренебрегва толкова силен религиозен водач като кардинала на Перигор. Властта на църквата беше по-силна от светската власт и крал Жан бе принуден да се съгласи за преговори с принц Едуард.

Бойните действия бяха временно преустановени и крал Жан и свитата му се срещнаха с принц Едуард, Уорик и Хоуксблъд. Черния принц, най-благородният рицар в християнския свят, великодушно

предложи да върне всички пленници, които англичаните държаха за откуп, а освен това да предаде градовете и крепостите, превзети от английската армия през последната кампания, срещу седемгодишен мир.

Крал Жан видя презрителните лица на своите благородници и поиска принц Едуард да се предаде като зложник заедно със сто от своите рицари.

Черния принц му се изсмя в лицето.

— Вашите сънародници ви обичат толкова много, че веднага ще платят откупа — заяви крал Жан.

— Как смееете да отправяте на един рицар такова позорно предложение? — избухна гордият Плантагенет. — По-скоро ще загина с меч в ръка, отколкото да опетня честта си и славата на Англия! Англичаните никога няма да платят откуп за мен!

Граф Уорик също не можа да сдържи възмущението си.

— Вие, французите, явно нямате никакво намерение да сключвате мир! А и защо да го правите? Армията ви е четири пъти по-многобройна от нашата, но ние не се плашим от това! Ще се бием тук и нека, с Божията воля, победи по-достойният!

Кристиан Хоуксблъд никога досега не бе изпитвал такъв прилив на гордост. Уорик струваше колкото петима французи! Благодарни и на Бога, и на Аллаха, че този мъж му бе баща. От този ден нататък с чест ще носи името де Бошан!

Принцът, Уорик и Хоуксблъд отлично разбираха, че англичаните нямат шанс за успех, ако френският крал използва умело своите предимства. Всичко, което трябваше да направи, бе да обкръжи малобройната английска армия, което и сториха. Ала англичаните отказаха да се предадат въпреки безизходното си положение.

На сутринта преди началото на битката английските стрелци заеха позиции в рововете по стръмния склон зад храстите и гъстите лозя. Тази местност не бе подходяща за разгръщане на тежковъоръжената конница на френските рицари.

Един от съгледвачите докладва на принц Едуард, че кралят на Франция има бяло перо на шлема си, както и всички най-знатни благородници от свитата му. Черния принц се изкачи на върха на хълма, за да обхване с поглед полето на битката, сред което се

извиваше тясна пътека. Остана смаян! Нима крал Жан нищо не бе научил от битката при Креси?

Френският крал бе заповядал на рицарите си да изкачват тясната пътека в редици по четирима. Черния принц даде знак на стрелците с дългите лъкове и французите започнаха да падат като снопове. Крал Жан заповяда да разширят редиците, но английските стрелци успяха да повалят конете на нападащите французи. Корнуолските стрелци на Хоуксблъд, въоръжени с дълги ножове, пропълзяха сред лозята и се нахвърлиха върху френските рицари, преди онези да се изправят на крака.

Маршалът на Франция се опита да спаси синовете на краля и им заповяда да отстъпят. В резултат отстъпващите връхлетяха върху задните редици и във френската армия настъпи пълен хаос. Уорик и Хоуксблъд с малък отряд от конници стремително нападнаха втория френски ешелон. Оръженосецът на принц Едуард сър Джон Шандо извика:

— Сир, сега е моментът за настъпление! Победата ще бъде наша! Бог е с нас!

Знамената със златните кралски лилии, покрити с кръв, падаха в прахта. Отстъплението на французите бе масово и следобед само няколко френски подразделения под командването на крал Жан все още се биеха. Накрая трябваше да избират между капитулацията и смъртта. Дори кралят на Франция се предаде в плен с думите:

— Надявам се, че ще ме предадете жив в ръцете на вашия принц. Ще ви платя достатъчно богат откуп!

Бяха пленени толкова много знатни благородници, че Черния принц не можеше да повярва на щастieto си. Когато Рендъл Грей доведе най-младия френски принц, дванадесетгодишния Филип, Едуард го посвети в рицарство на бойното поле.

Вечерта преброиха мъртвите и се установи, че французите бяха загубили повече от десет хиляди воители, а англичаните — само неколкостотин бойци. Бяха пленени френският крал и брат му, четиримата синове на краля, Орлеанският херцог и десетки от най-знатните благородници на Франция, всички, които носеха бели пера на шлемовете си!

Вечерта, когато празнуваха победата край богатата трапеза с гъсто френско вино, принц Едуард, за да спази правилата на рицарството,

лично сервира храната на краля на Франция.

— Това е най-горчивият ден в живота ми! — мрачно процеди френският крал. — Никога досега френски крал не е бил пленяван от враговете!

— Не! Вие сте най-почетният ми гост! — отвърна Черния принц и вдигна чаша.

Пади, Али и сър Рендъл спяха в палатката на Хоуксблъд, защото господарят им бе решил да пренощува в палатката на принц Едуард. Кристиан и принцът не можаха да заспят. Бяха прекалено възбудени от победата и разговаряха до сутринта.

— Джон Холънд е мъртъв — тихо каза Кристиан.

— Сигурен ли си?

— Да, разпознах тялото му. Гърлото му беше прерязано, а черепът — премазан. Заварих го мъртъв.

Принц Едуард се прекръсти и дълго мълча. Хоуксблъд също не наруши тишината. Накрая Едуард не издържа:

— Това означава, че Джоан е вдовица!

— Така е, Ваше Височество — съгласи се Кристиан и го изчака да продължи.

— Исусе, значи трябва да получа разрешение за брак от папата! Ще отидеш ли в Авињон вместо мен?

— Ще отида, сир — отвърна Хоуксблъд и се усмихна в мрака. В този миг и двамата се чувстваха всемогъщи като богове.

Най-после Кристиан заспа. Присъниха му се сцени от детството. Той бе красиво дете с черни копринени къдрици и блестящи аквамаринови очи. Всички го глезеха и беше любимецът на харема. После картината се смени. Беше тъмна нощ и Кристиан усещаше тревогата на майка си. Тя го обичаше толкова много, че раздялата ѝ с него бе равносилна на смърт, ала трябваше да се откаже от сина си в името на неговата безопасност.

Кристиан беше приел бойното си кръщение. За невръстното разглежено седемгодишно момче животът сред коравосърдечните нормански рицари беше неимоверно сурово изпитание, но техните уроци се оказаха по-ценни от златото и скъпоценните камъни, които майка му пазеше за него. Събуди се плувнал в пот. Прелестното лице на майка му още бе в паметта му, но приятният спомен бе пронизан от

болезнената мисъл, че над бъдещето му е надвиснала неизбежна заплаха.

Хоуксблъд стана и отиде да разбуди оръженосците си. Али скочи веднага и бързо се облече. Пади започна да се оплаква, че току-що бил заспал, а вече го будят.

— По-добре да беше спал през нощта, вместо да приказваш до сутринта, Пади — засмя се Хоуксблъд. — Трябва да замина за Авиньон по заповед на принц Едуард и ще взема Али със себе си. А ти, Пади, заедно с Рендъл ще бдите над нашите дами. Моята мисия не е тайна, но по-добре е да не се разчува за нея.

Али се наведе над Пади и прошепна:

— Кажи на Глинис... — Той се поколеба. После си каза, че е нелепо да крие чувствата си пред приятеля, който бе спасил живота му. Пади му бе най-близкият и верен другар от години. — Кажи на Глинис да започне да шие сватбената си рокля... не, може да ѝ се стори много нахално. Просто ѝ кажи, че скоро ще се върна при нея.

По обратния път към Бордо граф Уорик се почувства уморен и остарял. Беше доволен, че войната с Франция е свършила. Плантагенетите бяха пленили краля на Шотландия и краля на Франция. Вероятно през идните няколко години щеше да царува мир, а за следващата война той щеше да е прекалено стар, за да воюва. Винаги бе изпитвал страх от този ден, но сега, когато този ден бе настъпил, Уорик изпита само облекчение. И умора. Безкрайна умора, която сякаш пълзеше по вените му и проникваше в костите.

Пади пръв забеляза, че старият воин се олюля на седлото. Разбра, че нещо не е наред с маршала, който винаги яздеше гордо изправен. Извика на Рендъл и двамата прищпориха конете си. Видяха, че очите на Уорик се затварят от умора, и се опитаха да го ободрят с викове и шегички.

Вестта за изключителната победа на Черния принц бе изпреварила армията и когато приближиха Бордо, пътищата бяха изпълнени с ликуващи хора. Поздравяваха победителите, посрещаха ги с целувки и гирлянди от цветя, поднасяха им вино и хляб.

Кралят и кралицата бяха в траур заради смъртта на младата принцеса Йоанна, която им бе отнета от коварната болест. Ала Едуард III не позволи на мъката и болката да затъмнят радостта от победата.

Заповяда да изпратят височайшите пленници в Англия, заради собствената им безопасност и определи срока за получаване на откупа.

Пади и Рендъл съпроводиха Уорик до дома му и го оставиха на грижите на слугите му. Графът беше болен и Пади се молеше Хоуксблъд и Али да се върнат по-скоро. И двамата разбираха от болести, докато той беше безпомощен. Най-много се страхуваше да не би граф Уорик да се е заразил от черната чума.

Когато Пади приближи къщата на Хоуксблъд, от вратата изскочи Адел и се хвърли на шията му. Целуна го, шепнейки благодарствена молитва, че се е върнал жив и здрав, и накрая избухна в сълзи. Пади беше трогнат от чувствата на жена си и също се просълзи.

В този миг се появи Бриана — с поруменели страни, задъхана и по-красива от всякога.

— Той върна ли се с вас? — нетърпеливо попита тя.

Пади поклати глава. Бриана видя пълните със сълзи очи на оръженосеца и се хвана за сърцето. Това беше най-тежкият миг в живота ѝ.

[1] Негов потомък е прочутият граф Талейран, маркиз де Перигор, министър, шеф на френската дипломация при император Наполеон I и по време на Реставрацията на Бурбоните. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Не, милейди, не е загинал. Слава богу, господарят ни е жив и здрав. Но трябваше да заmine спешно за Авиньон с важно поръчение от принц Едуард, макар че според мен по-добре да не беше удостоен с тази чест от Негово Височество. Лошото е другаде — баща му се разболя много тежко. Дори очаквах да го загубим по обратния път към Бордо.

— Граф Уорик? Да не е ранен при Поатие? — разтревожи се Бриана.

— О, не, не е ранен! Страхувам се от... е, нали се досещате какво имам предвид?

— Мили боже, да не е болен от чума? Горката принцеса Йоанна умря само преди една седмица!

Пади тъжно поклати глава.

— Хоуксблъд и Али са по-добри от всички лекари в Бордо, но аз съм пълен невежа в медицината.

— Трябва да видя нещастния граф. Може би Глинис ще му помогне. Тя разбира от билки и лекове.

Глинис едва вчера се беше върнала в апартамента на Джоан. Прислужницата благоразумно бе изчакала да изтече една седмица след смъртта на злочестата принцеса Йоанна, за да не донесе заразата сред най-близките си хора.

Лицето на Джоан грейна от радост, като видя Бриана, но в погледа ѝ все още се прокрадваше сянка на неувереност.

— Едуард ми изпрати тайна бележка. В нея ми пише, че ще изчака да падне вечерния мрак и ще дойде при мен. О, Бриана, не мога да се успокоя при мисълта, че трябва да го приема в тези стаи, свидетели на страховитите сцени...

— А защо не се преместиш при мен, в къщата на Хоуксблъд? Там твойт принц ще може да идва и да си отива, когато си пожелае, без да е принуден да се озърта на всеки тъгъл. За съжаление аз няма да бъда тези дни в къщата. Граф Уорик е много зле и ще се преместя в неговия

дом, докато графът оздравее. Кристиан все още не се е върнал, а аз не мога да изоставя баща му, когато е на легло.

Глинис докосна своя талисман — гвоздей от ковчег.

— А не ти ли идва на ум, че граф Уорик може да е болен от чума?

— Още не съм го видяла след връщането в Бордо. Моля се да не е поредната жертва на чумата. Но сега трябва да тръгвам...

Глинис се обърна към Джоан.

— Ако се преселите да спите при Адел, милейди, аз ще отида с лейди Бриана при граф Уорик.

— И двете сте толкова смели — възхити се Джоан.

— Не, аз съм ужасно изплашена — призна Бриана.

Когато пристигнаха в къщата на граф Уорик, те го завариха да седи там, където Пади го бе оставил. Приблжиха се до него и го подхванаха от двете страни, за да му помогнат да се изправи.

— Трябва да ви заведем да си легнете, милорд — каза Бриана.

Лицето му бе зачервено, аквамариновите му очи блестяха.

— Не... болницата... карантина...

— В къщата са останали само слугите. Тук ще бъдете изолиран от другите. — И Бриана, и Глинис знаеха, че той е твърде болен и не може да бъде преместен в болницата в селото. Когато се изправи, граф Уорик повърна.

— Значи отново се започва — въздъхна Глинис.

Сложиха го да легне в студените чисти чаршафи и Бриана изми трескавото му тяло. По гърдите му се виждаха многобройни белези от стари рани, но те все още бяха мускулести и твърди. Той беше кален воин и Бриана се надяваше, че организъмът му е достатъчно силен, за да се справи с болестта.

Старият воин бълнуваше и младата жена не бе сигурна дали разбира какво му говори, но не спираше да го окуражава с нежни думи.

— Придворният лекар и аз не сме на едно и също мнение как да се лекува тази болест — каза Глинис на Бриана.

— Аз ще следвам твоите съвети, Глинис. Ти винаги си имала силата да лекуваш — отвърна Бриана.

— Когато принцеса Йоанна беше болна, държаха всички прозорци затворени, за да не идва зараза отвън, но аз мисля, че

свежият въздух е много по-полезен. Зловонието в стая, където има болен от черна чума, е непоносимо.

Двете жени се прекръстиха и Глинис продължи:

— Не бях съгласна със сър Брей и да се дават силни очистителни. Те само карат болния да повръща още повече. Исусе, ако не умреше от чумата, умираше от лечението! Мисля, че е по-добре да му дадем отвара от билки, например от лайка. Тя ще му подейства успокоително и ще изчисти отровата от тялото му. Синапът, който се дава като очистително, може би само още повече възпалява червата.

Разтвориха широко прозорците и чистият въздух нахлу в стаята. Смениха изцапаните чаршафи с чисти и отново измиха тялото на графа с влажни кърпи. Знаеха, че болестта ще продължи дълго, и решиха да се редуват — докато едната беше при него, другата почиваше. Всяка сутрин и вечер проверяваха дали под мишниците и около слабините не са се появили ужасните черни подутини.

Докато седеше при леглото на болния през дългите нощи, Бриана мислеше за пътищата, които водеха от миналото към настоящето и бъдещето. Кристиан не се завърна при нея и тя се страхуваше, че никога повече няма да види съпруга си отново! На раздяла той ѝ каза да се вслуша в гласа на сърцето си. Но как да стане това?

Опитваше се да стигне до дъното на собствената си душа и да намери отговорите на всички въпроси. Разбра, че обича Кристиан повече от живота си. Постепенно осъзна, че любовта ѝ към него е безкрайна и изпълва цялото ѝ същество. Обичаше го без значение какво бе извършил той. Любовта ѝ беше абсолютна и безгранична. Щеше да го обича завинаги!

Препятствията, които сама бе изградила в себе си, падаха едно по едно. И тогава се случи чудо. Сърцето ѝ се изпълни с топлина и щастие. Бриана никога не бе изпитвала такава радост. В този миг неочаквано, като ослепителна светкавица, я озари прозрението, че Хоуксблъд не е убил брат си. Мили боже, колко сляпа е била!

Всичко е било пред очите ѝ през цялото време, но тя упорито е отказвала да признае истината. Кристиан и принц Едуард са си разменили доспехите, както вече се бе случвало. Принц Едуард е пронизал с копието си Робер де Бошан!

Сълзите бавно се търкулна по бузата ѝ. Тя горчиво заплака за ужасните мисли, които бе таила към Кристиан и които бяха тровили

сърцето ѝ. Дали той някога ще ѝ прости? Да, ще ѝ прости всичко! Ще се върне ли при нея? Да, хиляди пъти, да! Неговата любов към нея не се нуждаеше от доказване. Както и почтеността му. Младата жена се усмихна през сълзи, а после щастливо се засмя.

В този миг осъзна, че аквамариновите очи на болния я гледат втренчено, и тя се наведе над него.

— Буден ли сте, милорд?

— Шарон? Ти ли си, моя прелестна арабска принцесо? — Гласът му бе дрезгав като хрип на умиращ, но в него все още се долавяше властен тон. — Защо ме изостави? Защо избяга от мен посред нощ?

Бриана разбра, че той я мислеше за майката на Кристиан, и взе ръката му в своята.

— Моя малка арабска принцесо! Защо ме напусна?

Той блънуваше, но тя реши да не разсейва заблудата му, това щеше да го успокои.

— Ги?

— Да, любов моя?

— Аз... се страхувах да замина с теб в непозната страна.

— Но аз бях твоят съпруг и баща на детето ти. Защо скри, че си бременна от мен?

Бриана се вцепени. Нима наистина майката на Кристиан е била арабска принцеса и граф Уорик се е оженил за нея? Той сграбчи ръцете ѝ, сякаш никога нямаше да ги пусне.

— Ние принадлежахме на два съвсем различни свята — промълви Бриана.

— Знаеш, че ако ми бе казала за детето, щях да те накарам да дойдеш с мен.

— Да... да. Мислех, че е по-добре да не знаеш.

— Но той ме намери! Търсил ме е дълго, докато накрая ме намери!

— Да, намери те.

— Той е точно синът, какъвто винаги съм искал да имам. Благодаря ти, Шарон. — Без да пуска ръката ѝ, Уорик затвори очи и заспа.

Когато на следващия ден слънцето изгря, Бриана осъзна, че бе минала цяла седмица, а Уорик беше още жив! В стаята влезе Глинис и

повдигна чаршафа, за да провери дали са се появили черните отоци около слабините му. Уорик се възбуди.

Двете жени отскочиха от леглото и изумени се спогледаха.

— Какво очаквате от стария дявол, когато две хубави жени го опипват под кръста? — властно попита графът.

— Да благодарим на Бога! — прошепна Глинис. — Струва ми се, че той започва да оздравява.

— Познавате ли ме, милорд? — попита Бриана.

— Разбира се, че те познавам. Ти си моята красива снаха, Бриана. Не само красива, но и благородна, щом си се нагърбила с грижите за такъв упорит старец като мен.

— Аз не се грижа сама за вас. Глинис е тук и ви лекува с нейните билки.

— Онова момиче от Уелс... също е красива.

Ала думите го източиха и той се унесе отново в сън.

— Нека да спи. Сънят ще го излекува — рече Глинис.

Бриана излезе на терасата. Както всяка сутрин, там я чакаше Рендъл, за да научи как е маршалът. Днес за пръв път можеше да му каже нещо окуражително. Сър Рендъл Грей се усмихна. В този миг не приличаше на безстрашен рицар, а на малко палаво момче. Нешър както обикновено седеше на рамото му.

— Рендъл, искам да ми донесеш пергамента и боите. Реших да напиша книга — каза му точно какво да й донесе и той побърза да отнесе на Черния принц добрите новини за състоянието на граф Уорик.

Джоан се бе влюбила в бялата каменна къща на Бриана. Мрачните ѝ предчувствия, че никога няма да бъде заедно с нейния принц, се стопиха, когато той се появи в красивата градина и разтвори ръце да я прегърне. Джоан се хвърли в обятията му и се вкопчи в него, сякаш никога нямаше да го пусне. Тя бе облечена в светлорозова коприна, а сребристорусата ѝ коса блестеше на лунната светлина и Едуард за сетен път се запита как е възможно такова крехко и фино създание да предизвиква такава буря в сърцето му.

Пръстите му нежно погалиха красивото ѝ лице, изящно като порцелан, и той мислено се закле, че винаги ще бди над нея.

— Холънд е мъртъв — каза Едуард.

— Откъде разбра? — ахна тя.

— Хоуксблъд е намерил тялото му след битката.

Джоан се притисна към него и от гърдите ѝ се изтръгна въздишка на облекчение. В този миг забеляза, че Едуард е развълнуван. Дългите му пръсти обхванаха лицето ѝ и той се взря в очите ѝ.

— Кристиан замина при папата, за да получи разрешение за нашия брак.

Очите на Джоан се разшириха от радост.

— О, Едуард, толкова много те обичам! — За младата жена нямаше значение, че един ден ще бъде кралица на Англия и майка на бъдещи крале. Имаше значение, само че ще бъде любимата съпруга на Едуард.

Двамата се отпуснаха в огромното легло на Кристиан и Бриана. Принц Едуард не я бе любил често след раждането на Джена и веднага забеляза нещо ново в нея.

Досега тя бе щастлива, ако достави удоволствие на своя любим, и се бе задоволявала с това. Ала сега всичко бе различно. Тялото ѝ изпитваше нови чувствени усещания и това я правеше необикновено щастлива.

С вродената си склонност към шеги и лудории тя започна да го дразни в най-интимните мигове и да го кара да настръхва от възбуда. Възсядаше го и го поемаше целия в себе си, и го караше да тръпне и стене от удоволствие.

— Жанет, трябва да правиш това, което аз искам!

— Защо? — подразни го тя, надигна се и отново се отпусна върху него.

— Защото съм по-голям от теб — изохка той.

— О, да, забелязах. Твърде си голям, но ще се научиш понякога да ми се подчиняваш.

— Защо?

— Защото съм по-възрастна от теб!

Едуард избухна в смях. Той вече бе опитен воин и се чувстваше достатъчно зрял, за да ѝ бъде баща. Ала тя наистина бе с една година по-голяма от него и му се налагаше още когато бе на десет, а той на девет години.

— Станала си чудесна любовница — подхвърли той.

Следващите два часа прекараха в спор кой ще играе решаваща роля в тяхната любовна игра. Едуард спечели спора, но точно това всъщност бе желанието на Джоан. Тя лежеше отпусната и задоволена в прегръдките му, но изведнъж стана сериозна.

— Едуард, моля те не казвай на никого, че искаме да се оженим, докато не получим разрешение от папата.

— Скъпа, този път няма да позволя на никого да те отнеме от мен.

Ала Джоан знаеше силата на краля и кралицата.

— Моля те, Едуард!

— Добре, ще се подчиня на желанието ти, но само защото си по-възрастна от мен и понякога по-умна — добави той и зарови лице в косите ѝ.

Поради възрастта и тежката болест Уорик се чувстваше много отпаднал. Не бе свикнал да бъде толкова безпомощен и бездеен, затова Бриана по цял ден седеше край леглото му и го забавляваше, като му показваше рисунките и скиците си.

Той седеше облегнат на възглавницата и я гледаше с аквамариновите си очи.

— Знам, че ви е трудно да разговаряте за Робер. За мен също е много мъчително, но искам да ми кажете истината, милорд.

— Наричай ме Ги. Какво искаш да разбереш?

— Много мислих и накрая сърцето ми подсказа, че Кристиан не е убил Робер. Принц Едуард го е убил, нали?

Ги де Бошан кимна:

— Робер и принц Лайънъл заговорничеха срещу принц Едуард. Кристиан и Едуард си размениха доспехите, защото младият Рендъл Грей бе подслушал разговора на заговорниците. Смятали са да убият престолонаследника по време на турнира. Но синът ми и аз се заклехме пред краля да запазим всичко в тайна. Кралят и аз имаме обща съдба — тя ни е наказала с един от синовете ни и ни е благословила с другия.

— Няма да издам тайната ти, Ги. Нито дори пред Кристиан. Срамувам се да го призная, но в един миг си мислех, че Кристиан е убил брат си, за да наследи титлата и замъците.

— Майка му и аз бяхме законно женени. Кристиан щеше да бъде мой наследник дори и Робер да беше жив. Ала Кристиан не се нуждае

от моите замъци. Той е принц по рождение.

— Принц Дракар — усмихна се Бриана. Стана ѝ приятно само като произнесе името му. — А ти как се запозна със своята принцеса?

Очите му се забулиха от спомените.

— Моят дядо е участвал в кръстоносните походи в свитата на Едуард I. Нашият род е имал имение край Акра. Баща ми много често е пътувал до Ориента, за да ръководи търговските ни дела. Когато пораснах, повечето от именията ни в Ориента бяха изгубени, а рицарите от Ордена на тамплиерите бяха изгонени от Акра. Заминах на Изток, за да се опитам да спася част от имуществото ни. Тогава срещнах Шарон в летния дворец на баща ѝ, владетел от отоманската династия. Пристанището Хайфа на брега на Средиземно море е разкошен град с позлатени минарета на джамии и куполи на християнски църкви. Приличаше на приказно царство, в което срещнах своята принцеса. Привличането ни беше взаимно. Тя беше екзотична като орхидея и величествена като богиня. Отдадох ѝ сърцето си завинаги. Така и не разбрах какво хареса тя в мен. Може би, че се различавах от останалите — в арабския свят един англо-нормански рицар е твърде странно явление. Бях полудял от любов към нея. Тя не настояваше да се оженим, но аз исках и ние тайно се венчахме. Ако ни бяха заловили, и двамата щяхме да загинем. Късно през нощта я скрих на борда на моя кораб и отплавахме с утринния прилив. Можеш ли да си представиш ужаса ми, когато на сутринта разбрах, че тя е избягала от кораба?

Уорик притвори очи. След всичките тези години той все още страдеше за своята арабска принцеса. Бриана разбра, че трябва да се опита да го разсее.

Обръсна го и сетне с усмивка му подаде огледалото.

— Ги де Бошан, нямаш представа колко се уплаших от теб, когато за пръв път се срещнахме преди една година.

Той изненадано я изглежда.

— Спомняш ли си, когато се приближи до мен и ми предложи да се омъжа за рицар от рода де Бошан?

Уорик кимна. Тогава тази златокоса красавица го бе накарала да затаи дъх.

— Аз помислих, че ме искаш за твоя жена.

Графът избухна в смях. Тъгата изчезна от лицето му, а аквамариновите му очи весело заблестяха.

— И какъв щеше да бъде отговорът ти?

— Щях да кажа „да“! — Очите на Бриана закачливо светнаха. Не искаше да го огорчи с признанието, че се е чудела как по-любезно да му откаже.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Кралят и принц Едуард заедно с останалите членове на Кралския съвет дойдоха при граф Уорик, за да изслушат мнението му за примирието с французите. Гордостта не позволяваше на графа да посрещне такива знатни гости излегнат в постелята, затова Глиниш и Бриана му помогнаха да стане, да се измие и го настаниха в голямото красиво кресло, покрито с кожа.

Кралят и благородниците дълго обмисляха кои територии да запазят за английската корона и кои да отстъпят на французите. Около размера на откупа се завърза оживен спор. Много разногласия имаше и за срока на примирието. Изправена на балкона, Бриана чуваше как с разгорещени гласове мъжете в стаята крояха бъдещето на двете нации.

Черният принц бе решил да извоюва суверенитет за колкото е възможно по-голяма част от Южна Франция. Докато го слушаше, Бриана се запита дали принц Едуард се е заклел да върне всички завоевания на прадедите му, изгубени от англичаните при царуването на крал Джон и неговия син крал Хенрих III преди век и половина?

Всички настояваха пред краля да запази Кале. Това бе най-трудно извоюваната победа и честта на Англия не позволяваше да върнат стратегическата крепост на омразните французи.

Уорик беше загрижен най-много за размера на откупа. Графът предложи сума, десетократно надвишаваща първоначално предложената, като не искаше да изслуша доводите на другите благородници, които бяха убедени, че такъв огромен откуп не е по силите на победената Франция. Бриана беше наясно, че граф Уорик не е алчен мъж. Съображенията му бяха по-скоро доста практични — той знаеше, че Плантагенетите ще прахосат много пари за своите прищевки, а в момента кралската хазна беше почти опразнена. Законите на рицарството не позволяваха на английски крал да лишава френския крал, френските принцове и останалите знатни особи от лукс и всички удобства по време на пленничеството им. Освен това тук пряко се намесваше честта и гордостта на суетните Плантагенети.

Затова Уорик мъдро предложи французите да се постараят да поемат по-голямата част от разходите.

Най-накрая се заеха да решат срока на примирието. Тъкмо това най-много вълнуваше Бриана. Едва не извика от радост, когато чу, че цели седем години няма да се водят войни във Франция.

Отсъствието на Хоуксблъд я угнетяваше. Вече не можеше да си представя живота без него. В потайните дълбини на сърцето си тя усещаше, когато с него се случваше нещо лошо. Напоследък бе обхваната от съмнения относно завръщането му. Колко глупаво и лекомислено бе да си въобразява, че нейният любим е безсмъртен. Та нали и той бе от плът и кръв, нали и него го застрашаваха какви ли не опасности... злополуки, болести... изкушения...

Ръката ѝ се спусна към корема. Дали вече носеше дете от него под сърцето си? Може би трябваше да отиде в църквата, да коленичи пред олтара и да се помоли бъдещото им дете да не израсне без баща? Отчаяно искаше това дете, искаше го така, както не бе искала нищо досега. Само по този начин може да осигури безсмъртието на Кристиан Хоуксблъд!

Изтри сълзите от очите си и се усмихна. Започна да пресмята на пръсти месеците до раждането — ако наистина беше бременна — оказа се, че трябва да го очаква някъде около своя рожден ден, петнадесети юли.

Бриана обичаше да играе шах с граф Уорик — двамата прекарваха часове над дъската с изящните фигури от слонова кост. Знаеше, че той много се радва на нейната компания. Тази радост се оказва споделяна и от двамата. На повърхността той изглеждаше суров и безмилостен, но младата жена знаеше, че има чувствително и нежно сърце и че самотата го измъчва. Не му се искаше тя да се връща в своята къща, ала вече бе достатъчно здрав и не биваше да я задържа повече при себе си.

Когато Бриана се прибра, видя, че Адел има малко котенце. Пухкавата топка се наричаше Мъфи. Нешър го преследваше непрекъснато и всички от сърце се забавляваха, докато наблюдаваха лудориите им.

Бе изминало дълго време, откакто четирите жени не се бяха виждали, и Бриана реши да обядват в градината край фонтана и да си поговорят на спокойствие. Вече беше септември и трапезата им бе

отрупана с щедрите плодове на есента. Имаше зрели дюли, круши, кайсии и сочни сливи, както и чинии със смокини, фурми и различни ядки.

Глинис изяде една сочна фурма и облиза устните си.

— Измина цяла седмица, откакто войската се завърна. Не разбирам защо Хоуксблъд и Али още ги няма.

Джоан, която внимателно вадеше апетитните червени семена на един нар, уверено каза:

— Всеки момент ще се върнат. Трябвало е да отидат в Авиньон.

Всички разбраха, че младата жена иска да им каже нещо важно и я погледнаха с интерес.

— Кристиан е отишъл при папата, за да получи разрешение за брака ни с принц Едуард. Но моля ви, не казвайте на никого. Знам, че много хора ще бъдат против.

— Защото сте втори братовчеди ли? — попита Адел.

— Не. Кралица Филипа ме смята за безсрамна и лека жена, защото съм била сгодена за двама мъже едновременно, а сега внезапно се превърнах в доста богата и желана вдовица. Всяка вечер в голямата зала на двореца около мен се въртят много ухажори и тя ме мисли за лекомислена. Едуард гори от нетърпение да обяви за нашия брак, но ми обеща, че ще го запази в тайна, докато не получим разрешението от папата. Казах му, че няма защо да ревнува. Тези мъже се стремят само към парите ми.

Жените се засмяха. Имаше доста мъже, които не се интересуваха само от парите на Джоан.

— Откакто Хоуксблъд замина за Авиньон, изтекоха толкова дни, колкото да отидат и да се върнат пет пъти от Авиньон до Бордо — разтревожи се Глинис. — Авиньон е близо до Марсилия, голямото пристанище на французите на Средиземно море, а според слуховете именно в Марсилия чумата върлувала най-силно. Говори се дори, че са измрели повече от петнадесет хиляди души там.

Бриана взе една слива и тъкмо се готвеше да я захапе, когато мрачните думи на Глинис я накараха да я остави. Паника се надигна в гърдите ѝ. Припомни си как Кристиан бе пристигнал посред нощ, за да се сбогува с нея. Тогава някакъв скрит, потаен глас ѝ бе прошепнал, че може би няма да го види отново. Дали съдбата щеше да ѝ предаде най-суровия, най-жестокия урок през живота ѝ? Или това ще бъде

наказанието ѝ за всичките ѝ грехове? Животът не е приказка, в която краят винаги е добър. Наистина се беше омъжила за принц, но как можеше да бъде щастлива без него!

Замисли се за книгата, която пишеше от няколко дни, и решението изплува в мислите ѝ. Непременно трябва да измисли щастлив завършек. Може би Кристиан никога няма да я прочете, но ще я прочете неговият син, техният син.

— Те ще се върнат, Глинис. Трябва да изтръгнеш тези мрачни съмнения от душата си.

Адел горещо се молеше надеждите на Бриана за връщането на Кристиан да не се окажат напразни. Но все пак беше доста странно, че закъсняваше толкова много. Понякога секретарите на папата протакаха с месеци разрешенията за брак на знатни особи, особено ако са престолонаследници. Редно бе Хоуксблъд да остави пергамента с молбата на принца в папския дворец в Авиньон и веднага да поеме по обратния път към Бордо, а не да чака със седмици отговора, жадуван от Джоан и Едуард. Накрая сърцето на Адел започна да се свива от страх при мисълта, че тя и Бриана никога няма да видят отново нито Кристиан, нито оръженосеца му. Разбира се, в никакъв случай не трябваше да издава тревожните си опасения, за да не разруши надеждите на Бриана.

Един ден Глинис не издържа и прибра в сандъка си сватбената рокля заедно с всички надежди за щастлив брак. Готова бе на всичко, за да ускори връщането на своя Али — и на всевъзможни заклинания, и на жертвоприношения пред олтара на древната богиня, пророчицата от Уелс. Беше стигнала дори дотам, че започна да подозира дали няма някаква връзка между прекалено дългото отсъствие на Кристиан и загадъчното изчезване на баронесата Лизет дьо Сен Ло. Според Адел вече се натрупаха доста много съвпадения, за да не се усъмни в някаква коварна игра на съдбата. Бриана не бе чак толкова заслепена, че да не забележи състрадателните погледи, с които я удостояваха всички придворни дами, дори и най-близката ѝ приятелка Джоан.

Най-после принц Едуард получи съобщение от Хоуксблъд — Кристиан предал молбата в папския дворец в Авиньон, но ще отсъства за известно време от Бордо, докато уреди някакви свои лични дела, които не търпели отлагане. Едуард веднага сподели новината с Джоан, но тя не посмя да предаде тази обезкуражаваща вест на Бриана.

Защото какво би било по-важно за рицаря Кристиан де Бошан от грижата как по-скоро да се върне в къщата си в Бордо, при любимата си съпруга?

Но Бриана също получи писмо от него, в което Кристиан потвърждаваше, че ще пътува още няколко седмици, преди да се завърне при нея. Нямаше повече обяснения, ала въпреки това тя запази спокойствие, защото видя страстното му послание, съдържащо се в кратките, но многозначителни думи накрая на писмото:

„Завинаги твой: Кристиан“

Най-после мирният договор бе подписан. Крал Едуард III се отказа от претенциите си към френския престол и върна на французите обширни територии, завоювани от англичаните в северна Франция, но в замяна получи Ангумоа, Бигор, Гаскон, Гийен, Гюин, Димузен, Пуату, Понтийо, Руерж и Сентонж — тези южни области Плантагенетите наричаха с обобщеното название Аквитания. Разбира се, дори не бе необходимо да се споменава, че кралят на Англия оставаше владетел и на Кале. Освен това френската корона се задължаваше да заплати три милиона златни крони в продължение на шест години като откуп за френския крал, за дофина^[1] и за знатните благородници.

Кралят на Англия реши да предаде управлението на Аквитания на сина си, принц Едуард, заедно с пълномощията за останалите английски владения на френска земя. Принцът съобщи тази радостна вест на Джоан и лицето ѝ грейна от щастие. Но и тя имаше с какво да го изненада. Беше прекарала сутринта в дома на Бриана, далеч от любопитните очи на придворните дами в кралския дворец. Сега Джоан едва издържаше да настъпи най-приятният миг от деня — когато легне до любимия си принц, за да сподели своята тайна с него.

Целувките му ставаха все по-настойчиви. Тя притисна ръката му към голите си гърди и после бавно я спусна към корема. Долепи устни към ухото му нежно прошепна:

— Скъпи, струва ми се, че отново ще ставаш баща. Но този път ще бъде момче.

Едуард извика и скочи от леглото. Джоан уплашено притисна пръсти към устните си — този път нейният любим принц не изглеждаше много радостен.

— Облечи се — промърмори Едуард.

— Да не би да си ми сърдит? — колебливо попита тя.

— Аз? Да съм ти сърдит? Защо?

— Изглеждаш ми някак особен... — продължи Джоан.

— Моя малка Жанет, изнерви ме само това, че избра неподходящ момент, за да ми го съобщиш. Вече бях доста възбуден, а сега не мога да продължа.

— Защо? — тихо попита тя.

— Защото изведнъж се замислих какво означава да спим заедно, преди да сме се венчали пред олтара.

— Но нали още не е пристигнало разрешението от папата...

— По дяволите това разрешение!

— Едуард, сигурен ли си, че ме обичаш?

Той я грабна със силните си ръце и я изправи на леглото, за да се изравни с него.

— Сърце мое, никога в живота си не съм бил по-сигурен. Ако наистина носиш моя син под сърцето си, той ще царува един ден само ако бъде законороден и признат за престолонаследник. Затова искам всичко да се уреди с църквата и с Кралския съвет, както е по закон. Когато получим проклетото папско одобрение, повторно ще се венчаем в Уестминстърското абатство — това ще бъде официалното ни бракосъчетание. Много държа всичко да бъде както е според традициите! Ще присъства цялото кралско семейство, цветът на английската аристокрация, а ти ще бъдеш принцесата на Уелс. Обаче можем да се оженим още тази нощ, само ние двамата!

— Но какво да облека? — стреснато попита Джоан, все още зашеметена от неочакваното му предложение.

Едуард се засмя.

— Сега минава полунощ и ще те види само старият свещеник. Така че какво значение има каква рокля ще сложиш?

— Как така да няма значение? Много държа да съм безупречна на моята истинска сватба!

Едуард я целуна по ухото.

— Сложи нещо, което лесно да се съблича, скъпа. Даже съм съгласен да се загърнеш така, както си сега, без никакви дрехи, в едно от моите наметала, защото веднага след церемонията ще те доведе обратно в леглото! Трябва да продължим това, което не успяхме да довършим. — Той притисна подутия си член към гладкото ѝ бедро, но въображението на Джоан вече бе обсебено от други грижи.

— Може ли да облека роклята от пурпурно кадифе със златните леопарди на гърба?

Принцът отново въздъхна отчаян.

— Да, сигурно ще може. Но това означава да се върна в двореца, за да ти я донеса.

— Бедният Едуард! Ще ми простиш ли, че така те измъчвам?

Той целуна прелестното ѝ носле. Явно не беше способен да ѝ откаже каквото и да му поискаше тя.

— Ти си моята обожавана любима, а аз съм твойт предан рицар.

— Ще се постарая да те възнаградя, Едуард Плантагенет.

Кралят на Франция, четиримата му синове и всички знатни благородници, пленени от англичаните, се ползваха от гостоприемството на краля и кралицата в двореца им в Бордо. Всички се надяваха по-дълго да останат в Южна Франция — докато бъде изплатен откупът — но Плантагенетите бяха достатъчно практични и разбираха, че тук, в Бордо, много по-голяма бе вероятността французите да организират бягство.

Към края на октомври бяха готови корабите за превозването на знатните заложенници в Англия. В изблик на кралска щедрост Едуард III предложи на Жан Валоа след пристигането в Лондон да се настани в новопостроения дворец на Темза, наречен „Савой“ в чест на победите във Франция. Преди отпътуването към Дувър най-изтъкнатите благородници от двете кралства щяха участвуват във внушителен лов на елени, сърни и друг дивеч, след който щяха да се съберат на грандиозно пиршество.

Бриана и Джоан очакваха с нетърпение деня, определен за кралския ловен излет. В Южна Франция есента беше прекрасна. Отминаха задушните летни месеци, въздухът беше кристалночист и прохладен, освежаван от морския бриз.

Бриана ставаше от леглото, когато ѝ прилоша за пръв път. Надяваше се, че ще ѝ мине, ала след като се изкъпа, от острата миризма от кухнята отново ѝ прилоша. Почувства се много зле и я обзе самосъжаление. Разбра, че няма да може да отиде на лов, и каза на приятелката си да тръгне без нея. Джоан искреше от щастие и беше очарователна в новия си костюм за езда от кремаво кадифе.

Бриана се отправи към спалнята. Гаденето вече бе преминало. За да се разсее, реши да облече най-хубавата си синьо-зелена копринена рокля. Излезе на балкона, за да подиша чист въздух и да изсуши косите си на слънце.

Видя, че от кралския дворец потегли внушителна кавалкада от знатни благородници и придворни дами, облечени в ловни костюми. От тях струеше веселие и жизнерадостност. Гледката бе много живописна — красиви коне, пъстроцветни тоалети, ловни соколи и кучета от различни породи.

Очите ѝ внезапно се разшириха от изненада. Сред дамите Бриана съзря баронеса Лизет Сен Ло, която дръзко флиртуваше с краля на Франция. Обзе я силен гняв и забрави за сутрешното си прилошаване. Предполагаше се, че баронесата е само една затворничка, но ето че тя беше сред най-знатните благородници от двете кралства, ухажвана от двама крале. Каза си, че това е върхът на несправедливостта. Влезе в стаята си и легна на леглото. Струваше ѝ се, че целият свят е против нея.

Кристиан Хоуксблъд и Али слязоха от кораба, който току-що бе акостирал в пристанището на Бордо. И двамата бяха облечени в арабски роби, с чалми на главите, а между тях вървеше забулена жена. Двамата мъже ѝ помогнаха да се качи на великолепен арабски жребец и тримата се отправиха покрай Гарона към абатство Сен Андре.

Спряха пред бялата каменна къща на граф Уорик. Али отведе конете в конюшната, а принц Дракар подаде ръка на майка си и я поведе към къщата.

Уорик старателно лъскаше меча си — не можеше да търпи и най-малката следа от ръжда по бляскавото му острие. Не се замисляше дали някога още веднъж ще го използва на бойното поле. Чу някакви

стъпки и надигна глава, преди новодошлите да се бяха появили на прага.

Хоуксблъд се спря под свода. Чалмата на главата му почти докосна арката. Аквамариновите очи на бащата и сина се срещнаха и в следващия миг засияха от радост. Макар да го криеше от Бриана, Уорик не спираше да се тревожи заради дългото отсъствие на сина си. Сега, когато скъпият му син отново се появи в дома му, графът най-после можеше да се усмихне щастливо.

Тогава Хоуксблъд се отдръпна и зад него се показа дребна жена, скрита под бялото було. Тя вдигна ръка, за да отметне булото, скъпият накит над китката ѝ проблесна за миг и Кристиан де Бошан за пръв път през живота си видя как на обруленото от ветровете лице на Ги де Бошан се изписа възхищение. Кристиан си помисли, че може би и той е гледал с такъв удивителен израз на преклонение красивото лице на Бриана.

Внезапно проумя, че този миг е съвсем интимен, само за двете влюбени сърца, когато всички останали са излишни, затова безмълвно се оттегли в тъмнината.

Бриана уплашено подскочи. През стаята профуча котенцето, а след него се зададе Нешър. Мъфи изскочи на терасата и оттам се озова на съседния покрив, изплашена до смърт от яростния си преследвач.

Бриана се задъха и се отпусна в креслото, изплашена от суматохата. Но след малко отново се надигна, излезе на терасата и сърдито извика:

— Това вече е последната лудория, която ще се случи в тази къща!

Котето се беше сгушило на покрива, а Нешър поглеждаше нагоре, замислен дали да продължи преследването и с това да си навлече гнева на Бриана, или да изчака.

— Ти, проклет малък дявол! Ще ти отрежа мустаците! — заплаши го тя. Невестулката се присви от страх. След малко жената се успокои и се обърна към котето. — Ела, Мъфи, ела... ще прогоним онова лошо зверче... ела, Мъфи^[2]. Не му обръщай внимание, не се страхувай. Адел, по дяволите, защо трябваше да измисляш на това коте толкова глупаво име?

Котето очевидно нямаше само да слезе от покрива. Някой трябваше да се качи и да го свали оттам. Ясно бе на кого се падаше

тази тежка задача. Бриана запретна полите на роклята си, хвана се за решетката и се прехвърли на покрива. Запълзя на четири крака към билото, където се беше сгушило изплашеното коте.

— Какво става тук, по дяволите? — разнесе се властен глас.

Сърцето ѝ подскочи.

— Кристиан! — ахна тя и се изправи, за да го види по-добре. Сякаш морският бриз за миг отнесе всичките ѝ страдания. — Катеря се по този покрив, за да изкрещя на целия свят, че те обичам! — засмя се тя. Сви ръце около устата си, отметна глава назад и силно извика: — Обичам го, обичам Кристиан де Бошан!

— Господи, нима съм се оженил за луда жена! Слизай веднага долу! — изкрещя той.

— Ела да ме хванеш! — изкикоти се тя.

— Бриана, в името на Аллаха, не скачай оттам! Много е високо! — разтревожи се Кристиан.

— По дяволите и Бога, и Аллаха! Нищо не ме интересува, щом ти си с мен! — Неописуема радост заля сърцето ѝ, всичко ѝ се струваше прекрасно. Никога не бе имала такъв чудесен ден.

— Почакай! Ще дойда при теб, за да те сваля! Само не мърдай, разбра ли?

— Винаги съм се чувствала сигурна в твоите ръце. Дръж ме! — Бриана хвана котето, спусна се предпазливо по плочите до ръба на покрива и скочи в ръцете на съпруга си. Двамата се търкулнаха в тревата в едно кълбо от рицарска пелерина, копринени поли и златиста коса. Котето се стрелна в тревата и повлече края на чалмата на Кристиан.

Лицето на Хоуксблъд почервения от гняв, но смехът на Бриана беше толкова заразителен, че ядът му се стопи.

— Защо вършиш такива необмислени неща?

Тя отново се засмя и се вгледа в аквамариновите му очи.

— Послушах гласа на сърцето си.

Кристиан напрегнато се вгледа в красивото ѝ лице. Сенките под очите ѝ бяха изчезнали, а на устните ѝ играеше дяволита усмивка. Те се претърколиха още няколко пъти по тревата и накрая той се озова върху нея.

— Помниш ли думите, които каза, когато се оженихме? „Ще се подчинявам на волята ти, господарю мой.“

— А ти каза: „Винаги ще те уважавам и ще бъда с тебе, духом и телом“, но се надявам не тук на тази ливада, където всички ще ни видят — пошегува се Бриана, защото усети как набъбналата му мъжественост се притиска към корема ѝ.

— Само за това ли мислиш? — изненадан попита Кристиан.

— О, понякога си мисля за различни неща, но винаги стигам до най-важното: *piece de resistance, creme de la creme*^[3].

— Френският ти доста се е подобрил.

— Да, но се нуждаю от още уроци и практика.

Кристиан не можеше повече да се сдържа. Искаше тази изкусителна и красива жена, която лежеше под него. Устните му се впиха в нейните и той остана смаян от страстния ѝ отклик. Въобразяваше ли си или тя открито флиртуваше с него?

Устните му леко се плъзнаха по шията ѝ, към нежната гънка между гърдите. Тя се изви като котка, която иска да бъде погалена. Щеше да я гали до забрава, щом тя жадуваше за това.

Хвана ръката ѝ и я поведе към къщата. Искаше да се скрият в спалнята, но след няколко крачки срещнаха Адел, която радостно извика, щом го видя. Като истински кавалер Кристиан прикри нетърпението си и отговори на всичките ѝ въпроси.

После се появи Пади, който също го обсипа с въпроси. Накрая по стълбите се спусна Джоан, поздрави го и му разказа за тайната си венчавка с принц Едуард. Кристиан и Бриана се спогледаха развеселени.

След няколко минути пристигнаха Али и Едуард. Черния принц го разпита за посещението в Авиньон, за разрешението от папата, а после разговаряха за останалата част от пътуването му. В стаята се втурна Нешър и веднага се покатери на рамото му. Бриана и Хоуксблъд избухнаха в смях. Искаха да се уединят в спалнята, но това се оказа невъзможно преди края на този чудесен ден. И двамата се чувстваха щастливи, изпълнени с копнеж след дългата раздяла. Къщата бе просторна, ала едва ли можеха да се скрият някъде при наличието на седем души и една невестулка!

Бриана предложи да хапнат нещо и развеселената Глинис се втурна към кухнята заедно със сър Рендъл Грей. Четирите влюбени двойки разговаряха през целия следобед. Кристиан понечи да им обясни къде е бил, но Бриана го хвана за ръката.

— Знам къде си бил... ти си бил в родината си. Баща ти ми каза, че и двамата сте се тревожили за съдбата на майка ти. Имал си предчувствие, че черната чума може да я покоси. Молих се да я завариш жива и здрава, господарю мой.

Очите на Кристиан заблестяха и той стисна ръката ѝ.

— Слава богу, аз не съм непогрешим. Когато пристигнах на Изток, чумата вече бе отминала на Запад. Намерих майка си в добро здраве. — Обърна се към Бриана и продължи: — Доведох я с мен.

Нейната реакция го изненада. Лицето ѝ грейна от радост.

— Къде е тя?

— В момента е в къщата на баща ми. Искрено се надявам, че те двамата са напълно щастливи. Струва ми се, че днес не трябва да им досаждаме.

Всички дами въздъхнаха замечтано, когато изслушаха разказа на Кристиан за романтичната любов между баща му и майка му.

— Докато те нямаше, баща ти се разболя от чума — обади се Бриана и в следващия миг се сепна. — Господи, колко ужасно би било, ако след дългия път тя бе пристигнала в Бордо само за да разбере, че Ги не е успял да я дочака с няколко дни!

Хоуксблъд се вцепени.

— Но аз преди малко бях при него. Изглеждаше съвсем здрав!

— Ангелът на смъртта не искаше да се отдели от леглото му още от деня, в който се завърнаха победителите от Поатие — намеси се Глинис.

— Бриана и Глинис бдяха над него денем и нощем до пълното му оздравяване — обади се Джоан.

Кристиан не намираше думи, с които да изрази благодарността си.

— Благодаря ти, скъпа, от все сърце, за тази безкористна саможертва!

— Върна се точно навреме, за да присъстваш на грандиозния прием, който баща ми и майка ми дават довечера в двореца — рече принц Едуард. — След няколко дни нашите знатни пленници ще отпътуват за Англия.

— О, Едуард, трябва да се преместим в друга стая. Бриана и Кристиан навярно ще искат тази вечер да спят в тяхната спалня.

— О, не, такава мисъл въобще не ми е идвала наум — благородно заяви Кристиан и веселата компания избухна в смях — никога не бяха чували по-нахална лъжа!

Преди кралския прием принц Дракар заведе Бриана да се запознае с майка му. Младата жена бе много нервна и три пъти се преоблича, преди да реши коя рокля ѝ стои най-добре. Най-накрая избра една, чиято пола бе украсена с черна и златиста дантела, и рубиненочервен жакет, който подчертаваше великолепието на златистата ѝ коса. Кристиан настоя да не забулва косата си с воал, а само да я завърже със златна панделка.

Когато пристигнаха в дома на баща му, графът им обясни, че принцеса Шарон е прекалено стеснителна и не желае да присъства на приема в двореца, затова двамата ще останат в къщата на Уорик. Кристиан им завидя. Принцеса Шарон пожела да поговори насаме със снаха си. Бриана плахо пристъпи в съседната стая.

Майката на Кристиан беше най-красивата и най-мургавата жена, която Бриана бе виждала. Имаше царствени черти и горда осанка, но в същото време бе нежна и женствена. Бриана веднага разбра, защо Уорик е бил омагьосан от нейния чар. Тя сигурно е събудила гореща страст в младия нормански рицар, която все още тлееше в очите на стария воин.

Двете жени боязливо пристъпиха една към друга. Тъй като по-възрастната бе принцеса по рождение, Бриана изчака тя да заговори първа.

— Обичате ли сина ми? — най-сетне попита принцесата. Гласът ѝ прозвуча със странен екзотичен акцент.

— С цялото си сърце — увери я Бриана.

— Тогава ще можем да се разберем. Когато един ден имате свое дете, ще разберете какво е означавало за мен да се разделя със сина си.

— Любовта към децата е над всичко.

— Тогава ще бъдете прекрасна майка, лейди де Бошан.

— Колко мило прозвуча — щастливо се усмихна Бриана. — Никой не ме е наричал така от деня на сватбата ми.

— Тогава надявам се, че ще ми върнете жеста, като се обръщате към мен с името на съпруга ми.

Бриана се усмихна.

— Добре дошли в Бордо, лейди де Бошан.

— Чувала съм, че е много красив град, но много бих искала да видя Англия.

— Аз също отдавна копнея да се върна у дома — призна Бриана.

— Позволете ми да ви благодаря за това, че сте спасили живота на съпруга ми. — Тя взе едно изящно златно ковчеже и го подаде на снаха си. — Моля ви, приемете го като израз на моята благодарност... и на моята любов.

Бриана повдигна капака и ахна. Ковчежето беше пълно с рубини.

— О, аз не мога да приема...

— Глупости. Кристиан — извика тя, — ела да сложиш тези рубини на красивата си съпруга.

Уорик и Кристиан влязоха в стаята. Хоуксблъд взе ковчежето и пристъпи към Бриана. Постави рубинените обици на ушите ѝ и закопча огърлицата на врата ѝ.

— Великолепно! Само жена, която е достатъчно красива, за да затымни блясъка на скъпоценните камъни, трябва да ги носи — заяви принцеса Шарон. После се обърна към Уорик и Кристиан. — Бриана и аз искаме да заминем за Англия. Какво ще кажете?

Уорик намигна на сина си.

— Вече мислих за това, но ние не искаме да живеем в Уиндзор. Възнамерявам да се приберем в моя замък в графство Уорик.

— Тогава ще бъдем съседи, татко, защото ние с Бриана ще живеем в нейния замък в Бедфорд.

Когато вечерята приключи и голямата зала бе разчистена за танците, красивият млад гасконски благородник сър Бернар де Брока се приближи до принц Едуард и прошепна в ухото му:

— Ваше Височество, искам да ви помоля за една услуга. Ще ви бъда вечно задължен, ако ме представите на вашата очарователна братовчедка, херцогинята на Кент.

Едуард гневно го изглежда. Буйният нрав на Плантагенетите всеки миг щеше да се прояви. Ала Черният принц се овладя. Прекоси огромната зала и се спря пред Джоан. Поклони се, подаде ѝ ръка, прегърна я и след миг двамата се понесоха по блестящия под. Принцът я поведе към подиума, на който седяха краля и кралицата. Когато стигнаха до подиума, двамата спряха и Едуард вдигна ръка. Смеховете

и разговорите в залата спряха. Всички погледи се насочиха към Уелския принц.

— Ваши величества, дами и господа, искам да направя едно съобщение, преди да се върнем в Англия. Джоан, херцогинята на Кент, и аз ще се оженим в Уестминстър. Всички сте поканени!

Кралят и кралицата се спогледаха изумени, ала когато чуха радостните възгласи на присъстващите, решиха, че е по-разумно да приемат решението на сина си.

Кристиан се наведе над Бриана.

— Щом Едуард има достатъчно смелост най-послед да направи това, което желае, то и аз ще го сторя.

— И какво желаете да сторите, милорд?

— Искам веднага да те заведа вкъщи, в нашето легло! — Кристиан я грабна със силните си ръце и я понесе към вратата пред смаяните погледи на придворните дами. Бриана обви ръце около врата му и се притисна към гърдите му. Група царедворци възмутени ги изгледаха.

— Това е стар арабски обичай — надменно заяви Кристиан.

Когато се върнаха, в къщата нямаше никого, тъй като всички бяха на приема в двореца. Можеха дори да се съблекат голи и да се потопят в ароматните води на фонтана, но сега така страстно жадуваха един за друг, че не можеха да пожертват нито минута за къпане.

Кристиан отново я взе на ръце и я понесе по стъпалата към горния етаж. Щом я отпусна на пода, веднага притисна устни към нейните. Целувките му слизаха все по-надолу по тялото ѝ, а ръцете му трескаво я разсъбличаха. Това приличаше на някаква магия — той успя да я съблече докрай, без нито веднъж да откъсне устни от тялото ѝ.

Бриана последва примера му. Това се оказа най-въълнуващата и най-възбуждащата игра, в която бяха участвали. За пръв път той я разсъбличаше изцяло без помощта ѝ, със затворени очи, с устни, които плътно се притискаха към нежните извивки на тялото ѝ, тъй възпламеняващи, че ѝ се искаше да закрепци.

Когато остана напълно гола, ръцете му не я изоставиха, а продължиха да я галят, ласкаят, милват, докосват, притискат, опипват, да се плъзгат, да я гъделичкат, а след това езикът му проникна в устата ѝ, горещ и страстен. Бриана се повдигна на пръсти, обви раменете му с

две ръце и се притисна към него. В този миг твърдата му мъжественост проникна в нея.

Докато Кристиан бавно се изкачваше по стълбите, членът му се движеше в кадифената ѝ мекота. Знаеше, че тя ще му позволи всяка интимност. Най-после помежду им нямаше никакви прегради. Бриана му вярваше напълно и знаеше, че той ще я доведе до екстаз.

Тази нощ страстта ѝ към него нямаше граници. Тялото ѝ вибрираше от вълните на насладата, тя се извиваше и го възбуждаше до лудост. Кристиан се опита да удължи мига на удоволствието, но Бриана започна да се движи толкова пламенно, че той разбра, че тя всеки миг ще достигне кулминацията. Чувстваше с тялото и с душата си, че тя му се отдава напълно, и той щеше да я поведе към върха на насладата.

Започна да се движи в нея с твърди, но бавни тласъци. Тя се опияняваше от мъжката му сила, той ѝ даваше всичко, за което тялото ѝ жадуваше. Кристиан знаеше, че бавните движения ще ѝ доставят много по-голямо удоволствие.

Тази нощ искаше да я накара да изпита блаженството на пълното отдаване, затова напрегна всички сили, за да подчини тялото ѝ на бавния си, безкраен и влудяващ ритъм. Бриана му се покори напълно. Никога не бе изпитвала по-пълна наслада. Сякаш във вените ѝ течеше разтопено злато, разтваряше се в костите ѝ и във всяка фибра на тялото ѝ. Телата им бяха като едно цяло, безкрайно отдаващо и безкрайно приемащо. Двамата забравиха за целия свят, за всичко, което бе извън взаимната им страст и желание.

Най-после сякаш всичко в нея изригна, тялото ѝ се разтърси от силните конвулсии на върховната наслада. Кристиан остана притиснат към нея.

В този миг тя прочете мислите му, както и той нейните. „Остани винаги с мен, вярвай в моята любов“. Нима той бе заговорил на глас? Може би. Това сега нямаше значение, защото тя му вярваше и винаги щеше да му вярва, в този живот и във всички следващи.

Тази нощ удоволствието ѝ бе толкова пълно, че тя не се сдържа и заби зъби в гладката мургава кожа. „Ще има поне един белег“ — помисли си тя и в този миг всичко в нея експлодира, тя сякаш се пръсна на милиони парченца.

Кристиан отново започна диво да се движи в нея, преди да са заглъхнали последните ѝ конвулсии, но сега не се опитваше да се сдържа и накрая я изпълни със своята любов, със своя живот. Топлото му семе се изля в нея и тялото ѝ се изви в блажена отмала.

Бриана лежеше изтощена и задъхана. Беше напълно задоволена. Любовта му я обгръщаше като безкрайно море от ласки и нежност.

Много по-късно, когато и двамата се съвзеха, Кристиан се отдръпна от нея и прошепна:

— Имам подарък за теб.

Тя внезапно си спомни за книгата си.

— И аз имам подарък за теб.

И двамата си размениха по една книга. Той отвори своята и видя заглавието „Арабският принц“. Бриана бе разказала неговата история. Всяка страница беше украсена с рисунки, които го изобразяваха по време на лов със сокол, кацнал на ръкавицата му, като победител в турнир, размахващ тежък меч на бойното поле, как кралят го посвещава в рицарски сан и го удостоява с Ордена на жарттиерата. Кристиан бе очарован от прекрасната книга, в която тя бе вложила цялата си любов.

Бриана с любопитство отвори своята. Очите ѝ се разшириха от учудване, а той се засмя:

— Това е книга за любовта. В източните страни всеки младоженец поднася такава книга на своята съпруга и двамата заедно я разглеждат в леглото и се учат от нея на любовни пози.

— Кристиан! В името на Аллаха, това е най-безсрамното нещо, което съм виждала! Толкова е неприлично и похотливо!

Той побърза да затвори книгата.

— Съжалявам, скъпа. Не исках да те шокирам. Мислех, че това ще те забавлява. А твоята книга ме трогна до дъното на душата ми. Винаги ще я пазя. — Обърна последната страница, на която тя ги бе нарисувала с три малки деца, а отдолу пишеше: „И после заживяха щастливо“.

— Откъде знаеш, че ще имаме три деца?

— Съзрях ги в едно от моите видения. Двама силни синове и една малка прекрасна дъщеричка.

Той протегна ръка и погали златистата ѝ коса.

— Ти си истинско чудо!

— Знам — дяволито отвърна тя и отвори своята книга. — Все пак ми се струва, че бих искала да опитаме със страница двадесет и четвърта.

Кристиан остана с отворена уста, а Бриана се засмя и се спусна към леглото. Той я последва. Двамата се скриха под завивките и се чуха викове и смях. Тя го повали по гръб и потърка с бузата си белега от вътрешната страна на бедрото му. После прокара език по извивката на ятагана.

Кристиан се отпусна и от устните му се изтръгна вик на удоволствие.

— Косата ти ще ме умори от гъдел!

Завивките паднаха на пода, а след малко и те ги последваха.

— Представяш ли си сцената от двадесет и четвърта страница върху мраморния под!

— Ти си една малка безсрамница. Това, което искаш от мен, е по-дръзко дори и от позите в книгата. По този начин не мога да ти дам моето семе и не можем да започнем с децата.

Бриана отново го бутна по гръб, но в следващия миг спря да се смее и стана напълно сериозна.

— Аз вече нося твоя син под сърцето си.

— Скъпа моя, обичам те с цялото си сърце! — Кристиан я целуна нежно, а тя въздъхна, изпълнена с щастие. Внезапно той я сграбчи за раменете. — Ах, ти, малка глупачке. Скочила си от покрива, знаейки, че си бременна!

Бриана докосна с пръст мъжествеността му, която приличаше на заспал звяр, всеки миг готов да се събуди.

— Накажи ме — подкани го тя. — Използвай силния си жезъл, за да ме накажеш, мой чудесни арабски принце!

[1] Дофин във Франция се нарича престолонаследникът или първородният принц, от областта Дофин край Френските Алпи. — Б.пр. ↑

[2] Смотаняк (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Piece de resistance, creme de la creme — Колкото повече се бие маслото, толкова по-гъст е каймакът (фр.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.